

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A WOMEN'S MURDER CLUB THRILLER

JAMES PATTERSON

& MAXINE PAETRO

BIRTHDAY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

James Patterson & Maxine Paetro

21ST BIRTHDAY

C

CENTURY

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

PROLOGUE

BİRİNCİ BÖLÜM: BEŞ AY ÖNCESİ

- BÖLÜM 1
- BÖLÜM 2
- BÖLÜM 3
- BÖLÜM 4
- BÖLÜM 5
- BÖLÜM 6
- BÖLÜM 7
- BÖLÜM 8
- BÖLÜM 9
- BÖLÜM 10
- BÖLÜM 11
- BÖLÜM 12
- BÖLÜM 13
- BÖLÜM 14
- BÖLÜM 15
- BÖLÜM 16
- BÖLÜM 17
- BÖLÜM 18
- BÖLÜM 19
- BÖLÜM 20
- BÖLÜM 21
- BÖLÜM 22
- BÖLÜM 23
- BÖLÜM 24
- BÖLÜM 25
- BÖLÜM 26

BÖLÜM 27
BÖLÜM 28
BÖLÜM 29
BÖLÜM 30
BÖLÜM 31
BÖLÜM 32
BÖLÜM 33
BÖLÜM 34
BÖLÜM 35
BÖLÜM 36
37. BÖLÜM
BÖLÜM 38
BÖLÜM 39
BÖLÜM 40
BÖLÜM 41
BÖLÜM 42
BÖLÜM 43
BÖLÜM 44
BÖLÜM 45
BÖLÜM 46
BÖLÜM 47
BÖLÜM 48
BÖLÜM 49
BÖLÜM 50
BÖLÜM 51
BÖLÜM 52
BÖLÜM 53
BÖLÜM 54
BÖLÜM 55

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM 56
BÖLÜM 57
BÖLÜM 58
BÖLÜM 59
BÖLÜM 60
BÖLÜM 61

BÖLÜM 62
BÖLÜM 63
BÖLÜM 64
BÖLÜM 65
BÖLÜM 66
BÖLÜM 67
BÖLÜM 68
BÖLÜM 69
BÖLÜM 70
BÖLÜM 71
BÖLÜM 72
BÖLÜM 73
BÖLÜM 74

İKİ AY SONRA BÖLÜM 75

BÖLÜM 76
BÖLÜM 77
BÖLÜM 78
BÖLÜM 79
BÖLÜM 80
BÖLÜM 81
BÖLÜM 82
BÖLÜM 83
BÖLÜM 84
BÖLÜM 85
BÖLÜM 86
BÖLÜM 87
BÖLÜM 88
BÖLÜM 89
BÖLÜM 90
BÖLÜM 91
BÖLÜM 92
BÖLÜM 93
BÖLÜM 94
BÖLÜM 95
BÖLÜM 96

BÖLÜM 97
BÖLÜM 98
BÖLÜM 99
BÖLÜM 100
BÖLÜM 101
BÖLÜM 102
BÖLÜM 103
BÖLÜM 104
BÖLÜM 105
BÖLÜM 106
BÖLÜM 107
BÖLÜM 108
BÖLÜM 109
BÖLÜM 110
BÖLÜM 111
BÖLÜM 112
BÖLÜM 113
BÖLÜM 114
BÖLÜM 115
BÖLÜM 116
BÖLÜM 117
BÖLÜM 118
BÖLÜM 119 TEŞEKKÜR

OceanofPDF.com

YAZARLAR HAKKINDA

JAMES PATTERSON tüm zamanların en tanınmış ve en çok satan yazarlarından biridir. Kitapları 385 milyondan fazla satmıştır.

Dünya çapında. Alex Cross, Women's Murder Club, Detective Michael Bennett ve Private romanları gibi son yirmi yılın en popüler serilerinden bazılarının yazarıdır.

kurgu dışı ve tek başına gerilim romanları da dahil olmak üzere en çok satan kitaplar.

James, çocukları okumaya teşvik etme konusunda tutkuludur. İsteksiz bir okuyucu olan kendi oğlundan esinlenerek, gençlere yönelik bir dizi kitap da yazıyor.

Ortaokul, Hazine Avcıları, Köpek Günlükleri ve Max Einstein serileri de dahil olmak üzere. James bağımsız kitapçılara milyonlarca bağışta bulunmuş ve son on üç yıldır üst üste İngiltere kütüphanelerinde en çok ödünç alınan yetişkin kurgu yazarı olmuştur. Ailesiyle birlikte Florida'da yaşamaktadır.

MAXINE PAETRO, James Patterson ile birlikte çok satan Kadınlar Cinayet Kulübü, Private ve Confessions serisi; *Woman of God*; ve diğer bağımsız romanlar. Kocasını John ile birlikte New York'ta yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

James Patterson'ın kitaplarının bir listesi bu kitabın arkasında yer almaktadır

OceanofPDF.com

Philip R. Hoffman'ın anısına Danışman ve dost

OceanofPDF.com

Kadın Cinayet Kulübü ile

Tanışın

by Our Crime Desk

LINDSAY BOXER

A homicide detective in the San Francisco Police Department, juggling the worst murder cases with the challenges of being a first-time mother. Her loving husband Joe, daughter Julie and loyal border-collie Martha ona bir neden verin, protect the city. She didn't

life, with an absent father and her ne olursa olsun an ill mother, but she didn't shy away from a difficult and

demanding career. With the help of her friends, Lindsay makes it her mission to solve the toughest cases.

CLAIRE WASHBURN

Chief Medical Examiner for San Francisco and one of Lindsay's oldest friends.

Wise, sert ve acımasızca komik, ona güvenilir. She actually runs the Office of the Coroner for her overbearing, credit-stealing

boss, but rarely complains. Happily married with children, her personal life is relatively calm in comparison to her professional life.

CINDY THOMAS

An up-and-coming journalist who's always looking for the next big story. She'll go the extra mile, risking life and limb to get her scoop. Sometimes she prefers to grill her friends over cocktails for a juicy secret, but, luckily for them, she's totally trustworthy (most of the time...). She somehow found the time to publish a book between solving cases, writing articles for the *San Francisco Chronicle* and keeping together onu relationship with Lindsay's partner, Rich Conklin.

İşiniz cinayet olduğunda

güvenebil
eğeriniz
dostlara
ihtiyacını
z vardır

YUKI CASTELLANO

One of the best lawyers in the city, she's desperate to make her mark. Ambitious, intelligent and passionate, she'll fight for what's right, always defending the underdog even if it means standing in the way of those she loves. Often this includes her husband - who is also Lindsay's boss - Lt. Jackson Brady.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PROLOGUE

CINDY THOMAS, Robert Barnett'in asistanını Washington DC'deki Barnett and Associates hukuk bürosunun uzun koridorunda takip etti.

Bu buluşma müthiş bir şeyin başlangıcı olabilirdi ve kazanmak için giyinmişti; şık siyah elbise, özel dikim deri ceket, bir ruj dokunuşu ve malzemenin kendisinden gelen bir güven havası.

San Francisco Chronicle'da kıdemli bir suç muhabiri olarak, zamanımızın en iğrenç ve en cüretkâr seri cinayetlerini araştırıp haberleştirerek içeriye hâkim olmuştu.

Bir avukat ve edebiyat ajanı olan Bob Barnett, gerçek suç destanı *Fish's Girl*'ü temsil etmiş ve iyi bir yayınevine çok saygın bir satış yapmıştı. Ardından, söylendiği gibi, "Harika eleştirilerle piyasaya çıktı" ve kısa bir süre için *Times*'ın En Çok Satanlar listesinin zirvesine yerleşti.

Fish'in Kızı, aynı derecede ölümcül ve ahlaksız bir kız arkadaşı olan psikopat bir seri katilin gerçek hayat hikayesiydi. *Chronicle* için muhabirlik yapan Cindy, polislin "Fish'in Kızı"nı yakalamasına yardım etmişti ve kitaptaki - ve gerçek hayattaki - final bir silahlı çatışma olmuştu. Cindy 9 mm'lik bir kurşunla kanatlanmış ve sonra ateşe karşılık vererek psikopat katili kendi elleriyle öldürmüştü.

Tüm *Balık Kız* deneyimi olağanüstü olmuştu ama artık eski haberd. Sektör basını kitap satışlarının tüm kategorilerde düştüğünü ve Cindy'nin her şeyi tüketen günlük işiyle meşgul olduğunu bildirdi.

Sonra, geçen hafta Bob Barnett onu evinden aradı ve "Burke serinizi hevesle takip ediyorum. Harika bir iş, Cindy. Eğer bunu bir teklif haline getirirsen, satabileceğime inanıyorum."

Chronicle'ı okumayan potansiyel anlaşıma yapıcılara üslubunu göstermek için ondan bir giriş, bir bölüm taslağı ve en azından bir tam yazılı bölüm yazmasını istemişti. Başkente uçuşu ve seri cinayetlerle ilgili son haberleri hakkında kendisiyle görüşmesi halinde ona bir uçak bileti ve Ritz'de bir oda teklifi etmişti. Cindy, Barnett'in yine sihrini konuşturacağını ummak için kendine izin vermişti.

"Hazır olduğuunda beni ara," demişti. Çok uzun sürmemişti.

Barnett'in asistanı onu köşedeki ofise götürdü, patronun biraz gecikeceğini söyledi ve "Evinizdeymiş gibi rahat olun, Bayan.

Thomas. Bir şeye ihtiyacın olursa hemen dışarıdayım."

Ofis tıpkı Cindy'nin hatırladığı gibi görünüyordu. Halı çimen yeşiliydi. Barnett'in masaüstüne yeşil mermerden bir levha yerleştirilmişti ve çoğu çiçek açmış olan saksı orkideleri her düz yüzeyde gururla duruyordu. Barnett'in masasına dik açı yapan tavandan tabana kitaplıkta Barnett'in sattığı tüm kitaplar duruyordu; Cindy, *Fish'in Kızı'nın* göz hizasında, sanki Bob bu toplantıdan önce gözden geçirmek için çıkarmış gibi, biraz dışarıda olduğunu gördü.

Cindy, büyük yazar isimlerinin arasına yerleştirildiğini görmekten çok hoşlandı ve Richie'ye göstermek için kitabıyla bir selfie çektikten sonra toplantı alanındaki kanepeye oturdu.

Barnett ofisine girip, "Cindy, seni beklettiğim için çok özür dilerim," dediğinde hazırıldı.

"Sorun değil, Bob."

İki eliyle onun elini sıktı ve kanepedeki koltuğuna açılı bir şekilde oturdu. Hoş görünümlü bir adamdı, tasarımcı gözlükleri, doğal bronzluğu, kalın gri saçları vardı ve konuşması kolaydı.

"Manzaranın tadını çıkarıyordum," dedi Cindy. "Ve orkidelerin."

"Orkideler konusunda bir dahiyim," dedi. "Toplama konusunda da fena sayılmam.

kazananlar da."

Kadın takdirle gülümsedi ve adam öne doğru eğilerek konuya girdi.

"Teklifinizi bir oturuşta okudum. Bu hikâye

Helter Skelter, *Black Dahlia* ve *In Cold Blood*. Duymak için ölüyorum-

Son dakika sonucuna kadar. Doğru insanları bulursak, bu hikaye bir canavara dönüşebilir, Cindy. Tam bir canavar."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

FIVE MONTHS EARLIER

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

CINDY THOMAS *San Francisco*'daki ofisinde çalışıyordu. Pazartesi günü saat 17:30'da *Chronicle*'da bir kadının kendisine seslendiğini duymuş.

Daha doğrusu *çığlık atıyordu*. "Cinn-ddyyyyyyy!"

Cindy gözlerini dizüstü bilgisayarından kaldırdı, haber odasına bakan cam ofis duvarından içeri baktı ve uzun boylu, çevik bir kadının kübik labirentin içinde zikzaklar çizdiğini gördü. Kamyon büyüklüğünde yedek lastiği olan bir güvenlik görevlisi onu kovalarken, kadın köşeleri bir polo midillisi ustalığıyla dönüyordu

- ve o geride kalıyordu.

Bir muhabir olarak Cindy'nin ayrıntılara karşı keskin bir gözü vardı. Adını haykıran kadın yoga pantolonu ve Bruins sweatshirt'ü giymişti, çene hizasındaki kahverengi saçlarının üzerinde örgü bir şapka vardı ve rimeli yanaklarından aşağı akıyordu. Kararlı ve dengesiz görünüyordu. Kırklı yaşlarının ortalarında olduğu anlaşılan kadın, Cindy'nin açık kapısına doğru koşarken yavaşlamadı ama bir dakika sonra sırık gibi kadın Cindy'nin ofisinin içindeydi, iki elini masasına dayamış, siyah çerçeveli kırmızı gözlerini Cindy'nin gözlerine dikmişti.

Cindy'ye bağırdı, "Ben Kathleen *Wyatt*. *K.Y.* Hatırladın mı?" "Ekran adın."

Wyatt dedi ki, "Bu sabah suç *blogunuza* yazdım. *Kızım* ve küçük bebeği kayıp ve onları kocası *öldürdü*."

Güvenlik görevlisi Sean Arsenaault nefes nefese kapıya yanaştı. "Özür dilerim Bayan Thomas. Siz," dedi masanın üzerine eğilmiş olan kadına. "Benimle gelin. Şimdi."

Cindy, "Kathleen, silahlı mısın?" dedi.

"Ciddi ol."

"Beklemede kal, Sean," dedi Cindy. "Kathleen. Otur."

Güvenlik görevlisi kapının hemen dışında olacağını söyledi ve birkaç adım ötede pozisyon aldı. Cindy dikkatini tekrar kadına çevirdi

Şimdi masasının karşısındaki sandalyede oturuyor ve meraklı bakışları görmezden geliyordu.

haber odasındaki yazarların gözleri onun cam ofis duvarından bakıyordu.

Cindy dedi ki, "Seni şimdi hatırladım. Kathleen, yazını blogumdan kaldırmak zorunda kaldım."

"Onu dövüyor. Gittiler."

Cindy'nin yayıncısı ve baş editörü Henry Tyler ofisine doğru eğildi. "Her şey yolunda mı, Cindy?"

"Teşekkürler, Henry. Biz iyiyiz."

Başını salladı, sonra saatinin kadranına dokundu.

Cindy saat altıda kapanacağını başıyla onayladı. Tenderloin'daki bir silahlı saldırı hakkındaki hikâyesi cila aşamasındaydı. Henry Sean'la bir şeyler konuştuktan sonra kapıyı kapattı.

Cindy Kathleen Wyatt'a dönerek, "Bir adamı cinayetle suçladınız ve onun adını kullandınız. Kurallar sitede yazıyor. Kabalık, isim takma ya da kişisel saldırı yok. Size hakaret davası açabilir. *Chronicle*'ı bir sonraki buzul çağına kadar mahkemede tutabilir."

Wyatt, "Çok iyi bir insan gibi görünüyorsun, Cindy. Ama herkes gibi senin de tek derdin para."

"Yine yapıyorsun, Kathleen. Senden gitmeni istemek zorundayım."

Kadın kollarını Cindy'nin masasının üzerinde kavuşturdu, başını öne eğdi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Cindy, Kathleen Wyatt'ın korkudan aklını kaçırmış gibi göründüğünü düşündü.

Cindy dedi ki, "Kathleen. Kathleen, bu adamın kızını ve torununu öldürdüğünden emin misin?"

Kathleen başını kaldırdı ve salladı. "Hayır."

Cindy, "Bir soru daha. Polisi aradınız mı?"

Kathleen Wyatt bu kez başını kaldırdığında, "Evet, evet, evet, ama bebeği buldular mı? Hayır."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

KATHLEEN WYATT eşofmanıyla gözlerini kurularken, Cindy bu sabah sildiği yazıyı geri aldı ve tekrar okudu.

Kathleen, damadı Lucas Burke hakkında yazmış ve BÜYÜK HARFLER kullanarak Burke'ün kızı Tara'yı taciz ettiğini ve hatta bebekleri Lorrie'ye şiddet uyguladığını haykırmıştı. Kathleen ikisi için de dehşete düştüğünü ve içgüdülerine güvendiğini yazmıştı.

Cindy gönderiyi Kathleen'in göndermesinden birkaç dakika sonra görmüştü. Çılgılık atan büyük harfler, birçok yazım yanlışı ve bir gazete bloguna yüklenen yazının doğası, posterin kulağa çılgınca gelmesine neden oldu. Ya da bir trol gibi.

Kathleen hikâyeyi Cindy'nin yüzüne karşı anlattığına göre, inandırıcılığı artmıştı. Ama lanet olsun, Cindy Kathleen'in paranoyak mı yoksa sevdiklerinin tehlikede -ya da daha kötüsü- olabileceğine dair anlaşılabilir bir panik içinde mi olduğunu bilemiyordu. Korkusu anlaşılabilirdi ve katil bir koca fikri *akla* yatkındı. Bu çok sık oluyordu. Kathleen'in bu sabahki feryadından sonra bunun gerçekleşmiş olması Cindy'nin kendini berbat ve suçlu hissetmesine neden oldu. Ve hala, Yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kathleen, Cindy'nin dikkatini çekmek için masaya vurdu.

Sesi bağırmaktan pürüzlüydü ama "Tara'nın yerini bulamaz bulmaz polisi aradım. Ve polisi bir ya da üç kez aradıktan sonra, ilgilenmeleri için yalvarmak zorunda kalırsınız. Ama ben yaptım. Kızım artık yirmi yaşında. Bir yetişkin. Polisler K-9 birimini arayıp torunum için kayıp alarmı verdiler. Ya da öyle diyorlar. Telefonuma gelmedi."

Cindy, "Kayıp bebek - ne demiştiniz, bir yaşında mı?" diye sordu. "Bir buçuk yıla yakın."

"Onu arıyorlar."

Kathleen bel çantasına uzandı ve bir anne ve çocuk fotoğrafı çıkardı. Tara da Kathleen gibi esmerdi ve Lorrie kızıl saçlıydı. İkisi de çok genç görünüyordu.

"Lorrie tam olarak on altı aylık. Kızım bütün gün bebekle evde. Oraya gittim. Ev boştu. Arabası yoktu. Onu aradım, aradım ve *her zaman, her zaman* sabah Lucas işe gittikten sonra konuştuk. O bebek çoktan ölmüş olabilirdi. Eğer bu fotoğrafı altı saat önce gazetede yayınlasaydınız -"

"Ben bir muhabirim, Kathleen. Teyide ihtiyacım var, bunu biliyor olmalısınız. Ama yine de üzülüyorum -"

"Sakın bana ne kadar üzgün olduğunu söyleme. Özür dilemenin kızıma bir faydası olmaz. Üzgün olmak kızıma yardım etmeyecek."

"Sıkı dur," dedi Cindy. Tenderloin'deki vurulma olayıyla ilgili hikâyesini gözden geçirdi, birkaç kelimeyi değiştirdi ve son satırdaki "vurucu" cümleyi yeniden yazdı. Tyler'a bir e-posta gönderdi, hikayesini ekledi ve gönder tuşuna bastı.

Son teslim tarihi geldiğinde Cindy Kathleen'e döndü. "Söz vermiyorum. Ne yapabileceğime bir bakayım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

CINDY numarayı hızlıca aradı, sonra Lindsay telefonu açana kadar parmaklarını masasına vurdu.

"Boxer."

"Linds, tavsiyeye ihtiyacım var. Bu çok önemli." "Sorun nedir?"

"Hayır, ben iyiyim. Kızı ve torunu kayıp olan bir kadına birkaç dakika verebilir misiniz?"

"Ben mi?"

"Teşekkürler, Linds. Seni hoparlöre veriyorum. Kathleen Wyatt ile birlikteyim. Nedenini söylemesine izin vereceğim. Kathleen, bu Cinayet Masası'ndan Çavuş Lindsay Boxer."

Lindsay dedi ki, "Kathleen. Ne oldu?" diye sordu. "Bir kara deliğin içinde kayboldular."

"Tekrar söyle?"

Kathleen, "Kızım Tara ve bebeği bu sabah kayboldu ve kocası onları öldürmekle tehdit etti" dedi.

"Kayboldular diyorsunuz. Yaralandıklarına dair herhangi bir belirti var mı?"

Kathleen cevap vermeden önce durakladı, "Tara daha önce de bebekle kaçmıştı."

"Kocasından mı?"

"Tara bana bilmem kaç kez ondan nefret ettiğini söyledi. Ona vurmuş ama belli etmemiş. Lorrie'nin hiç doğmamış olmasını diliyor. Ve evet, polisi aradım."

Lindsay, "Tara Lucas için uzaklaştırma emri çıkartmış mıydı?" diye sordu.

"O bunu yapmaz. Daha yirmi yaşında. Çok genç. Çok aptal. Çok muhtaç. Çalışmıyor. Ondan *korkuyor*, ve ayrıca, oh, Tanrı yardımcısı olsun, Onu seviyor. On yedi yaşındayken evlenmelerine izin vermem için *bana* yalvardı ve Tanrı yardımcım olsun, ben de izin verdim."

Telefon hattından korna sesleri geliyordu. Lindsay arabasındaydı. Gürültü üzerine sesini yükseltti ve Kathleen'e "Polisin tepkisi ne oldu?" diye sordu.

"Bugün mü? Lucas'la konuştuklarını ama başka yerde olduğunu söylediler. Muhtemelen bir kız arkadaşı. Onu görmelisin. Buz gibi pürüzsüz. Onu ve onları tehdit ettiğini reddediyor, tabii ki. Bazı birimler arama yapıyor ve şu anda evin çevresinde köpekleri var. Ve dronlar. Ve Tara'nın eve geleceğini söylüyorlar.

Ve Lindsay - eğer izin verirsen - gerçekten çok geç olabileceğini düşünüyorum."

"Çok geç" kelimeleri yürek burkan bir feryada dönüştü. Kathleen sanki öldüklerinden eminmiş gibi ağlıyordu. Sanki biliyormuş gibi. Güvenlik görevlisi kapıya doğru uzandı ama Cindy elini kaldırıp başını salladı.

Lindsay sonunda, "Raporunuzu alan memur kimdi?" diye sordu. "Bernard. Memur Bernard."

"Tamam Kathleen," dedi Lindsay, "Memur Bernard'a soracağım. Cindy'e numaranı ver, sana geri döneceğim. Eğer bir bebek kaybolmuşsa Bu sabah sekizden beri, bu bir polis meselesi. SFPD'yi arayın ve Büyük Suçlar'dan Tom Murry'yi isteyin. Kendisi Kayıp Kişiler'in başıdır. Telefonunuzu şarjda tutun."

"Teğmen Murry ile tanıştım," dedi Kathleen. "Beni ciddiye almıyor."

"Ben de onu arayacağım," dedi Lindsay. "Bakalım soruşturma nasıl gidiyor -" diye sözünü kesti. "Üzgünüm, gitmem gerek."

Cindy Lindsay'e veda etti, Kathleen'in titreyen eliyle telefon numarasını yazmasını izledi ve mırıldandı: "Bana yardım etmelisin Cindy. Lorrie öldü. Bunu kalbimde hissediyorum."

Cindy dedi ki, "Hava kararmak üzere. Eve git ve polisi tekrar ara. Tara'nın arkadaşlarını aradın mı? Peki ya komşuları? Bir şey duyarsan bana haber ver. Bekle. Şu resme bir bakayım."

Kathleen, Tara ve Lorrie'nin fotoğrafını telefonuyla çeken Cindy'ye uzattı. Kathleen'e, Lucas Burke'ten bahsetmeden çiftin nerede olduğuna dair bilgi talebiyle birlikte yayımlayabileceğini söyledi.

Saatinin kasketini çekiştiren Kathleen, Cindy onu asansöre kadar geçirirken bir teşekkür mırıldandı. Cindy ofisine doğru yürürken Kathleen Wyatt'ın neden kendisine geldiğini merak ediyordu. Damadı hakkında haklı mıydı? Yoksa Kathleen Wyatt sadece paranoyak mıydı?

BÖLÜM 4

Salı sabahı yediden beri masamdaydım.

Saat şimdi sekiz buçuktu. Teğmen Jackson Brady'nin sabah dokuzda çağırdığı tüm ekipler toplantısından önce Kathleen Wyatt için bazı cevaplar almak istiyordum. Ben de bir kız çocuğu annesi olarak, ekstra bir aciliyet hissediyordum.

Ortağım Müfettiş Richard Conklin ve ben gri Cinayet Masası'nın ön tarafındaki karşılıklı masalarda oturuyoruz. Yeni gelmişti ama Rich telefonda Teğmen Murry ile konuştuğumu duyunca kahve almak için dinlenme odasına gitti.

Rich, Cindy için bir iyilik yaptığımı biliyordu, birlikte yaşadığı sevgilisi ve benim arkadaşım.

Masasına döndüğünde Murry'ye teşekkür ettim, telefonu kapattım ve Conklin masama taze bir bardak çamur getirdi. Sade ve üç şekerliydi, tam sevdiğim gibiydi.

"Boksör. Murry ne dedi?"

"Lucas Burke'ün kötü bir adam olduğunu ama katil olduğunu düşünmediğini söyledi."

"Ne kadar kötü?"

Kahvemi üfledim, sonra notlarıma baktım.

"Geçen yıl, Lucas bir trafik kazasından sonra bir kadın sürücüyü tehdit etmiş, omuzlarından tutmuş, ona isimler takmış ve onu sarsmıştır. Saldırı ve darptan gözaltına alındı ancak sürücü suç duyurusunda bulunmadı.

"Birkaç ay sonra Lucas, kendi arazisinde olduğunu iddia ettiği bir komşusunun ağacını testereyle kesmiş. Ama değildi. Sekiz yüz dolar ceza aldı. Bu kadar.

"Sonra Kathleen onu kızına aile içi şiddet uyguladığı için ihbar etti ama Tara bunu reddetti, annesinin deli olduğunu söyledi. Kathleen biraz gevşek bir kadın Richie. Bu da onu okumayı zorlaştırıyor. Ancak istismara uğrayan kadınların genellikle istismarı inkar ettikleri de doğru.

"Her neyse, bu Lucas Burke'ün sicili. En azından mücadelecisi."

Rich, Çavuş Cappy O'Neil'in masasına gidip kenarına oturdu ve onunla ve Çavuş Paul Chi ile "acaba "ları değiş tokuş ederken ben Cindy'yi aradım ve kahvemi yudumladım. Yaklaşan toplantıyla ilgili görüşlerini duyabiliyordum ama çok az tartışma vardı. Hepimiz aynı fikirdeydik. Brady gelecek planlarını açıklayacaktı. Ama ne yapmaya karar vermişti?

Meselenin kökeni, kısa bir süre önce Güney Karakolu'nu, yani bizim karakolumuzu harap eden skandaldı. Hırsızlıktan sorumlu Teğmen Ted Swanson, uyuşturucu satıcılarını ve maaş günü kredisi verenleri yakalamak için iki kötü polis ekibini görevlendirmişti.

para için eklemler. Birkaç silahlı çatışmada on sekiz kişi öldü ve Swanson bile kendisini iki ya da üç kez öldürecek kadar kurşun yedi. Ancak yaralarından kurtuldu ve şimdi değersiz hayatının geri kalanını maksimum güvenli bir hapishane olan Chino'da geçiriyordu.

Arkadaşımız, eski ortağım ve o zamanlar polis şefi olan Warren Jacobi'nin görevden alınması gerekiyordu. Emekli edildi ve iyi bir teğmen olan Jackson Brady, Jacobi'nin boşluğunu doldurarak aynı anda Cinayet Masası ve Güney İstasyonu'nu yönetmeye başladı. Hangi işi istediği sorulduğunda karar vermeyi erteledi. Belki de çok uzun sürdü. Son zamanlarda, belediye başkanının New York'tan ağır bir organize suç komutanı olan Stefan Rowan ile görüştüğü söyleniyordu.

Brady için çalışmayı severdim. Zekiydi. Kimseden yapmayacağı bir şeyi yapmasını istemezdi. Cesurdu. Ve ona rapor veren insanlara sadıktı.

Beni en çok korkutan şey söylentinin yanlış olma ihtimaliydi. Brady'nin polis şefliğine yükseleceği ve sert New Yorklu'nun onun yerine cinayet masasına geçeceği.

Belki bir terfi Brady için iyi olabilir ama kendi adıma konuşmam gerekirse, bu benim kalbimi kırar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

CONKLIN'in arkasından baktım ve Brady'nin ekip odasının arka köşesindeki ofisinden çıktığını gördüm. Ceketini giydi ve orta koridordan odanın önüne doğru ilerledi. Conklin, Brady geçerken Cappy'nin masasından kalktı ve masalarımızda bana katıldı.

Brady kürsüye çıktı, sarı-beyaz saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, kot gömleğini içine sokmuş, koyu renk ceketinin düğmelerini açmıştı. İfadesini okuyamadım.

Brady ekip odasının ön tarafında, gündüz vardiyasından bir düzine Cinayet Masası polisine, gece vardiyasından bir düzine polise bakıyordu ve daha fazlası da geliyordu. Diğer departmanlardan polisler duvarlara yaslanmış, boş sandalyelere oturmuş ya da masaların köşelerine tünemiş, hepsi de sessizce Brady'nin bir bomba patlatmasını bekliyordu.

Beklenti artık o kadar azalmıştı ki, Brady, "Bekleme süresinin herkes için zor olduğunu biliyorum. Sizin yardımınızla işleri bir arada tutmak için elimden geleni yaptım. Karım bir arabanın arkasında sürüklenmiş gibi görüldüğümü söylüyor. Doğruyu söylemek gerekirse ben de biraz öyle hissediyorum ama iki fikrim vardı.

"Merdivenlerden inip çıktığımı, sahanlıkta şapka değiştirdiğimi hepiniz biliyorsunuz. Dördüncü kat ya da beşinci kat arasında seçim yapmam istendi.

iki işi de yapmaya devam edebilseydim, yapardım. Ancak güvenlik, kamu yararı ve refahı adına ve kırk beşinci yaş günümü görecektik kadar yaşamak için Cinayet Masası'nda çalışmaya karar verdim."

Benden büyük bir rahatlama ve ekipten kendiliğinden gelen coşkulu alkışlar ve yuhalamalar.

Brady'nin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Çok sevindim, Brady. Bu bir fedakârlıktı."

"Hayır," dedi, "bencilceydi. Jacobi'nin harika ofisine taşınıp kağıt işleriyle uğraşamazdım. Ben bir sokak polisiyim ve aksiyonun bir parçası olmayı seviyorum."

Odanın her yerinden kahkahalar yükseldi ve bu bulutların arasından sızan güneş ışığı gibiydi. Sonra hikayenin geri kalanını duymadığımızı fark ettim.

Yeni polis şefimiz kimdi?

Soruyu önceden tahmin eden Brady, "Geriye son ayakkabı kalıyor. Onu 11 numara orta genişlikte yapıyorum, şu anda eski bir Los Angeles ve Vegas'tan gelen cinayet masası polisi, son bir düzine yıldır adli tıp laboratuvarımızı başarıyla ve iyi bir mizahla yönetiyor. Gururlu değil ama birinci sınıf bir CSI olduğunu biliyoruz."

Parçaların bir araya gelmesi bir dakika sürdü ve sonra anladım. Charlie Clapper'ı polis şefi olarak hiç düşünmemiştim, ama lanet olsun, mükemmel bir seçimdi.

Brady şöyle diyordu: "Bu noktada perdeyi aralayıp eski bir polis ve son derece saygın bir adli tıp bilimcisi hakkında 'Şimdi SFPD'nin polis şefi olan Charlie Clapper'ı alkışlayalım' demem gerekiyor."

"Ama perde almayı unuttum ve Clapper burada değil. Caddenin karşısındaki MacBain'de olacak - ikinci kattaki özel oda öğleden ikiye kadar. Giriş ücreti yok, bira şirketten. Herhangi bir sorunuz olursa, cevaplarını zamanında vereceğiz."

Conklin ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Brady? Eğer Clapper'ı şeflik görevi için önermekle bir ilgin varsa, sadece sosisli sandviç demek istiyorum. İyi seçim ve hepsi aileden. Bizimle kalmana da sevindim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

CONKLIN VE BEN belirlenen saatte caddenin karşısına yürüdük, hala son dakika haberlerinin şaşkınlığı içindeydik. Ama memnunduk.

İkimiz de Clapper'ı severdik. Hem de çok. Sağlam bir profesyoneldi, asla gösteriş yapmazdı. Onun adli tıp uzmanı olduğu pek çok davayı hatırlıyordum; hamburgerler bombaya dönüştüğünde, bir arka bahçede bir düzine kesik kafa bulduğumuzda, patlayan bilim müzesini incelediğinde Kocam Joe'nun neredeyse öldürüldüğü yerde. Bizi suç mahallerine götürmüş ve bilmemiz gerektiğini düşündüğü şeylere işaret etmişti.

Sonuç olarak: Charlie Clapper bizi asla hayal kırıklığına uğratmadı.

Richie bana MacBain'in kapısını tuttu ve mahkeme stenograflarından motosikletli polisler kadar Adalet Sarayı çalışanlarının en sevdiği mekâna girdik. Öğle yemeği vakti, eski müzik kutusu açıldı ve Mekan tıklım tıklım doluydu ama masa aramak zorunda kalmadık. Doğruca merdivenlerden ikinci kata çıktık, burada partinin çoktan başladığı belliydi. Sıcak tabaklar ve servis elemanlarıyla bir büfe kurulmuştu, masalar odanın etrafına dizilmişti ve sadece Cinayet Masası'ndan değil, salonun her bölümünden çok sayıda polis katılmıştı.

Brady de dahil olmak üzere toplam yüz kişi oradaydı, herkesin elinde bir kadeh vardı. Yanından geçerken Clapper'a el salladım, o da bana el salladı. Büyük Suçlar'dan Teğmen Tom Murry'den Özel Mağdurlar'dan Teğmen Lena Hurvitz'e ve Savcı Len Parisi'ye kadar herkes tabağını alıp oturduğunda Brady bardağını kaşıkla tokuşturdu.

Dikkatimizi çekmişti. "Adli Tıp birimimizin eski müdürü Charles Clapper'ın tanıtılmaya ihtiyacı yok. Birçoğunuz onun Bir suç mahallini yönetirken, tanık kürsüsünde onu sorgularken, bir suç dayanılmaz derecede korkunç olduğunda kusmak mı yoksa hüngür hüngür ağlamak mı gerektiğini bilemediğinizde bilgeliği için ona güvendiğiniz gömlekler.

"Yarın sabahtan itibaren, Charlie polis şefi olarak görevi devralacak ve beşinci kattaki süslü ofise taşınacak. Hepiniz

Ben de Cinayet Masası'nın

başındayım. "Charlie, lütfen bundan sonrasını sen hallet."

Alkışlar ve "Aferin Charlie!" haykırışları vardı ve bir dakika sonra Clapper'ın elinde bir içki vardı. Clapper her zamanki gibi mükemmel giyinmişti, saçları kesilmiş ve taranmıştı, ayakkabıları ayna gibi parlıyordu. Bir eli cebinde dururken şöyle dedi: "Herkese bu nazik davranışları için teşekkür ederim.

Hiçbirinizin istemediği ya da ölüm acısıyla kabul etmeyeceği bir işe hoş geldiniz." Kahkahalar kesilince Charlie devam etti.

"Teğmen Brady'nin de dediği gibi, bazılarınızı on beş yıldan fazla bir süredir tanıyorum ve SFPD'yi öğrenmek ve kötülerin parmaklıklar ardına konmasına yardımcı olmak için bu kadar zamanım olduğu için mutluyum.

"Şimdi farklı bir işim var ve belediye başkanının bana verdiği bir numaralı görev Güney İstasyonunu yeniden inşa etmek. Çoğunuz iyi ismimizin yozlaşmasını yaşadınız. Hırsızlık ve narkotik departmanlarımız zayıf. Yapmam gereken büyük bir işe alım var.

"Ben mükemmeliyetçiyim. Her şeyi kitabına göre yaparım. CSU'yu uçurumun kenarından bu şekilde döndürdüm ve bu iş için neden seçildim. Şöyle bir şey var.

sizin için bir anlam ifade ediyor. Kitaba uygun kurallar yürürlükte; çizgiler içinde renklendirin, her düğmeyi son kez ilikleyin, kendi şeridinizde kalın. Kapsamlı notlar tutun, telefonlarınızı ve telsizlerinizi açık tutun ve gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun. Merkezle ya da komutanınızla irtibatta kalın. Hepinizi seviyorum ama şu andan itibaren sevginin bununla bir ilgisi yok.

"Uygulayıcı olmak zorundayım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Parti dağılırken, Kayıp Şahıslar Bürosu'nun başındaki Teğmen Tom Murry ile görüştüm.

Tom'un sesi boğuk ve bitkin geliyordu, bana artık aramasının yirmi dört saati geçtiğini ve alanını genişlettiğini söyledi.

"Tara Burke ve çocuğu hala kayıp. Her şeyi takip ediyoruz. Aptal bir ipucu. Tazılar ölü bir kediye fark etti ama hepsi bu kadar. Burke'lerin evinin etrafında plakalar arıyoruz ve Lucas işbirliği yapıyor, bakabileceğimiz başka yerler de önerdi. Bütün gece bu işle uğraşacağız."

Acısını paylaştım. Yardım isteyip istemediğini sordum. "Evet." dedi.

Joe'yu arayıp bu akşam kızlarla yemek yiyeceğimi hatırlattıktan sonra Lucas Burke'ü araştırdım. Araştırmam internet ve polis dosyalarımızla sınırlıydı ama internette bulduğum bir konuşmada verdiği biyografiden bazı yeni bilgiler edindim.

Lucas'ın annesi ve kız kardeşinin Lucas yüksek lisans yaparken öldüğünü, ama babası Evan Burke'ün hâlâ hayatta olduğunu ve yeniden evlenmediğini öğrendim.

Lucas, Sunset Bölgesi'ndeki özel bir kız okulu olan Sunset Park Prep'te öğretmenlik yapıyordu. Üç yıl önce Burke on yıllık eşinden boşandı ve Tara Wyatt ile evlendi. Lorrie, Burke'ün tek çocuğuydu.

İsimlerin ve yerlerin altını çizdim, araştırmayı bir dosyaya kaydettim ve Brady'yi bulmaya gittim.

Brady ofisinde değildi. Beşinci kata çıkmak artık doğal bir şeydi. Ekip asistanı Brenda Fregosi'den Rich'e birazdan döneceğimi haber vermesini istedim.

Clapper'ı yeni ofisinde buldum, o ofiste o kadar çok bulunmuştum ki kanepenin altındaki toz tavşanlarıyla ilk isimle hitap ediyordum.

"Bir dakikan var mı, şef?" dedim.

Clapper bana el salladı.

Masasını kağıt yığınları kaplamıştı. Pencere duvarı boyunca yığılmış, tarihlerine göre keçeli kalemle etiketlenmiş, kapakları bantlanmış karton banker kutuları vardı.

Bunlar Clapper'ın henüz dosyalanmamış belgeleri olacak.

Charlie telaşlı görünüyordu, her zamanki iyi yüz ifadesinden farklıydı. Ama anladım. Adam düzenliydi. Adli Tıp'taki işi kişilik yapısına mükemmel bir uyum sağlamıştı.

Brady doğası gereği bunalmış ve organize olamamıştı.

Clapper'ın masaüstünü görmesi ve dosyalarını hızlandırması birkaç gün sürer.

Bir sandalye çekip oturdum.

Ona son davam hakkında iki cümleyle bilgi verdim ve bir cümleyle de dertleştik. Sonra dedim ki, "Şef, dün Cindy Thomas'ın ofisine bir kadın geldi ve kızının ve on altı aylık torununun kayıptı. Damadının şiddet yanlısı olduğuna ve onları öldürmüş olabileceğine inanıyor."

"Thomas seni mi aradı?"

"Evet. Şikayetçiyle konuştum ve sorumlu memur Teğmen Tom Murry ile görüştüm ve henüz bir şey bulamadı. Tazılar dışarıda. Dronlar da. Mahalle ve kocanın çalıştığı okul araştırılıyor. Şimdi, yirmi dört saatten fazla zaman geçti."

Clapper masa sandalyesine geri oturdu. "Farkındayım Boxer. Ve Teğmen Murry'nin titiz olduğunu biliyorum. Ne soruyorsunuz?"

"Kocasını sorgulamak için getirmek istiyorum. Bakalım bir yalanını tespit edebilecek miyim ve belki de onu konuşturabilirim -"

Clapper beni kısa kesti.

"Yanılıyorsam beni düzeltin ama bu sizin davanız değil." "Uh."

"Murry kocasıyla görüştü mü?"

"Evet, ama ondan hiçbir şey alamadı."

"Boksör, bu Murry'nin davası. O çalışıyor. Bugün erken saatlerde ne demiştin?" "Birçok şey."

"Kendi kulvarınızda kalın dedim. Eğer tahtanız boşsa, uzun süre boş kalmayacaktır. Beni arama, Boxer. Brady beni arasın. Emir komuta zinciri böyle."

Hakarete uğramış ve incinmişim. Sandalyeden kalkıp kapıya doğru giderken yanaklarımın ısındığını hissettim. Clapper başını kaldırıp bakmadı, veda etmedi, teşekkür etmedi ya da görüşürüz demedi.

Onu görmeden, "Kathleen Wyatt" dedim.

"Bingo," dedi Brenda. İşaret parmağıyla şakağının yanında küçük bir daire çizdi, bu deliliğin evrensel işaretiydi.

Yumruklarımı sıktım ve masama doğru yöneldim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

KATHLEEN WYATT dünkü kıyafetlerini giymişti.

Tahminime göre o zamandan beri kızını ve torununu aramak için şehirde dolaşıyordu. Kendinde değil gibiydi ama ben bunu stres ve yorgunluğa bağılıyorum.

Onu dinlenme odasına götürdüm, kahve ve çörek aldım, kadınlar tuvaletinin dışında onu bekledim.

Clapper kurallarını göz önünde bulundurarak ona Teğmen Murry'nin dava üzerinde tam gaz çalıştığını söyledim. Kayıtlardan alıntı yaptım: Pazartesi günü saat on biri on geç

Lucas sabah karısını cep telefonundan aradı ve o da açtı. Görüşmeleri üç dakikadan az sürdü. Sonra güvence vermeye geçtim: büyük olasılıkla Tara'nın bulunmaya hazır olmadığını ve onunla temasa geçeceğini söyledim. Sonra da Sunset Park Prep'e gidip Lucas'la bizzat konuşacağımı ve kimseye zarar vermediğinden emin olacağımı söylediğimi duydum.

Bana inanmayan bir bakış attı.

"Kathleen. Ya bana güven ya da beni bu işin dışında bırak." "Tamam. Sana güveniyorum."

"Güzel. Eve git ve biraz uyu."

Kathleen'i caddeye kadar yürüttüm ve eski Fiat'ıyla uzaklaşmasını izledim. Sonra Bryant'ın karşısındaki günlük otoparka gittim ve arabamı karıştırmaktan kurtardım. Vermem gereken bir karar olduğunu düşünmüştüm ama çoktan vermişim.

Bir şey beni bu davaya çekiyordu. Bunu açıklayamam ama bağlandığımı hissettim ve belki de Tara ve Lorrie Burke'ü sağ salim eve getirebileceğimi düşündüm.

Saat iki buçuktu. Okul hala devam ediyordu.

Merkezi aradım, yarım gün izin almam gerektiğini söyledim, Rich'e ne kadar az bilirse o kadar iyi olacağını ve onu daha sonra arayacağımı mesaj attım. Sonra Cindy'i aradım.

"Bu çok kayıt dışı, farklı bir zaman dilimindeyiz," dedim ona. "Sende ne var?"

"Bir uçuş yapacağım. Kocasıyla konuşacağım. Richie'ye söyleme. Yeni şefe itaatsizlik ediyorum."

"Seni seviyorum, Linds."

Sunset Park Prep, Otuz Yedinci Cadde ve Rivera Sokağı'nda bulunuyordu ve Lucas burada on birinci ve on ikinci sınıflara İngilizce öğretiyordu.

sınıf kızları. Gündüz okulu ortamında üniversite düzeyinde bir deneyim sunmasıyla tanınan bu okulu biliyordum.

Arabayı Sunset Bulvarı'na park ettim, rozetimi ceketimin iç cebine taktım ve silahımı pantolonumun arka kemerine soktum.

Lucas Burke'ün ders programına tekrar baktım - ve evet, saat üçten dörde kadar Akademik Bina'da bir ofis saati vardı.

İstesem de daha iyi zamanlayamazdım.

Telefonumu göğüs cebime koydum ve arabamdan indim.

Hazır ol ya da olma, Lucas Burke. İşte geliyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 9

Doğrudan bir emre karşı geliyordum ama kendimi haklı hissediyordum.

Dört ailevi cinayet vakasından üçünde katil kocadır.

Bana düzinelerce vaka geldi; dövülmüş eşler ve boğulmuş çocuklar, sığ mezarlara gömülmüş ya da odun öğütücülerinden geçirilmiş, tüm aile vurulmuş ve yataklarına yatırılmış, kocası kederli bir tavır sergiliyor, gerçek katilin ortaya çıkması için yalvarıyor ya da ülkeyi terk ediyordu. Çoğu zaman bir yıldan kısa bir süre içinde yeniden evleniyorlardı.

Bir buçuk günden az bir süre geçmesine rağmen Tara ve Lorrie Burke'ten vazgeçmemiştim. İkisini canlı bulma şansı sıfıra doğru gidiyor olsa bile, bu hâlâ bir kayıp vakasıydı. Bir şeyler öğrenmem gerekiyordu.

Lucas Burke, olayın merkezindeki adam.

Sunset Park Prep'in otoparkına park ettim. On dönümlük kampüsün zemini kırılmış yeşil kadife gibiydi. Ana bina heybetliydi, beyaz taşlarla inşa edilmişti.

Yirminci yüzyılın başlarında taştan yapılmıştı. Atletizm sahaları ve daha küçük binalar onun ötesinde uzanıyordu.

Zil çaldığında ve öğrenciler sınıflardan çıkıp bir sonraki sınıflarına doğru geniş koridorda yürürken sohbet ettiklerinde ziyaretçi girişinde rozetimi henüz takmıştım.

Bir grup genç bayanı durdurdum ve Bay Lucas Burke'ün ofisini nerede bulabileceğimi sordum.

Biri "Az önce geçtin" dedi.

Rotayı tersine çevirdim ve bir ofis kapısının solundaki isim levhasında "Bay Burke" yazdığını gördüm. Kapıyı çaldım ve "Girinnn" sesini duydum.

Ofisine girdiğimde Burke başını kaldırdı.

Düzgün kâğıt yığınlarıyla dolu bir masanın arkasında oturan kırk yaşlarında yakışıklı bir adamdı. Saçları gür ve dalgalı kumraldı; kaplumbağa kabuğu gözlükler takıyor, mavi gömlek üzerine blazer ceket giyiyor, kravat takıyor ve yüzük parmağına alyans takıyordu.

Ona ceketimin iç cebine iliştirdiğim rozeti gösterdim ve kendimi tanıttım. El sıkıştık ve bana bir sandalye teklif etti. Kabul ettim ve konuşmaya başladım.

"Kathleen Wyatt'ın size karşı bir rapor hazırladığını biliyorsunuz," dedim tarafsız bir tonda. Onu kızdırmak ya da telaşlandırmak istemedim. Bir şikâyeti kontrol eden dost canlısı bir mahalle polisi gibi görünmek istedim.

Burke gözlüklerini çıkardı, eliyle yüzünü sildi ve aynı anda içini çekti. "Çavuş, Kathleen'le tanıştınız mı?"

"Evet. Perişan halde. Hem de çok."

Burke, "Bu konuda Kayıp şahışlar Bürosu'na zaten bir açıklama yaptım," dedi. Masasından bir kartvizit aldı ve ismini okudu: "Teğmen Tom Murry. Ona sormalısınız ama madem buradasınız, ben de tekrar edeyim. Kathleen Wyatt - nasıl desem? Eksantrik. Paranoyak. Aklını kaçırmış. Beni her saat arıyor ve Tara bana ulaşmaya çalışır diye telefonu kapatmaya korkuyorum."

"Hâlâ aramadı mı?"

"Hayır, dün sabah onu aradığımdan beri konuşmadık ama panik atak geçirmiyorum. Tara da annesi gibi çok sinirli. Bir kavga etmiştik. Ne hakkında olduğunu bile hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Tamam. Bilmeniz gerekiyorsa, anlamsız alışverişlerle kredi limitimizi tüketti. Lorrie doğduğunda ona bir Volvo almıştım ama o da yetmedi. İç çamaşırı, makyaj malzemesi ve zihnini sakinleştirecek aptal bir alet. Bir sandalye aldı. İngiltere'den! Sandalyeyi hiç görmedi bile. Dört bin dolar artı nakliye. Ben kıcıımı yırtıyorum, o kafayı buluyor. Bu yüzden kredi kartını aldım ve öğütücümden geçirdim."

Burke sinirlenmiş görünüyordu. Hem de çok. Ne demek istediğini anlayabiliyordum. Ama yine de bir sebep sunuyordu. Masum da olabilir, katil de. Benim içgüdüleri bir arama yapmıyordu.

"Çavuş, size şu anda bildiğim her şeyi anlatabilirim. Tara'yı en son dün sabah yedi buçuk sularında, kavga ettiğimiz sırada gördüm. Sadece bağırıp çağırıyorlardı. Dışarı çıktım ve saat sekizdeki dersime zamanında yetiştim. Bir saat kadar sonra Kathleen her on dakikada bir cep telefonumu aramaya başladı.

Karşısında otururken anlatacak bir şeyler arıyordum. Terlemiyor ya da bakışlarımdan kaçmıyordu. Masasının üzerinde çerçevele bir fotoğraf vardı. Fotoğrafı ona doğru götürdüm.

Ben. Tara ve Lorrie, yaklaşık dört ay önceki ilk doğum gününde. Tara'nın bileğinin iç kısmında "LuLu" yazılı kalp şeklinde küçük bir dövme vardı.

Dedi ki, "Keyfine bak. Özel hayatım hakkında bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Beni ilgilendirmiyorsunuz Bay Burke. Kızınız için eyalet çapında bir Amber Alarmı var. Bize yardımcı olur musunuz? Tara ve Lorrie'nin nerede olabileceğine dair bazı düşünceleriniz olmalı."

Burke ima edilen soruyu elinin tersiyle itti.

Dedi ki, "Biliyorsun Tara evimizin kapısını bile kilitlemezdi, Değil mi? Ve bunu daha önce de yaptı. Bu sefer kasamızı boşalttı ama birkaç yirmilikle fazla uzağa gidemez. Bebeğin bez çantası gitmiş. Aklıma bir fikir geldi. Neden *ona* karşı suç duyurusunda bulunmuyorum? Adam kaçırmaya ne dersin?

Yeni başlayanlar?"

"İyi fikir. Benimle karakola gel," dedim. "İfade verebilir, şikâyetini bildirebilirsin. Ve daha uzun bir konuşma yapabiliriz. Bay Burke, Tara ve Lorrie'yi eve götürelim."

Alay etti ve sonra gülerek, "Tara sadece bana kızgın. O şefkatli bir anne. Lorrie'ye hiçbir şey olmayacak."

Kapı aralığında genç bir kadın belirdi. Uzun sarı bir saç örgüsü ve okul üniformasıyla uyumlu mavi boyalı tırnakları vardı.

"Bay Burke, ne zaman dönmeliyim?" "Bana on dakika ver, Misty."

Tamam dedi ve gitti.

"Bir şey daha var," diye devam etti Burke. "Çavuş, bilmeniz gereken bir şey var. Tara'nın doktoru antidepresan yazmış. İlaçlar hâlâ ecza dolabında ve şişeleri de dolu."

"İlaçlarını mı bıraktı?"

"Evet. Ve bence bu yüzden arkadaşlarına hikayeler anlatıyor, deli gibi para harcıyor, evden kaçıyor ve beni endişelendiren ne biliyor musun?"

Atıp tutuyordu ve ben onu durdurmayacaktım. Aslında onu inandırıcı buldum ama keşke bunu kayda alsaydım.

"Anlat bana," dedim.

"Beni endişelendiren Tara'nın akli dengesinin yerinde olmaması, Kathleen'in akli dengesinin yerinde olmaması ve eğer Bu genetik, Lorrie de öyle olacak diye endişeleniyorum. Tamam mı? Bana kartını ver, karımdan haber alınca seni ararım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

BEŞ DAKİKA SONRA arabama geri dönmüştüm ve hala kayıp eşim ve çocuğumla ilgili derin bir endişe içindeydim.

Kathleen Wyatt beni ele geçirmişti ve Tara ile Lorrie'nin tehlikede olduğuna tüm kalbimle inanıyordum. Clapper'ın kesin emrine rağmen, onlar güvende olana kadar çekip gidemezdim.

Lucas Burke sinirlerimi bozmamıştı. Tara ve Lorrie'yi onun öldürdüğünü düşünmüyordum ama o da pek endişeli görünmüyordu. Neredeydiler? Kocasının ısrar ettiği gibi Tara kaçmış mıydı? Yoksa Kathleen'in korktuğu gibi başlarına bir şey mi gelmişti?

Tara ve Lorrie Burke'ü düşündüm. Yemin ederim bana seslendiklerini duydum. Sabaha kadar evde olmazlarsa, bu lanet dosyayı Kayıp Kişiler'den alıp üzerinde çalışmak istiyordum. Arama emri çıkartmak. Burke'ün iş arkadaşlarıyla, öğrencileriyle, komşularıyla ve arkadaşlarıyla görüşmek.

Gerginliğim fiziksel bir hal aldı. Boynuma ve omuzlarıma kramplar giriyordu. Clapper'ın üzerime koyduğu bağların sıkılaştığını hissediyordum.

Saat beşi biraz geçe takım odasına döndüğümde Conklin'den gelen ve zımbamla tutturulmuş bir not buldum.

Arama ekibindeyim. Seni sonra ararım. R.

Tylenol'ü yuttum ve Richie'yi aradım. Telefonu açtı.

"Neredesin?" diye sordu.

"Masamda. Nasıl gidiyor?"

"Evinize bir şey koyduğunuzda onu bulamamanız gibi bir his var içimde. Ama orada olduğunu bilirsiniz. Orada olmalı."

Biraz daha konuştuk. Ona Burke'le yaptığım görüşmeden bahsettim, Clapper'la yapacağım tatsız görüşme için kendimi hazırladım ve Rich'e rapor vereceğimi söyledim. Merdivenlerden beşinci kata çıktım ve Bryant'a bakan köşedeki ofise yöneldim.

Kapıyı çaldım. Sonra kapı kolunu oynattım. Aptalcaydı. Ya Clapper kapıyı yüzüme doğru açıp "Ne istiyorsun Boxer?" derse? Ama onun

kapı kilitliydi.

Akşam altı sularında arabamı Finans Bölgesi'nin kenarına sürdüm, Jackson Caddesi'ne park ettim ve en iyi üç arkadaşımı görmeyi dört gözle beklediğim Susie's Café'ye doğru yürüdüm. Cindy dört kişilik çetemize "Kadın Cinayet Kulübü" adını vermişti ve bu isim kalıcı olmuştu.

Susie's Café'yi kulüp evimiz olarak kabul etmiştik. Cindy, Claire, Yuki ve ben burayı bardaki "endişelenmeyin, mutlu olun" kalabalığı, çelik grubu ve ara sıra yapılan limbo yarışması, lezzetli Karayip yemekleri ve herkes isimlerimizi biliyordu.

Kahkaha ve dostluk için birkaç haftada bir burada buluşmaya çalışıyoruz ve ayrıca zihinsel kaynaklarımızı bir araya getirip çözülmeyi reddeden vakalara uyguluyoruz.

Bu gece bir araya geliyorduk çünkü Claire'i son görüşümüzün üzerinden üç hafta geçmişti.

Boş sokakta soğuk bir rüzgâr esiyordu. Ceketimin düğmelerini ilikledim ama yine de üşüdüğümü hissettim.

Sonra kafenin pencerelerinden gelen ışıkları gördüm. İçimi ısıtacak bir şey varsa o da Susie'nin Kafesi ve en iyi arkadaşlarımla bir araya gelmekti.

Belki birimizin aklına parlak bir fikir gelir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

Susie'nin ön kapısına yaklaştığımda küçük bir kalabalık sokağa akın etti. Bir beyefendi benim için kapıyı tuttu ve her zaman olduğu gibi kahkaha ve köri kokusu üzerime sinmişti.

Girişte bir an durup yolumu belirledikten sonra barda sıraya girmiş, ayakta bekleyen müşteriler ile masa bekleyen müşteri yığınlarının arasından geçtim. Susie ile merhabalaştım ve ana salonun arka tarafındaki koridora geçtim. Bu dar geçit mutfakı geçtikten sonra daha sessiz, daha küçük ve daha rahat olan arka odaya açılıyordu. Arka tarafta ne müzik ne de bar vardı, sadece duvarlarda Jamaika sokak sanatı ve bizim olduğumu düşündüğümüz masa da dahil olmak üzere bir düzine masa ve kabin vardı.

Claire banketin en ucunda, pencerenin yanındaki koltuktaydı. Yuki onun karşısına oturdu ve ben masaya geldiğimde ikisi de kocaman gülümsedi. Claire'in yanına kaydım ve masanın üzerinden Yuki'ye beşlik çaktım.

"Cindy yolda," dedi. Claire'in elini tuttum.

Kendisine akciğer kanseri teşhisi konmuş ve akciğerinin yarısına mal olan bir ameliyat geçirmişti. Ameliyat başarılı geçmişti, ancak yaşam beklentisine dair sözler verdi. Bu beni çok korkuttu ve Claire'i tanıyan ve seven herkes. Şehrin baş adli tabibi olarak görev yaptığı görevinden hâlâ izinliydi ve her gün kendi doktoruna gidiyordu. bir sonraki duyuruya kadar kontroller için üç ay.

Yanında otururken ne kadar zayıfladığını fark ettim. Yıllardır birkaç beden küçülmek istiyordu ama kanser kimsenin nasıl kilo vereceğine dair bir fikri değildi.

Yuki savcılıktaki ofisinden yeni çıkmıştı ve üzerinde keskin siyah bir ceket ve pantolon vardı, saçları çenesinin hemen altına düşüyordu ve önünde sarı bir çizgi vardı. İyi görünüyordu ama uykusuzdu.

Eğildi ve "Dr. Terk Claire'e durumunun beklenenden daha iyi olduğunu söyledi. Yani, harika gidiyor."

Claire sırtıttı. "Sır yok, değil mi? Kızımın evcil tavşanı üzerine yemin etmeme rağmen işe geri dönmeye hazırım. geceler."

Hepimiz gülmeye başladık. Claire'in kızı Rosie'nin tavşanı, Rosie'yle birlikte yastığının üzerinde uyuyan Zıpzıp adında iri gözlü, sarkık kulaklı bir şeydi. Sonra Claire Güney İstasyonu'nun yeni komutanını sordu ve kahkahalar kesildi.

"Clapper harika bir seçim, değil mi?" Brady ile evli olan Yuki, "Hmmmm" dedi.

Claire, "O kadar hevesli değilim, Yuki-san. Ne oldu?" diye sordu.

"Brady huysuzdur. Kötü huysuz. Dün gece uyumadı. Bu onun için garip. Clapper'ı çok seviyor. Daha çok şefliğe terfi etmek istemediğine karar vermiş gibi, ama biliyorsun, belediye başkanı onun yerine karar verdiği için kızgın. Kendisini hafife alınmış gibi hissediyor. Ya da bir güvensizlik oyu gibi."

Ben daha Clapper'dan kocaman bir ihtar aldığımı söyleyemeden, favori garsonumuz Lorraine masamıza geldi. Kızıl saçları bir düğüm halinde toplanmıştı; elinde kalem ve not defteri vardı.

"Cindy geliyor mu?" diye sordu.

Yuki, "Her an gelebilir." dedi.

İşaret üzerine, Cindy arka odaya üflledi.

Baştan aşağı kot giymişti ve bukleleri nemli rüzgâr yüzünden sıkıydı. İri mavi gözleri parlıyordu ve Yuki'nin yanına kaydıktan sonra, "Beklettiğim için özür dilerim. Bir petrol kamyonunun arkasında sıkışıp kaldım."

Lorraine onu selamladı ve spesiyalleri okudu.

Claire biftek, siyah fasulye ve pilav istedi. Yuki yengeç salatası sipariş etti ve Cindy "Deniz kabuğu, kızarmış" dedi.

"Deniz kabuğumuz kalmadı," dedi Lorraine.

"Baharatlı una bulanmış tavuk ayağı."

"Yani kızarmış balık ve patates kızartması demek istiyorsun." "Kesinlikle!" dedi Cindy. "Ve bir salata."

"Ben de," dedim,

"Yuki. Margarita ister misin?"

"Sadece bira," dedi tekilaya hiç tahammülü olmayan sevgili dostumuz.

Lorraine, "Yani her yerde bira var," dedi.

"Duyduk duymadık demeyin," dedim.

Bira geldi. Buz gibi kupalarımızı kaldırdık ve hep birlikte kadeh kaldırdık.

"Claire'e."

"Bize," dedi Claire.

Kupaları

tokuşturduk.

Lorraine iki kolunun üzerine dizilmiş ve dengelenmiş yemek tabaklarını getirdi ve yemek masaya geldiğinde başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Hepimiz iyi olduğumuzu söyledik. Uzun uzun demlendikten sonra Cindy öne doğru eğildi ve dramatik bir şekilde, "Evet, kız arkadaşlar. Haberlerim var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Cindy, "Bunun altına bir davul sesi koymama izin verin," dedi. "*Burke* haberlerim var. Ama önce bir şeyler yemem lazım."

Yuhaladık ve tısladık ve Claire "Bunun bedelini ödeyeceksiniz" dedi.

Cindy gülerek, "Cidden, açlıktan ölüyorum." dedi.

Kızartmalarını acı sosla ıslatırken, "Sanırım ben de kendi *Burke* haberlerimi vereceğim. Bugün Sunset Park Prep'e gittim ve Lucas Burke ile sohbet ettim."

"Linds," dedi Cindy. "Beni atlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Onu tanımam gerekiyordu," dedim. "Arkadaşın Kathleen beni etkiledi. Beni iyi kandırdı." Arkadaşlarıma Burke'le yaptığım hazırlıksız görüşmeyi, Pazartesi sabahı Tara'yla kavga ettiğini ve onun da misilleme olarak bebeği alıp gittiğini iddia ettiğini anlattım.

"Oh, ve ilaçlarını bıraktığını söyledi. Aşağı inip bebeği kaçırdığı için ona karşı suç duyurusunda bulunmayı teklif etti, ama bunu kabul ettiğimde, hayır, yakında eve döneceğini söyledi. Kredi kartını yok ettiğini söyledi."

"Onu şüphe üzerine tutuklamış olabilir misiniz?" Claire sordu.

"Elimde onunla ilgili hiçbir şey yok. Ve Clapper muhtemelen beni görevden uzaklaştırır. Kayıp Şahıslar davayla ilgileniyor. Yani *elimde* olan bu. Cindy? Sıra sende."

Cindy çatalını bıraktı, peçetesiyle dudaklarını sildi ve hepimize küçük bir gülümseme verdi.

"Bu kayıt dışı. Duydun mu beni?"

Hepimiz Cindy'ye aynı sözü verdiğimiz için suçluyduk, bu yüzden güldük, sağ ellerimizi kaldırdık ve kabul ettik. Sonra Cindy konu cümleleri, tam paragraflar ve ara sıra alt başlıklar kullanarak bize bildiklerini anlattı.

"Misty Lee Fogarty Sunset Park Prep'te son sınıf öğrencisi," dedi. "On sekiz yaşında, Lucas Burke'den İngiliz Edebiyatı dersi alıyor ve aynı zamanda onunla yatıyor. Ona, onun için karısını terk edeceğini söylemiş."

Claire, "Sanırım on sekiz yaşına geldiğinde bunu daha önce hiç duymamış oluyorsun," dedi.

"Bu eşini terk etme hikayesini sana kim anlattı?" Yuki sordu.

"Misty'nin arkadaşı. Ve sonra Misty ile kendim konuştum. Kayıtlarda var." "Örgülü uzun sarı saçlar mı?" Aklıma, o gece Burke'ün ofisindeyken kapıyı açtım.

"Bu o," dedi Cindy. "Misty de Lucas'ın bunu yazılı hale getirdiğini söyledi." "Ve sen de ona inandın mı?" diye sordum.

Cindy çantasına uzandı ve pembe bir indeks kartına elle basılmış bir not çıkardı. Yazıyı görebilmemiz için parlattı ve sonra yüksek sesle okudu.

"Sevgili Misty, sana aşığım. Söz veriyorum özgür olacağım ve okul yılının sonuna kadar evlenebileceğiz.

"Sevgiler, Luke."

"Tarihi geçmiş mi?"

diye sordum.

"Hayır."

"Peki, bunun bir fotoğrafını çekip bana gönderir misin Cindy? Kayıt dışı." Göz kırpıttım. "Ehliyetindeki imzasıyla karşılaştırmak istiyorum. dosya."

Şakacı bir şekilde hırladı, fotoğrafı çekti ve bana gönderdi. Daha sonra Rich'e gösterip göstermeyeceğini, ortağının onu devre dışı bırakmama nasıl tepki vereceğini merak ettim.

Sonra sözde muhabir kızımıza sordum: "Ne düşünüyorsun Cindy?

Lucas'ın Misty'yle birlikte olmak için karısını öldürdüğünü mü?" "Sen ne düşünüyorsun?"

diye sordu bana.

Yuki inançla, "Bence bu zamparalık," dedi. "Bu suç teşkil eden bir şeyin kanıtı değil. Ama Tara'nın kulağına giderse fitili ateşleyebilir. Ya da Lucas ona açıkça söylerse? Eğer buna ihtiyacı varsa bile - Tara sadece yirmi yaşında."

"Eğer ben Tara isem," dedim, "bu kasayı boşaltmak, bebeği almak ve çekip gitmek için bir gerekçedir."

Cindy dedi ki, "Ve annesine söylemiyor mu? Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Lucas Burke'ün sıcak ışıklar altında iyi bir polis dayacağına ihtiyacı var."

Claire, "Çok fazla eski polis filmi var, Cindy." dedi.

"Evet, evet. Tamam. İşte planım. Tara ve Lorrie'nin fotoğraflarını bu gece gazetede ve internette yayınlayacağız. Tyler yirmi beş-

Onları bulmamızı sağlayacak bilgi için bin dolar ödül. Sadece haber veriyorum, Linds. Yarın çok fazla telefon trafiği olabilir."

"Sorun değil," dedim. "Ne gerekiyorsa yap."

"Isıyı yükseltmek için yapabileceğiniz bir şey var mı?"

İçimi çektim, başımı hayır anlamında salladım ve Clapper'ın bana bu işe karışmamamı söylediğini tekrar düşündüm.

Sonra aklıma yazmam gereken rapor geldi. "Fotoğrafları bana gönderebilir misin?"

Cindy telefonunu açtı ve sonra masada o kadar sessizlik oldu ki odadaki her konuşmayı duyabiliyorduk. Arkamızdaki kabinde üç aylık toplantı. Öndeki kabinde ilk randevu. Sol taraftaki masada sarhoş kahkahaları.

Evde küçük bir çocuğum var ve Claire de öyle, bu yüzden hesabı istedik ve mazerete gerek kalmadan yemeği erken bitirdik. Hepimiz sarıldık ve iyi geceler diledik.

Eve dönerken tüm yol boyunca Burke ailesini düşündüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

JOE büyük koltuğundaydı ve Julie kucağında, göğsüne yaslanmıştı. Yaşlı border collie köpeğimiz Martha ayaklarının dibindeydi.

"Kalkma" dedim.

Tatlı Martha yine de ayağa kalktı ve sonra Julie kıvranarak ayağa kalktı ve kocama giderken ikisine de sarıldım. Eğilip onu öptüm ve o da beni artık boş olan kucağına çekti.

"Sorun ne?" diye sordu. "Bir şey yok. Sonra anlatırım."

Julie, üzerinde elle çizilmiş bir gökkuşağı ve Martha'ya benzeyen bir köpek bulunan bir tebrik kartı tuttu.

"Anneciğim. Şuna bak!"

"Bir bakayım."

"Franny'den!"

"Oh, vay canına, tatlım. Bu çok havalı."

Franny, Joe'nun ilk evliliğinden olan yetişkin kızı Francesca'dır. O da Roma'da yaşıyor ve annesi yakın zamanda öldükten sonra Joe'yu görmek ve küçük üvey kız kardeşi Julie ile tanışmak için buraya geldi. Hepimiz için büyük bir sürpriz, ama iyi bir sürpriz.

Küçük kızım bana üzerinde adı ve adresi mavi renkte basılı olan zarfı gösterdi. Karta daha yakından baktığımda, gökkuşağının bantları arasında birkaç İtalyanca kelime gördüm.

"Bunu okuyabilir misin, anne?"

"Üzerinde ... *Çav Bella* yazıyor."

O da benimle birlikte "*Çav Bella*" dedi ve ben gülmek zorunda kaldım. Dedim ki, "Anlamı, 'Merhaba güzelim'. Tatlı, değil mi?"

Şiddetle başını salladı.

Akşam yemeğinde Molinari'lerin en sevdiği yemek olan spagetti ve köfte yemişlerdi. Şimdi babanın biraz bilgisayar zamanına ihtiyacı vardı, bu yüzden duş alıp pijamalarımı giydikten sonra, küçük çocuğuma sarıldım, bir

bir bardak Chardonnay, bir bardak pralin ve krema ve televizyonda bir sitcom izledik.

Ona gizlice baktım, masumiyetini ve kolay gülüşünü merak ettim, onun yaşındayken Julie gibi olup olmadığımı hatırlamaya çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi. İlk reklam arasında göz kapakları kapandı ve fısıldadım, "Yatma vakti, Julie Bugs."

Esnedi ve kollarını boynuma doladı, ben de neredeyse dört yaşında olan çocuğumu yatağına taşıdım. Su istedi ama döndüğümde uyuyordu, yıldızların ve büyük kız yatağının üzerinde asılı duran ayın altında derin derin nefes alıyordu.

Joe'yu mutfakta elleri bulaşık suyunun içinde buldum. Bir havlu aldım.

Bana endişeli bir bakış fırlattı. "Konuşmaya başla, sarışın."

"Grrr. Yapmalı mıyım?"

"İstedğini biliyorsun."

"Ohhh-tamam. Clapper bana Burke davasından uzak durmamı söyledi ama ben Lucas Burke'le tek başıma görüşmeye karar verdim. Richie'yi bu işin dışında tuttum, ki hepimizin bildiği gibi bu suçluluk bilincini gösterir."

Bana ıslak bir tabak uzattı. "Nasıl oldu?"

"Gösterecek bir şey yok. Burke, kayıp karısı ve çocuğuyla bir ilgisi olduğunu inandırıcı bir şekilde reddetti."

"Mazereti mi var?"

"Kaybolduğu gün derse zamanında geldiğini söyledi. Bu doğru olabilir ama bir gece öncesini açıklamıyor. Söylediğine göre sabah para yüzünden kavga etmişler. Kızın kredi kartını yok etmiş. Okula gitti ve teorisine göre Tara kasayı yağmaladı, bebeği aldı ve onu kızdırmak için arabayla uzaklaştı. Tara'nın parası bitince eve geleceğini söylüyor. nakit."

"Bebekle ilgili endişelerini dile getirmedi mi?"

"Senin anlayabileceğin şekilde değil. Cindy'ye göre Burke'ün bir kız arkadaşı varmış."

"Bazı erkeklerin eşlerini öldürmesi için yeterli bir sebep." "Evet. Ve ben Bu işe gerçekten girmek istiyorum. Kız arkadaşıyla görüşmek istiyorum. Ama bu benim davam değil, diyor Clapper alışılmadık derecede sert bir ses tonuyla."

"Ne yapacaksın?" Joe sordu. "Sen olsan ne yapardın?"

"Önce ben sordum."

Son bulaşıkları da kurulayıp kaldırırken iç çektim. Sonra dedim ki, "Ben görüşme notlarımı yazmak, Clapper'a ne yaptığımı söylemek, 'özür dilerim' demek ve

Bana çaylakmışım gibi davranmaması için. Yani, hadi ama. Kısa bir süre önce Cinayet Masası'nı yönetiyordum. Herkesten... herkesten daha fazla dava kapattım."

"Bunu biliyorum sarışın. Umarım yeni işinde seni biraz rahat bırakacak kadar güvendedir."

"Cindy, Tara ve Lorrie Burke'ün fotoğraflarını bu gece internette ve sabahki baskıda yayınlıyor -"

"Zaten televizyonda var," dedi Joe. "'Büyük gözler' görmesin diye kanalı değiştirmek zorunda kaldım."

"Hunh. Pekala. Belki Tara Burke bunu görür ve öne çıkar. Bu mutlu bir sonuç olur ve beni Clapper'dan kurtarır. Keşke Tara telefon etseydi. Ya da onu ve bebeği bulabilecek başka biri. Ya da güvenilir bir görüntü, hala orada olduklarının teyidi. canlı."

Joe, "Her iki durumda da, sanırım güvendesin." dedi.

Ben o kadar emin değildim. Chardonnay'den kalanları bardağıma boşalttım ve hepsini içtim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Bu hafta üçüncü kez sabah 7:30'da masamdaydım ve daha Çarşamba günüydü.

Telefon konsolumdaki mesaj ışığı sabırsızlıkla yanıp sönüyordu. Cindy beni, kayıp Burke'lerle ilgili hikayesinin ve başlığındaki ödülün yardım hattımızı ateşe vereceği konusunda uyarmıştı. Ama bu aramanın farklı bir şey olduğuna dair içimde bir his vardı.

Ahizeyi kaldırdım ve kırmızı düğmeye bastım. Düşündüğüm gibi, mesaj polis şefi Charlie Clapper'dan geliyordu.

"Boxer, ben Clapper. Bunu aldığında beni ara."

Bazen haklı olmaktan nefret ediyorum.

Conklin henüz gelmemiştii çünkü benim ya da herhangi bir ebeveynin aksine o hâlâ yedi saat uyuyabiliyordu. Ekip odasına baktım. Brady'nin ofisi karanlıktı. Paul Chi içeri girdi, ceketini sandalyesinin üzerine attı ve dinlenme odasına giderken masamın önünden geçerken el salladı.

Chi'yi takip ettim ve kahve fincanını doldururken yanında durdum. "Nasılsın, Boksör?" diye sordu.

"On üzerinden beş."

"Bazen bir beşlik diliyorum," dedi. "Sağ omzumda kireçlenme var."

"Üzgünüm, Paul."

"Hayır, sorun değil. Biraz Advil almam lazım, onu da kahveyle birlikte alacağım. Seni yediye çıkarmak için ne gerekiyor?"

"Haberleri gördün mü?" Dedim.

"Evet. Eğer Tara Burke bebeğiyle birlikte yola çıktıysa, umarım Kanada'dadır."

Gece vardiyasındaki biri sabah gazetesini mikrodalganın üstüne koymuştu. Elime aldım ve ön sayfayı okudum. **Kayıp. BILGI İÇİN ÖDÜL.**

Alt başlık ise *Tara Wyatt Burke ve kızının iadesini sağlayacak bilgi için 25 bin dolar ödöldü.*

Fotoğrafa tekrar baktım ama makaleyi okumaya zahmet etmedim. Hikayenin her iki tarafını da ezbere biliyordum. Kendime bir fincan sıcak kahve doldurdum, fincanımı masama geri götürdüm ve Clapper'ı aradım.

"Şef, ben Boxer."

Merhaba deme zahmetine girmedim.

Dedi ki, "Az önce Tom Murry ile konuştum. Lucas Burke'le görüştüğünüzü söyledi. Senden gelen bir rapor göremiyorum. Bu doğru mu?"

"Evet, efendim. Murry yardım etmemi istedi."

"Bu, sizden destek istediği anlamına geliyordu, sizi davasını devralmaya davet ettiği anlamına değil."

Bu beni gerçekten öldürüyordu. Cinayet masasındaki ilk günlerimden beri Clapper'la mükemmel bir ilişkim vardı. Onu tanıyordum. Onu severdim. Ona hayrandım. Bazen onu ailemden biri gibi görürdüm.

"Charlie, bunu yapmakla hata ettim. Özür dilerim. Ama kayıp bir bebek var. *Bir bebek.*"

"Orada dur, Boxer. Geçerli bir nedenin var mı?" "Hayır," diye itiraf ettim.

"Charlie. Yani, şef. Neden benimle uğraşmak istiyorsun?"

"Gözümüz Burke'ün üzerinde. Umarım hepimizin pişman olacağı bir hamle yapması için onu zorlamamışsınızdır."

Telefonu yüzüme kapattı.

Conklin sandalyesini çekti ve karşıma oturdu. "Bu da neydi böyle?"

"O Clapper'ın kışımı bana uzatmasıydı. Beni hiç duymadın Rich, ama bu şekilde çalışabilir miyim bilmiyorum. Bu işte kalabilir miyim bilmiyorum."

BÖLÜM 15

Kahveme uzandım ama fincana çarpıp yere düşürdüm. Küçük bir siyah kahve gölü masamın üzerine yayıldı ve Richie'nin masasına da döküldü.

Chi bir rulo kağıt havlu bıraktı ve Rich ile ben adımı duyduğumda dökülmeyi büyük ölçüde kontrol altına almıştık.

Brady'ydi ve tam orada duruyordu.

Yüzündeki ifade korkunçtu; gözleri buruşmuş, ağzı kapanmıştı. Acı çekiyor gibi görünüyordu. Önseziye ihtiyacım yoktu. Clapper'ın onu aradığı ve disiplin cezası almak üzere olduğum belliydi. Ben hazırdım.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum -" Tükürdüm.

Brady, "Geçici olarak Lorrie Burke olduğu belirlenen kızıl saçlı bir kız bebek Baker Sahili'nde karaya vurdu" dedi.

Telefonunu kaydırıp ve CSU'nun olay yerinden gönderdiği bir fotoğrafı bize gösterdi. Çocuk yarısı suyla kaplı bir şekilde yatıyordu, ayağında pijamaları vardı, gözleri açıktı, sol şakağında bir çürük görünüyordu.

Düşüncelerim karmakarışık. Buna hazırlıklı olduğumu düşünmüştüm ama bu çok fazlaydı, çok hızlıydı.

Brady sözlerine şöyle devam etti: "Olay yerindeki polisler cesedin su dolu olduğunu söylüyor.

Bunun teyit edilmesi gerekecek. ME çağrıldı."

Kahveyle ıslanmış kağıt havluları çöp kutusuna atarken ellerim titriyordu.

Brady'ye, "Yani bir ya da iki gündür ölü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Öyle demiyorum ama muhtemelen doğru."

"Tara'dan bir iz var mı?" Conklin sordu.

"Henüz yok."

"Clapper biliyor mu?"

Ben söyledim. "Az önce ona söyledim."

"Dün Lucas Burke ile ofisinde konuştum. Notlarım var ve sadece bir rapor hazırlayacaktım."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Tara'ya kızgın görünüyordu ama endişeli ya da çok sakın değildi."

Brady başını salladı ve şöyle dedi: "Gizli görevliler kaçma ihtimaline karşı Burke'ü izliyorlar.

Baker Plajı'nda görüşürüz."

Brady bir telefon aldı ve bizden uzaklaştı. Ofisine doğru yürüyordu ki Conklin, "Lindsay. Hadi gidelim."

Başımı salladım, masalarımızın üzerindeki dağınıklığa baktım ve ceketimi aldım. Rozetimin, telefonumun ve silahımın yanımda olduğundan emin olmak için hızlı bir sayım yaptım. Conklin gözlerinde endişeyle beni izledi.

Söylemeyecekti,

"Her şey yoluna girecek."

Onun yerine elini sırtıma koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi. "Ben sürerim," dedi.

Benim itirazım yok.

BÖLÜM 16

Brady ile konuştuktan otuz dakika sonra Conklin ve ben Pasifik Kıyısı'nda, doğuda Golden Gate Köprüsü'nün sabah gökyüzüne doğru yükseldiği kıvrımlı bir kum yığını olan Baker Plajı'na vardık.

Gece vardiyası park alanını kolluk kuvvetlerine ait araçlar hariç herkesi dışarıda bırakacak şekilde bantlamıştı. Kordondaki üniformaya rozet taktım. Richie arabayı park etti. Radyoyu kapattım ve yavaşça arabadan indim.

Araçların sahile girmesi yasaktır, ancak bu durumda Claire'in ekibi sahildeki araç yasağını delmiş ve kumların üzerinden geçerek Sarı banttı oluşan at nalı, su kenarındaki kurbanın etrafındaki kumsalın bir bölümünü içine alan ana çevre.

Suç Laboratuvarı Müdürü ve Clapper'ın yeni Adli Tıp Başkanı Gene Hallows'un eğik omuzlu halini gördüm, bandın hemen dışında durmuş ekibinin fotoğraf çekmesini, konumun krokisini çizmesini izliyordu, ama hepsi bu kadar.

suç mahallini inceliyorlardı. Ayak izi yok. Araba izi yok. Sörfte başka ceset yok.

Kuzey İstasyonu'ndan dört dedektif, otoparkta sörfçülerden, plaj gezginlerinden ve sabahın erken saatlerindeki çıplaklardan oluşan ve giderek büyüyen kalabalıkla görüştü, bellerinde havlular. Dedektifler insanlara herhangi biri ya da olağandışı bir şey hakkında sahip olabilecekleri bilgileri soruyorlardı.

İyi şanslar.

Bebek Güney Körfezi boyunca herhangi bir yerde suya atılmış olabilir.

Teğmen Tom Murry yanıma geldi ve gayri resmi olarak bayrağı Kayıp Şahıslar'dan Cinayet Masası'na devretti.

Dedi ki, "Korkunç bir trajedi. Ön raporumu şefe gönderdim ve Brady'ye kopyaladım. Çocuğın annesini aramaya devam edeceğiz."

"Korkunç" gibi bir şeyler mırıldandım. İrtibatta kalalım" - ve tam o sırada Brady, plakasız bir polis aracının yanında otoparka girdi. Muhtemelen

Clapper'ın arabası. Onu aşağıdaki sahilden geçerken, Hallows ve CSI'lara doğru yürürken gördüm.

Richie ve ben dışarı çıktık, asfaltı geçtik ve patikadan yürüyerek ilk olay yerine gittik.

Claire cesedin yanına çömelmiş ama ona dokunmuyordu. Teknisyenleri araçlarının yanında duruyordu, her birinin elinde bir şey vardı; bir çarşaf, bir ceset torbası; teknisyenlerden ikisinin elinde bir sedye vardı.

Claire cesedi yerinde görmemiz için bizi bekliyordu ve sonra merhumu morga götürecekti.

Rich kasete yöneldi ve ben de durup küçük kızın kızıl saçlarının sörfün hareketiyle oynamasını izledim.

Claire ayağa kalktı. Sevdiği bir işe dönmek için onca gün arasında ilk vakası küçük bir çocuktu. Hiç tanımadığım bir bebek için duyduğum keder Claire'in yüzüne yansımıştı.

Claire'e uzandım ve birbirimizin kollarına girdik.

Bu ölü çocuk için mutlu bir son olmayacaktı. Tek umudumuz, onun değerli hayatına nasıl, neden ve kimin son verdiğine dair cevapları.

BÖLÜM 17

CONKLIN ve Hallows ile birlikte bariyer şeridinin dışında, küçük kızın gelgit tarafından geri alınma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu kıyı şeridinden sadece birkaç metre uzakta durdum.

Su seviyesinin üzerine temiz beyaz bir çarşaf serilmişti ve ben neredeyse canlı olan sörfün küçük kızı yıkamasını izlerken, Clapper CSI kalabalığından ayrılarak suya girdi ve çocuğun cesedini okyanustan çıkardı.

Kumun üzerinde bir düzine metre yürüdü ve küçük kızı nazikçe temiz beyaz çarşafın üzerine yatırdı. Kathleen Wyatt'ın bize gösterdiği fotoğrafta gördüğüm Lorrie Burke'ün aynısı olduğuna dair aklımda herhangi bir şüphe varsa, o da yok olmuştu.

Clapper, CSI'ların daha fazla fotoğraf çekmesine izin vermek için geri çekildi. Bana baktı ve dedi ki, "Boksör. Davanı aldın." Cevap vermeyince, "Brady burada, aşağı geliyor." dedi.

Kafamı kaldırdım ve Brady'nin sahile giden patikada ilerlediğini gördüm. Durduğum yerden birkaç metre ötede, Claire'in laboratuvar asistanı Bunny Ellis, çarşafı çocuğun etrafında katladı, sol tarafa, sağ tarafa, ayaklarının üzerine sıkıştırdı, sonra yüzüne doğru çevirdi.

Hallows küçük boy ceset torbasının fermuarını açtı ve çarşafın yanına koydu. Claire kefenlenmiş cesedi aldı, ceset torbasının içine koydu ve Hallows torbanın fermuarını çekti, ardından ölü kızın cesedini adli tabip minibüsünün arka kapısına taşıdı.

Bunlar ciddi anlardı. Kimse konuşmadı. Kayalığın üstündeki otoparktan izleyen insanlar bile sessizdi - ve sonra bir çığlık sessizliği bozdu, bir kadın "*L-orr - eeee!*" diye haykırdı.

Park yerine doğru baktım ve bakışlarımı çevredekilerin üzerinde gezdirdim. Sonra onu gördüm.

Kathleen Wyatt mavi bir sweatshirt, siyah bir saat şapkası ve tozluk giymişti. Yüz metre ötede durduğum yerden bile

Yüzünde ıstırap vardı.

Sahil boyunca koşmaya başladım, otoparka giden yukarı doğru patikayı kullandım ve Kathleen bana doğru koşmaya başladı. Kathleen benden sadece birkaç metre uzaktaydı. Ona seslendim. Onu rahatlatmak, öğrendiğim her şeyi en kısa zamanda ona anlatacağımı bildirmek istiyordum. Ama buna fırsatım olmadı. Adli tabibin minibüsünün kapıları kapanmış ve park çalışanlarının araçlarının kullandığı servis yolunda ilerlemeye başlamıştı.

Kathleen benden kaçtı ve minibüsün önüne koştu. Minibüs gıcırdayarak durdu ve Wyatt arka tarafa gidip kapılara vurarak torununun adını söyledi.

Onu minibüsten uzaklaştırdım. Kathleen'den çok daha güçlü olduğum için onu tutabildim ve şoföre gitmesini işaret ettim.

"Onu yalnız bırakamam!" Kathleen feryat etti. "Onunla kalmak zorundayım!" "Kathleen, Kathleen," dedim, onu döndürerek yüzünün ona dönük olmasını sağladım.

Beni. O kadar şaşkın görünüyordu ki, beni gerçekten gördüğünden emin değildim. "Kathleen, adli tabip benim en iyi arkadaşlarımdan biridir. Dr. Washburn

harika bir kadın. Biri küçük kızı olmak üzere üç çocuğu var. Lorrie emin ellerde olacak. Eğer bunu ona kimin yaptığını bulacaksak.

onun ölümüyle ilgili öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz."

"Ölüm" kelimesi çok fazlaydı. Gerçeği henüz özümseyemediğini anladım.

"Kathleen, Lorrie'nin davasında baş dedektif benim. Ne olduğunu bulacağım ve umarım Tara'yı canlı bulabiliriz."

Hıçkırarak ağlayan kadına tutunurken, Tara Burke'ün hangi cehennemde olduğunu merak ettim. Onun hakkında çok az şey biliyordum. Kocasına göre Tara ilaçlarını kullanmıyordu, deliydi ve daha önce bebeğiyle kaçmıştı.

Annesine göre, Tara kötü bir adamla evlenmişti. Sadakatsizdi, ona ve çocuğa karşı acımasızdı. Bir kız arkadaşı olduğu doğrulanmıştı, tıpkı yabancılarla küçük patlamalarda görülen öfkesi gibi. Tara gerçekten çocuğunu öldürmüş müydü? Yoksa Lucas kızını ve belki de karısını da mı öldürmüştü?

Hâlâ Kathleen'i tutuyordum ve "Şimdi seni bırakacağım. Sakın kaçma." Ama bir yarış arabasının motor sesiyle durdum. Tepeye baktım ve gümüş rengi bir Audi'nin kayarak yolun kenarında durduğunu gördüm. Şoför mahallinden bir adam indi ve yolunu kesen üniformalı polise el kol hareketleri yapmaya başladı.

Kelimeleri çıkaramıyordum ama onu tanıyordum.

Lucas Burke.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

LORRIE BURKE'ün su kenarında ölü yattığını görmek beni çileden çıkarmıştı.

Birisi o çaresiz küçük kızı kötü niyetle öldürmüştü ve çok öfkeliydim ama bunu gösteremiyordum. Bir numaralı ve tek şüphelimiz Lucas Burke'ün otoparkta bir polisle tartıştığını gördüğümde onu yere atıp tutuklayın.

Ama yapamadım ve yapmadım.

Etrafta ortağım Conklin'i ararken Kathleen'in pazularını tutmaya devam ettim. Sonra onu kumsalın aşağısında, Clapper ve Hallows ile görüşürken gördüm, üçü de okyanusa bakıyordu. Clapper dairesel el hareketleri yapıyordu, şüphesiz gelgit şekillerini tarif ediyordu.

Lucas beni fark etti ve park alanından aşağı seslendi.

Kathleen'i hâlâ kolundan tutarken, ona bakmak için döndüm. Elleriyle bir megafon yapmıştı.

"Çavuş! Lorrie mi o? Kimse bana söylemeyecek! Bu delilik!"

Ben de bağırdım, "Dayan! Yukarı geliyorum."

Kathleen ve ben o patikada yalnızdık. Onu damadına yaklaştırmak ve belki de bir çatışmaya yol açmak istemedim. Kathleen'e dönerek

"Kathleen. Beni burada bekle. Hemen döneceğim." Bir planım vardı.

Onu eve götürmek için birkaç üniformalı bulacaktım ve iki kişi de Lucas'ı salona götürüp Conklin ve ben onu bir fincan kahve eşliğinde kutuya yerleştirip her şeyden vazgeçene kadar terletene kadar tutacaktı.

Büyük fikrim anında dağıldı.

Kathleen sarsılarak benden uzaklaştı ve park yerine giden patikadan yukarı doğru koşmaya başladı. Kum üzerinde kırk beş derecelik yokuş yukarı koşarken bile hızlıydı. Lucas'a suçlamalar yağdırarak, öfkeyle bandın altına saklandı. Ona ulaştı.

Ben yetişemedim.

Arazi hâlâ, torununu öldürdüğü için lanet okuyarak damadına yaklaşan Kathleen'den uzaklaşan seyircilerle doluydu. Bu konuda hiçbir kanıt yoktu ama bu onun için önemli değildi. Kederli kalbinin içinde ihtiyacı olan tüm kanıtlara sahipti.

Lucas ona bağırarak *deli* olduğunu, bu lanet olası *trajediyle* hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. *Ondan uzak* durmasını yoksa pişman olacağını söyledi.

Damadının kasığına sert bir yumruk attığında hâlâ ondan bir araba boyu uzaktaydım.

Uludu, acı içinde bağırırken kendini tuttu. Ama Kathleen'in işi bitmemişti. Kolunu geri çekti ve adamın suratına sert bir yumruk indirdi.

Çevreden o kadar çok ses geliyordu ki -konuşmalar, bağırışlar, sirenler-yumruğunun Burke'ün burnuna çarpışını duymadım. Ama ben gördüm.

Burke elleriyle yüzünü kapadı ve "*Uzak dur benden, seni manyak!*" diye bağırdı. " diye bağırırken Kathleen yumruğunu geri çekip ona tekrar yumruk atmaya hazırlanıyordu.

"Hey, hey," diye bağırdım, aralarına girdim ve aynı anda bir çift Kathleen'i çekip aldılar. Bu kez onu tutmak için iki güçlü polis gerekti.

En yakın memura "Bayan Wyatt'ı evine götür ve bir sonraki emre kadar başında bekle" dedim.

BÖLÜM 19

İKİ ÜNİFORMALI, Kathleen Wyatt'ı bir ekip otosunun arka koltuğuna doğru itti, ama o manikti, mücadele etti ve hatta ısırıldı, ta ki iki polisten daha iri olanı sertçe, "Bayan Wyatt. Bu saçmalığı hemen kes yoksa seni kelepçelerim. Bundan hoşlanmayacaksınız."

Sihirli sözcükler bunlardı. Kathleen sarktı ve arabanın arkasına katlanmasına izin verdi.

Lucas Burke, "yaralı taraf", başı eğik, volta atıyor ve burnu asfalta düştü, kan ve gözyaşları gömleğine damlıyordu. Bana bakması için elimi omzuna koydum.

Dedim ki, "Üzgünüm Bay Burke. Kurban Lorrie'nin tarifine uyan bir çocuk."

İnledi ve iki eliyle yüzünü kapattı.

"Bu doğru olamaz," dedi. Buna inanmadığını, Tara'nın Lorrie'ye bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Burada yapabileceğin hiçbir şey yok, Lucas. Benimle gel. Bazı sorularını cevaplayabilirim ve sen de bize yardım edebilirsin." Ona dikkatle baktım.

"Burnun kırıldı mı? Acil servise gitmek ister misin?"

"Hayır. Hayır."

Arabasını salona geri götürmeyi önerdim. Ben sürerdim. O da yolcu koltuğuna oturacaktı.

Ama yine parlak planım suya düştü.

Gösteri bitmişti. Turistler araçlarına biniyordu. Bir polis onları otoparktan Bowley Caddesi'ne yönlendiriyordu, ancak hem otoparkın içinde hem de ötesinde araçların bakmak için yavaşladığı bir trafik sıkışıklığı oluşmuştu.

Tıkanıklığın bir nedeni de üzerinde "WKOR" yazan bir ses kamyonuydu. Çağırımı almamızın üzerinden iki saat bile geçmemişti. Üst tarafta, basını gördüm

Arabalarını ve kamyonlarını çift park halinde ve garip açılarda bırakarak, olay yeri şeridine doğru izdihamla ilerlerken yolu geçilmez hale getirdiler.

Muhabirlerden birkaçını tanıdım; onlar A takımıydı. Elbette en göze çarpanı Cindy Thomas'tı, elinde kayıt cihazı, Lucas Burke'e doğrultmuştu.

Muhabirlerin Lucas'ın etrafını sarmasına izin verip vermemek bana kalmıştı. Ben izin verdim. Burke ısırdı.

Park alanını yoldan ayıran bariyer bandına doğru adım attı. "Onu görmedim," diyordu Lucas Cindy'ye ve genel olarak kalabalığa, "Ama bana küçük kızımın öldüğü söylendi. Karıma söyleyin, eve gelmek zorunda."

Bu onun için çok fazlaydı. Döndü, gazetecilerin arasında beni aradı ve birlikte yola doğru ilerledik.

"Anahtarlar?"

Onları teslim etti ve yolcu koltuğuna oturdu. Eğer Burke masumsa, Lorrie'nin iyi olduğuna ve onu ve Tara'yı yakında tekrar göreceğine gerçekten inanmışsa, şok olmuş, dehşete düşmüş ve cehennemin derinliklerinde dayanılamayacak kadar korkunç görüntüler görmüştü.

Ama çocuğunu gerçekten öldürdüyse, *onu öldürdüyse*, o zaman olağanüstü bir aktördü. Ki bazı katiller öyledir. Onunla zamana ihtiyacım vardı. Hangisi olduğunu bulmak için. Hikâyesini çözmek, zaman çizelgesini belirlemek için zamana ihtiyacım vardı. Conklin'in onunla arkadaş olmasına, öfkemin beni ele geçirdiğini hissedersen Lucas'ın hikâyesini ortaya çıkarmasına ihtiyacım olacaktı.

Teğmen Brady kasete doğru yürüyüp basına hitap ettiğinde ben Burke'ün Audi'sinin şoför mahallinin dışında Conklin ile telefonda konuşuyordum.

"Bu sabah saat 6:15'te bir çocuk suda ölü bulundu. Hepiniz bunu daha önce duymuşsunuzdur. Devam eden soruşturmalar hakkında yorum yapmayacağız. Şef Clapper size söyleyecek bir şeyi olduğunda bir basın toplantısı düzenleyecek. Lütfen araçlarınızı yoldan çekerek bize yardımcı olun. Bu kadar.

Teşekkür ederim."

Brady şeridin altına eğildi ve yolu temizledi. Salona doğru yola çıktık.

Arabada Lucas Burke'ün ağlama sesinden dikkati dağıtacak bir polis telsizi yoktu.

Tanrı yardımcım olsun, onun için üzüldüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

Baker Beach'ten ayrıldıktan iki saat sonra Cindy ve sanat yönetmeni Jonathan Samuels, yayıncı ve genel yayın yönetmeni Henry Tyler ile ofisinde buluştu.

Samuels bir matbaacı için iyi bir kameramandı. Cindy'nin stand-up'çı Lucas Burke röportajı ile otoparktaki kaotik kargaşayı çekmiş ve *Chronicle*'a atıfta bulunarak medya tarafından alınabilecek üç dakikalık düzgün bir spot haline getirmişti.

Tyler masasının arkasında dizüstü bilgisayarına dönük oturuyordu. Samuels arkasında duruyor, ışığı açmak için eğiliyor, Tyler'ın yönlendirmesiyle Burke'e ya da Cindy'ye baskı yapıyordu.

Video kısa süre içinde yayında olacaktı. Belki bir mucize olur. Belki Tara Burke bunu görür ve öne çıkar.

Cindy onların karşısındaki yan sandalyeye oturmuş, dirseklerini Henry'nin masasına dayamış, çenesini ellerinin arasına almıştı. Bebek konusunda üzgündü ama Samuels'le birlikte diğer medyayı atlattıkları için memnundu. Videoyu tekrar görmesine gerek yoktu. Gözünde canlandırabiliyor, ezbere biliyordu.

Video, Baker Plajı'na varışlarıyla başlıyor.

Kamera, olay yerine bakan kayalıktaki otoparka doğru yol boyunca ilerleyen birkaç düzine basın mensubuna odaklanmıştı.

Cindy, Samuels'in yanında hızlı adımlarla yürüyor ve ses kaydını yapıyordu. "Yaklaşık bir saat önce Baker Sahili'ne küçük bir çocuk cesedinin vurduğunu öğrendik. Kaynaklarımız *Chronicle*'a cesedin bir çocuğa ait olduğundan şüphelenildiğini söyledi.

Bir yaş dört aylık Lorrie Burke, en son kırk sekiz saat önce yirmi yaşındaki annesi Tara Burke ile birlikte canlı olarak görülmüştür.

Cindy, "Sanırım polis şeridinin hemen ötesindeki balıksırtı ceketli adam Lucas Burke, Lorrie'nin babası," dedi.

Basın mensuplarının oluşturduğu kalabalık Samuels'e çarparak kamera lensini defalarca itip kaktı. Sabitlendiğinde, aç Cindy'nin profilindeydi ve Samuels'e seslenirken

Lucas Burke, gözle görülür şekilde yaralanmıştı. *Burnu mu kırıldı?*

"Bay Burke, Cindy Thomas, *Chronicle*'dan. Çocuğun kimliği
."

"Onu görmedim," diye cevap verdi Lucas.

Samuels, Burke'e zoom yapmış, kanlı burnunu ve yanakları gözyaşlarıyla kayganlaşmış. Ve arka plandaki sesleri de yakaladı: polislin toplanan kalabalığa banttan uzak durmalarını emretmesi; birbiriyle yarışan araba kornaları; izinsiz girişi protesto eden deniz kuşlarının ciyaklamaları. Daha fazla kolluk kuvveti aracı yola akarken sirenler çalıyor, şeridin dışında fren yapıyor ve daha sonra park alanına alındılar.

Cindy, *Examiner*'dan Howard Bronfman'ın "Çocuğu kim buldu?" diye bağırdığını duydu.

"Yürüyüşe çıkan biri," dedi Burke. "Tek bildiğim bu."

Olay yerindeki kıdemli memur Teğmen Brady görüldüğünde arka plandaki sesler devam ediyordu. Samuels Brady'ye yaklaşmıştı. Çatık kaşlı, otoriter biriydi ama hafif güneyli tonu konuşmasını yumuşatmıştı. Tahmin edilebileceği üzere "şu anda yorum yok" açıklamasını yaptı ve ardından çevredekilere yolu boşaltmalarını söyledi.

Samuels Tyler'a, "Kamerayı kapatmaya hazırlanıyordum ama Cindy Çavuş Boxer'ın Burke'ü şuradaki arabaya doğru götürdüğünü gördü" dedi. Ekranın sağ üst köşesindeki figürleri işaret etti. "Böylece bu kapanış fotoğrafını çektim."

Videoda Burke son model bir Audi sedanın yolcu tarafındaki kapısından içeri giriyor. Boxer sürücü tarafına geçip kapının dışında durdu ve başı eğik bir şekilde telefonuyla konuştu. Cindy'yi selamlamak için çenesini yukarı kaldırdı, ardından Beach Road'da kuzeye doğru giden arabanın içinde kayboldu.

"Güzel," dedi Tyler.

Videonun son bölümünü izledi. Cindy, arkasında okyanus ve köprü silueti olan تنها bir yerde duruyordu. İzleyicileri bildiği kadarıyla hikayeden haberdar etti ve ekledi, "Tara Burke, kocasının işe gittiği Pazartesi sabahından beri ne görüldü ne de kendisinden haber alındı. Tara Burke'ü gören ya da nerede olduğunu bilen varsa lütfen bu gazeteyle ve SFPD yardım hattıyla temasa geçsin.

"Tüm aramalar gizli tutulacaktır."

Telefon numaraları siyah bir ekranda belirdi ve sonra kayboldu.

Tyler, Cindy ve Samuels'e, "Aferin, ikinize de. Cindy, yaz da ön sayfaya koyalım. Samuels, iki ya da üç tane

hikayeye eşlik edecek ilgi çekici resimler. Bir tanesini seçeceğim. Videoyu YouTube kanalımıza yükleyin ve tanıtım ekibinin kanal iştiraklerine göndermesini sağlayın."

"Yapabilirim ve yapacağım," dedi Samuels. "Bana on dakika ver." Aceleyle oradan ayrıldı.

"Peki sence ne oldu?" Henry Tyler Cindy'ye sordu. "Bunu anne mi yaptı? Yoksa baba mıydı? Ya da onları tanımayan rastgele bir manyak mı?"

Cindy, Lorrie Burke'ün ölümünün, onu kim öldürmüş olursa olsun, büyük bir haber olacağına dair güçlü bir hisse kapılmıştı. Buna benzer korkunç cinayetler hatırlıyordu; küçük çocukların, kendini kaybeden bir ebeveyn tarafından haksız yere öldürülmesi. Ya da daha kötüsü, akıl hastalığı, psikopati, çocuğu dünyevi zararlardan korunacağı Tanrı'ya gönderme arzusu nedeniyle çocuğu ya da çocukları öldürme planları yapmıştır. Ya da sadece Çünkü ebeveyn olmak çok zahmetliydi.

"İnşallah," diye cevap verdi Tyler'a, "bunu kim yaptıysa yakalanacak, yargılanacak ve ömür boyu ceviz kabuğu büyüklüğünde bir hücreye kapatılacak."

BÖLÜM 21

Masamdan, Brady'nin ofisi ve ön giriş de dahil olmak üzere yedek kulübesindeki her şeyi net bir şekilde görebiliyorum.

Brady ve Clapper kapının hemen dışında birlikte duruyor, benim duyamayacağım kadar alçak sesle konuşuyorlardı.

Bir şeyler olmuştu. Bundan emindim.

Clapper'ın "İcabına bakacak mısın?" dediğini duydum.

Brady başıyla onayladıktan sonra şef üst kata, benim hâlâ Jacobi'nin ofisi olarak düşündüğüm yere çıktı. Brady kapıdan girdi, Brenda'nın masasında durdu, Çarşamba sabahı gelen mesajları ve postaları aldı, sonra yanıma geldi.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu.

Başımı salladım ve dikkatini duvarın üstündeki televizyona yönelttim. "Televizyondasın."

Brady, Conklin'in koltuğuna oturdu, koltuğu döndürdü ve duvardaki televizyonu görebilmek için arkaya yatırdı. Sesi açtı ve medya grubuna şu anda onlar için hiçbir bilgisi olmadığını söylerken kendini izledi.

"Berbat görünüyorum," dedi.

O yaptı. Kollarının altında ter lekeleri vardı, gözlerinin köşelerinde uyku vardı ve saçları her zamanki platin rengini bozmadan dağınıktı. parlıyordu. Ama daha çok depresif görünüyordu. Brady kumandayı aldı, sesi kıstı ve bana Conklin'in nerede olduğunu sordu.

"Burke kendini temizlemek zorunda kaldı. Conklin ona temiz bir tişört getiriyor." Brady, Conklin'in masa telefonunu aldı ve Brenda'yı aradı.

Brady, "Brenda, Conklin'i gördüğünde beni ara," dedi.

Bana da, "Yönetici odasına gel." dedi. "Elbette."

Brady'yi boş nezarethanenin orta koridoru boyunca takip ederek, teğmenin nezarethanenin arka köşesindeki, yükseltilmiş serbest yolun pis manzarasına sahip cam duvarlı ekmek kutusu ofisine gittim. Bu ofis eskiden benimdi,

ama ondan ve onunla birlikte gelen her şeyden vazgeçtiğim için mutluydum. Bu kararımdan hiç pişman olmadım.

Brady masasının çekmecesini açtı ve masaüstündeki bir yığın sarı legal pedi çekmeceye kaydırıldı. Bilgisayarına bir flash bellek taktı, içinde suç mahallinin fotoğrafları vardı, sonra ellerini masasının üzerinde kavuşturdu.

Ben şimdi ne yaptım? Burke'ü gözaltına almıştık. Claire kurban üzerinde çalışıyordu. Parisi, Burke'ün evini ve arabasını arayabilmemiz ve bu arada bilgisayarını da alabilmemiz için arama emri çıkartıyordu. Raporlarımızı yazmaya başlamıştım ve arama alanını genişletmiş olan ve hâlâ ölü ya da diri Tara Burke'ü arayan Teğmen Murry ile konuşmuştum.

Conklin ve ben şu ana kadar doğru yoldaydık.

"Bir sorun mu var, lieu?"

"Kurabiye?" dedi. Bana farklı şekillerde, açık bir kutu şekerli kurabiye uzattı. Ortasında jöle düğmesi olan dalgalı bir tane seçtim.

Brady serpmeli bir tane seçti.

Hepsini ağzına attı ve soğuk kahveyle yıkadı. Yutkunduktan sonra, "Tara Burke'ü bulmak için bir görev gücü oluşturuyorum. Sen ve ben, Boxer, yeniden ortağız, en azından bu davayı çözene kadar bir süreliğine. Ya da belki daha uzun süre."

"Ne? Yani, sen ne dersin de Brady, ama Conklin ne olacak?"

Brady'yi sever ve ona güvenirim, yıllar önce kısa bir süre ortak olmuştuk. Ama o zamanlar kıdemli ortak bendim. Brady benden üstündü ve ilk ve son sözü söylerdi. Ona rapor veriyordum ve benim fikrimi sormuyordu. Ama bu yeni düzenleme hoşuma gitmemişi. Aklıma karanlık bir düşünce geldi.

Bu Clapper'ın beni tasmalı tutma fikri miydi?

Brady, "Cinayet masasına yeni bir kişi ekliyoruz. Adı Sonia Alvarez ve buraya Las Vegas Polisi'nden geliyor. Clapper onu tanıyor, Conklin'le konferans görüşmesi yaparak onu tanıştırdı ve ortak olacaklarını haber verdi."

"Yikes."

"Nasıl sonuçlanacağını söylemek için çok erken," dedi Brady, "O yüzden söylediğim şeye geri dönüyorum. Görev gücü. Sen, ben, Conklin, Alvarez ve Kayıp Şahıslar. Murry'nin ekibi Tara Burke'ü hızlı bir şekilde bulamazsa, sen ve ben departmandaki diğer tüm polisler için işaret adamı olacağız. Sorusu olan var mı?"

"Conklin biliyor mu?"

"Ona söyleyeceğim. Sen ve ben Burke'le görüşeceğiz. Conklin gözlemleyecek ve Alvarez buraya gelir gelmez onu alıştırmaya başlayacağız."

Sanki selam vermem gerekiyormuş gibi hissettim.

Ama aklımı başıma topladım ve Conklin'i beklemek üzere masama geri döndüm. Bu kötü haberi sindirmek ve işe geri dönmek için sadece birkaç dakikam vardı.

Tara Burke hâlâ kayıptı ve bir numaralı şüpheli evdeydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

CLAIRE ELİNİ ölü çocuğun alnına koydu. "Üzgünüm," dedi.

"Başına bunlar geldiği için üzgünüm küçüğüm."

Kız bebeğin yüzünün bir fotoğrafını daha çekti ve örtüyü etrafına sıkıştırdı. Ardından Claire önlüğünü, kepinin ve maskesini çıkarıp çamaşır kutusuna attı, eldivenlerini çıkarıp çöpe attı.

Otopsi odası elli derecede tutuluyordu ve Claire'in içi de dışı da soğuktu. Çocukların doğal olmayan ve erken ölümleri onu hasta ediyordu. Tıp fakültesinde geçirdiği onca yıldan, Metro Hastanesi'nde çalıştıktan ve başhekim olarak otopsi yaptığı onca zaman ve cesetten sonra bile buna alışamamıştı. Şu anda yalnız olsaydı, ağlardı.

Bunny Ellis, Claire'in morg teknisyeni, aletleri otoklava yerleştiriyordu.

"Doktor, hastayı kaldırmaya hazır mısınız?" "Sadece beş altın yıldız ve benden öğle yemeği istiyorsanız."

"Yıldızlar, evet. Öğle yemeği, belki başka bir gün."

"Anladım," dedi Claire. "Teşekkürler Bunny. Ben ofisimde olacağım."

Claire sallanan kapıları iterek açtı ve koridora çıktığında kendini toparlamak için bir an duvara yaslandı, sonra ofisine yöneldi. Döner masa sandalyesine oturdu ve Lindsay'in cep telefonunu aradı.

Lindsay açtı.

"Claire. Seni sonra arayabilir miyim? Kötü bir zamanlama." "Otuz saniyeye ihtiyacım var. Ver şunu bana."

"Git."

Claire, "Lorrie Annette Burke yaklaşık bir buçuk yaşında, yirmi iki kilo ağırlığında, iyi beslenmiş beyaz bir kadındı. Ölüm şekli henüz belirlenmedi.

"Bu kısım yaymak için değildir. Lorrie Burke'ün ölümü cinayetle uyumlu görünüyor. Ağız çevresinde morarma, göz ve çevresinde peteşiyal kanama var. Boğulmuş, Lindsay. Görünüşe göre bir el ağzını ve burnunu kapatmış. Sağ üst kolunda parmak izi morlukları var. Sarsılmış ya da muhtemelen yere yatırılmış.

"Ciğerlerinde hiç su yoktu. Okyanusa girdiğinde ölmüştü ve su sıcaklığı ve vücudun şişkinliği nedeniyle ölüm zamanını kesin olarak belirleyemiyorum, ancak aşağı yukarı otuz saat önce olduğunu tahmin ediyorum. Denizdeki yırtıcıların parmaklarını kemirmesi için yeterli bir süre. Kanı şimdi laboratuvara gidiyor. Fotoğrafına çok benziyor ama DNA'sından teşhis etmeniz gerekebilir.

"Kaç saniye sürdü?"

"Tam doğru sayı. Ve bana Lorrie'nin kaybolduktan sonra bir gün kadar hayatta kaldığını düşündürdün. Teşekkürler, Kelebek."

Görüşmeyi bitirdikten sonra Claire tuvalete gitti ve yüzüne su çarptı.

Yakın zamanda geçirdiği ameliyattan sonra beklenen, göğsünde fark edilebilir bir ağrı vardı. Cerrahı, kocası, en iyi arkadaşları ve en büyük çocuğu tarafından kendini zorlamaması söylenmişti ve işte öğleden önce bitkin düşmüştü. Biraz kestirmesi gerekiyordu.

Claire masasına döndüğünde giriş dosyasını açtı ve listeye baktı. İlgilenmesi gereken üç hasta vardı. Tanrı'ya şükür hiçbiri çocuk değildi.

Şimdi bir posta daha atsa ve yedek patoloğunu çağırırsa, komplikasyonlar dışında dört saat içinde evde yatağında olabilirdi.

Evet, doğru.

Geçmiş tecrübelerime dayanarak söylüyorum, bu asla olmaz.

BÖLÜM 23

BRADY VE BEN Mülakat 1'de, Lucas Burke'ün masasının karşısında oturuyorduk.

Küçük bir oda, 10'a 12, gri boyalı cinderblock duvarları, bir Tavanın bir köşesinde kamera, gri metal masanın her iki uzun kenarında iki sandalye ve duvara gömülü tek yönlü aynanın altında bir raf. Camın arkasında dar bir gözlem odası var.

Richie Conklin gözlemliyordu. Brady'yi sever, ona güvenir ve saygı duyardım ve birlikte birçok sorgulama yapmıştık. Ama Conklin için üzülüyordum. Brady ona görev gücü hakkında bilgi verdiğinde ve yeni bir ortakla çalışacağını söylediğinde tamam demişti ama bu haberi rütbesinin düşürülmesinden başka bir şey olarak algılayamazdı.

Bu sarsıntıda Clapper'ın parmağı olduğunu hissediyordum ama şu anda Burke'le savunmasızken röportaj yapmak için bu kritik fırsata odaklanmak zorundaydım. Burke ifşa edilmeden bize yalan söylemekte zorlanırdı.

Polis sorgulamasının denenmiş ve doğrulanmış bir yöntemi, şüpheliyi manipüle etmeyi, yani onu rahat ettirmeyi içerir. Onu arkadaşınız yapın. Ona bir çıkış yolu verin ki çekiç inmeden önce gerçeği söylesin.

Daha sert, daha korkutucu yöntemler de vardı ama bu durumda bu adam için "Arkadaş olalım" uygun bir protokol gibi görünüyordu.

Burke'e bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum. "Kahve? Çay?"

"Burada kalamam," dedi. "Bir şey öğrendiğinizde beni arayın."

Brady, "Bay Burke, buradan başka bir yerde olmak istediğinizi biliyorum.

Bu kritik ilk saatlerde ne kadar odaklanırsak, Tara'yı ve belki de Lorrie'nin katilini canlı bulma şansımızın o kadar artacağını anlayın.

Tamam mı?"

Burke derin bir iç çekti ve "Doğru düzgün düşünemiyorum ama devam et. Bana sorun ve hızlı olun."

"Şimdi üzgünüm ama size bir resim göstermem gerekiyor." "Lorrie'nin mi?"

Brady bana başıyla onay verdi.

Claire'in bana gönderdiği morg fotoğrafı telefonumdaydı. Telefonu ceaketimin cebinden çıkardım, Lorrie'nin resmini getirdim ve telefonumu masanın üzerinden Burke'e gönderdim. Fotoğrafa baktı, sandalyesinde geriye doğru sallandı, "Hayııııııııı" diye bağırdı ve sonra telefonumu yüzüstü masaya çarptı.

"Bu o," dedi ağlayarak. "Eve gitmem gerek."

Brady, "Gitmekte özgürsünüz Bay Burke. Ama ne dediğimi anladınız mı? Sorularımıza yarım saat cevap vermeniz bunu yapan piçi yakalamamıza yardımcı olabilir. Yardımaınıza ihtiyacımız var."

Brady ve ben sırayla sorular soruyorduk; ilk başta yumuşak toplar.

Tara'nın arkadaşları kimlerdi? Akrabalarının isimleri? Hizmetçiniz var mıydı? Dadı? Pazar günkü zamanınızı açıklayabilir misiniz, Bay Burke? Tara ile kavgadan sonra Pazartesi günü ne yaptınız?

Sonra Brady kalenin tam karşısına sert toplar atmaya başladı. *Pazar günü nerede olduğunuzu doğrulayabilecek biri var mı? Pazartesi günü?*

Ona zarar vermek isteyen birini tanıyor musunuz? Çocuğunuzu kimin öldürdüğünü düşünüyorsunuz?

Hayatta olduğunu varsayarsak, Tara nerede olabilir?

Bir kız arkadaşınız olduğu ve onunla evlenmek istediğiniz doğru değil mi?

"Bay Burke," dedi Brady, masanın başında durup tehditkâr bir bakış fırlatarak. Lucas Burke'ün üzerindeki gölge. "Hayatına devam etmek istediğin ve Tara'nın buna engel olduğu doğru değil mi?"

"Doğruca cehenneme gidebilirsin," dedi Burke. Sandalyesini geriye itti ve kapıya doğru ilerledi.

BÖLÜM 24

Bu ortamda sözde iyi polis bendim.

Burke'ün önünü kestim ve onunla kapının arasına girerek şöyle dedim, "Hadi Lucas. Biz senin tarafındayız. Biz de hayal kırıklığına uğradık. Bizi Lorrie'nin katilini bulmadan bırakmak istemezsin, değil mi?"

"Haydi. Otur. Bak," dedim, "arabanın anahtarları hâlâ bende." Pantolonumun cebini karıştırdım ve ona arabasının anahtarlarını gösterdim. Kapıdan uzaklaştım ve anahtarları masanın üzerine koydum.

Burke bana, Brady'ye, anahtarlara ters ters baktı ve sonra yerine oturup öfkeyle sorularımızı yanıtladı.

"Lorrie'yi kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Eğer bilseydim, onu kendim öldürürdüm ve mutlu bir şekilde hapse girerdim. Tara en son kaçtığında Livermore'daki outlet alışveriş merkezine gitmişti ama şimdiye kadar muhtemelen parası bitmiştir. Peki nerede o zaman? Bilmiyorum. Ama ne düşünüyorum biliyor musun? Bence tamamen yabancı biri Tara'yı kaçırdı ve küçük kızımı öldürdü."

"Fidye isteyen birinden telefon ya da not aldınız mı?" diye sordum.

"Hayır ama bu onun esir olmadığı anlamına gelmez. Tara büyük bir çapkındır," dedi hırlayarak. "Vahşi tarafını sergiliyordu. Bir psikopatın dikkatini çekmesi bana çok mantıklı geliyor. Tüm o makyaj malzemelerini ve iç çamaşırlarını kendini göstermek için alıyor olabilir. O güvenen biri. Saf. Belki de

Bir erkek arkadaşı var. Belki Lorrie ağlamayı kesmez. Oh, Tanrım. Bunu düşünmek istemiyorum. Bilmek istediğin bu mu?"

Lucas'ın saçmalıkları, açıkça çelişkili zihninin içine bir bakış dışında hiçbir mantıklı anlam ifade etmiyordu.

Dedim ki, "Size dönelim Bay Burke. Bize öğrencilerinizden biriyle görüştüğünüz söylendi."

Notun fotoğrafı telefonumdaydı. Onu buldum ve Burke'e gösterdim. Yüksek sesle okudum.

"Sevgili Misty, sana aşışım. Söz veriyorum özgür olacağım ve okul yılının sonuna kadar evlenebileceğiz. Sevgiler, Luke."

"Bak, bu bir kaçamak. Misty benim yaratıcı yazarlık sınıfımda. O çok dramatik ve kaçma oyunu oynuyorduk. Aptallık ettim ama Tanrı şahidimdir ki Tara'yı terk etmeye hiç niyetim yoktu. Misty bunun gerçek olmadığını biliyor. Ona sorun."

"Tam da bunu yapmaya niyetliyim," dedim.

"Tara tam bir baş belası," dedi, "ama onu hâlâ seviyorum."

Brady, "Benim de bir zamanlar kötü bir evliliğim vardı ve üzerimdeki baskıyı anlıyorum. altında olduğun. Ama bize karşı dürüst olmalısın. Belki de Tara'yla aranızdaki bir şey kontrolden çıkmıştır. Sana saldırdı mı? Sana ağır bir şeyle mi geldi? Silah mı doğrulttu? Kendini korumak zorunda mıydın? Bu nasıl oldu? Çünkü hikaye buysa size yardımcı olabiliriz Bay Burke." "Hayır.

Hayır, hayır, hayır."

Brady, "Kayınvalideniz Tara'yı taciz ettiğiniz için hakkınızda suç duyurusunda bulunmuş. Doğruluk payı var mı?"

"Hayır, lanet olsun. Ben suçlanmadım. Tara beni suçlamadı; onun kaçık annesiydi. Tara ve ben para yüzünden kavga ettik, hepsi bu. Bağışmalar ve kapı çarpmalar. İkimiz de. Onu mutfakta ağlarken bıraktım ve tek bildiğim bu."

Brady hâlâ ayaktaydı.

Kemer halkasından bir çift kelepçe çıkardı ve Burke'e ayağa kalkıp ellerini arkasına koymasını söyledi.

"Hikayeni kontrol ederken seni önemli bir tanık olarak tutuyoruz."

"Anlamıyorum. Gidebileceğimi söylemişsiniz," dedi Burke, kımıldamadan.

"Fikrimi değiştirdim. Avukat tutma hakkına sahipsın," dedi Brady, ve sonra adama haklarını okumaya devam etti. "Haklarınızı anladınız mı?"

"Beni suçlamıyorsun ama tutuyorsun, öyle mi?"

"Siz önemli bir tanıksınız, efendim. Karınızı ve kızınızı gören son kişisiniz. Hikayenizi doğrulamamız gerekiyor ve tatmin olur olmaz sizi ya suçlayacağız ya da serbest bırakacağız. Eller arkaya."

Burke başını kaldırıp ikimize baktı. O iri bir adam değildi, oysa Brady'nin kolları kocaman ve ben de 1.80 boyundayım. Kapı kilitliydi. Burke'ün dışarı çıkma şansı yoktu.

Ayağa kalktı ve ellerini arkasına koydu. Brady onu kelepçeledi ve Burke'ü altıncı kattaki nezarethaneye götürmeleri için gardiyanları çağırmaya giderken beni Burke'le bıraktı.

"Bu sizin iyiliğiniz için Bay Burke. Eğer cinayet ya da adam kaçırma olaylarına karıştığınıza dair bir kanıt bulamazsak, temize çıkacaksınız. Bu arada kendinize ait bir hücreniz olacak. Uyumanı tavsiye ederim. Uykunuz var mı?

avukat?"

"Boşanma avukatı, hepsi bu."

İlginç. "Onu aramak mı istersin yoksa -" "Harold Tish.

Numara telefonumda."

Burke'ün telefonunu kullandım, Tish'in kayıtlı numarasına dokundum ve resepsiyonist cevap verdiğinde Lucas Burke'ün aradığını söyledim. Tish hatta geldiğinde, onu hoparlöre aldım ve Burke'ün telefonunu onunkine tuttum. Böylece avukatını tutabilecekti. Ayarlamalar yapıldıktan sonra Burke'e hücrene kadar eşlik edildi.

Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Burke'e karşı hiçbir şeyimiz yoktu. Ama elimizdeydi. Ve daha yeni başlıyorduk.

BÖLÜM 25

RICH CONKLIN VE yeni ortağı Müfettiş Sonia Alvarez, Brady'nin camlı ofisinde oturmuş onun gelmesini bekliyorlardı. Conklin bir dakika sonra onu asansörde karşılamış ve köşedeki ofise kadar eşlik etmişti. Garip bir sessizlik içinde birlikte beklerken onu tarttı.

Otuzlu yaşların ortalarında olduğunu tahmin ediyordu, yaklaşık beş altı, 130. Güçlü görünüyordu. Etkili bir saç kesimi vardı, makyaj yapmamıştı ama iri gözleri bunu telafi ediyordu. Dockers pantolon ve erkek gömleği giymişti, ciddi bir cross trainer ayakkabısı, üzerinde küçük bir tılsım olan bir kolye: at nalı, muhtemelen iyi şans getirmesi için. Görebildiği kadarıyla başka bir takısı yoktu. Edindiği izlenim, zor bir işte çalışan ve dikkatleri üzerine çekmek istemeyen yakışıklı bir kız olduğu yönündeydi.

Conklin, "Ahlak masası, değil mi Alvarez? Bu ani mi oldu? Yoksa bir değişiklik yapmayı mı planlıyordun?"

"Aniden, evet. Şef Clapper Pazartesi günü beni aradı ve bir teklifte bulundu. Düşünmem birkaç günümü aldı ama artık bir şeyleri değiştirmenin zamanı gelmişti. Hayatımın çoğunu Vegas'ta geçirdim. Kuzenim beni bir süreliğine misafir edecek. Burayı sevdin mi?"

"San Francisco mu? Yoksa SFPD mi?" "İkisine de ne dersin?"

"Tanrım, ikisinde de evet."

Alvarez, "Bilmem gerektiğini düşündüğünüz bir şey var mı?" diye sordu.

"Yani, zor ve bir süredir gerginiz ama bu temiz bir operasyon."

Tanrım. Ona ne söylemesi gerekiyordu? Clapper'ın onun için aklında ne olduğunu bilmiyordu. Brady'nin de. Orta koridorda ilerleyip açık kapıdan içeri girerken cam duvarın ardından Brady'yi gördü.

"Siz ikiniz tanıştınız. Güzel."

Brady kapıyı kapattı ve kendini Alvarez'e tanıttı. El sıkıştılar ve ona yerine oturmasını ve dört dakikalık bir oryantasyondan geçeceğini söyledi. Ondan sonra Conklin onu döngüye dahil edecekti.

Brady ona Cinayet Masası, yeni organizasyon ve Burke soruşturması görev gücünün bir parçası olarak üzerinde çalışacağı dava hakkında kısa bir giriş yaparken Alvarez sandalyesinde dik oturuyordu.

"Conklin size dava detaylarını verecek."

Sarı bir defterin üzerine kırmızı yağlı kalemle kutular çizdi, kutuları çizgilerle birleştirdi. Bir organizasyon şeması. Defteri Alvarez'e çevirdi.

Conklin, Alvarez'in adının etrafındaki kutunun noktalı bir çizgiyle çizilmiş olduğunu fark etti. Ona hızlıca bir bakış attı ve o da karşılık verdi.

Brady bakışları gördü ve onları uzaklaştırdı.

"Miami Polis Departmanından buraya geldiğimde her şey bir araya gelene kadar rotasyondaydım. Aslında Conklin ile çalıştım, ortağı Çavuş Boxer ile çalıştım ve ayrıca teğmen Jacobi ile çalıştım. Yani, bu iki yönlü bir yol, Alvarez, bir noktaya kadar. İyi bir uyum sağlamaya çalışacağız ama şu anda en önemlisi Tara Burke'ü nerede olursa olsun bulmak."

Conklin, kendisinin ve Boxer'ın ideal ortaklar olduğunu biliyordu. Birbirlerinin sözlü ve görsel işaretlerini anlıyor, ne zaman öne çıkacaklarını, geri çekileceklerini, silahlarını çekeceklerini biliyorlardı.

Bu çok ani oldu.

Brady'nin Alvarez'i masasına geri götürmesini ve kayıp eş ve çocuk vakasını, Lorrie Burke'ün bulunmasını ve Lucas Burke ile yapılan röportaj, şu anda altıncı katta.

Alvarez, "Fırsat verdiğiniz için teşekkürler efendim." dedi. Telefonu çaldığında Brady aramaya cevap verdi. "Tamam, Brenda. Onlara söyleyeceğim.

Telefonu kapattı ve şöyle dedi: "Johanna Weber adında genç bir bayan bizimle konuşmak istiyor. Tara Burke'ün kankası olduğunu söylüyor. Cinayet masasına hoş geldin, Alvarez."

BÖLÜM 26

Conklin ile 2. RÖPORTAJA GİRMEDEN ÖNCE Alvarez, "Tara Burke hakkında ne biliyoruz?" diye sordu.

"Çok az, ama ben önden gidip yolumuzu bulacağım."

"Tamam, ama istediğim zaman atlama hakkımı saklı tutuyorum." Sırıttı ama ciddiye.

"Sorun değil," dedi.

Conklin kapıyı açtı ve Tara Burke'ün kendini en iyi arkadaşı olarak tanımladığı Johanna Weber'in masada oturduğunu gördü. Kot pantolon ve tişört giymişti, saçları maviye boyanmıştı ve parmakları uçuşarak telefonuna dokunuyordu.

Başını kaldırdı ve Conklin tanışma faslını başlattı. O ve Alvarez oturduktan sonra, "Bayan Simmons, bize anlatmak istediğiniz bir şey var. Tara Burke?"

"Umarım," dedi. "Onu bulmanıza yardımcı olmak için size söyleyebileceğim her şeyi söylerim. O benim kız kardeşim gibiydi ve her şeyimizi paylaşırdık."

Conklin, "Size bazı sorular sormamın sakıncası var mı?" dedi.

"Hayır, devam et."

"Tara'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Keşke bilseydim. Çok ama çok endişeliyim. Hafta sonundan beri ondan haber alamadım. Posta kutusu dolu."

Alvarez, "Sana Johanna diyebilir miyim?"

diye sordu. Genç kadın başıyla onayladı.

"Bize Tara hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Altıncı sınıftan beri arkadaşız. Çok yakındık. Eskiden çifte randevumuz vardı ve ben onun nedimesiydim -"

"Evliliği nasıl Johanna?" Alvarez sordu. "Herhangi bir fikrin var mı?"

"Kesinlikle sorunları var. Lucas bizden 20 yaş büyük falan mı? Dürüst olmak gerekirse, biriyle takılıyor olabileceğini düşünüyorum."

yan tarafta. Ve hayır, bana kim olduğunu hiç söylemedi. Benimle dalga geçiyordu, "Ooooooh, biri benden hoşlanıyor." gibi. Peki neden böyle söylüyordu? Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Conklin, Johanna'nın saçlarını yüzünden geriye doğru çekip bükmesini izledi ve sonra konuşmaya devam etti. "Bence Lucas onu gerçekten seviyor ve Tara ona işkence ediyor. Sadece daha hızlı düşünüyor, sanki onun etrafında daireler çiziyor ve Her neyse. Ve Tara bana Lucas'ın bir kız arkadaşı olduğunu düşündüğünü söyledi, yani bu da hoş değil."

Alvarez, "Bu davada yeniyim Johanna, o yüzden bana Tara'dan biraz daha bahset. Kısa bir süre önce evlenmişken neden bir erkek arkadaşı olsun ki? Üç yıl mı?"

"Üç yıl ve iki ay. Bunu Lucas'ı kızdırmak için yapıyor olabilir. Bu onun yapabileceği türden bir şey, tıpkı kapıları asla kilitlememesi gibi. evlerinde. Ve bana bir keresinde bileğindeki bir çürüğü göstermişti. Lucas mı yaptı bilmiyorum ama ona sordum. Dinle, o çok tatlı. Onu gördün. Resim mi? Sonra, bilirsin. Erkekler hep ona asılırdı."

Conklin, "Sadece senin fikrini almak istiyorum, Johanna. Sence Lucas Tara'ya zarar verir mi?"

Başını şiddetle hayır anlamında salladı. Johanna, "Eğer bir şey varsa, onu çok fazla seviyordu," dedi.

"Bebeğin bugün bulunduğunu biliyorsunuz. Lorrie öldü."

Johanna Weber'in gözleri yaşlarla doldu. Ağzı titredi. Alvarez, "Tamam, tamam," derken Conklin aynanın altındaki rafta bir paket mendil buldu.

Alvarez, "Sizce Tara öfkeyle ya da kazayla bile olsa bebeğine zarar vermiş olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır, asla. LuLu'yu çok seviyor. Eğer bir şey olursa, Tara onu hemen hastaneye götürür." Johanna gözlerini kuruladı ve sonra Conklin'e, "Tara öldü, değil mi? Öldürüldü."

Conklin, "Onu arıyoruz. San Francisco'daki her polis onu arıyor."

Kadın ona teşekkür etti, o da teşekkür etti, kartını verdi ve aklına bir şey gelirse, bir şey duyarsa, herhangi bir şey olursa aramasını söyledi. Onu dışarı çıkaracağını söyledi ve Alvarez'e "Hemen döneceğim" dedi.

Conklin dizüstü bilgisayarıyla döndü ve Brady ile Lindsay'ın Burke'le yaptığı görüşmenin videosunu yükledi. Alvarez'e dinletti.

"Burke röportajını görelim. Onu dinlemem, izlemem gerek."

Conklin birkaç tuşa bastı ve video geldi. Brady ve Lindsay, Burke'ün üzerine fazla gitmeyerek başladılar, sonra da onun üzerinde çalıştılar. Video şu şekilde sona erdi

Burke kelepçeli olarak nezarete götürülüyor.

Conklin, "Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Alvarez, "O inandırıcı. Eğer yalan söylüyorsa, bir film yıldızı olabilir."

Conklin, "Akademi Ödülü. En azından bir Altın Küre."

Alvarez, "Peki şimdi ne olacak ortak?" dedi.

"Bakalım Brady bizden ne yapmamızı istiyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

BRADY VE BEN Lucas ve Tara Burke'ün Dublin Caddesi'ndeki evlerinin önünde plakasız bir Chevy'nin içinde bekliyorduk.

Masal gibi bir evdi: küçük, bebek mavisi, cumbalı ve beyaz çitli bir ev. Burada fare bile öldürülmemiş gibi görünüyordu.

Lucas Burke'ten önemli bir tanık olarak alabileceğimiz her şeyi almıştık ve avukatı müvekkilini mütevazı hapisanemizden yirmi dört saatten kısa bir sürede çıkarmıştı.

O sırada Burke evini aramamız için bize sözlü izin vermiş, hatta anahtarlarını bile teslim etmişti. Ancak kanıt bulursak, Burke'ün avukatı arama iznimiz olmadığı için kanıtları elemek isteyecekti. Şimdi duyabiliyorum.

Müvekkilimin bebeği öldürülmüştü. Polis dedi ki, "Tamam, eğer gidersek Evini mi arıyorsun? Tara not falan bırakmış mı diye bak. Temizleyin. bazı sorular?" Bay Burke'ün "Arama emri çıkartın" demesi gerekirdi ama yas tutuyordu. Ve tutuklu değildi. Çünkü o masumdu ve polisin elinde geçerli bir sebep yoktu.

Clapper, "Başka seçeneğimiz yok. Brady, gözünü ondan ayırma. Gece vardiyası. Vardiya değişimi. Yapabileceğimizi yaparız."

Bu arada, Lorrie'yle evden ayrıldıktan üç gün sonra Tara hâlâ kayıptı. Buna dayanarak, çoğu yargıç aramayı onaylardı.

Saatlerdir arabamızda bekliyorduk.

Sigara içen biri olsaydım, arabadan inip yakardım. Ama ben sigara içmiyordum ve Brady ile ikimiz de çene çalmayı beceremezdik. Bu yüzden radyo dinledik.

aradı ve caddenin karşısındaki 320 dönümlük çimenli bir cennet olan McLaren Park'a baktı. (Bir zamanlar o parkta gömülü olan ve onlarca yıldır ortaya çıkarılamayan cesetleri bilmediğinizi varsayıyorum).

Öldürülen bebeği ve genç kayıp annesini düşündüm ve kendime günün sonunda suçlama yapmak için geçerli bir nedenimiz olup olmayacağını sordum.

Lucas Burke birini ya da ikisini birden öldürmekle suçlanıyor.

Telefonum çaldı ve onu ön panelden aldım.

"On dakikam kaldı," dedi Yuki. "Güzel.

Tanrı'ya şükürler olsun."

"Bana sonra teşekkür edersin," dedi gülerek.

Brady'ye söyledim, homurdandı ve saatine baktı. CSI minibüsü göründü, yolu kapatan gazetecilere ışıklarını yaktı ve parkın kenarındaki kaldırıma yanaştı. Suç Laboratuvarı Müdürü Hallows ve CSI Culver minibüsten inerken Savcı Yardımcısı Yuki Castellano'nun Toyota'sı arkamızda durdu.

Brady'ye "Rekor zaman," dedim.

Yuki, sürücü tarafındaki camdan, aynı zamanda kocası olan komiserime kağıtları uzattı. Brady arama emrini açtı.

Yuki, "Yargıç Hoffman burayı, burayı ve burayı imzaladı," dedi ve sonra özetledi. Burke'ün evini incelemek için yirmi dört saatimiz vardı. Kapalı dolapları, dolapları, çekmeceleri ve kapıları açabilirdik. Elektronik cihazlara ve silahlara el koyabilir. CSU, duvarları yıkmadan ya da eşyalara zarar vermeden, Burke'ün evindeki her şeyi test edebilirdi. suç kanıtı.

Brady ve ben arabadan indik. Bir kolunu Yuki'ye doladı, omuzlarını sıktı ve başının üstünü öptü. Sonra Hallows'la konuşmak için caddenin karşısına geçti. Yuki ve ben Chevy'ye yaslandık, bu arada ben de sokağın başında, dış çevremizde bulunan Conklin'i aradım.

Bantın altından geçip Müfettiş Sonia Alvarez'e uzatmasını izledim. Conklin, Alvarez'i Yuki'yle tanıştırdı ve yürüyüşünden, konuşmasından ve davranışlarından Alvarez'in iyi biri olduğunu düşündüm. Dürüst biriydi.

Brady bize katılarak, "Hallows ve Culver yürüyüş için hazırlar. Sorusu olan var mı?" diye Alvarez'e sordu.

"Hayır, efendim. Bunu daha önce de yaptım."

Brady, Conklin ve Alvarez'i iki katlı küçük evin arka kapısını korumaları için gönderdi. Ön pencereden baktım ve evde kimsenin olduğuna dair bir işaret görmedim. Ama tedbirli olmak için Brady silahını çekti.

"Kendimizi şanslı hissediyor muyuz?"

dedi. "Hem de çok."

Bir adım öne çıktım, lacivert ön kapıyı çaldım ve anons ettim. Kimse cevap vermeyince tekrar çaldım. Bu kez ayak seslerini ve yumruk şeklindeki piriç tokmağıyla kapıdan çıkan zincir kilidinin sesini duydum. Kapı açıldı. Ve işte kapı eşiğinde Lucas Burke duruyordu.

"Ne istiyorsun?"

Brady, "Evinizi aramak için iznimiz var, Bay Burke. Bu uzun sürebilir, muhtemelen bir gece sürer. Kalabileceğiniz bir yer var mı? Ya da bir memurun sizi otele götürmesini sağlayabilirim."

"Cehenneme kadar yolun var. Anlıyor musun? Küçük kızım öldü. Düzenlemeler yapmalıyım. Yas tutuyorum. Şu dışarıdaki kalabalığa bak. Muhabirler, Tanrı aşkına. Komşularım bunu görüyor. Hayatımı mahvediyorsunuz!"

Brady, "Çok üzgünüz ama evinizi incelememiz gerekiyor. Hem sizin hem de bizim iyiliğimiz için burada olmamanız gerekiyor."

Burke kapıyı suratımıza çarptı ama Brady kapıyı tekmelemeden hemen önce kapı zincirsiz olarak tekrar açıldı. Burke yanımızdan geçip öfkeyle Aracını. Motorunu çalıştırdı, basına korna çaldı ve bir boşluk bulduğunda gaza bastı ve arabası yanan bir fitil gibi caddeye fırladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Brady silahına sarıldı ve bizi girişten çıkardı; Conklin, Alvarez ve Hallows merdivenlerden yukarı çıkarken Brady, CSI Culver ve ben zemin katın çevresine yapıştık.

Oturma odası küçük ve düzenliydi ama saplantılı değildi, ortada bir ExerSaucer görünüyordu. Arduvaz mavisi kadife kumaştan üç kişilik bir kanep ve ona uygun sandalyeler, şömineye ve şöminenin üzerine monte edilmiş televizyona doğru eğilmişti ve şöminenin üzerinde çerçeveli aile fotoğrafları vardı. Sol tarafta, Lorrie elinde pelüş bir hayvanla, Lucas ve Tara da sağda geleneksel yeni evli pozuyla resmedildi.

Fotoğraflardan uzaklaştım ve şiddet izleri aradım ama hiçbir şey görmedim. Duvarlarda delik yok, tavanda kan lekesi yok, kanlı sehpanın kenarına bulaşmış, halıda ıslak nokta yok. Şömine alet kutusu dolu görünüyordu. Kitap rafları gizli bir odayı ortaya çıkarmak için açılmamıştı.

Notlar aldım. Culver Nikon'uyla oturma odasını belgeledi, sonra Brady ve ben içeri girerken çalışma odasının kapısında durdu.

"Bu çok iç karartıcı," dedi.

"Nasıl yani?"

"Hayaletler görüyorum, Boxer. Burke işe gitmek için giyiniyor. Tara kahvaltı hazırlıyor. Konuşmuyor."

"Ya Lorrie?"

"Onu sadece karaya vurmuş görüyorum."

Ben de öyle.

Odanın karşı taraflarını tuttuk ve silah ya da Burke'ün kız arkadaşından gelen bir not gibi suçlayıcı mesajlar için arama yaptık.

Şimdi ya da asla. Ya da Tara'dan. *"Bitti, seni pislik. Geber."* Bir şey bulamadım. Masanın çekmecelerinde ve dosya dolaplarında notlandırılmış sınıf ödevleri ve ev bakımı için garantiler vardı. Sigorta poliçeleri. Bir göz attım: Tüm hayat, Tara ve Lucas Burke'e çeyrekşer milyon. Tara ve Lucas Burke için

Bebek. Eğer Tara öldüyse, Burke onu öldürmediği sürece fişlerdeydi. Poliçelere el koydum.

"Dizüstü bilgisayar yok," dedi Brady. "Bir yere saklamış. İş yerine mi? Arabasında mı?" "Bence Burke'ün yanında. Mutfığa bakalım," dedim. "Bıçaklar orada yaşıyor." Yolda, yarı çömelmiş olan Culver'la konuşmak için durdum,

yarısını koridordaki dolaptan çıkardı.

"Şuna bakın," dedi parlak bir şekilde gülümseyerek. "Elimizde video var." "Göster bana."

Eski bir güvenlik sistemi için DVR'a benzeyen bir şey gördüm.

Culver, "Sadece ön kapının üzerindeki bir kamera. Düşük teknoloji, harekete duyarlı ve çalışıyordu."

"İyi yakaladın."

Culver kaydı tersine çevirdi, böylece daha önce ne izlediğini görebildim. Anlattı.

"İşte Burke Pazartesi sabahı. Kamera Burke'ün yüz ifadesini gösterecek şekilde konumlandırılmamış ama acelesi var, bilgisayar çantası taşıyor. Elinde araba anahtarları var."

Culver konuşurken, Burke'ün evden tek başına çıktığını, kapıyı kilitlemediğini ve sadece bir dizüstü bilgisayar çantası taşıdığını gördüm. Gümüş rengi Audi'sine bindi ve zum yaparak kadrajdan çıktı.

Culver, "Ve işte Tara geliyor." dedi.

Videoyu gönderdi. Zaman damgasında 8:12 yazıyordu. Tara kot bir elbise giymiş, alçak topuklu ayakkabılar giymiş, bebeğini sağ kalçasına yaslamış, sol elinde çantası vardı. Tara'nın arkadaşı Johanna'nın da söylediği gibi, genç anne çok güzeldi. Kırmızı bir Volvo olan arabası kısa garaj yolundaydı.

Tara çantasını asfalta bıraktı, bebeği arkaya bakan bir araba koltuğuna bağladı, sonra eve döndü ve bagaja koyduğu bir bebek bezi çantası ve bir gecelik çanta ile tekrar dışarı çıktı.

Tara sürücü koltuğuna oturdu. Bebeği kontrol ettiğini, sonra dikkatlice geri geri giderek Dublin Caddesi'nde ters bir K dönüşü yaptığını görebiliyordum. Yokuş aşağı, kocasının gittiği yönün tersine doğru ilerliyordu.

Lucas'ta olduğu gibi, kamera açısı yüzleri görmek için tamamen yanlıştı, ancak hareketleri ve vücut dili açıktı.

Sıkıntılı ya da panik halinde değildi. Ve el çantası Tara Burke'ün *bir* süreliğine gitmeyi planladığını gösteriyordu.

Belki sonsuza kadar değil, ama kesinlikle bir gecede.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

CONKLIN merdivenlerin tepesinden bize doğru bağırdı. "Bir şey görmenizi istiyorum!"

Brady'yi merdivenlerden yukarı kadar takip ettim ve Conklin'i banyonun karşısındaki dolapta buldum. Çarşaf lar ve temizlik malzemeleriyle doluydu. Conklin dolabın zeminindeki buruşmuş bir battaniyeyi gösterdi. Beşik büyüklüğünde, pembe ve tavşan desenliydi.

Conklin, "Bu battaniye Tara ve Lorrie Pazartesi günü evden ayrıldığından beri orada olmalı. İçini görmek istiyorum."

Culver battaniyenin birkaç fotoğrafını çekti ve sonra Rich eldivenli elleriyle dikkatlice açtı. Kıvrımların ortasında küçük bir dışkı yığını vardı, Kurabiyenin içindeki fal gibi.

Kathleen Wyatt bana Tara ve Lorrie'nin istismara uğradığını, Lorrie'nin bazen ağladığı için dolaba kilitlendiğini söylemişti. Kirlenmiş battaniye şüpheliydi ama tek başına hiçbir şeyi kanıtlamıyordu.

"Bebeğin beşiğinden çıkarıp dolaba atmış olabilir," dedim ama defterime not ettim.

Bu bebek evinin ne bodrumu ne de tavan arası vardı, saçakları alçıpanla kapatılmıştı. Üst kattaki odaları kontrol ettikten ve herhangi bir ceset ya da iz bulamadıktan sonra, biz polisler evi CSU'ya bıraktık, arabalarımızın yanında durduk ve beyin fırtınası yaptık, teori ürettik, hipotezler kurduk.

Tara nereye gitmişti? Burke'ü terk mi etmişti? Lorrie'den nasıl ayrılmıştı? Lucas'la pazartesi sabahından beri görüşüyorlar mıydı?

Bu ilginç bir düşünceydi ama beni hiçbir yere götürmedi.

Parktaki ağaçlar, yaprakların hafif hışırtısı ve kuşların tatlı sesleriyle canlıydı. Burada asla kötü bir şey olamayacağını düşündüren türden bir gündü.

Sonra Brady'nin telefonu çaldı.

Cevap verdi, "Ne oldu?"

Yüzü kaskatı kesildi. Dedi ki, "Anladım. Anladım. Bekle, koordinatları tekrar alayım." Gömleğinin cebini tokatladı, arabaya geri döndü, konsolu açtı ve torpido gözüne uzanırken ona bir kalem ve not defterimi uzattım. Brady bir şeyler karaladı ve şöyle dedi: "Teşekkürler. Sonra görüşürüz." dedi.

Kapattı ve derin düşüncelere daldı. Dedim ki, "Brady? Ne oldu?" diye sordum.

"Arayan Teller'dı."

"Teller mı?"

"BİR CSI. Parkın doğu tarafında bir ceset bulundu. Kadın." "Tara mı?"

"Bilmiyorum. Köpeğini gezdiren bir kadın sığ bir mezarda bir kız cesedi bulmuş. Boğazı kesilmiş. Destek çağırdım."

Bu da neydi böyle?

Burke, Tara'yı öldürüp parka mı gömmüştü? Ve şimdi o piç serbest miydi? Zihnim bu yeni bilgiyi almaya ve anlamlandırmaya çalışıyordu.

Kurbanı görmem gerekiyordu.

Hepimiz Hallows'u yemyeşil bir patika boyunca takip ederken Brady'nin yanından ayrılmadım. Beş altı dakikadan fazla yürümemiştik ki cesedin etrafını çevirmiş yarım düzine CSI'a ulaştık.

Kalbim küt küt atıyordu ama Brady taş gibiydi. CSI'larla "Bundan sonrasını biz hallederiz." şeklinde özetlenebilecek sessiz bir konuşma yaptı.

Merhumun kısmen toprak ve yapraklarla kaplı olduğunu görecektik kadar ona yaklaştım. Ama çıplak olduğunu görebileceğim kadar açıktaydı. Boğazı belli bir açıyla kesilmiş ve göğüsleri belli bir düzende kesilmişti. Durduğum yerden sadece profili görülebiliyordu.

Bir haber helikopteri tepemizde dolanırken yukarı baktım. Sonra Clapper arabasıyla geldi, ışıkları yanıp sönüyordu.

Hazır olun ya da olmayın, bu korkunç cinayet halka açıklanmak üzereydi.

BÖLÜM 30

CLAPPER kısmen açıkta duran ve parçalanmış cesede baktı ve genel bir anons yaptı.

"Herkes dinlesin. Kuralları biliyorsunuz. Aptalı oyna. Konuşmayın medyaya ya da başka birine bildirmeyeceğim. Kurbanın kimliği belirlendikten ve yakınlarına haber verildikten sonra bir duyuru yapacağım."

Geleceğini bildiğim kimlikten önce çıkmaya karar verdim. Dedim ki, "Annesine haber verebilirim. Onu tanıyorum."

Bu korkunç bir iş olurdu. Kathleen çıldırırdı ama haberi bir yabancı yerine benim vermemin daha iyi olacağını düşündüm. Tam o sırada Clapper'ın dirseğinde bir CSI belirdi ve "Efendim, bir şey bulduk" dedi.

"Devam et. Ne oldu?"

"Bir yığın kadın kıyafeti. Hepsi düzgünce katlanmıştı. El çantasına baktım. İşte ehliyeti."

Clapper, CSI'nin eldivenli elinden ruhsatı kenarlarından tutup aldı. Ona bakarken yanağında bir kas seğirdi.

"Bu ruhsat Wendy Franks'e ait," dedi Clapper. "Tara Burke'e benziyor. Ama burnu. Alnının genişliği ..." Clapper eğildi ve Kaliforniya eyaletinin gerekli mühürlerini ve holograflarını içeren ehliyeti ölü kadının yüzüne yaklaştırdı.

"Parmak izleri aksini söylemediği sürece, kurban Wendy Franks'tir."

O sırada işler biraz çığırından çıktı, herkes aynı anda konuşmaya başladı, fikirler ileri sürdü, DMV fotoğrafını kurbanın yüzüyle karşılaştırdı. Ben fotoğrafa baktım.

"Wendy Franks'in kahverengi gözleri vardı ve beş dokuz yaşındaydı. Tarifine göre Tara Burke mavi gözlü. Beş altı yaşında."

Alvarez, "Yani Franks'in ölümü bir yanlış kimlik durumu mu? Yoksa ölümü tamamen alakasız mıydı?"

CSI, "Kıyafetlerin fotoğrafını çektim." dedi.

Telefonundaki görüntüsüne baktım, katlanmış yeşil çizgili bir elbise, sandaletler, kahverengi bir omuz çantası gördüm. Tara'nın o gün giydiği kıyafetler değildi.

Pazartesi sabahından bir video.

Daha fazla onay.

Ölen kadın Tara değildi. Nokta.

Claire ve birkaç teknisyeni mezar başında bize katıldı. Tanıdıklarını selamladı ve Hallows'un ekibi aynısını yaparken, o da merhumun yerinde fotoğraflarını çekmeye başladı.

Cesetten uzaklaştım, her beş dakikada bir saatime baktım.

Conklin ve Alvarez bir ağacın altında birlikte konuşuyorlardı. Brady, Clapper ve Culver ile birlikte duruyordu ve böylece kırk beş dakika geçti.

Olay yeri her açıdan fotoğraflandıktan sonra Claire ve bir teknisyen ölü kadını sığ mezarından dikkatlice kaldırarak bir çarşafın üzerine yerleştirdiler.

Cesedi sararken Claire'in yanına eğildim.

"Seni tutmazsam ölüm zamanını tahmin edebilir misin?"

"Yemin et, bu seninle benim aramda Lindsay. Çünkü emekli olmaya hazır değilim."

"Söz veriyorum," dedim.

"Genç bayanın katılığı geçti. Yirmi dört saat önce öldüğünü söyleyebilirim ve size ölüm nedenini ya da şeklini söylememe gerek yok. Onu masama yatırdıktan sonra, ön inceleme yapacağım."

Brady bize katıldı.

Claire, "Burke'ün yanağından örnek almanız gerekecek. Belki de onu öldürürken piçi tırmalamıştır. Belki arkasında iz bırakmıştır. Ya da belki o yapmamıştır."

Brady'yi olay yerinde bırakarak Conklin ve Alvarez ile birlikte salona geri döndüm. Arka koltuğa yığılmış, sadece düşünüyordum. Lucas Burke yirmi dört saatten fazla bir süre önce serbest bırakılmıştı. Onu öldürmek için zamanı vardı, zar zor. Belki de.

Ama yapmış

mıydı?

Eğer öyleyse,

neden?

Franks görmemesi gereken bir şeye mi tanık olmuştu?

BÖLÜM 31

CINDY masasındaydı ve lazer ışığıyla işine odaklanmıştı ki, polis telsizinde bir parazit fırtınası koptu.

Sinyal azaldı, güçlü bir şekilde geri geldi ve birkaç kelime seçebildi. Cümle parçalarını bir araya getirerek McLaren Park'ta ölmüş bir kadının ortaya çıktığını anladı. Daha fazla bilgi almayı umarak dinledi. Telsizden bir ses "Tara Burke" ismini mırıldandı.

Cindy sandalyesinde geriye düştü.

Sandalyesini düzeltti, radyonun pencere kenarında durduğu yere doğru döndü ve net bir sinyal almak için kanal kadraniyle oynadı ama sinyal alamadı. Koşarak haber odasına gitti, Jonathan Samuels'i masasında buldu ve ona duyduklarını anlattı. Bir dosya çekmecesini açtı, kamerasını aldı ve "Her şey hazır" dedi.

İkili taşınabilir tarayıcıyı alıp *Chronicle* binasından ayrıldı ve doğrudan caddenin karşısındaki yeraltı otoparkına gitti. Tarafından Bağlanıp parka doğru yola çıktıklarında Tara Burke ismi geri çekilmişti.

"Düzeltilme... kurban... kimliği belirsiz."

Cindy dedi ki, "Bu berbat bir şey. Nasıl bu kadar yanlış yapabildiler?"

"Aşırı heyecan," dedi Samuels, "ve önyargı teyidi. Yavaşla, olur mu?"

Cindy gaza hafifçe bastı. Aciliyeti azalmıştı ama kim, ne, nerede, ne zaman ve neden hâlâ haberdi. Tarayıcıdaki konuşmalara göre, bu muhtemelen yeşilliklere gömülmüş başka bir cinayetti ve McLaren Park'ın çalılıkları.

Trafik akmaya başladı ve çok geçmeden araba Burke'lerin çatılı evine yaklaştı.

Samuels, "İleride." dedi.

"İyi yakaladın" dedi ve telsizi kapattı. İki blok ötede, polis araçları parkın yanındaki kaldırımdan uzaklaşıyor ve

onlara doğru, sonra onları geçerek.

"İşte bizim hikayemiz," dedi. "Sadece onu almamız gerekiyor."

Cindy arabayı sokakta üç işaretli CSI aracının, bir K9 nakil aracının ve birkaç polis memurunun karşısına park etti.

Samuels basın kartını boynundaki ipe astı, Cindy de kendisininkini ceketine ilaştirdi ve birlikte caddeyi geçerek kolluk kuvvetlerine ait araçlara doğru ilerlediler. Cindy, tek başına durmuş telefonunu kurcalayan üniformalı memurlardan en genç olanını seçti.

"Merhaba," dedi. "Ben *San Francisco Chronicle*'dan Cindy Thomas."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Bu suçu araştırıyorum. Burada olanlar hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Bunu yapmaya yetkim yok."

"Tamam, ama eğer adını bilmiyorsam...?"

"Hah-hah. Hayır. Üzgünüm."

"Tamam o zaman. Parkta bir yürüyüş yapmamızın sakıncası var mı?"

"Olay yerinde değil, Cindy. CSU'nun buradaki işi bitene kadar yasak."

İşte o zaman Cindy sokağın karşısındaki verandasında oturmuş olan ve tüm olanları izleyen bir kadını fark etti.

Cindy, "Yine de teşekkürler," dedi ve Samuels ile birlikte küçük bir verandası ve ön bahçesi olan ahşap iskeletli eve geçtiler.

Sallanan sandalyedeki kadına seslenen Cindy, "Merhaba. *Chronicle*'dan geliyoruz. Sizinle bir dakika konuşabilir miyiz?"

Kadın cevap verdi, "Yukarı gel. Kapı mandalını görüyor musun? İşte orada. Acelem yok."

Tanışmalar yapıldı. Emekli sosyal hizmet uzmanı Bayan Melissa Goeden'in Cindy'yi tanıdığı, köşesini okuduğu ve aslında bir hayranı olduğu anlaşıldı.

"Onu bulan bendim," dedi Bayan Goeden. "Sparky buldu." Ayaklarının dibinde yatan Cocker Spaniel cinsi köpeğinin başını okşadı. "Zavallı kız."

Bayan Goeden parmağıyla boynu kesen bir bıçağı taklit etti. Samuels,

"Bu korkunç. Şans eseri adını öğrenemediniz mi?" "Ehliyetini bulduklarında ben de oradaydım. O birileri

Franks. Şeker. Hayır, hayır. Wendy. Wendy Franks. Ondan sonra, 'İyi bir vatandaş olduğunuz için teşekkürler hanımefendi. Şimdi suç mahalimizden defolun.' oldu."

Cindy dedi ki, "Biz aşınayız. Ama bizden size teşekkür. Bize çok yardımcı oldunuz ve belki Wendy'nin katilinin bulunmasına yardımcı olabiliriz."

"Dikkatli ol, Cindy. Çok dikkatli ol," dedi Bayan Goeden.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

Brady'nin ofisinin dışında bir masada çalışıyordum.

Onun duvarından birbirimize bakıyorduk ve mahremiyet için kapısını hâlâ kapatabiliyordu. Ekip odasının diğer ucunda Alvarez benim masamda, Conklin de onunkinde oturuyordu. Hareketli bir sohbete dalmışlardı.

İyi tarafından bakarsak, en azından hâlâ kendi bilgisayarım vardı.

Bilgisayarımın masaüstüne iki fotoğraf koydum; biri Tara Burke'ün, diğeri de Wendy Franks'in morgdaki yakın çekim yüzünün. Onları karşılaştırdım, inceledim ve zaten bildiğim şeyi doğruladım. Eşleşmiyorlardı. Peki Wendy Franks kimdi? Huzursuzdum. Beni rahatsız ediyordu. Neden bir süredir Öldürüldü mü? Neden aceleyle McLaren Park'a gömüldü? Parkın uygunsuz cesetlerin atıldığı bir yer olarak bir geçmişi vardı, ama Burke'lerin evine yakın bir yerde taze bir cesedin tesadüfen bulunması beni çok rahatsız etti.

Ehliyetindeki adresle ev adresini eşleştirmek dışında.

- İki yıl önce Santa Barbara'dan Sausalito'ya taşınmıştı - üç veri tabanından şimdiye kadar hiçbir şey çıkmamıştı. Hiçbir kaydı yoktu.

Park cezası bile. UCLA'dan mezun olmuştu. Tek kişilik gösterisini haber yapan yerel bir gazetedeki makaleye göre bekârdı, resim yapıyor ve deniz manzaraları satıyordu. Sausalito, Marin County'de bulunuyor ve buna göre Clapper davayı Marin PD'ye devretmişti.

Dürüst olmak gerekirse doğru olanı yapmıştı. Görev gücümüzün elinde hâlâ Lorrie Burke'ün açık cinayeti ve kayıp ya da ölü genç annesi vardı. Cinayet masası hâlâ hem Güney hem de Kuzey Bölgelerindeki cinayet soruşturmalarından sorumludur.

Gür bir ses duydum ve başımı kaldırdığımda savcı Leonard "Kızıl Köpek" Parisi'nin orta koridorda ilerlediğini gördüm, yanımdan geçip Brady'nin ofisine doğru yürürken zemin titriyordu.

Kapıyı kapattı ama bağırdığını duyabiliyordum: "Bana yanlış anladığımı söyle. Burke'ü kaybetmediğimizi söyle."

Onları cam duvarların arkasından izlemeye cesaret edemedim ama ileri geri konuşmaların çoğunu duydum. Burke evinden dramatik kaçıışından sonra geri dönmemişti. Onu bir günden az bir süre tutmuştuk ama o bir gündür ortalıkta yoktu. Bu savcıyı alarma geçirmek için yeterliydi.

Brady dedi ki, "Onu arıyoruz Len. Biz. Yapabiliriz. Tutamayız. Onu tutamayız."

Brady'nin ofis kapısı açıldı. Parisi dışarı çıktı ve "Clapper görüşmek istiyor." dedi.

Beni fark etti. "Boksör," dedi selamlayarak. Sonra çıkışa doğru ilerlemeye devam etti.

Brady bana dedi ki, "Clapper bizi istiyor. İhbar hatlarını yakala, olur mu? Her ipucunu takip etmeliyiz."

"10-4, patron."

Karakoldaki diğer dört polis de masalarında telefonlara bakıyordu. Bir düğmeye bastım.

"Çavuş Boxer. Cinayet Masası."

"Tara Burke'ü gördüm," dedi bir erkek sesi. "Ve onun fotoğrafını çektim. Instagram'da paylaşmadan önce -"

"Tamam," dedim. "Bana gönder. İsminiz lütfen?"

Bana adını vermedi ama kalabalıkta bir kadının gece görüntüsünü mesaj atarken hatta kaldı.

"Bunun Tara olduğuna emin misin?" Dedim. "Yüzünü pek seçemiyorum." "Yanılıyor olabilirim," dedi. "Yardım etmek istiyorum."

"Bu nerede çekildi?"

"Fresno," dedi. "Dün gece."

Bay Anonim'e teşekkür ettim ve fotoğrafın çıktısını aldım. Fotoğraftaki kişinin Tara mı yoksa başka bir genç ve güzel kadın mı olduğunu anlamak zordu.

"Dün gece mi? Ona yaklaştın mı?"

Hat kesildi. Daha fazla çağrı geldi ve birikti. Öyle bir hale gelmişti ki, arayan kişinin bizim evde iyi vakit geçirip geçirmediğini birkaç saniye içinde anlayabiliyordum.

ya da içtenlikle Tara Burke'ü nerede bulacaklarını bildiklerini düşünüyorlardı. Ancak sonraki yarım saat içinde aldığım düzinelerce telefonda hiçbir bana gerçek bir umut vermedi.

Brady, Clapper ile yaptığı toplantıdan dönerken masama uğradı.

"Hallows, Burke'ün evinde şiddetli bir ölüme işaret eden hiçbir şey bulamadı. Ya da herhangi bir suçun temizlendiğini. Ya da bir suç *düşüncesi* bile. Bir bebeği boğmanın hiçbir iz bırakmamasına izin veriyor. Evet. Birinci kare.

eleme süreci. Bu da hafta sonları ve tatillerin iptal edilmesi anlamına geliyor."

Birinci kareden nefret ediyorum. Ayrıca çizgiler içinde kalmaktan, çizgimde kalmaktan ve kitaba göre yapmaktan da nefret ediyorum.

Clapper'ın gazabını göze alarak Claire'i aradım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

CLAIRE TELEFONUNA CEVAP VERDİ, "Washburn. Ne istiyorsunuz?"

Çabuk selamlama, doğrudan konuya girmemi söyledi.

"Sizinle Wendy Franks hakkında görüşmek istiyorum."

"İyi değil, Linds. Ailesi onu teşhis etmek için geliyor. Her an gelebilirler."

"Ah. Bana telefonda ne söyleyebilirsen. Sadece temel bilgilere ihtiyacım var."

"Öncelikle, bu çok utanç verici." "Doğru.

Biraz daha lütfen."

"Tamam. Gayri resmi olarak. Sağlıklı beyaz bir kadın, bulunmasından yaklaşık yirmi dört saat önce sıradan bir av bıçağıyla boğazından derin bir bıçak darbesiyle öldürülmüş. İşte ölüm nedeni, zamanı ve şekli.

"Görünüşe göre katil onu arkadan yakalamış ve soldan sağa doğru kesmiş."

"Oturuyordu ve katil bir elini omzuna koyup diğer eliyle bıçağı karşıya doğru mu çekti?" diye sordum.

"Olabilir. Hatırı sayılır bir güç kullanmış. Bunu yapan dangalak onu terk etmeden önce neredeyse kan kaybından ölmüştü."

"Yani başka bir yerde öldürülüp atıldığını mı düşünüyorsunuz?"

Muhtemelen mezar önceden kazılmıştı. Bu da bunu önceden planlanmış yapar." "Buna siz ve savcı karar verecek. İşte son süsleme. "Bu bir cinayet.

Bıçak işine ben seri katil saçmalığı diyorum. Kadının göğüslerindeki kesikleri, kadın hâlâ hayattayken ama muhtemelen baygınken yapmış. Kollarında savunma yarası yok, morarma yok, tırnaklarının altında kan ya da doku yok. Wendy bunun olacağını hiç düşünmemiş."

"Hasta, hasta, hasta," dedim. "Fetiş bir şey mi?"

Cappy yanımdan geçti, beni duydu. Bana baktı, omzumu sıvazladı. Ona başımı salladım, sonra masama baktım.

Claire, "Belki ama bence onu cinsel zevk için öldürmedi" diyordu.

"Çünkü mü?"

"Tecavüze uğramadı. Yine de çıplaktı. Boynundan, omuzlarından, yüzünden örnek alıyorum. Bakalım o alçak üzerinde DNA bırakmış mı? Kanı laboratuara doğru yola çıktı," dedi Claire. "Sonuçları ve otopsi raporunu nereye göndereyim?"

"Marin County Polisi'nden Yüzbaşı Brevoort'a gönderin."

Ona teşekkür ettim ve işinin başına dönmesine izin verdim. Saat daha öğleden sonra üçtü. Tuvalete yürüdüm, yüzüme soğuk su çarptım ve yansımama baktım. Kötü görünüyordum ama daha kötü hissediyordum. Bu davada çalışmak, Wendy Franks'in katilini bulmak ve onu asla zarar veremeyeceği bir yere koymak istiyordum.

Bir daha kimse. Kanıt yoktu ama Wendy Franks ile Lucas Burke arasında bir bağlantı olduğundan da emindim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Salı günü öğleden sonra Burke'le röportaj yaparken ofisinin kapısına gelen uzun örgülü ve mavi boyalı tırnaklı kız Misty Fogarty ile konuşmak istiyordum.

Cindy'yi aradım ve tatlı bir dille Misty'nin telefon numarasını istedim. "Neden?" dedi.

"Eğer sana söylersem, Richie'ye söylemek zorunda kalacaksın, o yüzden bana numarayı ver, hmmm, Muhabir Kız? İşler yolunda giderse, eğer sana söyleyebilirim -"

"Eğer, eğer, eğer. Bunu daha önce de duymuştum. Seni gerçekten seviyor olmalıyım."

Misty'nin numarasını okudu ve bana bir öpücük verdi. Telefonu kapattıktan sonra, usulüne uygun olarak çevirdim.

Misty neşeli bir şekilde "Ben Mis-teeee" diye cevap verdi.

Şansıma, güncel manşetler onun dedektiflerin bayıldığı türden yackety-yak kişiliğini hiç etkilemedi. Kendinden bahsetti ve benimle saat dörtte Comfy Corner adında bir lokantada buluşmak için gönüllü oldu.

Bir saat sonra.

Joe'yu aradım ve kısa haber bültenlerini paylaştık. Sonra Brady'ye bir mesaj bıraktım. "Bir ipucunu takip ediyorum." Ceketimi giydim, masa başındaki polislere ve Brenda'ya el salladım ve binadan ayrıldım.

BÖLÜM 34

MISTY FOGARTY'yi lokantanın ön tarafındaki bir kabinde beni beklerken buldum.

"Hiiii, Çavuş Boxer."

On sekiz yaşındaki lise öğrencisinin karşısındaki bankete kaydım. Güzeldi, doğal bir sarışındı, üzerinde üç gün önce giydiğini gördüğüm mavi-beyaz okul üniforması vardı. Telefonu masanın üzerindeydi, yüzü yukarı dönüktü.

"Misty. Bana zaman ayırman ne güzel. Acaba bana yardım edebilir misin? Tara Burke'ü bulmaya çalışıyorum."

"Luke'un nasıl olduğunu söyleyeceğini sanıyordum. İki gündür okula gitmedi."

"Onu önemli bir tanık olarak tutuyorduk ama -" "O da ne?"

"Bir suç hakkında doğrudan bilgi sahibi olabilecek biri." "Bir şüpheli gibi mi?"

"Hayır, hayır. Daha çok Tara ve Lorrie'yi son gören oydu, bu yüzden onu güvende tutuyor ve bizim için bazı fikirleri olmasını umuyorduk," diye yumuşak bir ses tonuyla konuştum.

"Ama artık hapiste değil, değil mi?"

"Dün öğle saatlerinde serbest bırakıldı."

"Ah," dedi Misty. Gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. "Hapiste kaldıktan sonra kafası karışmış olmalı, değil mi? Çok hassastır. Ama sanırım... sanırım biliyorsun Bu."

Garson geldi. Misty yeşil çay sipariş etti. Ben kahve söyledim. Kendime küçük bir hatırlatma yaptım. *Onu arkadaşın yap. Bırak konuşsun.*

"Luke'a yakınsın, ha?" Dedim.

Başını salladı, mavi uçlu parmağıyla bir damla gözyaşını sildi.

"O harika biri. En iyisi."

"Ne şekilde?"

"Bana bakışı. Benimle konuşması."

Başını salladı ve gerçek bir erimenin yaklaştığını hissettim.

Misty, "Evli olduğumu biliyorum. Yaptığımı yanlış olduğumu biliyorum ama onu çok seviyorum. Şimdi yapayalnız ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Sorun yok, Misty. O iyi."

"Endişeliyim," dedi. "Lorrie'yi öldüren ve Tara'yı kaçıran her kimse ona da zarar vermiş olabilir."

"Luke'la en son ne zaman yalnız kaldınız?" "Pazar gecesi.

Birkaç saatliğine."

"Nereye gittin?"

"Arabama."

İçecekler geldi. Misty çayını doldurdu.

"Beni aramalıydı," dedi. "Bak," dedi Misty telefonunu açıp fotoğraflarını karıştırmaya başladı, aradığı fotoğrafı buldu ve görmem için telefonu bana doğru kaldırdı.

Arka planda arabaların vızır vızır geçtiği, Misty ve Lucas'ın ön planda sırtıttığı bir selfie.

"Görebilir miyim?" Dedim.

Telefonu bana uzattı ve ben de fotoğrafın üzerindeki zaman damgasına baktım. Fotoğraf dosyasında gezinirken Misty'nin arkadaşlarıyla çekilmiş başka fotoğraflarını ve Burke'le birlikte olduğu, yüzünün aşk ışığıyla aydınlandığı birkaç fotoğrafını gördüm.

Kahveme şeker attım, bir yudum aldım, Misty'ye Lucas'ı ne kadar özlediğini anlattım ve sonra Tara'yla ilgili bazı sorular sorarak Misty'ye onu ne kadar iyi tanıdığını, kayboluşu ya da Lorrie'nin ölümüyle ilgili herhangi bir teorisi olup olmadığını sordum.

Cevapları uzun, açıklayıcı ve düşündürücüydü. Daha fazla ilgilenemezdim.

Özetle, Tara Misty'den sadece iki ya da üç yaş büyüktü; hatta Sunset Park Prep'te bir yıl üst üste okumuşlardı. Tara'nın şımarık ve pek zeki olmadığını ama seksi ve erkekler için çekici olduğunu düşünüyordu.

Dedim ki, "Erkek arkadaşı olabileceğini duydum. Erkek arkadaşı iyi bir şüpheli olabilir."

"Tara'nın bir erkek arkadaşı olsaydı Sunset Park Prep'teki herkes bunu bilirdi," diye alay etti Misty, "Ve Luke boşanmakta haklı olurdu."

Misty masaya doğru eğildi ve fısıltının biraz üstünde bir sesle Luke'un Tara'dan şikâyet ettiğini, onun mızımız ve soğuk biri olduğunu söylediğini anlattı. Misty, Tara'nın sırf Lucas'ı incitmek için bebeği öldürüp bir daha görünmemek üzere çekip gitmiş olmasına hiç şaşırmayacağını söyledi.

Hesabı istedim ve ödedim, Misty'ye kartımı verdim ve beni istediği zaman arayabileceğini söyledim. "Ben senin için buradayım," dedim.

Bana sarılmak için ayağa kalktı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmalıyım?"

Diğer müşteriler yanımdan geçerken onunla birlikte lokantanın önündeki koridorda durdum.

"Misty, sence ne yapmalısın?" Ona sordum. "Ondan ayrılmalıyım, değil mi?"

"Arkadaşınız ya da aile üyeniz olsaydım, öyle derdim."

Başını salladı, bana tekrar sarıldı, sertçe, ben de ona sarıldım.

Evden sadece on beş dakika uzaktaydım ve arabayı sürerken Misty'nin Lucas Burke'le birlikte olduğunu, onunla arabasında gizlice vakit geçirdiğini, geri kalan zamanını ise kenarda geçirdiğini düşündüm.

Suçla ilgili kendi teorim oturmaya başlamıştı.

BÖLÜM 35

Günün İLK sakin anıydı.

Joe bulaşık makinesini doldururken mutfak tezgâhına oturdum ve Lake Caddesi'ndeki ev içi huzur hakkında beni bilgilendirdi.

Julie koridorun karşısında Bayan Rose ile birlikteydi ve ona nasıl kurabiye yapılacağını gösteriyordu. Martha en sevdiği yerlerden biri olan yatak odamızdaki halının üzerinde uyuyordu. O konuşurken Joe bana bir dilim lazanya ve bir bardak Chianti getirdi ve yanımdaki tezgâha oturdu.

Hayat ancak bu kadar güzel olabilirdi.

Ayakkabılarımı çıkardım ve tatlı kocamdan benimle birlikte iğrenç kanlı cinayet hakkında beyin fırtınası yapmasını istedim.

Amerikan Gizli Servisi'ndeki onlarca yıllık deneyimiyle mükemmel bir beyin fırtınacısıydı ve gizlilik yemini etmesi gerekmiyordu. Ayrıca bundan zevk alıyordu.

Kendisine bir kadeh şarap doldurdu ve kadehleri tokuşturduk, hep bir ağızdan "Şerefe" dedik ve ben konuşmaya başladım.

Joe'ya Lucas Burke'ün arama emirlerimize nasıl direndiğini, hızla uzaklaştığını ve şu anda kayıp olduğunu anlattım. Bölge Savcısı Parisi'nin kargaşa içinde olduğunu, Şef Clapper'ın medyada yer aldığını ve Teğmen Brady üzerindeki baskıyı artırdığını ama bunun hiçbir şeyi çözmediğini anlattım.

McLaren Park'ta öldürülmüş olarak bulunan Wendy Franks'in cesedinin bulunmasını ve kısa bir süre için Tara Burke olarak yanlış teşhis edilmesini ele aldım.

"Muhtemelen Franks'in ölümünün olayla bir ilgisi yok. Ama içgüdülerim aksini söylüyor." "Hmmm. Bana daha fazlasını anlat."

Sıcak ve lezzetli olan lazanyaya yumuldum. Joe dünyanın en iyi lazanyasını yapıyordu ve ben de ona bunu söyledim.

"Güzel. Teşekkürler. Konuşmaya devam et sarışın. Burası Julie, Bayan Rose ve bir tepsi kurabiye ile dolmadan önce yaklaşık on dakikan var."

"Zihnimde bir zaman çizelgesi oluşuyor."

"Git."

"Pazar gecesi, Lucas Burke'ün adını bile duymadan önce, dışarı çıkıyor ve Misty'ye göre arabasında onunla bir 'randevu' yaşıyor - sonra, genç randevusundan yeni çıkmış bir şekilde eve gidiyor. Tara içeri girer girmez ona ateş püskürür. Kavga sabah tekrar başlar."

Joe başını salladı ve ben de devam ettim.

"Burke evden yedi buçukta çıkıyor, bunu videoya aldık. Sunset Park Prep'e tam zamanında varıyor. Bu doğrulandı. Tara kısa bir süre sonra ayrılıyor. Burke bebekle ve bir gece çantasıyla. Ayrıca videoda." "Nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum. Arabasından ya da kendisinden bir iz yok. Kapıdan çıkarkenki tavrı bana meydan okuduğunu söylüyor. Ya kocasını aldatan köpeğinden intikam alıyordu - 'Sen benim patronum değilsin. Ya da dedikodusu yapılan ama doğrulanmayan erkek arkadaşıyla buluşuyor. Ya da bebeği alıp evden kaçıyor. Ya da üçünü birden yapıyor. Kocasını parmaklıyor ve erkek arkadaşıyla evden kaçıyor. Her ne şekilde olursa olsun, o zamandan beri ne görüldü ne de haber alındı."

"Anladım," dedi Joe. "Şimdiye kadar seninleyim."

"Tamam," dedim. "Zaman çizelgesine devam edelim. Aynı gün, Tara'nın annesi Kathleen Wyatt yangın alarmının camını kırıyor. Cindy'nin bloguna kanlı bir cinayet yazıyor, Lucas Burke'e katil diyor ve Cindy'nin ofisini basıyor.

Cindy beni olaya dahil etti ve Salı günü öğleden sonra Lucas'la hâlâ kayıp olan karısı hakkında konuştum. Diyor ki, 'Daha önce de kaçtı. Onu yok ettim.

Kredi kartı. Benzini bitince geri dönecek. Burada görecektir bir şey yok."

Joe, "Sonra Çarşamba sabahı kızı sahile ölü olarak vurdu." dedi.

"Doğru."

Tarihten emin olmak için saatimi kontrol ettim.

"Evet, Çarşamba günüydü. Claire bebeğin yaklaşık otuz saattir ölü olduğunu tahmin ediyor. Boğulma. Hikâye medyaya bomba gibi düştü ama Tara'dan hâlâ bir iz yok."

"Peki, Lorrie'yi kim öldürdü?" Joe sordu.

Biraz şarap içtim, tabağımı kenara ittim.

"Tara'nın öldüğüne dair güçlü hislerim var, bu da Lorrie'yi öldürüp kasabadan kaçmış olamayacağı anlamına geliyor. Benim yarım yamalak teorim mi? Lorrie ve Tara öldürüldü.

Tara'nın bilinmeyen erkek arkadaşı tarafından birlikte. Ya da beni buradan takip edin. Lucas

Pazartesi günü dersten sonra bir şekilde Tara ile buluşur. Ona Misty hakkında her şeyi anlatıyor ve Tara ona kızınca onu öldürüyor ve bebeği eliyle boğuyor. Bu aileyle hiçbir ilgisi olsun istemiyor."

Joe başını sallayarak "Evet, evet, evet" diyordu, ben de devam ettim.

"Burke bebeği okyanusa atıyor. Belki de onun bu kadar çabuk kıyıya vurmasını, bu kadar çabuk teşhis edilmesini beklemiyordu. Tara'dan kurtulması daha uzun sürdü. Eğer öldüğü konusunda haklıysam, cesedi bulunduğu üzerinde cinayete işaret eden izler olacağından eminim."

Joe, "Teorilere bakarsak, seninki bana uyuyor. Bebeği öldürdüyse, Tara'yı da öldürmesi gerekirdi, ya da tam tersi. Eğer onları evde öldürmüş olsaydı, elinizde kanıt olurdu, bu da Tara'yı muhtemelen uzak bir yere çekmiş olduğunu gösterir.

."

Kapı tokmağı çevrildi ve Martha yaşlı kalçalarını altına alarak antreye doğru koşmaya başladı.

"Devam edecek," dedi Joe. Kapıya gitti ve sırttan Julie içeri girdi, Gloria Rose arkasında, elinde yüzde yüz lezzetli kokan bir tepsi çikolatalı kurabiye tutuyordu.

"Yüzleri görüyor musun?" Julie, çikolata parçacıklarının nasıl gülümsemeler, kaş çatmalar oluşturduğunu gösterdi; bazı kurabiyeler gülüyor gibi görünüyordu ve bazıları çok sert görünüyordu. Beni gülmekten kırdı geçirdi. Martha'nın yakasından tuttum ve sevgili komşumuz ve dadımıza "Ben bir tencere kafeinsiz kahve hazırlayayım" dedim.

"Çok yorgunum," dedi, "ama kurabiyelerin tadına bakmak için can atıyorum. Süt var mı?"

"Bir tabure çek," dedi Joe.

O ve Julie kurabiyeleri bir tabağa koydular ve birkaç dakika sonra Julie bize tüm yüzlerin kim olduğunu söylüyordu - bir tür çikolatalı kurabiye kupa kitabı: bakkaldaki adam, tasmalı kedisi olan kadın, ben, Joe, Gloria Rose ve Martha.

"Bu benim," dedi Julie. "Bunu kimse yiyemez. *Ben* bile."

Çok komikti, kurabiyenin üst kıvrımı boyunca dizilmiş çikolata parçaları onun bukleleri yerine geçiyordu ve bir yandan diğer yana çıtır çıtır bir gülümseme vardı.

Bir saat boyunca kendimi ailenin sihirli zamanlarında kaybettim. Her şey çok lezzetliydi ve ben de bunu içime çektim. Korkunç Burke davası çözülememeye devam ederse, önümüzdeki günlerde bu güzel duygulardan yararlanmam gerekebilir.

Korkunçtan soğuğa.

BÖLÜM 36

Cumartesi sabahı saat sekizde yedek kulübesinin kapısından içeri girdim ve doğruca dinlenme odasına yöneldim.

Rich Conklin kalkıp beni takip etti, kahve makinesini temizlememi, hazneyi ve filtreyi yeniden doldurmamı, demleme düğmesine şiddetle dokunmamı izledi.

Dedim ki, "Burke'ten haber var mı? Lütfen bana dün gece eve geldiğini söyleyin." "Öyle bir şans yok," dedi eski dostum.

Rich ile ortak olduğumuz yıllar boyunca ikimizin de saçlarında stres kaynaklı beyazlar çıktı. Ben kopardım. O yolmadı. Biraz gümüş ona yakışıyordu.

Fincanımı yüksek raftan indirdi ve birlikte durup kahvenin cezveye damlamasını izledik. Hipnotize ediciydi ve kendimi rahatlamış hissettim.

"Nasılsın?" diye sordu. Joey Tribbiani taklidi, "biz arkadaşız" demenin kısa yoluydu.

"*Nasılsın?*" diye sordum.

"Önce ben sordum."

"Yorgun mu görünüyorum? Sanırım yüzde 100 REM uykusu çektim. Bütün gece koştum."

"Nereden ya da kime?"

"Sonra, sanırım. Kovalıyordum, yakalamıyordum."

Kahvelerimizi Kennedy yıllarından beri bu odada duran bir masaya götürdük, sandalyeleri altlarından tekmeledik ve oturduk.

Rich, "Takipten bahsetmişken, Cindy bu sabah Clapper'la görüştü" dedi.

"Aferin ona."

"Evet. KRON'da yayınlandı."

"Clapper ne dedi?"

Brady tam yanımda belirdiğinde Rich "Aynı eski boğa" diyordu.

"Alvarez nerede?" diye sordu Conklin'e.

"Şarj aletini arabasında unutmuş. Hemen dönecek."

Brady, "Hepinize ofisimde ihtiyacım var, PDQ." dedi.

PDQ'nun beş dakikanın altında olduğu ortaya çıktı.

Brady'nin elleri masasının üzerinde kenetlenmişti. Alvarez şarj cihazını almış ve yoklama için cam kutunun içine girmişti. Hepimiz öyleydik.

Alvarez ve ben Brady'nin masasının karşısına oturduk. Conklin kapı çerçevesine yaslandı. Chi başını içeri uzattı, odadaki gerginliği okudu ve konuşmadan geri çekildi.

Conklin kapıyı kapattı.

Brady, "Yine çirkin bir cinayet işlendi." dedi.

Düşünüyordum da, *Tara*.

"Genç bir kız, okulunun otoparkında arabasının içinde boğazı kesilmiş."

"Kurbanın kimliği?" Dedim, ağzım aniden kurudu.

"Evet. Üzgünüm, Boxer, onunla konuştuğunu biliyorum. Melissa Fogarty, nam-ı diğer Misty."

Ayağa fırladım ve "*Orospu çocuğu!*" diye bağırdım.

Bölümdeki tüm polisler başlarını çevirdi. Brady,

"Eğil, Boxer." dedi.

"Ondan ayrılacağını *söyledi*."

Dedi ki, "Adli Tıp'a git ve kurbana bir bak.

Conklin, Alvarez, olay yerine gidin. Araba yakında laboratuvara götürülecek.

Olay yerinde CSI'larla kalın, sonra Hunters Point'e gidin ve oradaki birine arabayı gösterin. Katil olay yerinde, araçta ya da kızın üzerinde bir şey bırakmış olmalı. Benimle yakın temasta kalın."

Alvarez ve Conklin yanımdan geçip gittiler ve Brady bana parmağını salladı. "Kendine gel, Lindsay. Hata yok."

Başımı salladım, Brady'nin ofisinden çıktım, merdivenleri koşarak indim ve lobinin arka kapısından, salonu adli tabibin ofisine bağlayan geçide çıktım.

Hızlı aramayı tuşlayarak Claire'e mesaj bıraktım ve "Yoldayım" dedim.

37. BÖLÜM

JONNY SAMUELS, "Bir hafta içinde değişti, fark ettiniz mi?" dedi.

Cindy, Şef Charles Clapper ile Adalet Sarayı'nın dışında yaptığı görüşmeyi henüz tamamlamıştı. Bina gri granittendi ve sabah ışığında oldukça iyi bir fon oluşturunuyordu.

Clapper ona ve kameraya şöyle demişti: "Hâlâ Tara Burke'ü arıyoruz. *San Francisco Chronicle* onun fotoğrafını web sitesinde ve basılı yayında yayınlıyor. İhbar hatlarımız açık. Eğer Tara'yı gördüyseniz ya da nerede olabileceğini biliyorsanız... Bakın. Bu 20 yaşında bir kadın. Üzerinde fazla para yok, varsa bile. Genç kızı öldürüldü.

"Onu bulmamıza yardımcı olmaları için bu şehrin insanlarının gözlerine ihtiyacımız var. Hanımefendi.

Thomas size aramanız için numaraları verecek. Teşekkür ederim."

Clapper Cindy'ye teşekkür etti ve Samuels arkasını dönerek Adalet Sarayı'nın merdivenlerinden yukarı çıktı.

Cindy notlarının üzerinden geçiyor, başlığını belirliyor ve Samuels çektiği ham videoya bakıyordu ki Cindy başını kaldırıp "Aman *Tanrım!*" diye bağırdı.

Binanın dışında park etmiş olan altı ya da yedi polis aracı aniden geri çekildi, lastikleri gıcırdadı ve Bryant'a doğru ilerledi. Sirenler çalıyordu.

"Çabuk ol," dedi. "Richie'yi o arabalardan birinde gördüm. Gitmemiz gerek." "Anahtarları bana ver," dedi.

Onları teslim etti. Altıncı Cadde'de Bryant'ta park ettikleri yere kadar uzun bir blok koşular. Samuels Cindy için kapıyı açtı, sonra direksiyona geçti. Cindy kemerini bağladı ve araba Bryant'a doğru savrulup Samuels'in kuzeye yönelmesiyle düz yolda ilerlerken ön panele tutundu. Arkasından sürüklendiler

Polis arabalarını görebildikleri ve duyabildikleri kadar uzun süre izlediler ve o zamana kadar Cindy telsizdeki parazitten birkaç kelime aldı.

Kelimeler "Sunset Park Prep" idi. Lucas Burke orada İngiliz Edebiyatı öğretmeni. Cindy "ME needed" için 10-10 kodunu aldı ama "shooter at large" ya da "ambulance needed" ya da "officers in need of Yardım."

Cindy ve Samuels okula ulaştığında, polisler otoparkı kapatmış, yaya ve araç trafiğini yönlendiriyorlardı. Samuels arabasını okulun dışında bir park yerine çekti ve fotoğraf makinesini aldı. Cindy parkmetreyi doldurdu ve ikisi birlikte yaya olarak otoparka yaklaştılar.

Cindy'nin Samuels'le birlikte durduğu yerden okul üniformasıyla bir kız geçti, telefonu konuşurken başı öne eğikti ve "Buna *inanamıyorum. Bu doğru olamaz.*"

Belirgin bir duygusal sıkıntı içindeydi. Diğer çocuklar ana binadan dışarı koşuyor, sarılıyor, ağlıyorlardı.

Cindy elini uzatıp kızın omzuna dokundu. "Affedersiniz. Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Öğrenci telefona, "Bir saniye bekle." dedi. Sonra Cindy'ye döndü ve "Biri öldürülmüş. Arabasında bulunduğunu ve çok fazla kan olduğunu duydum."

Öğrencinin gözleri şoktan kocaman olmuştu.

"Ben Cindy Thomas. Senin adın ne?" Cindy ona sordu. "Tina. Tina Hosier."

"Tina, bu Jonathan Samuels. *Chronicle* için çalışıyoruz. Sizinle konuşabilir miyiz?"

"Beni eve bırakabilir misin? Arabam otoparkta." "Elbette."

Cindy bu sıkıntılı gence herhangi bir nedenle yardım edebilirdi ve şu anda bu öğrenciden bir şeyler öğrenme şansının emniyet güçlerinden daha yüksek olduğunu düşünüyordu.

Tina telefonu konuştu. "Nana. Beni bırakacak biri var. On dakika sonra görüşürüz. Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 38

"ÇAVUŞ BOXER," dedim, kendimi ME'nin yeni resepsiyon görevlisine tanıtarak. "Dr. Washburn beni bekliyor."

"Bir dakika lütfen."

Aramayı yaparken masanın arkasındaki vücut geliştiriciye sertçe baktım ve "İçeri gir" diyene kadar bakmaya devam ettim.

Ona teşekkür ettim, zilin çalmasını bekledim, sonra kapıyı çekip açtım ve koridordan otopsi odasına doğru ilerlemeye devam ettim.

Bunny beni bekliyordu, 4 beden vücuduyla girişi kapatmıştı. "Buyurun, çavuş."

Yeşil bir ameliyat önlüğü tuttu. Kollarımı itaatkâr bir şekilde kollardan geçirdim. Arkama geçti ve ipleri arkadan ve önden bağladı. Sonra bana uygun patikler ve bir kep verdi ve uygun bir şekilde giyindiğimde Bunny, "Tamam, iyisin." dedi.

Sallanan kapıyı açtı ve ben de soğuk fayanslı otopsi odasına girdim. Claire masanın üzerindeki örtülü cesedin arkasında durdu ve "Daha başlamadım. Daha yeni geldi." dedi.

"Onu görmeliyim." dedim.

Bunny çarşafı yavaşça katlayarak kızın yüzünü, boynunu ve göğsünün üst kısmını ortaya çıkardı. Gözleri yarı açıktı. Ruj dudaklarına bulaşmıştı. İstemsizce inledim. Misty Fogarty, dün öğleden sonra saat dörtte çay içmek için buluştuğum kız, önce coşkulu sonra da duygusaldı. Onu ölü görmek bana acı veriyordu.

Cinayet silahı, boynundaki atardamarları ve kas sistemini keserek büyük bir yara açmıştı. *Çok fazla* kan vardı.

Arabasının içini kaplamak için püskürtülmemiş ve pompalanmamış olan her şey saçlarını ve göğsünü lekelemişti.

Claire sabit durduğumdan emin olmak için beni izledi. "Ver onu bana, doktor." dedim.

Dedi ki, "Tamam, çavuş. Tamam. Sadece ilk bakışa dayanarak, gayri resmi olarak, mikrofonlar kapalı, bu genç bayanı öldüren çamur, Wendy Franks'i öldürenle aynı imzaya sahip. İlk olarak, soldan sağa doğru kesilmiş bir boğaz var. Aynı bıçak ya da bıçak türü. Ve katil, tıpkı Bayan Franks'te olduğu gibi kadının göğüslerinde de kesikler açmış. Seri katil saçmalığı. Ya da öyle görünüyor. Doğrulama bekleniyor. Önceki kurbanda olduğu gibi, ölüm nedeni ve şekli bu. Dün gece saat 8 ile 10 arasında öldüğünü tahmin ediyorum. Okul müdürüne göre araba gece boyunca okulun otoparkındaymış ve Misty'nin cesedi bu sabah güvenlik tarafından bulunmuş."

Dedim ki, "Dün saat dörtten itibaren bir saat boyunca onunla birlikteydim. Bana ne yapacağımı soruyordu."

"Ne hakkında?"

"Lucas Burke. Cindy'nin bize bir ilişkileri olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Onu sarsmak istemiştin. Onu uyarmak istedim. 'Ondan uzak dur' demek istedim. Başka bir okula transfer ol. Telefonunuzu yok edin, sosyal medyadan çıkın, e-postanızı ve adınızı değiştirin. Lucas'a kadar ortadan kaybol.

Burke sonsuza dek hapiste.'

"Ama bunun yerine, 'Sence ne yapmalıyım?' diye soracak kadar sağduyuluydum."

Sesim kesildi. Bunny Ellis kolunu belime doladı ve en iyi arkadaşım gözlerinde korkunç bir hüznle bana baktı. Misty *dün* canlıydı, hayat doluydu, bana sıırıyordu. Şimdi paslanmaz çelik bir masanın üzerinde yatıyordu, yarı açık gözleri bulutlanmıştı, ağzı gevşekti, saçlarında hala yapışkan kan vardı.

Mücadele ettim.

"Misty 'Ondan ayrılmalıyım, değil mi?' dedi, ben de kabul ettim. Peki o ne yaptı? Görünüşe göre onu görmek için bir randevu ayarlamış. Kadının 'Seni artık göremiyorum' diye ağladığını, adamın da 'Bir saniye tatlım, bir işim var' dediğini duyabiliyorum.

arka koltukta senin için bir sürpriz

var.'" Claire, "Spekülasyon" dedi.

Burnumu çektim, kolumu yüzüme sardım, sonra Bunny'nin elime sıkıştırdığı mendili kullandım. Yüzümü silip mendili cebime koyduktan sonra Claire, "Linds, sorun yok," dedi.

"Hayır, değil."

"Anlıyorum, ama ona karşı potansiyel bir tanıktı. O lokantada tarafsız olmak zorundaydın. Ve *onu* öldürtmedin. 'Onu görmeyin, şehri terk edin' deseydiniz, dinler miydi? Onu görmek zorunda değildi.

Onu arayabilir, mesaj atabilir ya da çekip gidebilirdi. Sen sorumlu değilsin."

"Seni duyuyorum. Başka bir şey var mı?"

"Tamam. Görebildiğim kadarıyla üzerinde hiç çürük yok. Ellerini poşetledik. Her parmağını dikkatlice inceleyeceğim. Ama bırakın iç muayeneyi, dış muayeneye bile başlamadım. Benden beş altı saat öndesin kızım. Seni ambulans bölümünden gizlice çıkarmadan önce sormak istediğin bir şey var mı?"

Başımı salladım ve fısıldadım: "Hayır. Şimdi olmaz. Teşekkürler."

Claire, Misty'nin yüzünü nazikçe kapatırken, "Bunu sana şimdi ve bedavaya söyleyeceğim," dedi. "İki kadını da aynı adamın öldürdüğünü varsayıyorum. Her kimse, nedeni ne olursa olsun, organize biri. Hesaplıyor. Manipülatif. Kasıtlı, hassas ve hileyle öldürür."

"Bu adam sevgiyi hissetmiyor. Nefret de hissetmiyor. Sadece kadınları öldürmeyi seviyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

CLAIRE'İN OFİSİNİ arkamda bırakarak, bulutlu sabah gökyüzünün altında uzun bir yürüyüşe çıktım.

Derin nefesler aldım, ayakkabılarımın altında kaldırımı hissettim ve Bryant'taki trafiği Misty hakkındaki düşüncelerim için bir fon olarak kullandım. On sekiz yaşında baştan çıkarıcı yaşlı bir adama, İngiliz edebiyatı ve genç kızlar konusunda uzmanlaşmış bir psikopata aşık olduğumu düşündüm.

Bu bana Burke'le evlendiğinde Misty'den bile genç olan Tara'yı düşündürdü. Tara'yı arama çalışmaları durmuş gibi görünüyordu, bu da Kathleen'den gelen günlük telefonları daha da tedirgin edici hale getiriyordu.

Adalet Sarayı, Bryant ve Yedinci Cadde'nin köşesinde bir açıyla kesilmişti. Granit basamakları tırmanarak cam ve çelik kapıya ulaştım, kapıyı açtım ve güvenlikten geçtim. Silahımı tepsiye koydum, telefonum da onu takip etti ve metal dedektöründen geçtikten sonra kendimi dördüncü kata çıkan bir asansörde buldum.

Brenda bana bazı mesajlar verdi. "Kötü haber var mı?"

"Öyle olsa bile sana söylemezdim," dedi. "Bu ulak vurulmaktan nefret eder." "Hah. Seni vurmazdım. Bir Kind bar isterdim."

Çekmecesini açtı ve bana bir tane uzattı.

"Teşekkürler, Brenda."

Arka tarafa geçtiğimde aldığı ihbar telefonlarına göz gezdirdim. ekip odası. Brady'nin ofisine baktığımda dirseklerini masasına dayadığını ve telefonunu kulağına dayadığını gördüm. Elimini duvarına bastırdım ve başını kaldırıp içeri girmemi işaret etti.

Sabah kahvem hâlâ masamdaydı, soğuktu ama umurumda değildi. Yanıma aldım ve Brady'nin karşısına oturup ayaklarımı masasının kenarına dayadım. Brady "Tamam Hallows, teşekkürler" derken ben de Kind barımı açtım.

Brady telefonu kapattı. "Hallows. Arabayı incelediklerini haber verdiler. Misty'nin tüm eşyalarını almışlar. Çantası. Kıyafetleri. Telefon. Otoparktaki güvenlik kamerası kayıtları."

"Misty bana geçen Pazar gecesi o arabada Burke ile randevusu olduğunu söyledi. Eminim birden fazla kez."

Ona Misty'nin cesedinden, katilin ona yaptıklarından ve Claire'in bana anlattıklarından bahsettim.

"Aynı fail olduğundan emin mi?"

"Henüz değil ama Wendy Franks ve Misty Fogarty'nin aynı yöntemle çalıştığını söylüyor. Aynen öyle."

"Ah, çarşaf," dedi. "Yani elimizde bir seri var."

Brady'nin dahili telefonu çaldı.

Başparmağıyla düğmeye sertçe bastı.

"Ne? Kim?" Ekip odasının önünü görebilmek için ayağa kalktı. Sonra Brenda'ya, "Onlara hemen geleceğimi söyle." dedi.

Oturdu ve hızlı arama 1'e bastı.

"Şef," dedi, "Lucas Burke evde. Görünüşe göre mazeretini de yanında getirmiş."

BÖLÜM 40

LUCAS BURKE Brady'nin kapısında durmuş, elindeki gazeteyi bize doğru sallayarak bağıırıyordu: "Tanrı aşkına bu da ne? Beni buraya getirmek için yem mi? Eğer bu sahteyse, bu şehri dava edeceğim ve bu hikayeyi kim yerleştirdiyse çok pişman olacak. Anlaşıldı mı?"

"Bakabilir miyim?" dedim.

Burke, *Chronicle*'ın son baskısını Brady'nin masasına fırlattı ve ben de manşeti okudum: "Kesici ve Yaralayıcı Katil İkinci Kurbanını Aldı."

Misty Fogarty'nin fotoğrafı ön sayfada ortalanmıştı. Sade Başlık tam kalbime çarptı. Başımın döndüğünü hissettim ve masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım.

Sakin ol, kızım.

Brady, Burke'ü işaret etti. Telefonunu eline almadan önce, "Orada kal," dedi.

"Brenda, görüşme odaları boş mu?" Brady

bana, "Sıkı dur. Hemen döneceğim." dedi.

Söylendiği gibi sıkı oturdum ama beynim değişiyordu.

Cindy bu hikâyeyi benden ya da Richie'den yardım almadan yazmıştı ama yine de cinayetin ayrıntılarını ortaya çıkarmış ve muhtemelen bir taklitçinin ilgisini çekmişti. Muhtemelen gelecekteki bir jüriyi kirletecekti. Tabii eğer bir tane olursa.

Zihnimde Cindy'nin sesini duydum; "Ben *işimi* yapıyorum."

Brady'nin ofisinin dışından cam duvara bir tıkırtı geldi ve o ana geri döndüm. Burke'e salonda eşlik eden kadındı.

"Bu benim eski karım, Alexandra Conroy," dedi Burke. "Lorrie'nin öldürüldüğünü duyunca beni aradı. Şüphelendiğiniz biri var mı, çavuş? Benim dışımda?"

"Çok özür dilerim," diyerek soruyu geçiştirdim.

Brady, Chi ve Cappy'ye bilgi verirken ekip odasının koridorunun yarısındaydı. Kendimi topladım. Ayağa kalktım ve kendimi Burke'ün eski karısına tanıttım. Biz

El sıkıştık ve ona masama oturmasını söyledim. "Uzun sürmeyecek." İzlenimlerimi toplamaya başladım.

Conroy kırklı yaşlarında, Lucas'ın yaşlarında görünüyordu. Krem rengi örgü ceketinin içinde iyi toparlanmıştı. Güneşten kavrulmuş saçları, pembeleşmiş bir burnu vardı ve alyans takmıyordu. Anladığım kadarıyla? Boş vakti vardı. Dağınık değildi. Ve boşanmasına rağmen, görünüşe göre Burke'e değer veriyordu.

Burke kısa kollu beyaz bir gömlek ve haki pantolon giyiyordu. Yüzü ve kolları soyulacak kadar yanmıştı. Onu son gördüğümünden beri SPF'siz güneşe maruz kalmıştı. O ve Bayan Conroy plajda uzanmış olabilirler. Bu bir mazeret miydi?

Burke'ün gazeteye sarılışını, Cindy'nin Misty'nin korkunç ölümüyle ilgili haberini tekrar okurken gazeteyi sallayışını izledim. Acı dolu sesler çıkararak mırıldanıyordu: "Tanrım. Oh, Tanrım. Neden? Neden o?"

Dedim ki, "Lucas. Wendy Franks'i tanıyor muydun?"

Karanlık bir mağaradan gün ışığına çıkmış gibi başını kaldırıp bana baktı. "Kim? Hayır."

Brady'nin Cappy ve Chi'den Bayan Conroy'u 1. sorguya getirmelerini istediğini duydum. "Not alın. Transkripti beklemek istemiyorum."

Brady ofisine doğru geri döndü, Conroy'la el sıkıştı ve onu dedektiflerle tanıştırdı.

Sonra Brady, Burke ve bana "Hadi biraz daha rahat edelim" dedi.

Burke, "Cevap istiyorum," dedi. "Ben de öyle," dedi Brady.

BÖLÜM 41

LUCAS BURKE sarsıldı, Görüşme 2'ye giden koridorun duvarlarına çarptı.

Sırtına destekleyici bir el koydum ve beni silkeledi. Zihnim tekrar bölündü. Burke'ün bu korkunç cinayetleri işlediğinden şüpheleniyordum ama onun kederi ve öfkesi tamamen gerçek gibiydi.

Ama bu kadınları -ve kendi bebeğini- öldürürse, ne kadar sürerse sürsün kendimi Lucas Burke'ü yakalamaya adayacaktım. Şu anda Jackson Brady ile ortak olduğum için mutluydum. Burke'ü çözecek ve gerçeğe ulaşacaktı.

Sorgu 2, iki sorgu odasından daha büyük olanıydı, bir su soğutucusu ve küçük bir buzdolabının yanı sıra eskimiş bir metal masa ve dört uyumlu sandalye vardı. Kapıyı açar açmaz tavanın köşesindeki kamera kayda başladı. Clapper'a haber verildiğinden ve ya Parisi'nin ya da bir ADA'nın gözlem odasında onunla birlikte durduğundan emindim.

Brady kapıyı arkamızdan kapattı ve masada, aynada kendi acı dolu ifadesini görebilen Burke'ün karşısına oturduk.

Ben hazırdım. Hepimiz
hazırdık. "Bunu Misty'ye
kim yaptı?"

Brady, "Nerelerdeydiniz Bay Burke? Sizi en son gördüğümüz zamanla başlayalım, iki gün önce öğlen saatlerinde Dublin Caddesi'nde kuzeye doğru gidiyordunuz.

Hiçbir şeyi atlamayın."

Burke evinden hızla uzaklaştığını anlatırken notlar aldım, çocuğunun ölümü nedeniyle aldığı darbeye ve önemli bir tanık olarak kilit altında tutulmanın verdiği hakarete ek olarak

Polisler eşyalarını karıştırabilsin diye evini terk etti. "Suçlayıcı bir şey buldunuz mu?" diye bağırdı masanın öbür ucundan. "Herhangi bir kanıt?"

"Evden çıktıktan sonra nereye gittin?" Sakince söyledim.

"Eski sevgilim Alex, Lorrie'ye olanları duyunca beni aradı. Hâlâ arkadaşız."

Conroy'un Sacramento'da yaşadığını söyledi, o da oraya gitti. Geceyi orada geçirmiş. Her şeyden uzaklaşıp Carmel-by-the-Sea'de bir tatil köyüne gitmelerini önerdi.

Birkaç saatlik bir yolculuktu. Havuz manzaralı balkonu olan bir süitte kaldılar. Çok içtiler, havuz kenarında uyudular ve Burke, Tara'nın arayacağını umarak bütün gün ve gece telefonunu kontrol etti.

"Arayacağını ve telefonu açtığımda ağladığını duyacağımı düşündüm," diyor Burke. "Onu sakinleştirebileceğimi ve bana anlatmasını sağlayabileceğimi biliyordum.

Nerede olduğunu. Ona ulaşmak için bir şeyler ayarlardım. Sonra da Lorrie'ye ne olduğunu öğrenmek isterim."

Elleriyle yüzünü kapattı. Gözyaşları döküldü ama Brady kıpırdamadı. İtti, kaktı, dürttü, sorularını ve taleplerini sıraladı. "Burke, çok sınırlı seçeneklerin var. Öldürülen bu kız mı?

Fogarty mi? O senin kız arkadaşındı, değil mi? Boxer? Atla."

"Herkesin bildiği bir şeydi," dedim, "ve bana ilişkiniz hakkında her şeyi anlattı. Nerede tanıştığınızı. Ne söylediğinizi. Elimizde bir not var. Onunla evleneceğine söz vermişsin. Seni serbest bıraktığımız gün görmeyi bekliyordu."

"Onu görmek için bir plan yapmadım."

"Hayal kırıklığına uğramıştı, kalbi kırıldı, senin için endişeleniyordu. Seni rahatlatmak istedi."

"Dur. *Lütfen, durun*. Yaptığın şey suç." "Korkunç bir şekilde öldü," dedim.

"Misty'yi severdim. Birileri sevdiğim insanları öldürüyor! Bunu görmüyor musun? Keşke ben de ölseydim."

Brady, Burke'ün ne dediğini umursamadı. "Sadece gerçekler, dostum. Tara'nın annesi Çavuş Boxer'ı günde yarım düzine kez arıyor. Tara'dan hiç haber almamış.

Nerede o? Bebeğin ölmüşken ve karın kayıpken Carmel'e mi gittin? Ne tür bir koca bunu yapar? Giriş saatlerinize ihtiyacım var. Tatil köyünde sizi hatırlayan biri olacak mı? Nerede yemek yediniz? Tüm kredi kartı makbuzlarınızı istiyorum. Hepsinin. Yanak örneğine ihtiyacımız var. Neden? Çünkü şüpheli listesinden çıkmak istiyorsun. Üzerindeki tek isim sizinki.

"Cüzdanınızı açın ve herhangi bir makbuz veya rezervasyon Brady devam etti. "Bana hemen telefonunu ver. Seni cinayetten tutuklamam için bana sebep verme."

Burke, "Alex otelin parasını ödedi. Benzini ben ödedim. Yemekleri paylaştık."

Kartlarını yerleştirdi ve telefonunu Brady'ye uzattı. Brady telefonun fotoğraf klasörünü açtı ve benim de görebileceğim şekilde tuttu. Kaydırdı ve Tara'nın, Tara ve Lorrie'nin, her ikisinin de Burke'le birlikte olduğu fotoğraflarda durdu.

"Peki ya Misty'nin fotoğraflarını sakladığın klasör?" diye sordum. Bize onu da gösterdi.

Brady, "Bunların hepsi şimdilik bende kalacak." dedi. Burke'e bir defter ve kalem uzattı. "Perşembe öğleden sonraki hareketlerini yaz. İşte biz buna açıklama diyoruz."

Burke inanmayarak homurdandı.

"Odadan çıkmaya çalışmayın Bay Burke. Kapının dışında sizi aşağı indirecek memurlarım var ve sonra sizi tutuklayacağız. Boxer, sana ihtiyacım var."

Ayağa kalktım ve onu odadan çıkarken takip ettim.

BÖLÜM 42

TUĞGENERAL JACKSON BRADY ve ben görüşme odalarının arasında bulunan ve her birinde pencere olan küçük gözlem odasına girdik.

Clapper, Yuki ve Cinayet Masası müfettişleri Michaels ve Wang, Burke ve Conroy'un sorgularını izliyorlardı.

Yuki'ye doğru yaklaştım ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Conroy sorunsuz biri," dedi. "Sorgulamadan etkilenmedi ve sizin ve Brady'nin Burke'e sorduğu sorulara normal bir hata payı içinde benzer veya aynı cevapları verdi."

Başımı salladım ve onunla birlikte durup Conroy'un Chi'nin sorularına eşit bir ses tonuyla yanıt vermesini izledim. Aklıma "tereyağlı" kelimesi geldi.

Bir dedektif olarak Chi, yere nüfuz eden radar gibidir. Geri kalanımızın gözden kaçırdığı şeyleri görebiliyor, Cappy ise çevresine uyum sağlama becerisine sahip. Bir kar tilkisi gibi. Ya da bir su yılanı. Sivri soruları kulağa zararsız geliyor ve denekler isteyerek cevap veriyor. Onun bir yeteneği var.

Chi, "Oda numaranız neydi?" diye sordu.

"Üç on yedi. Hayır. Üç on dokuz." Burke'ün bize söylediğinin aynısı. "Kim ödedi?"

"Ben yaptım. Lucas'ın bir molaya ihtiyacı vardı."

Cappy, "Tatil için pek de iyi koşullar değil, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi Conroy ve telefonunu çıkarıp Burke'ün Conroy'la çekilmiş fotoğraflarını gösterdi. Plaj resimleri. Havuz kenarında selfie'ler. Okyanus manzaraları. Burke hiçbirinde gülümsemiyordu. "Luke LuLu için çok üzülüyordu."

"LuLu?"

"Lorrie'nin takma adı."

Chi'ye mesaj atarken Brady'nin omzunda durdum, ona devam etmesini ve soruları bittiğinde Conroy'u ADA Castellano'ya teslim etmesini söyledim.

Chi, Conroy'a "Lucas sana Tara hakkında ne söyledi?" diye sordu.

Conroy, Burke'ün hâlâ Tara'nın hayatta olduğuna inandığını hissettiğini söyledi. "Bana Tara'nın ya suçluluk duygusu içinde olduğunu ve saklandığını ya da

bir adamla."

Tara Wyatt Burke'ü canlı bulacağımıza artık inanmıyordum. Brady'ye, "Ben içeri giriyorum," dedim.

Başıyla onayladı ve ben de kapıyı çalıp açtım. "Chi, Cappy, Bayan Conroy. Birkaç sorum var." Chi ve Cappy beni içeri davet etti.

Conroy'a döndüm. "Bunlar biraz kişisel ama bu odadan öteye gitmeyecek," diye yalan söyledim.

"Elbette. Ne bilmek istiyorsun?"

"Lucas evliliğiniz boyunca size hiç kötü davrandı mı?" "Beni dövdü mü demek istiyorsun?"

"'Küfürlü' dediğimde aklınıza gelen her şey."

"Huh. Şey. Dürüst olmak gerekirse. Öfkeli biriydi. Bu yüzden ondan üç yıl önce boşandım. Ama yemin ederim - İncil'in var mı? Tamam, söz veriyorum, en kötü yaptığı şey bağırmaktı. Arada bir kolumu tutar, bükerdi. Kötü şeyler söyleyebilirdi. Beni korkuturdu. Evlendiğimizde ikimiz de çok gençtik. Bunu anlamadım. Babam bir

nazık bir ruh. Luke sertti. Ama hiçbir zaman bir kemiğimi kırmadı ya da beni silahla tehdit etmedi. Kavgaların olduğu bir mahalleden geliyordu. Şimdi, lütfen ve teşekkür ederim diyor ve asla öfkeyle elini kaldırmıyor. Olgunlaştı."

Aksini düşündüm ama "Tara'yla hiç tanıştın mı?" diye sordum.

"Hayır. Ama onlara bir düğün hediyesi ve bir de bebek hediyesi gönderdim. Ve hayır, LuLu ile de hiç tanışmadım."

"Lorrie için ne aldın?"

"Bir fedai. İnternetteki istek listelerinden."

"Peki, normalde eski kocanızla ne sıklıkla görüşüyorsunuz?" "Birkaç haftada bir diyebilirim. Büyük haberler olduğunda e-posta gönderiyoruz. İyi haberlerde.

Hayal kırıklıkları. Ama son iki gün dışında onu en son iki yıl kadar önce ortak bir arkadaşımızın cenazesinde görmüştüm."

İletişim bilgilerinin bizde olup olmadığını sordum, o da Çavuş Chi'ye verdiğini söyledi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler." dedim.

Cappy beni dışarı kadar takip etti. "Değeri neyse onu al," dedi. "Yolculuklarında hiç kirli dans olmadığını söyledi. Burke sadece konuşmuş, içmiş, ağlamış, sızmış."

Brady ve Yuki koridorda beni bekliyorlardı.

Patron sordu, "Siz ne düşünüyorsunuz?" "O masum bir seyirci," dedim.

Yuki, "Lindsay'e katılıyorum. Makbuzlarını kontrol ettireceğim ama anlattıkları yeterince tutarlı. O zaman Burke'ü tutuklayacak mıyız yoksa tekmeleyecek miyiz göreceğiz."

İnanç ve şüphe hâlâ zihnimde yumruklaşıyordu. Bir itirafa ihtiyacımız vardı. Bir tanık. Somut bir kanıt.

Kahve almak için durdum ve masama döndüğümde CSI direktörünü gördüm. Brady'nin ofisindeki Hallows. İki adam derin bir sohbete dalmışlardı. Brady beni görünce el salladı.

"Hallows'un elinde Sunset Park Prep'in otoparkında Fogarty cinayetiyle ilgili kamera kayıtları var. Elinde bir şey olduğunu düşünüyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

Öğle saatlerinde, görev gücümüz katımızın en ucunda, hapse girmeden önce Teğmen Ted Swanson'a ait olan boş bir köşe ofiste toplandı.

Brady ve ben mantar panoya Tara ve Lucas Burke'ün yanı sıra Lorrie Burke, Wendy Franks ve Melissa Fogarty'nin morg fotoğraflarını yapıştırdık.

Hallows dizüstü bilgisayarını masanın üzerine kurdu, ekip etrafta toplandı ve Brady baş köşede durdu.

Brady, "Lucas Burke'ün fail olup olmadığını, bir tetikçi mi tuttuğunu, çok mu şanssız olduğunu, yoksa hiçbir iz bırakmayacak kadar psikopat ve acayip zeki mi olduğunu bilmiyorum.

"Ama şu kadarını biliyoruz." Brady telefonundan bir şeyler okudu. "Marin Polisi'nden Yüzbaşı Geoffrey Brevoort'tan. Alıntı, 'Wendy Frank'in hayatını kurtardık.

Olduğu gibi. O bir yalnızdı. Bir ressam. İki arkadaşı vardı, ikisi de Lucas Burke'ü hiç duymamıştı. Arkadaşlarına göre Wendy kızlardan hoşlanıyordu ve hâlâ bir ayrılığı atlatmaya çalışıyordu. Sea Ray'ini tek başına limana götürüyor ve arkadaşlarını sadece ara sıra görüyordu."

"Burke de onu hiç duymadığını söyledi." dedim.

"Tamam," dedi Brady. "Yine de üzerine kırmızı bir bayrak ilâştirin.

Conklin, sıra sende." Conklin notlarını kontrol etti. "Alvarez ve ben olay yerine vardığımızda,

Fogarty'nin cesedi ME minibüsündeydi ama SUV'siyle saatlerce uğraştık. Sürücü koltuğunda kan kaybından ölmüş. Boğuşma izi olarak sadece ayakkabılarını tekmelemiş ve ön panelde bazı tırnak izleri bırakmıştı. El çantası yolcu tarafındaki ayak bölmesindeydi ve cüzdanı yerindeydi, anahtarlar da kontaktaydı."

Alvarez ayağa kalktı. "Misty'nin telefonu sürücü koltuğunun altında en arkadaydı. Son birkaç gündeki ve özellikle de dün geceki mesajlarını inceledim. Saat yedi civarı. Melissa kullan at telefona mesaj atıyor, 'Seni görmem gerek.' Geri dönüş mesajı almış. "Sekizde orada ol, geç kalma. Neden

Burke'le mesajlaşmak mı? Planlarını gizli tutmak için mi? Yoksa onu tuzağa düşüren biri -Burke değil- tarafından kandırılıyor muydu?"

Alvarez oturdu.

Dedim ki, "Fogarty'nin cesedini otopsi öncesi inceledim. Dr. Washburn'ün dediği gibi, boğazı arkadan, kulaktan kulağa kesilmiş. Beni şaşırtan şey, Franks'te olduğu gibi göğüslerinin üst kısmında rastgele açılmış gibi görünen kesikler. Bu ölümcül olmayan yaralarda bir düzen göremiyorum. Sanki karalama yapıyor ya da kurbanla temasını çiziyor."

İbreyi aldım ve tahtaya yapıştırılmış morg atışlarına yönelttim, yarıkların etrafında lazer daireleri çizdim; Franks'e on, Fogarty'ye yedi.

"İpucu isteyen?"

"Bizi saçmalıklarla kandırmaya çalışıyor," dedi Cappy.

"ViCAP üzerinden bir tur daha atacağım."

Yuki ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Burke'ün mali kayıtlarını incelemek için arama emrim var.

Bu üç günlük bir iş ama ofisimdeki bazı gönüllüleri bedava yemekle kandırdım. Burke'ün kredi kartının son üç ayını işledik.

benzin ve süpermarket kartları da dahil olmak üzere hesap özetlerini inceledi ve hiçbir tehlike işareti bulamadı. SunTrust ve B of A'da bankacılık yapıyor. Büyük para transferleri yok, sadece araba ödemeleri, ipotek ve günlük harcamalar var. Elinde başka bir banka ya da nakit para olabilir ama kişisel mali durumu temiz görünüyor."

Chi ayağa kalktı, kelepçelerini vurdu, masanın üzerine dizin kartlarını dizdi; konuşma noktaları. Sonra Alex Conroy ile yaptığı görüşmeyi özetledi.

"Conroy'un belirttiği yer, makbuzlar, video ve özçekimlerle ve iki otel masası yöneticisinin teyidiyle doğrulandı. Fotoğraflar gönderdim. Conroy ve Burke'ün ifadelerine göre otelden ayrıldıklarını doğruladılar. Hikayesinde herhangi bir boşluk bulamıyoruz. Yalan söylemeyeceğim. Eğer Burke bir katilse, çok temiz biri. Fazla düzgün. Bu beni çok endişelendiriyor."

Clapper içeri girdi ve Chi'ye "Seni özellikle endişelendiren nedir?" diye sordu. "Burke'ün ya çok zeki bir psikopat olması ya da başka birinin, bir Farklı bir üstün zekâlı psikopat bu davayı manipüle ediyor."

Clapper, "A ya da B'yi seçmek zorunda olsaydınız?" dedi.

"Yazı tura atardım," dedi Chi.

Clapper içini çekti ve duvara yaslandı. Brady dedi ki,

"Boxer. Yazı tura at."

Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim ve Burke'ün bugünkü izlenimlerini özetledim; görünüşü, tavırları, Fogarty'nin ölümüne duyduğu öfke ve

işbirliği yapma istekliliği.

"Kendisine komplo kurulduğunu söylüyor. Eğer rol yapıyorsa, inanılmaz biri. Öfkeli. Ağlıyor ve deli gibi tükürüyor. Ve elimizde tek bir parmak izi bile yok. Gözaltında değil ama Red Dog onun üzerinde oturuyor."

Yuki güldü ve birkaç kişi de ister istemez ona katıldı. Parisi 300 pound ağırlığında.

Ama kahkahalar Clapper'ın soğuk bakışları altında hızla kayboldu. Kaldığım yerden devam ettim.

"Diyelim ki Burke yaptı. Sebebi ne? Neden kendi çocuğunu öldürdü? Wendy Franks bu işe nasıl dahil oldu? Neden insanları kendi arka bahçesine gömdü? Tara nerede? Tüm bunların arkasında o mu var? Nasıl? Neden? Yazı tura attığımda tura geliyor. Burke'e komplo kuruluyor."

Clapper, "Benim madeni param da yazı geliyor. Babamın dediği gibi, "Bir kışla, iki düğünde birden bulunamazsın. Burke Carmel'deyse, Fogarty'yi o öldürmedi. Ama bahse girerim ki Fogarty'nin katili, o şeytani pislik, videoda.

"Hallows, sıra sende."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

BRADY IŞIKLARI KESTİ ve panjurları kapattı.

Gene Hallows, "İşte başlıyoruz dostlar, burası Sunset Park Prep'in dün gece olaydan önceki otoparkı" dedi.

Beklendiği gibi, videonun kalitesi düşüktü; grenli, kötü aydınlatılmış ve kamera ile en yakın binalar arasındaki uzun, karanlık mesafe nedeniyle odaklanmamıştı.

İki araba, plakaları zar zor okunabilen, asfalt üzerindeki sarı boyalı çizgilerin arasına park edilmişti. Arazinin etrafı tel örgülerle çevriliydi. Okulun saha binası orta mesafede duruyordu, arazinin doğu tarafındaki çitin hemen dışında büyük bir ağaç vardı.

Hallows, "Bu videonun yedi saatini hızlı ileri sararak izledim. Kamera, arsanın güney ucundan saha binasına giden patikayı ortalayan doksan derecelik açıyla bir elektrik direğine monte edilmiş. Saat dörtte okul dağılmıştı ve o iki araba dışında otopark terk edilmişti. Kimse o arabalara binmemiş ya da inmemişti. Misty dört saat sonra, saat beşe sekiz kala gelmeden hemen öncesinden on dakika sonrasına kadar uzanan bir klip çektim.

"Misty geldiğinde, okulun kapısını açan elektronik bir aleti olduğunu fark edeceksiniz.

"Kapıya yönelik başka bir kamera buldum ama bozuk ve uzun süredir bozuk.

"Artık Sunset Park Prep'teki tüm kayıtlı sürücülerin kameranin arkasındaki kapı için elektronik bir anahtarı var. Anahtar sahipleri çoğunlukla öğretmenlerdir, ancak

Bazı son sınıf öğrencileri. Çoğu kişi kampüsün yaya yolu girişine mümkün olduğunca yakın park eder. Bunun istisnası Misty Fogarty. Doğu tarafında, bu ağacın altına, ancak kamera menziline girecek şekilde park ediyor."

Dedim ki, "Misty mahremiyet istedi. Burke'ten ayrılmayı planlıyordu." "Tamam, plan buydu, değil mi?" dedi Hallows.

"Tamam, işte geliyor. Kapıyı açtı, şimdi içeride ve arsanın etrafında dönüyor, önce

Doğruca saha binasına doğru gidiyor, dönüyor ve plakasını iyice görmemizi sağlıyor. Bu onun arabası ve plakası."

"Gece mavisini Outback," dedi Conklin. "Bu arabanın içini dışını bilirim."

"Tamam o zaman," dedi Hallows. "İşte, Misty ağacın altına park edip farlarını yakar, arabadan iner. Biraz adımladı. iPhone'una bakıyor ve saat sekizde mesaj gönderdiğini biliyoruz."

"Onun son anlarını izlemek üzereyiz. Bu beni hasta ediyor," dedim. "Derin nefes al," dedi Brady.

Hallows dedi ki, "Sıkı durun dostlar. Durum daha da kötüleşecek. Burada Misty ana kapıya doğru bakıyor. Beklediği kişi o yönden yaya olarak yaklaşıyor. Bir araçtan iz yok."

"Gümüş Audi iyi olurdu," dedi Cappy.

Alvarez, "Çitten atlamış olabilir mi?" diye sordu.

Hallows, "Bazılarınız bunun üstesinden gelebilir, bazılarınız gelemesiz." dedi. Videoyu duraklattı ve ekranı işaret etti.

"Araba yok," dedi Hallows. "Ama işte psikopat katil. Tamamen siyah giyinmiş bir erkeğe benziyor, siyah tişört üzerine spor ceket, siyah kot pantolon, siyah ayakkabılar. Örgü bir şapka kulaklarını kapatıyor. Çit boyunca onu görebileceğimiz bir yerde yürüyor ama yazılımla ne kadar oynarsam oynayayım yüzünü seçemiyorum. Başını eğik tutuyor. Kamerayı biliyor. Tel örgülerin yüksekliğine bakılırsa, bu adam yaklaşık 5.11 boylarında. Tüm çıkarabildiğim bu."

Hallows videoyu yeniden başlattı. Hallows, "Katil ve Misty tartışıyor gibi görünüyor," dedi, "ama Misty onunla bir şey yapmak istiyormuş gibi davranmıyor."

"Bana nasıl görüldüğünü biliyor musun? Başka birini bekliyordu," dedi Brady. "Burke'ü bekliyordu."

Masayı parmak eklemlerimle iki kez sararak onayladım. Hallows,

"Ben sadece kasete bakıyorum." dedi.

"Evet, doğru," dedi Conklin.

Clapper'ın yanında Hallows en iyi CSI'dı. Hepimiz onun yorumunu duymak için sabırsızlanıyorduk.

Hallows, "Misty arabasına geri dönüyor, ışıklarını yakıyor, geri geri gidiyor ve çıkışa bakacak şekilde arabayı döndürüyor. Işığın kamerayı neredeyse kör etmesi çok kötü. Arka kapı açılıp bu karakter içeri girdiğinde arabayı vitese takmış gibi görünüyor. Arka koltuğa kayıyor ve

kapıyı kapatıyor. Saldırdığında onun arkasında oturuyordu. Kanıtlar bunu doğruluyor.

"Birkaç saniye geçiyor," dedi Hallows. "Senaryoyu uyduracak olursam, kadın ona arabadan inmesini söylüyor. İçeride ne olduğunu anlayamadığım gölgeli bir hareket görüyorum. Adamdan uzaklaşıyor gibi görünüyor ama kapıyı açmıyor."

Alvarez bana baktı, ben de ona. Bunu gerçekten görmek istememiştik.

Hallows dedi ki, "Şimdi bak. Farlar söndü. Az önce boğazını kesen adamın uzanıp motoru kapattığını düşünüyorum."

"O iyi," dedi Brady.

Clapper konuştu. "Bu adamın organize ve pratik olduğu kesin. Ukala. Ve bunu daha önce de yaptı."

Alvarez, "Arabaya bineli sadece birkaç dakika oldu ve şimdi arka kapı açılıyor" dedi.

Hallows dedi ki, "Evet. İşte gidiyor, ağaç gölgesini siper olarak kullanıyor ve görüş alanından çıkıyor. Videonun geri kalanı tam bir uyuklama. Güvenlik görevlisi sabahın erken saatlerinde Misty'nin cesedini bulana ve polisler hemen gelene kadar ileri sararak izledim. Basından bahsetmiyorum bile.

"Ve sahip olduğum tek şey bu."

Yarım saat daha odada kaldık, teoriler ürettik, masanın karşısında sorular sorduk.

"Tekrar gözden geçirecek olursak," dedim, "Burke'ün şehir dışında olduğuna dair bir mazereti var ve Misty'nin katilinden farklı görünüyor. Yani muhtemelen Wendy'nin katili de o değil. Misty ve Wendy'nin vücutlarında benzer yaralar vardı. Bu da demek oluyor ki Tara'ya saldırmış olabilecek başka bir katil daha var."

Michaels, "Wang ve ben gidip okul müdürüyle ve cesedi bulan güvenlik görevlisiyle görüşeceğiz. Görüşebildiğimiz kadar öğrenciyle görüşeceğiz. Kuzey'den iki gece vardiyası elemanı bu işte bizimle çalışmak istiyor. Burton ve Krebs. Tamam mı?"

Clapper dedi ki, "Tamam. Güzel. Yuki, Red Dog'a Burke'ü hala tutamayacağımızı söyle. Öğretmenlik görevinden izinli sayıldı. Günün her saati gözümüz üzerinde olacak."

"Tamamdır," dedi Yuki.

Clapper, "Hallows, dağıtım için bu katilin en iyi fotoğrafına ihtiyacım var. Düşünceleriniz ve sıkı çalışmanız için hepinize teşekkürler. Bir sonraki duyuruya kadar bu görev gücü için tatil ya da hafta sonu izni olmayacak."

Masanın etrafına baktı, döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

Susie'de buluşmak CLAIRE'in dahiyane fikriydi.

Lorrie Burke'ün Baker Sahili'ne vurduğu Çarşamba sabahından beri içim parçalanıyor ve kalbim sıkıştıyordu, bu dördümüz için de geçerliydi.

Birlikte olmamız gerekiyordu. Her şeyi çözmemiz gerekiyordu.

Belki aramızda, o küçük kızın katilini bulabiliriz.

Claire, Yuki ve ben oraya saat beşi biraz geçe vardık, böylece iş çıkışı kalabalığından bir adım öndeydik. Çelik grup ve barmenler henüz gelmemişti ve Lorraine istediğimiz yere oturabileceğimizi söyledi. Joe'yu arayıp kızlarla dışarıda olduğumu ve sekiz gibi evde olacağımı söyledim.

Oybirliği vardı. Mutfak penceresinden geçip daha küçük olan arka odaya girdik ve masanın etrafındaki banketlere yerleştik.

Susie'lerde genel kuralımız olduğu üzere telefonumu kapatmadan önce Cindy'yi tekrar aradım.

"Yoldayım," dedi. "Benim için sipariş ver. Bugünün spesiyali neyse."

"Safranlı pilav üzerine jambon mu?"

"Kulağa lezzetli geliyor. Ben arabadayım."

"Acele edin. Güvenli bir şekilde. Hava kararıyor" dedim ve telefonumu kapattım.

Claire masa için bira sipariş etti ve hemen işe koyuldu. Havadan sudan konuşmak ya da şaka yapmak yoktu. İşe döndüğü ilk hafta korkunç ve amansız geçmişti.

"Bu katil hassas bıçak kullanan bir adam. Duraksama izi yok, boynu keserken boşa hareket yok ve sonra kan bir yangın hortumu gibi fişkirirken ve vücudu boşaltırken, şu rastgele hareketleri yapıyor üst göğüslerinde yaralar var."

"Bu işaretlerden ne anlıyorsun? Fazla düşünme," dedi Yuki. "Aklına ne geliyor?"

Ancak Claire hemen cevap veremedi çünkü Lorraine gelip siparişlerimizi aldı. İki doğranmış salata, bir fasulyeli balık taco, Cindy için pilav üstü jambon ve herkes için patates kızartması sipariş ettik.

Lorraine yoluna devam edince Claire, "Ne düşünüyorum? Garip bir imza, ancak vakaları birbirine bağlamaya çalışıyorsak, Lorrie'nin vücudunda böyle bir iz yoktu ve Wendy Franks çıplaktı, Misty'nin vücudu ise giyinikti. Bu işte çok iyi. Cinsel bir şey değil. Bu bir

Kendinden memnun profesyonel bir katil. Kasaplık yapmayı seviyor." Cindy geçitten geldi ve yanındaki boş koltuğa oturdu.

Onu sorgulamak istedim - *benim bilmediğim ne biliyorsun?* - Ama gerek kalmadı. Rahatladı, hepimizi öpücükler ve yumruklarla selamladı, sonra Claire'in doldurması için bardağını kaldırdı.

Birkaç yudum aldıktan sonra, "Misty için yıkıldım. Onu gerçekten severdim. Bu sabahki haberim çok sayıda mail aldı ama kimse olayı üstlenmedi, bir şüpheliyi ortaya çıkarmadı ya da ölen kıza sürük demedi. Sadece insanlar kızgın ve korkmuş olduklarını söylediler."

"Mektupları bana iletir misin?" Dedim.

"Elbette, ama beklentilerinizi frenleyin," dedi. "Blogumda yaklaşık yüz tanesini yayınladım. Geri kalanını sana gönderirim."

"Teşekkürler ve eğer bilmiyorsanız, hikayeniz Burke'ü evimize getirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Carmel'den arabayla geldi ve ön sayfanızı ölümüne tutarak doğrudan salona geldi."

"Teslim mi oldu? İtiraf mı etti?"

"Hayır, Cindy, bizi hikayeyi uydurmakla suçlamak için. Misty'yi onun öldürmediğini söylemek için. Mazeretiyle geldi. Sağlam. Misty'nin cinayetiyle ilgili detayları nasıl öğrendin?"

"Kaynaklarımı açıklayamam, bilirsiniz."

"Katilin imzası artık bir sapığın kopyalaması için dışarıda. Bir suçluya kaçması için yeterli bir uyarı. Bu iyi adamlara yardım etmez, Cindy. Lütfen 'Ben işimi yapıyordum' demeyin."

"Hikayem doğru ve iyiydi. Burke geldi. Bu büyük bir olay, değil mi? Ve halk vahşi bir katilin dolaştığı konusunda uyarıldı.

etrafta. Bu bir hayat kurtarabilir. İnsanlar arabalarının kapılarını kilitlemeye başlar. Her neyse, para aldığım ve iyi olduğum şeyi yapıyordum ve seninle bu tartışmaları asla kazanamayacağımı biliyorsun Linds, o yüzden berabere bitti diyelim.

Tamam mı?"

Bir fiçı biranın yarısını bir dikişte içtim.

Cindy, "Wendy Franks hakkında da biraz araştırma yaptım." dedi.

Lorraine yemeklerimizi getirdi, Cindy'ye yeni saç kesimini beğendiğini söyledi ve başka bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Cindy biraz daha ekmek istedi.

Yuki, "Cindy?" dedi.

"Ne?"

"Lütfen bizi yalvartmayın."

"Pekâlâ, kızlar. Wendy'nin bir teknesi vardı. Bir Sea Ray. Liman başkanı Pazartesi gecesi dışarı çıktığını söyledi. Bir erkek yolcusu varmış ama Onu gör."

Yuki, "Düşündüğüm şeyden hoşlanmıyorum." dedi. Biramı bitirdim.

Cindy dedi ki, "Ben söyleyeceğim. Wendy ve bilinmeyen bir erkek - muhtemelen Burke - Lorrie Burke'ü içkinin içine atabilirdi." "Bunu söndürmeyecek misin?" Cindy'ye söyledim.

"Kesinlikle hayır. Doğrulanması mümkün değil. Ama bir teori olarak hoşuma gitti."

Yemek yemeye çalıştım ama Misty'nin hayatının son dakikalarını tekrar tekrar görmeye devam ettim. Kötü oyuncular ve tatmin edici olmayan bir sonla ucuza üretilmiş bir korku filmiydi.

Lorraine elinde Cindy için bir sepet ekmek ve Yuki için bir telsiz telefonla geldi.

"Kocanız arıyor," dedi Lorraine. Yuki ona teşekkür etti ve telefonu aldı.

"Merhaba bebeğim," dedi. "Oh. Hayır. Evet, burada."

Telefonu masanın üzerinden bana uzattı. Brady'nin çakıllı güneyli sesi yüksek ve netti.

"Brady, yemek yerken telefonumu kapatmak zorunda kaldım -"

"Boxer. McLaren'da, John F. Shelley Drive civarında bir ceset daha bulundu. Kimliği belirsiz."

Cindy'nin istismar edebileceği tüm ayrıntıları atlayarak haberi arkadaşlarıma ilettim. Parayı ödedik, kucaklaştık ve sokakta farklı yönlerde doğru ayrılarak ayrıldık. Kayıtlara geçen en kısa, en gergin ve kahkahasız Kadın Cinayet Kulübü toplantısıydı.

Joe'yu arayıp programımın değiştiğini söyledim, arabama bindim ve Brady ile buluşmak üzere yola çıktım.

BÖLÜM 46

BRADY salonun önünde beni bekliyordu, sabırsız görünüyordu, anahtarlarını elinde zıplatıyordu.

Tacoma'sının yolcu tarafındaki kapısını benim için açmadan önce fren yapmamı zar zor bekledi.

"Tara mı?" dedim.

Dedi ki, "Bana bir saniye ver. Kemerini bağla."

Gaza bastığında hazırlandım ve tüm ışıklar yanıp sönerken, sirenler çalarken kod 3'e geçtim. Bizi McLaren Park'a giden artık tanıdık bir rotadan götürdü ve Burke'ün çatılı evinin yarım mil yakınında durdu.

Motoru kapattığında, "Yerden çıkan bir el birkaç koşucuyu uyarmış. Tek bildiğim bu."

Tara olmalı. Beni günde üç kez arayan Kathleen'le irtibata geçmemişti. En iyi arkadaşını aramamıştı. Lucas'tan para istememişti. Arabası görülmemişti. Telefonunu kullanmamıştı. Tara ortadan kaybolmuştu.

Esir miydi? Kaçak mı? Bir ceset mi? İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyordu. Parkın kenarındaki polis araçları sürüsünün yanına yanaştık. Brady arabayı kapattı ve ikimiz de emniyet kemerlerinden ve kapı kilitlerinden kurtulmadan önce derin nefesler aldık. Brady polis memuruyla üniformalı ve CSI'lar kaldırımında araçlarının yanında duruyor.

McLaren'in arazisi o noktada ağaçlıktı, ancak ağaçları aydınlatan dört parlak halojen ışığı bir hayli uzakta görebiliyordum.

Hallows bize doğru geldi, eğik omuzlu, ciddi, Brady'ye şöyle dedi, "Bu adam deli, teğmen. O yakalanana kadar bu parkta atlı devriyelere ve arabalara ihtiyacımız var."

Hayal kırıklığımı bastırdım ve Hallows'a "Kurban hakkında ne biliyoruz?" diye sordum.

Hallows yüzümdeki hayal kırıklığını fark ederek bana baktı. "Üzgünüm, Boksör. Tara değil."

Gün batımı solmuş ve gece başlamıştı.

Hallows, canavar taktik el feneriyle patika boyunca ilerledi ve on dakika sonra olay yerine ulaştık. Olay yeri inceleme ekibi, çalılıkların yarı yarıya gizlediği ceset büyüklüğündeki toprak yığınının bir düzine metre ötesine bir kanıt çadırı kurmuştu. Eşyalar fotoğraflanmak üzere bir masanın üzerine yerleştirilmiş, daha sonra poşetlenmiş, etiketlenmiş ve laboratuvara nakledilmişti. Ucuz bir inci gördüm.

Mezarda bulunan kolye. Rengi ve markası bilinmeyen spor ayakkabılar vardı. Kurban geri kalan kıyafetlerini giyiyordu ve bunları çıkarmak adli tabibin işi olacaktı.

Culver, mezardan çıkan toprağı daha sonra elenmek üzere bir muşambanın üzerine dikkatle kürekleyen olay yeri inceleme ekiplerini denetliyordu.

"Dale, kimliğini buldun mu?"

"Hayır. Ama bakın, çantasını hâlâ burada bulabiliriz."

İki ayak derinliğindeki mezardan çıkarılan ve dikkatlice bir çarşafın üzerine serilen kalıntıları görece kadar uzun süre kaldım. Kurbanın kıyafetleri dikkat çekici değildi: kot pantolon, V yaka kazak, mavi bir rüzgarlık.

"Boğazı kesilmiş miydi?" Culver'a sordum.

"Söyleyemem ve orayı kurcalamak da istemiyorum. ME bize söyleyecektir -" "Tırnaklarına bak," dedim.

"Bu delikten çıkan her şeyi tarayacağız." Dedim ki, "Tamam, Dale. Sanırım buradaki işim bitti."

Brady'yi sokakta buldum. Dedi ki, "Ben buralarda takılacağım. Bunu yarın alacağız. Sizi bir üniformalı bıraksın."

Eşyalarımı Brady'nin arabasından çıkardım ve bir memurdan beni salona bırakmasını istedim. Tam kemerimi takıyordum ki camdan bir ses geldi.

Bir üniformalıydı. Camı indirdim.

"Çavuş, kurbanın arka cebinde plastik vardı. Elimizde bir isim var."

BÖLÜM 47

Arabadan RICH CONKLIN'i aradım ve en kısa zamanda Salon'da buluşmak üzere sözleştik.

Saat 19:15'te oraya vardığımda masasındaydı. Dizüstü bilgisayarımı aldım ve eski masamın arkasındaki eski döner koltuğuma geçtim. Lambamı ayarladım. Alvarez'e ait klasörleri Conklin'in masasına taşıdım ve bölgemi yeniden ele geçirdim.

Görev gücü protokolünü bir kenara bırakıp alıştığım rutine geri dönmek çok iyi hissettirdi.

Dedim ki, "Diğer cinayetlerle bir bağlantı olmalı. Bu on dakika da sürebilir, on saat de."

"Her iki şekilde de sorun değil."

Conklin'e telefonumdaki fotoğrafları gösterdim; kurbanın birkaç açıdan çekilmiş fotoğrafını ve kredi kartının fotoğrafını.

Dedi ki, "Susan Wenthouser. Bunu nasıl yapmak istersin?"

"Beyaz sayfalar ve DMV veritabanıyla başlayın. Adresini ve telefonunu aldıktan sonra kredi kartı şirketine gidip son ödeme tarihini öğrenmeye çalışacağız."

"Anlaşıldı."

Web tarayıcıma "Susan Wenthouser" yazdım. Bir saniye sonra adı çıktı.

"Zengin mi?"

"Yo."

"Susan Wenthouser'ın geçen ay Boise'e dönmek üzere gece uçağına binmek üzereyken kaybolduğı bildirildi. Yirmi iki yaşındaydı ve burada yaşayan bir kuzenini ziyaret ediyordu. Dosya hızla kapandı. Ceset yok, kimse onu görmemiş. Kayıp kişiler dosyasına girdi."

Conklin de onun adını yazıyordu.

"İşte Boise gazetesinden bir haber," dedi ve yüksek sesle okumaya başladı. "Kayıp yirmi iki yaşındaki Susan'ın annesi Thelma Wenthouser anlatıyor

Bu muhabir, 'Susie çok iyi bir kız. Daha önce hiç Boise'den dışarı çıkmamış. Garsonluk yapıyormuş. Ve evlenmek için planlar yapıyordu. San Francisco'daki kuzenini ziyaret etmek istedi. O bir kaçak değil.

Ona bir şey oldu. Lütfen 'Susan'ı eve getirmemize yardımcı olacak herhangi bir bilgiye sahip olan varsa gazeteyi ya da polisi arasın' deyin."

Conklin, "Kimse aramadı." dedi.

Susan'ın fotoğrafı makalede yer alıyordu, kolunu annesinin beline dolamıştı. Güzel resim.

Sonra Boise Polisi'nin kuzeninden alıntı yaparak Susan'la görüştiklerini, vedalaştıklarını, Susan'ın bir taksi çağırdığını ama uçağa binmediğini söylediği bir makale buldum. Siyasi bir fırtına kayıp genç kadınla ilgili haberleri silmiş ve San Francisco'da Susan Wenthauser hakkında başka bir şey yazılmamıştı.

Telefonu açtım ve hızlı aramamda 2 numaraya bastım.

"Brady, kurban. Susan Wenthauser? Boise'den ziyarete gelmişti. En son Burke'lerin evinden üç blok ötede havaalanına gitmek için taksi beklerken görülmüş. Kredi kartından hiç para çekilmemiş, yani izini sürebileceğimiz bir şoför yok. Bahse girerim psikopatın biri boğazını kesmeden önce ona San Francisco'yu gezdirmeyi teklif etmiştir."

BÖLÜM 48

JOE ön kapıyı açtı. "Ufaklık uyuyor," dedi. Kollarına atıldım.

Bana sıkıca sarıldı, sırtımı ovdu ve beni oturma odasına götürerek çok sevdiği koltuğuna yavaşça bıraktı. Ayak platformunu yükselten kolu bile çekti. Sonra silahımı, ceketimi, ayakkabılarımı çıkardı, telefonumu yan masaya koydu.

"Hanımefendi için ne getirebilirim?" dedi. "Şarap? Dondurma? Uyku maskesi?" "Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim. İnsanlar ölüp duruyor."

"Duydum."

"Duydun mu?"

"Claire. Haber yok, diyor. Sabah onu ara." "Tamam. Yatakta şarap ve dondurma yiyebilir miyiz?" "Bizi kim durduracak?"

Duşta yirmi dakika kadar kalmış olabilirim. Martha banyo paspasının üzerine oturmuş, duş perdesine vuran suları izliyordu. Onunla konuştum, boktan günümü ayrıntılarıyla anlattım. Joe içeri uzandı, suyu kapattı ve bana kabarık beyaz bir havlu uzattı.

"Binadaki tüm sıcak suyu kullanıyorsun."

Güldüm. İçimde bir kahkaha kaldığını bilmiyordum.

Joe doğum günü için ona verdiğim mavi beyaz çizgili pijamaları giymişti, sadece altları vardı. Duştan çıkmama yardım etti, üzerime havlu kumaştan bir bornoz geçirdi ve "Julie'ye bakmak ister misin yoksa yatağa mı geleceksin?" dedi.

Elinde bir bardak şarap vardı ve onu uzattı. "Dondurmayı tabağa koymadım. Henüz."

Onu öptüm, şarabı aldım ve yudumladım, sonra bardağı ona geri uzattım. "Sanırım bir göz atacağım. Belki bir dakika uyumasını izlerim."

Julie'nin karahindiba sarısı yatak odasına parmak uçlarımla girdim. Büyük kız yatağındaydı, "parmaklıksız, anne." Bir hafta sonra dört yaşına gireceği için hepimiz parmaklıksız bir yatağın yaşına uygun olduğu konusunda anlaşmıştık.

Ben ona bakarken Julie gözlerini açtı, bana uyukulu bir gülümseme verdi ve "Yatma vaktin geçti" dedi.

Çıldırıldım. Sadece beni taklit etmeyi sevmesi değil, bunu nasıl ve ne zaman yapacağını da çok iyi biliyordu.

"Ben yatmaya gidiyorum, Julie Bugs. Sabah görüşürüz."

Yanağından öptüm, o da oyuncak ineği Bayan Mooey Milkington'ı kaldırdı. Mooey'i de öptüm ve Julie kolunu boynuma doladı. Beni bırakana kadar onu gıdıkladım. Hâlâ gülümseyerek kapısından çıktım ve evdeki en sevdiğim odaya gittim.

Dairemizin köşesindeki mavi boyalı yatak odası, beyaz perdeleri ve büyük yatağıyla bulutları andırıyordu. Burası Julie'yi yaptığımız ve karanlık ve fırtınalı bir gecede bir düzine SFFD itfaiyecisinin yardımıyla onu dünyaya getirdiğim yeri.

Joe dramayı kaçırmıştı ama bunu pek çok şekilde telafi etti. Şimdi yaptığı gibi. Bana bir kase pralin ve mavi toprak kapta kremalı dondurma, hala soğutulmuş Chardonnay, arkamda kabartılmış yastıklar uzattı. Sonra, muhteşem kocam yanımdaki yatağa girdi.

"Kendine iyi bakıyor musun sarışın?"

Tekrarlayan durumum hakkında endişeliydi. Pernisiyöz anemi ölümcül olabilir ve bizi çok korkutmuştu. Hem de birden fazla kez.

"Duygusal olarak tükendim," dedim, "ama fiziksel olarak değil." Bana şüpheyle baktı.

"Nasılsın?" diye sordum. "Tüm evrak işlerini hallettim," dedi.

"Awwww. Elimde bir kaşıkla uykuya dalmadan önce bana her şeyi anlat."

Cep telefonum oturma odasından çaldı. Joe'nun sandalyesinin yanındaki masanın üzerinde olduğunu biliyordum. Doğrulamaya çalıştım.

Joe dedi ki, "Hayır. Asla olmaz. Görevde değilsin." "Yarın çalışıyorum."

"Yarına daha bir gün var." Haklıydı.

Yuvarlandım ve kocama sarıldım. Bornozum yere düşene kadar beni kaydırdı. Kollarımı boynuna doladım ve ona baktım.

yüzüne baktım, acele etmedim. O da beni öptü, acele etmedi.

Elleri üzerimde gezinerek beni

heyecanlandırdı. "Mmmmm." dedim.

Bunu evet olarak kabul etti.

Mutlu bir şekilde içimi çektim ve bana istediğini yapmasına izin verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

Pazar sabahı gözlerim oturma odasında çalan telefonumun sesiyle açıldı.

Başucumdaki saat sabah 5'i biraz geçiyordu. Bu sefer telefona cevap vermem gerekiyordu. Joe'yu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktım ve karanlıkta telefonumu buldum. Arayanın kimliğine baktım.

Brady.

"Seni uyandırdığım için üzgünüm, Boxer, ama sanırım bilmek istersin." dedi. "Ne? Neler oluyor?"

"Volvo'ya benzeyen kırmızı bir araba, China Beach açıklarındaki gelgitte yüz metre açıkta görüldü."

Yeri biliyordum, büyük bir halka açık park alanı, şehir merkezine beş dakika uzaklıkta. Sea Cliff mahallesi ve Baker Plajı'nın hemen güneyinde. Ağaçlarla çevrili kıvrımlı bir yol sahile çıkıyordu. Buradaki sular acımasız olabilirdi. Fırtınalar dalgaları kamçıladığında, burası Kaliforniya'daki en tehlikeli plajlardan biriydi. Gelgit hiçbir uyarıda bulunmaz, su köprünün altından akarken ikinci bir şans vermez, öngörülemeyen dip akıntıları ve ölümcül gelgitlerle dramatik bir şekilde değişirdi. China Beach'te sadece bu yıl yarım düzine cesur yüzücü ölmüştü.

"Brady, Tara'nın arabası olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim.

"Olabilir. Çatıyı seçebiliyorum. Şu anda sahile bakan arazideyim. Sahil güvenlik birkaç küçük paletli vinç ve çekici getirdi. Motorlu botlar. CSU'nun açık kasa bir kamyonu var ve - Uh-oh. Araba halatı kaydırıldı. Bu balınayı karaya çıkarmak çok zor. Saatlerdir uğraşıyorlar.

"Bir hiç uğruna uykusuz kalmış olabilirim. Ama sanırım bunu görmek isteyeceksiniz."

Joe'yu nazikçe sarsarak uyandırdım ve gitmem gerektiğini, onu sonra arayacağımı söyledim.

"Saat kaç?" "Beşi biraz geçiyor."

"Dikkatli ol."

"Olacağım."

Yüzünün her yerini öptüm, sandalyenin altından ayakkabılarımı aldım ve kapıya doğru koşarken Martha'ya takıldım.

"Üzgünüm, Boo. Aferin kızıma."

Oturma odasında hazırlandım ve sokağa çıkıp arabamı buldum ve alarmı çalıştırmadan kilidini açtım. Motor kolayca çalıştı ve Lake Street'ten China Beach'e doğru sürerek yaklaşık sekiz dakika içinde oraya vardım. Manzaraya giden bağlantı yolunu kullandım ve Brady'nin Tacoma'sının ve bir sahil güvenlik minibüsünün yanına park ettim. Arazinin kenarında durmuş, dürbünüyle vahşi karanlık denizde devam eden polis faaliyetlerini izliyordu.

Arkasından yaklaşp "Merhaba!" diye bağırdığımda sert bir tuzlu esinti saçlarımı savurdu.

"Şuraya bak" dedi ve bana gözlüklerini uzattı.

Söz konusu araç su yüzüne çıkıp gelgitte sallanırken şafağın ilk ışıkları etrafı aydınlatıyordu. Bir vinç aracın ön tarafını kaldırıyor, iki çekici de aracın alt kısmına kancalar takıyor, halatlarla cırcırlayarak aracı dalgaların arasında dengeliyordu. Ve şimdi kırmızı araba sahile doğru ilerliyor, onu bırakmaya isteksiz bir okyanustan yukarı ve dışarı sürükleniyordu.

Olay yeri inceleme ekibini minibüslerinden bir muşamba çıkarırken gördüm.

"Arabayı saracaklar mı?" diye sordum.

"Gidelim," dedi teğmenim.

BÖLÜM 50

BRADY merdivenlerden inmeme yardım etmek için kaslı bir kolunu uzattı ve zamanlamamız öyle iyiydi ki sahile vardığımızda rozetlerimiz elimizde, araba dört tekerlek üzerindeydi.

Sahil güvenlik görevlisine kendimizi tanıttık, sonra bandı atlattık ve kırmızı Volvo'ya doğru yürüdük, altından ve açık pencerelerinden su, balık ve kum akıyordu. Soluk bir şey gözüme çarptı.

Bir kol suyun akışını takip etti ve yolcu tarafındaki camdan dışarı fırladı. Bu bir kadının koluydu, deniz suyuna battığı ve deniz hayvanları tarafından parçalandığı için aşınmış ve şişmişti.

Arabanın etrafında dönerken, ölü kadının harap olmuş yüzünü görmek için kendimi hazırladım. Araba okyanusa uçtuğunda kadın yolcu koltuğundaydı. Hâlâ oturuyordu ve omuz kemeri onu sıkıca yerine kilitlemişti. Başы yana düşmüştü ve boğazındaki kesik neredeyse kapanacak kadar şişmişti, artık temiz bir kesik değildi. Gaz pedalının üzerinde arabanın havalanmasına neden olan büyük, yassı bir taş vardı. Bunun Tara Burke olduğundan emindim ama ona bakarak kesin bir teşhis yapamazdım. Yine de Tara'nın giydiğı kot elbiseyi tanıdım, Pazartesi sabahı Lorrie'yle birlikte evden çıkarken videoya çekilen kıyafet. Artık parmak izi yoktu ama muhtemelen diş muayenesi, eğer varsa, onu teşhis edebilirdi.

Brady dikkatimi arka koltuğun altına sıkıştırılmış pembe bebek bezi çantasına çekti; çantanın içinde bağlanmamış bir bebek koltuğı da vardı. Kadını incelerken bileğinin iç kısmına işlenmiş bir şey fark ettim: kimliğini doğrulayan kalp şeklinde küçük bir dövme.

Telefonumla bir fotoğraf çekip Brady'ye göstermek için arabanın etrafında yürürken ellerim titriyordu.

Bir CSI dedi ki, "İzninizle, teğmen. Cesedin içinde olduğu arabayı saracağız. Hepsini laboratuvara geri götürün."

"Uh-huh, uh-huh," dedi Brady. "İyi yakaladın, Boxer. Bu işi Hallows ve ekibine bırakalım derim. Gidip Burke'ü uyandıralım ve onu içeri alalım.

Zaman ve

Gelgit kimseyi

beklemez." "O da

neydi?"

"Chaucer. Ben de İngiliz edebiyatı dersi almıştım. 'Hadi gidelim' demek."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 51

Merdivenlerden yukarı, park alanındaki aracına kadar BRADY'nin arkasından gittim. Kapıyı açtı, mikrofonu aldı ve Burke'ün adresine destek istedi.

"Üç devriye arabası. Kod iki," dedi.

Acil, ışık ya da siren yok.

Birkaç dakika içinde Persia Caddesi'nde, Burke'ün ön kapısından üç yüz metre uzakta park etmiştik. Ev karanlıktı. Gümüş Audi garaj yolundaydı ve SWAT komutanı Reg Covington zırhlı aracıyla garaj yolunu kapatmıştı. İşaretsiz iki araba kaldırımın kenarına park etmişti ve çelik yelek giyen polisler sessizce araçtan inip eve doğru ilerlediler.

Brady ve ben Tacoma'dan çıktık ve BearCat desteğimiz sadece birkaç metre ötedeyken ve iki ekip evin etrafını sarmışken 79 Dublin Sokağı'na girdik. Covington'ın altı kişilik ekibi BearCat'in kaputunu, tavanını ve kapılarını kalkan ve silah dayanağı olarak kullandı. Korunmuştuk.

Brady, Lucas Burke'ün parmaklıkları kapısının kilidini açtı ve yumruk şeklinde pirinç tokmağı olan lacivert ön kapıya yaklaştık. Kenarda durdum. Brady içeri girdi, kapıyı çaldı ve anons etti, sonra kapıyı kaldırırken yolundan çekildim.

bacağını ve kapıyı tekmeledi.

Evin içinde ya da dışında hiçbir alarm ya da ışık yanmadı. Covington ve ekibinden iki kişi bağırarak içeri daldı.

"SFPD! Konuşun!"

Kimse yapmadı. Öncü ekip alt kattaki odaları temizledi ve yatak odalarına giden merdivenleri gürültüyle çıktı.

Covington'ın bağırdığını duydum, "Eller yukarı!"

Yüzünüzü duvara dönün!" Burke'ün sesi. "Şimdi ne olacak? Bu tacizdir."

Brady ve ben merdivenleri hızla çıktık ve Lucas Burke'ü üzerinde bir tişört ve boxer'la yatağın yanında dururken bulduk. Bize ellerini gösterdi. boştu ve Brady onu 180 derece döndürüp ellerini duvara koymasını söyledi.

Brady birbiri ardına Burke'ün kollarını arkaya doğru çekip onu kelepçeledi, sonra da yüzümüze bakması için onu geri döndürdü.

"Lucas, Tara'nın arabasını okyanustan çıkardığımızı söylediğim için üzgünüm. Cesedi içerideydi. Cinayet şüphesiyle tutuklusun.

Tara Burke ve Lorrie Burke cinayetleri."

"Hayıııııııııı!" diye bağırdı.

Ona haklarını okudum; sessiz kalmak. Söyleyeceği her şey aleyhine kullanılabilirdi. Avukat tutma hakkı vardı ve eğer avukat tutacak parası yoksa devlet ona bir avukat sağlayacaktı.

"Haklarını anlıyor musun?" Bana

ters ters baktı.

"Ben kimseyi öldürmedim."

"Boksör, tekrar yap, daha yüksek sesle," dedi Brady.

Az önce söylediklerimi her seferinde bir cümle olmak üzere bağıarak söyledim ve her cümlenin ardından ona "Anladın mı?" diye sordum.

Burke tısladı, "Evet, evet, evet, anlıyorum."

"Gidelim," dedi Brady, Burke'ü yatak odasının kapısına doğru iterek. Covington'ın ekibi Brady'yi takip etti, Burke ve ben de arkadan gelerek Brady'nin sanığı plakasız aracımızın arka koltuğuna yerleştirmesine yardım ettik.

Burke makul cinayet şüphesiyle suçlanacaktır.

Her ne kadar onu suçüstü yakalamamış olsak da, herhangi bir tanık ya da fiziksel Burke, kaybolduğu sabah karısıyla kavga etmişti. Elimizdeki kanıtlarla Misty Fogarty, Wendy Franks ve Susan Wenthauser'ı öldürdüğünü kanıtlamak daha zor, hatta imkansızdı. Bu yüzden savcı en güçlü davalarımıza bakacak ve daha fazla kanıt bulursak onu bu suçlardan da suçlayacaktı.

Ama elimizdeki şey ilgi çekiciydi.

Birincisi, Tara arabasının yolcu koltuğuna bağlanmış, boğazı kesilmişti; ikincisi, ölü bebek, elle boğulma kanıtı, bebek bezi çantası aynı arka koltuğun altına tıkılmış, bebek araba koltuğu bağlanmamıştı. Burke onları en son görmüştü. Eşine kötü muamele geçmişti vardı. Adamın bir ilişkisi vardı. Üç suç.

İyi bir savcı, jüriyi Lucas Burke'ün lise öğretmeni tüviti giymiş bir kurt olduğuna ikna edebilirdi. Tarafsız bir jüri buna inanır.

Ben de buna inanıyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

CUMA SABAHİYDİ, dokuzu on geçiyordu.

Brady, Yuki ve ben savcı Len Parisi'nin ofisinde, Lucas Burke ve Newton Gardner ile birlikteydik.

Dinlenmiş ve odaklanmıştım ve Lucas Burke'ün ölen karısının iyileşmesi hakkında neler söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyordum.

Lucas Burke hapishane turuncusu giymiş, parmak arası terlik giymiş ve iki günlük sakal bırakmıştı.

Kötü görünüyordu, kötü kokuyordu ve iki gün önce onu kaydettiğimizden beri uyumadığını tahmin ediyordum. Onu uyanık tutan düşünceler her neyse, altıncı kattaki hapishanemizde sunulan berbat konaklama koşulları da buna eklenmişti. Burası kirliydi, parlak ışıklar bütün gece açıktı ve diğer konuklar genellikle ağzı bozuk, sinirli ve şiddete meyilli kişilerdi.

Kendi güvenliği için Burke muhtemelen hücresinin duvarına yaslanarak uyumuştı.

Neredeyse onun için üzülecektim.

Ama şimdi Newt Gardner'da birinci sınıf bir temsilcisi vardı ve bu ayrıcalık için saatine bin dolar ödüyordu. Gardner'la daha önce hiç tanışmamıştım ama onu adliyenin önünde ve gece haberlerinde A listesindeki müvekkilleriyle birlikte dururken, zekâsı, şovmenliği ve daha büyük bir sahne için bariz hırsıyla basını büyülerken görmüştüm.

Sabah trafiği Bryant Caddesi'nin iki kat yukarısındaki pencerelerin önünden vızıldayarak geçerken Len Parisi süper büyük masasında oturuyordu. Üstünde duvar saatinin kırmızı pitbull yüzü beliriyordu. Burke ve avukatı da dahil olmak üzere geri kalanımız masanın etrafına sandalyeler çekmişti.

Gardner şık gri bir takım elbise, kolalı beyaz gömlek ve parlatılmış klasik siyah oxfords giyiyordu. Kafası traşlıydı ve keskin siyah gözleri öne çıkan özelliğiydi. Bu toplantıyı o istemişti ve Gündeminde tek bir şey vardı: Leonard Parisi'yi müvekkili hakkındaki "saçma" suçlamaları bir gün daha geçmeden, dünya

Medya bunu O.J.'nin iki puanı olarak görmüş ve San Francisco şehrini kaybedeceği aşağılayıcı bir davaya sokacağını ima etmişti.

Parisi dedi ki, "Bay Gardner. Bu sizin toplantınız."

Gardner, "Teşekkürler Bay Parisi. Gerçekten çok basit. Lucas Burke karısını ve çocuğunu öldürmedi ve eminim ki SFPD'nin elinde hiçbir kanıt yok, ne bir saç teli, ne bir parmak izi, ne de kurbanların cesetleri üzerinde müvekkilime ait bir DNA zerresi. Tanık yok, video yok, hiçbir şey yok. Sizden suçlamaları basit bir nedenden dolayı düşürmenizi istiyorum. Lucas yapmadı ve onu suçlamak için hiçbir geçerli nedeniniz yok."

"Tamam. Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Parisi saatine bakarak.

Gardner bu küçümsemeyi anladı ve sinirlendi. "Size söz veriyorum," dedi, "kazanacağım, Bay Parisi. Müvekkilimi ona kurduğunuz bu tuzaktan kurtaracağım."

"Elinizden gelenin en iyisini yapın Bay Gardner. Bu kadarını bekliyorum," dedi Parisi, etkilenmeden ve korkmadan. Davamızı çok iyi biliyordu.

Gardner'ın işi bitmemişti. Kurşuni gözlerini Parisi'ye dikti.

"Şu anda kalkıp müvekkilime 'Bunun için uykunu kaçırma Luke' demeliyim. Elleri hiçbir şey yok. Birkaç gün sonra görüşürüz.' Ama bilmenizi isterim ki, ikinci derece davanızı parçalara ayırmanın yanı sıra, birkaç düzine karakter tanığı da sunacağım; eğitimciler ve komşular ve hatta bir din adamı. Kısacası Len, davan yok. Hem de hiç. Gerçekten odun öğretücüsüne gitmek istiyor musun? Yoksa polisleriniz biraz daha zaman ayırıp gerçek katili bulsa herkes için daha mı iyi olur?"

Parisi ellerini iri göbeğinin üzerinde kavuşturdu ve hafifçe gülümsedi. Newton Gardner'ın davasını ortaya koymasından memnun olduğuna dair iyi bir fikrim vardı.

"Ve işte bonus turu," diye devam etti Gardner. "Suçlamaları düşürün ve müvekkilimi hemen serbest bırakın, biz de polis tacizinden dolayı belediyeye dava açmayalım ve ben de bir sabun kutusuna çıkıp SFPD'yi beceriksizlikleri nedeniyle alaya almayayım. Kulağa nasıl geliyor?"

Parisi dedi ki, "Bay Gardner. Sizi yalnız bırakayım da köpürüp kıvranın. Ben aptal bir adam değilim. Müvekkilinizi iki cinayetle suçluyoruz ve bu bir hediye. Karısını ve kızını kötü niyetle öldürdüğünü kanıtlayabiliriz. Yargıca da bunu söyleyeceğiz.

Burke'ün mahkemesi. Suçlamalar duruyor. Ve şimdi, bir toplantıya hazırlanmam gerekiyor."

Tezahürat yapmak istedim ama neşe erken gelmişti.

Gardner, "Sana söylemekten nefret ediyorum dostum, ama bir adamı mahkum edemezsin çünkü kötü bir davayı temizlemen gerekiyor" dedi.

Parisi, "Bu kadar yeter, avukat bey. Gereğinden fazlasını söylediniz."

Gardner müşterisine dönüp "Hadi gidelim" demedi. Bunun yerine, "Bu koca hiçlik yumağını çözecek bir teklifimiz var" dedi.

"Üç dakikanız var efendim. İlgilenmem gereken başka bir iş var," dedi Red Dog Parisi.

Bundan sonra olanlar neredeyse aklımın alamayacağı şeylerdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

NEWT GARDNER sandalyesinin koluna yaslandı ve müvekkilinin kulağına fısıldadı.

Burke başını salladı ve "Evet, evet. Tamam." dedi.

Sonra başını kaldırdı ve Brady, Parisi ve benim aramdaki odaklanılmamış orta mesafeye doğru konuştu.

"Kendime bir şeyler saklıyordum."

Burke hepimizin dikkatini çekmişti. Sandalyesinde taştan bir Buda gibi oturan Red Dog bile öne doğru eğildi.

Bu da neydi böyle? Burke'ün bizden ne saklamış olabileceğini hayal etmeye çalıştım ama hiçbir şey aydınlanmadı. Aklıma bir fikir gelmiyordu ama bunun bir saçmalık olacağından emindim.

Burke, "Size söyleyeceklerimin sizi yanıltmak için uydurmuşum gibi geleceğini çok iyi biliyorum. Ama öyle değil. Lorrie ve Tara'yı kimin öldürdüğünü bildiğime inanıyorum. Ve Misty'yi. Ofisinizde Misty'nin resminin olduğu kağıdı tutarken çılgılık atmak istedim. Ama onun yaptığını kanıtlayamam. Bu yüzden bunu kendime sakladım."

Brady dedi ki, "Bunu kaydedeceğim. İtirazı olan var mı?"

Kimse konuşmadı. Brady cep telefonundaki bir düğmeye bastı ve telefonu Red Dog'un masasına bıraktı.

Burke'e dedi ki, "Bir kez daha. En baştan."

Burke iç çekti. Ama yüzü duygu doluydu. Onu hiç böyle görmemiştim. Öfkeli, evet. Olaylar karşısında ezilmişti, kesinlikle. Ama bu farklıydı. Korkmuş görünüyordu.

Telefona doğru konuşarak, "Ben Lucas Burke ve karımı, kızımı, Misty Fogarty'yi ya da cesetlerini bulduğunuz diğer kadınları ben öldürmedim. Ama sanırım kimin yaptığını biliyorum. Yapabilirsem tam bir işbirliği içinde katili yakalamanıza yardım edeceğim ve ona karşı tanıklık etmeye hazırım."

"Konuş," dedi Parisi. "Sabrımız bir hafta önce tükendi."

"On beş yıl önce annem Corinne ve kız kardeşim Jodie ortadan kayboldu. Belki olayı hatırlıyorsunuzdur. Hatırlamıyorsanız, araştırın. Cesetleri hiç bulunamadı. Hiç kimse tutuklanmadı. Ben zaten orta yaşlarımdaydım. Kaybolduklarında yirmili yaşlardaydım ve evde yaşamıyordum. Ama bunun doğru olmadığına kendimi ikna etmek için bir insanın yapabileceği her şeyi yapmış olsam da, onları babam Evan Burke'ün öldürdüğüne inanmak için nedenlerim var. I

Babamı tanıyorum. Ve gördün mü? Önce annem ve kız kardeşim. Sonra karım, kızım ve sevdiğim bir kadın. Bildiklerimi görmezden gelemem. Babam gerçek bir psikopat seri katil - gerçek bir anlaşıma."

Yuki alay etti. Ama benim dikkatim Lucas Burke ve Brady'nin bu fantastik hikâyeyi kaydeden telefonundaydı. Burke peçete ve su istedi, Parisi de asistanı Katie Branch'ın içeri gelmesini istedi.

Kısa bir aradan sonra Burke devam etti.

"Babamın bir katil olamayacağına kendimi ikna etmek için on iki yıl terapi gördüm. Ama kurtulamadığım bir bağlantı var. Babam her zaman suya çekilmiştir. Her zaman tekneleri vardı. Araştırma yaptım ve şimdi çok açık görünüyor. Yaşadığımız Catalina'da kadınlar kayboldu. Santa Barbara Üniversitesi kampüsünün yakınındaki Isla Vista'da kadınlar kayboldu. Kıyı bölgelerinde kadın cesetleri bulunmuştur.

"Hepsini öldürdüğünü söyleyemem ama bu cinayetlerin çoğu asla çözülemedi ve çoğu zaman cesetler bulunamadı. Babam pürüzsüzdür. Ve çekici. Ve sinsi. Ve kadınları öldürmeyi seviyor. Ve belki de hem acı çekmemi hem de tanıklık etmemi istiyor. Bu yüzden Tara ve Lorrie'nin suda ölmesini sağladı."

Lucas Burke konuşmasından dolayı susuz ve bitkin görünüyordu ama Parisi etkilenmemişti. Brady de öyle.

Parisi, "Bay Gardner. Bay Burke. Savunmanız bu mu? 'Diğer adam mı yaptı? Ve o benim babam mı?'"

Gardner, "Müvekkilim olası kurbanların isimlerini verebilir, Kayboldukları yaklaşık tarihler. Yeni bilgiler ve polisin iyi çalışmasıyla, Tara ve Lorrie Burke'ü Lucas'ın değil Evan Burke'ün öldürdüğüne dair kanıtlar olduğuna eminim."

Sandalyemi Burke'ün tam karşısına gelecek şekilde ayarladım ve onu sorguladım.

"Babanın tam adı ne?" "Evan Richard Burke."

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Tara ve ben evlendiğimizde. Üç yıl önce. Ama ondan önce? Annem ve kız kardeşim kaybolduktan sonra belki üç kez."

"Nerede yaşıyor?"

"Kırkinci yaş günümde ondan bir doğum günü kartı aldım. Dönüş adresi Marin County'de bir yerdeydi. Haritaya bakarsam hatırlayabilirim. Ama Mantık bana şu anda yaşadığım yere yakın bir yerde olabileceğini söylüyor. Böylece beni izleyebilir, hayatımdaki insanları takip edebilir ve resmi bulandırmak için başka insanları öldürebilir. Bak. Bu adam yüksek bir dahi. Hazırlıklı olmalısın -"

Sözünü kestim, "Elinizde resmi var mı? DNA'sının olduğu bir şey var mı? Mesela şu doğum günü kartı. Zarfın kapağı?"

"Onu dışarı attım. Çöpe attım. Ama," dedi Burke, "Marin County'deki polisle konuş. Annem ve küçük kız kardeşim kaybolduğunda tutuklanmıştı. Elllerinde bir sabıka fotoğrafı vardır, değil mi?"

Lucas'ın hatırladığı buydu. Polis kayıtları aksini gösterebilir.

Katie ofisin kapısını çaldı, açtı ve "Bay Parisi, siz Beş dakika içinde belediye başkanıyla bir görüşmeniz var. Onunla görüştükten sonra kurbanların aileleriyle bir toplantı yapacaksınız."

"Teşekkürler Katie. Yuki, eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Biliyorum," dedi Yuki. "Eğer Bay Burke karısını ve çocuğunu öldürmediyse, o ve Mr. Gardner duruşma sırasında hakime söyleyebilir."

"Tamam o zaman," dedi Parisi. "Bay Burke, her ne kadar zorlama olsa da iddianızı araştıracağız. Size ve Bay Gardner'a mahkemeye hazırlanmanızı öneririm."

Çavuş Boxer, rica etsem Bay Burke'ü hücrelerine geri götürür müsünüz?"

BÖLÜM 54

GÖREV KUVVETİ bir kez daha Swanson'ın bizim katın sonundaki boş ofisinde toplandı.

Duymayanlar için hikayeyi yayınladım.

Brady sırtı beyaz tahtaya dönük bir şekilde durdu ve "Elleri kaldırın, kim Lucas Burke'ün masum olduğuna inanıyor?" dedi.

Hiç el kalkmadı. Ve sonra, sanki kendi aklı varmış gibi, sağ elim masadan kalktı.

"Boxer?"

"Burke ile çok zaman geçirdim. Ondan hoşlanmıyorum. Ama bebek ve Misty yüzünden yaşadığı duygusal sıkıntıyı gerçek buluyorum. Onunla birlikteyken ona inanıyorum. Yoksa?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Bununla mücadele ettim, bunu biliyorsun, lieu. Yani, ya reşit olmayan kızlarla çıkmak için kendini konumlandırmış pis ve yaşlı bir adam, sözün bittiği yer. Ya da bunların hepsi artı yetenekli bir yalancı ve sinsi bir katil. Ya da yukarıdakilerin hepsi ve psikopat katil babası onu düşüşe hazırlıyor. Beni kararsız say."

Brady buz mavisi bakışlarıyla beni bir süre daha süzdükten sonra, "Ben belediye başkanıyla görüşeceğim. Boxer, yetki sende. Ama ben böyle görüyorum. Gardner'ın söyledikleri doğru. Elimizde sadece ikinci derece kanıtlar var. Eğer Lucas Burke doğruyu söylüyorsa, Evan Burke'ü bulup getirmeli ve sorgulamalıyız. Kusursuz bir polis işi yapıyoruz. Burke Senior'un Kaliforniya'da ikamet edip etmediğini belirleyin. Geçen haftaki hareketlerini dakika dakika kontrol edin. Yapmak istemediğimiz şey savcının yanlış adamı mahkemeye çıkarması."

Brady odadan çıktı ve ben söz aldım.

Altı ekip ve ben olmak üzere insan gücünü paylaştırdım ve onları NCIC, ViCAP ve elimizdeki diğer veri tabanlarında görevlendirdim. Evan Burke'ü bulana kadar, on beş yıl öncesine kadar çözülmemiş her kadın cinayetini inceleyecektik.

Kaliforniya eyaleti çok sayıda veri üretmiştir.

Tuşlara basıyoruz.

"Evan Burke" için yapılan basit bir aramada sadece Kaliforniya'da bu isimde altmış kişi çıktı. Listeyi altmışlı yaşlardaki erkeklerle yarıya indirdik, ama bu yeterli değildi.

Marin İlçe Polisi'nden Yüzbaşı Geoffrey Brevoort'a ulaştım. Brevoort, Corinne ve Jodie Burke'ün kaybolduğunu hemen doğrulasa da, Lucas'ın babasının tutuklanmasıyla ilgili anıları kayıtlarla uyuşmuyordu. Brevoort'un elinde Evan Burke'le ilgili hiçbir şey yoktu; ne sabıka fotoğrafı, ne parmak izi, ne de DNA. Sorgulanmıştı, evet. Ama mazeretleri doğrudu ve adam sadece işbirliği yapmakla kalmamış, duygusal bir enkaz haline gelmişti.

Ben Brevoort'la telefonda konuşurken Conklin DMV'de bir düzine Evan Burke buldu, böylece artık elimizde Kaliforniya'daki birkaç düzine Evan Burke'ün adresleri, doğum tarihleri ve en iyisi fotoğrafları vardı. Hiçbiri Lucas'a benzemiyordu.

Ve sonra Alvarez, San Francisco kıyılarının altı deniz mili açığında, Sausalito'da E. R. Burke'e ait bir Kaliforniya tekne ruhsatı buldu. Dosyada ne bir fotoğraf ne de bir parmak izi vardı ama başlangıç için bir yerdi.

Brevoort'u tekrar aradım ve Wendy Franks davası üzerinde çalışan dedektiflere bağlanarak bildiklerimizi anlattım. Sausalito'daki liman başkanına ulaştım, Wendy Franks'in Sea Ray'ini tanımadığı bir erkek yolcuyla dışarı çıkardığını görmüştü.

Ona Sunset Park Prep otoparkında videoya çekilen siyahlı adamın bir klibini gönderdim. Yüz tanıma ya da herhangi bir tanıma için yeterince iyi değil, ama belki de loş ve grenli fotoğraf bir "belki" olarak ortaya çıkar.

Olmadı.

Alvarez'in bulunduğu bilgileri ona mesaj attım; sertifikanın adı ve numaraları ile gemi kimliği. Liman başkanının marinasında böyle bir tekne yoktu. Etrafı kontrol etmeyi teklif etti ve ben de kendisine teşekkür ettim.

Pizza için ara verdik ve sonra gözlerimizi tekrar ekranlarımıza diktik. Gün o kadar yavaş ilerledi ki Brady görev gücü karargâhına geri döndüğünde dışarıda havanın hâlâ aydınlık olmasına şaşırdım.

Tam olarak beş on beş.

Brady'ye işin özetini anlattım. "Biraz ilerleme kaydettik. Evan Burke adında bir adamın kaydı yok. Biri Sausalito'da yaşıyordu ve karısı ile çocuğu ortadan kayboldu ve bu faili meçhul bir dava. On yıl önce, aynı Evan'ın bir Century Boats 30 Express'i ve onu kullanma lisansı vardı. Onu sattı. Şu anki

sahibi Karayipler'de yaşıyor. Evan Burke'ün güncel bir adresi elimizde yok ama yine de elimizdekinden daha fazla."

"İyi iş, Boksör. Bugünlük ayrılma zamanı."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ve herkes bu gece erken yatmaya çalışsın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 55

Sekiz kişilik GÖREV Gücümüz sayfaların arasına işaretler koydu, dosyaları kaydetti, ertesi gün için notlar aldı ve bunu hızlıca yaptı. Sonra koridordan geçerek çalışma odamıza gittik.

Masamdan Joe'yu aradım ve Julie'nin akşam yemeğini yeni yediğini söyledi. "Bizimle parkta buluşmak ister misin?" dedi.

Bu soru Martha'nın bir köpek yavrusu gibi davranmasına neden oldu ve ben de benzer bir tepki veriyordum. Park. Çimen. Göl. Kızım, kocam ve köpeğim bir arada. "İki kez sormana gerek yok," dedim. "On beş dakika içinde evde olacağım,

trafik izni." Trafiğe izin verildi.

Kaldırımın kenarında durduğumda ailem apartmanın ön merdivenlerinde bekliyordu. Joe arabamın kapısını açtı ve Julie yaşlı köpeğimizin tasmaını tutarken Joe bana kocaman bir öpücük verdi.

Arabayı kilitledim, sonra Julie'yi kucağıma aldım ve tam bir blok boyunca taşıdım, bacaklarımı esnetmekten ve kızımın nefes nefese sesini kulağımda duymaktan memnundum.

"Tavuk kanadı yedik." "Oh, güzel."

"Babam sana biraz turta ayırmış." "Ne tür?"

"Baba, ne tür?"

"Şeftali, değil mi?"

"Güzel. Şeftalili turtaya bayılırım." "Beni yere bırak anne."

Oraya vardığımızda park köpekler ve ailelerle doluydu ve Julie arkadaşı Chrissy'yi buldu. Onlar ördekleri sayar, isimlendirir ve beslerken, Joe ve ben göl kenarındaki çocukları ve çevredeki parkı gören bir bankta oturduk.

Kocam ve ben alacakaranlıkta ahşap bir bankta birbirimize yakın oturduk ve onun elini sıktım.

"Kötü bir gün müydü?" diye sordu.

"Şimdiye kadarki en kötü değil, ama düğümlü."

"Benim günüm düğümlü ya da karışık değildi. O yüzden bana bırak."

"Beynini bir süreliğine kullanabileceğimi umuyordum."

"Hazır ve hevesli," dedi.

Her şeyi ortaya döktüm. CIA ve FBI'da yılların deneyimine sahip eski İç Güvenlik Direktörüne ücretsiz erişimim olduğu için şöyle düşündüm belki bana lanet olası davamda yardım edebilir. Ona bu sabah Red Dog, Lucas Burke ve köpekbaliğı Newt Gardner ile yaptığım toplantıdan bahsettim.

Joe, "Burke'ün ya bildiğimizden daha fazla parası var ya da Gardner bu davada çok fazla kamera görüyor" dedi.

"Şaşırmazdım," dedim. "Karısını ve bebeğini öldüren adam sadece magazin haberi değil. Bu *60 Dakika*. Diğer kurbanları saklıyoruz."

"Yani Misty ve Sausalito'da yaşamış olan deniz aşığı sanatçı hakkında geri mi duruyorsunuz?"

"Wendy Franks. Ve şu Boise'li genç kız, Susan Wenthauser. Hiçbir şey kanıtlayamıyoruz, cinayet sebebi bile. Belki duruşmadan önce, eğer bir duruşma olursa, bazı kanıtlar elde ederiz. Her zaman Franks ya da Fogarty hakkında birilerinin ortaya çıkmasını umabiliriz."

"Çok korkmuş olabilir."

"Evet. Ama.. Şu anda, davada inanamayacağınız potansiyel bir dönüş var. Şunu hayal et Joe. Burke sıcak koltukta, hepimiz Parisi'nin masasının etrafında oturuyoruz. Toplantı bitti. Odadan çıkmamıza iki saniye kaldı. Sonra Gardner Burke'e fısıldadı ve Burke şunu söyledi, Joe
-"

Julie göle girmeden önce kalkıp onu yakalamak için duraklamak zorunda kaldım. Onunla ördekler hakkında çok hoş bir sohbet ettik, Chrissy'nin annesine merhaba dedim ve sonra bu küçük sahneyi izlerken sevgiyle gülümseyen Joe'nun yanına döndüm.

"Beni uçuruma attın," dedi. "Özür dilerim. Nerede kalmıştım?"

"Lucas Burke bir şey söyledi."

"Doğru. Doğru. Sonra avukatının teşvikiyle şöyle diyor: 'Sanırım babam annemi, kız kardeşimi ve belki başkalarını öldürdü. Babamın bir seri katil olduğunu ve Lorrie ile Tara'yı öldürdüğünü düşünüyorum.'"

"*Babası mı?*" dedi Joe. "Burke babasının karısını ve kızını öldürdüğünü mü söylüyor?"

"O da böyle söyledi. Kendi karısı, kızı ve Burke'ün karısı, evet." O günkü çalışmamı ona anlattım. Evan Burke'ün eski bir tekne ruhsatı vardı ve bilinen bir adresi yoktu; elimde Evan Burke'ün karısı ve kızının gerçekten kaybolduğuna ve bir cinayet olarak soruşturulduğuna dair doğrulanmış bir polis raporu vardı.

"Artık faili meçhul bir dava."

Joe, "Ben de çeşitli yerlerde kaybolan birkaç kadının izlerini arardım. Evan Burke'ün o civarda yaşayıp yaşamadığına bakın."

"Evet, evet, tabii. Çalışanlarımız arasında bir bilgisayar uzmanı ya da bunu araştırabilecek üç kişi olsaydı böyle bir şey bulabilirdik."

İkimiz de birkaç dakika boyunca sessiz kaldık, çocukları izledik, seri cinayetle ilgili düşüncelerimiz vardı.

Sonra Joe dedi ki, "Bir fikrim var. Berney adında bir adamdan hiç bahsetmiş miydin?"

"Hiç sanmıyorum. Kim o?"

"Eskiden FBI'ın DC ofisinde çalışıyordu. Onu karanlık tarafın sihirbazı olarak görürdük. Bağlantıları, muhbirleri, burada ve yurtdışında bir ağı vardı. Ve detaylar için özel bir zihni vardı. Sanırım numarası hala bende var."

Joe ceketinin cebinden telefonunu çıkardı, birkaç tuşa bastı ve birkaç saniye sonra araması cevaplandı.

İkisi biraz hasret giderdi. *Neredesin? Ne yapıyorsun?*

Ne kadar oldu? Sonra Joe dedi ki, "Berney, işte arama nedenim. SFPD Cinayet Masası'nda çavuş olan karım Lindsay'i hatırlıyor musun? Kara deliğe benzeyen bir dava üzerinde çalışıyor."

Kulağım telefonda değildi ama Joe'nun söylediklerinden Berney'nin ağının bozulmadığı izlenimini edindim. Burke'le ilgili cinayetleri biliyordu. Lucas Burke'ün bu cinayetlerden sorumlu olduğunu da biliyordu.

Joe dedi ki, "Babasını kontrol edebilir misin? Adı Evan Burke. Ve siz sormadan söyleyeyim, genel çevremiz dışında bir yer bilmiyorum."

Joe dinliyordu. Berney konuşuyor, Joe da, "Tamam, anladım," diyordu, "Anladım," ve son olarak, "Teşekkürler. Ona söyleyeceğim. Sana da."

Joe hattı kapattı.

"Berney onların kim olduğunu biliyor. Bunun sizin için tehlikeli bir durum olduğuna dair sözler söyledi. Yemin edemem ama sanırım Burke ve oğlu

FBI'da aktif bir dava olabilir. Ya da belki Berney daha önceki bir suçtan dolayı bir süredir onlardan haberdardır. Lucas Burke'ün annesi ve kız kardeşi diyelim. Her iki durumda da Lindsay, Lucas'ın yanındayken çok dikkatli ol ve Evan'ı bulursan, bu onun için de geçerli. Berney bir şey bulursa beni arayacak.

sağlam."

"Bu kadar mı?"

"Bu çok fazla."

Julie her zamanki kusursuz zamanlamasıyla bize doğru koştu ve Martha'nın üzerinden kucağıma tırmandı.

"Şimdi eve," dedi. "Eve, şimdi, lütfen."

Bana güldü. Joe da öyle.

Güzel. Martha'nın tasmaı da dahil olmak üzere eşyalarımızı topladık ve tuttuğumuz ellerimizle bir aile zinciri oluşturarak yavaşça eve yürüdük.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

BÖLÜM 56

Pazartesi sabahı YUKI'NİN GÖZLERİ AÇILDIĞINDA, penceresinin dışında gökyüzü simsiyahtı.

Uyku takip cihazını kontrol etti ve o hafif yeşil parıltıdan saatin dördü biraz geçtiğini öğrendi. *Hayır, hayır, hayır.* Çok erkendi. Kafası düşünceler, görüntüler ve Lucas Burke'ün acıklı sesiyle dolup taşıyordu. Claire'in ona gösterdiği Tara Burke'ün otopsi fotoğraflarını ve ondan önce de Lorrie'nin yürek parçalayan görüntülerini düşündü. Newton Gardner'ı, Burke'ün gösterişli avukatını hayal etti. Yuki biliyordu ki, eğer biri Burke off, Gardner'dı.

Yastığını kabartıp gözlerini kapattı, yedişer yedişer geriye doğru saymaya çalıştı ama nafile. Doksan üç, seksen altı ve sonra Gardner'ın televizyon programlarına göz attı ve onu mahkemede izlediği bir zamanı hatırladı. Onun saldırı köpeği yöntemlerinden ve jürileri büyüleme yeteneğinden hem nefret etmiş hem de ders almıştı. Onu seviyorlardı. Ara verildiğinde mahkeme salonunun dışındaki koridora çıkar ve basını idare ederdi. Onlar da onu severdi.

Gardner bu Burke davasını kendisi için bir reklam panosuna dönüştürecektir.

Yuki yatak örtülerinin altında sessizce uzandı, düşündü, uyukladı, biraz daha düşündü, kocasının yanında nefes alışını dinledi, tekrar uyukladı.

Bir de baktı ki Brady yatağın yanında durmuş, havluyu beline dolamış, "Sıra sende hayatım," diyor.

"Tamam. Kahve yapabilir misin?"

Yataktan kalktı, duş aldı, saçlarını yıkadı, fön çekti, sarı telleri parmağında döndürdü. Bir yandan da düşüncelerini düzenliyor, Newt Gardner'ı görmezden gelirse işlerin kendisi için çok daha iyi gidip gitmeyeceğini merak ediyordu. *Evet, evet, bundan nefret ederdi.*

Ayrıca, burası mahkemeydi. *Suçlu ya da suçsuz, nasıl savunma yaparsınız?* Ve yargıç Vivian Kahn'ı düşündü, aslen Los Angeles'lı olan ve San Francisco'da üç yıl önce kürsüye atanan saçma sapan bir avukattı.

Yıllar önce. Yuki, Kahn'ın bu iş için mükemmel bir yargıç olduğunu düşünüyordu. Kişilik sahibiydi. Acımasız olabilirdi ama aynı zamanda absürdlükten de anlardı. Ve eğer Burke yargıca bunu babasının yaptığını söylerse, Yuki Kahn'ın bunu ciddiye almasının mümkün olmadığını düşündü.

Ama onun karşısına çıkıp Burke'e karşı suçlamaları sunana kadar bunu bilmenin bir yolu yoktu.

Yuki bornozunu giydi ve saate baktı. Sadece yedi on beş. Ofise gitmek, Red Dog'la buluşmak, postalarını kontrol etmek ve biraz daha takıntı yapmak için zamanı olacaktı. Yuki, Brady'yi mutfakta kahvenin tortularını lavaboya dökerken buldu.

"Biraz yüksek test uzun bir yol kat eder," dedi. Kadının yüz ifadesini inceledi ve "Bu işi çantada keklik görüyorsun, hayatım. Savunma avukatını ezdiğini görmek için oraya gitmeye çalışacağım."

"Evet. Bunu hep söylüyorsun."

"O zaman şöyle söyleyeyim. Elimden geleni yapacağım. Ama şimdiden görebiliyorum. Mahkeme salonunu ıslıl ıslıl bırakacaksın. Basın tepene binecek. Newt Gardner büyüsünü kaybettiğini düşünecek. Bu ona sinir krizi geçirtebilir."

"Çok neşelisin," dedi.

"Burke'ü parmaklıklar ardında istiyorum ve dileğim gerçekleşecek, işte bu yüzden." "Eğer durmazsan bana uğursuzluk getireceksin."

Onu yakaladı ve öptü.

"Mavi Armani'ni giy," dedi.

"Bu yüzden kapının arkasına astım." "Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim. Telefonunu açık tut."

Brady onu tekrar öptü ve daireyi terk etti.

BÖLÜM 57

YUKI keskin mavi takım elbisesini ve topuklu ayakkabılarını giydikten sonra salona gitti ve asansörle ikinci kata çıktı.

Resepsiyon alanından geçtikten sonra sola döndü ve koridorun sonunda Len Parisi'nin kapısının açık olduğunu gördü. Ofisine vardığında kapıyı hafifçe tıklattı. Parisi başını kaldırıp ona el salladı.

Gömlek kolluydu, kravatı gevşemişti, önünde bir yığın kâğıt vardı.

"Bir kez daha gözden geçirmek ister misin?" diye sordu.

"Ben hallederim Len."

"Clapper'ın ortaya çıkması muhtemel. Kapının yanındaki arka sırada duruyor olacak."

"Sorun değil. Peki ya sen? Gelip izleyecek misin?"

"Bunlardan binlercesini yaptın, Yuki. Benim yardımına ihtiyacın yok."

Gülümsedi, teşekkür etti ve ayakkabıları muşamba zeminde tıkırdayarak koridorda yürüdü. Ofis içi postalarını kontrol etmek için ofisine girdi. Kapıyı kapattı, makyajını, dişlerini, kaşının üzerine düşen sarı çizgiyi kontrol etti. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Yuki biraz abartılı giyinip giyinmediğini merak ediyordu ama Newt Gardner da öyle düşünüyordu. *Gösteri zamanı*. Davanın görülmesi için saatlerce beklemeleri gerekebilirdi ama görüldüğünde tüm süreç beş dakika sürebilirdi. Ama o beş dakika içinde sanığın üzerine koşmak ve kefaletle serbest bırakılmadan tutuklanmasını sağlamak istiyordu.

Yuki kapısını tekrar açtı ve stajyer asistanı Deirdre Glass ile selamlaştı. Deirdre de takım elbise giymiş, inci takmış ve küpe takmıştı. Yuki'ye suçlama dosyasının düzenli olduğunu söyledi ve istekli ve gitmeye hazır görünüyordu.

"Evrak çantanızı mı yoksa dosyanızı mı istersiniz?"

"Evrak çantası. Şu piçi mahkemeye çıkaralım," dedi.

Sulama mahkemesi savcının ofisiyle aynı kattaydı. Deirdre suçlama belgesinin bulunduğu çantayı taşıdı ve ikisi birlikte mahkeme salonuna doğru yürüdüler. Bir güvenlik görevlisi onlar için kapıyı açtı ve Yuki ile Deirdre büyük ve kalabalık mahkeme salonunda barın arkasındaki iki koltuğa oturdular. Yuki koridorun karşısında Gardner'ı Burke ile birlikte gördü. Konuşmayı avukat yapıyordu ve Burke kendinden son derece emin görünüyordu.

Yuki bugün ilk kez şüphe duymuyordu.

Sanıklar, mahkeme memurları ve avukatlar salondan geçerek galerideki yerlerini aldılar. Basın mensuplarının arka taraftaki koltukları doldurduğu görülüyordu ve kapı her açıldığında Yuki kameralar ve mikrofonlar bugün tek bir şey için buradaydı: Lucas Burke'ün mahkemeye çıkarılması.

Gardner nasıl bir numara çekecek?

Lucas Burke tutuklanacak mıydı, yoksa Gardner erteleme mi isteyecekti? Eğer öyleyse, Burke hemen kaçır mı?

Bunu daha önce de yapmıştı.

Her zaman yaptığı gibi sadece elinden gelenin en iyisini yapabilirdi. Deirdre Yuki'nin kolunu okşadı.

"Harikasin, Yuki. Endişelenme. Hem de hiç."

BÖLÜM 58

KÂTİP kürsünün önünde durdu ve anons etti: "Sayın Sayın Vivian Kahn, yargıç başkanlığında. Lütfen oturun ve düzene girin."

Yargıç Kahn ellili yaşlarındaydı ama daha genç görünüyordu. Düz, koyu renk, çene hizasında saçları, kırmızı çerçeveli gözlükleri vardı ve gözlüklerinin üzerinden önündeki suçlamalara bakıyordu.

Önündeki avukatlara ve sanığa bakarak, "İyi günler, bayanlar ve baylar. Bu davada

Kaliforniya Eyaleti, Lucas William Burke'e karşı. Avukatlar, lütfen görünün."

"Halk adına Yuki Castellano," diyerek kendini mahkemeye tanıttı.

"Sayın Yargıç, iyi günler. Newton Gardner, Yuki Castellano adına Lucas William Burke, mahkeme huzurunda gözaltında tutuluyor."

"Çok iyi. Bayan Castellano, devam etmeye hazır mısınız?"

"Evet, Sayın Yargıç. Şu anda sanık Lucas Burke hakkında mahkemeye iki ayrı suç duyurusunda bulunulacaktır. Her iki suçlama da birinci dereceden cinayet ve ceza kanunu uyarınca küçük yaştaki bir çocuğun kasten öldürülmesine ilişkin özel durumlardır. Bu çocuk sanığın kızı. On altı aylık bir bebek."

Yargıç Kahn, Yuki'ye "Sanığa anayasal haklarını bildirdiniz mi?" diye sordu.

Yuki, "Evet, Sayın Yargıç ve tutuklayan polis memurları, SFPD Güney Karakolu'ndan Teğmen Jackson Brady ve Çavuş Lindsay Boxer, Bay Lucas Burke'e tutuklandığı sırada anayasal haklarını da bildirdiler. tutuklandı."

"Bay Gardner, müvekkiliniz bu yöndeki formu imzalayıp ibraz etti mi?"

Gardner, "Sayın Yargıç, şikâyetin bir kopyası dün öğleden sonra elimize geçti. Yaklaşık on beş sayfa. Ofisim bir göz atmak istiyor.

Savunma makamının erteleme isteyip istemeyeceğine karar vermek için daha yakından inceleyeceğiz."

"Bayan Castellano, cevap vermek ister misiniz?"

"Evet, Sayın Yargıç. Halkımız kesinlikle erteleme talebine itiraz edecektir. Sanık suçlarla ilgili karşıt bir teori ortaya attı ve polis departmanımız diğer polis departmanlarıyla birlikte son üç günü sanığın teorisini araştırmakla geçirdi ve bunu destekleyecek hiçbir kanıt bulamadı."

Yargıç Yuki'ye "Teori ne?" diye sordu.

"Sanık suçu kendisinin işlemediğini, başkasının işlediğini söyledi. Savcılık bu alternatif suç teorisinin mahkemede jüriye sunulmasını önermektedir ve ayrıca Sayın Yargıç, bu zorunlu bir dosyalamadır. Kanunen zorunludur."

Yargıç Kahn savcılığa hak verdi ve "Şu anda ele alınması gereken başka bir konu var mı avukat bey?" diye sordu.

Yuki, "Kayıtlara geçmesi için Sayın Yargıç, kefalet konusunu ele almalıyız" dedi.

"Pekala," dedi Kahn, gözlüklerini çıkarıp boynuna taktığı zincirin uzunluğuna bırakarak. "Ceza Kanunu'nun 1270.5. maddesinden anladığım kadarıyla, suçlamaların niteliği, özellikle de bebekle ilgili 'özel durumlar' nedeniyle sanığın kefaletle serbest bırakılma hakkı yok. Kefalet konusunda dinlenmek ister misiniz Bay Gardner?"

Gardner amacına ulaşacağından son derece emin görünüyordu.

"Evet, Sayın Yargıç. Bay Burke seçkin bir vatandaş ve savcı bile ona karşı doğrudan bir kanıtları olmadığını kabul ediyor. Bu adamın karısını ve çocuğunu öldürdüğüne dair bir teorileri var. Aslında, hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz. Ailesini kaybettiği için sinir krizi geçirmesine bir dakika kaldı."

Kahn, "Tamam, bu kadar yeter Bay Gardner." dedi.

"Bayan Castellano, eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Evet, Sayın Yargıç. Bay Burke kaçma riski taşıyor. Polis evini aradığında, Bay Burke şehri terk etme fırsatını yakaladı. İnsanlar onun bunu tekrar yapma riskini göze alamazlar."

Yargıç, "Bay Burke, savunmanız nedir?" diye sordu.

"Suçsuzum, Sayın Yargıç. Konuşabilir miyim?"

"Bunu duruşmanıza saklayın, Bay

Burke." "Sayın Yargıç, ben

yapmadım."

"Okeydoke," dedi Kahn. "Ceza kanununun atıfta bulunulan bölümünün diline ve özel koşullara ilişkin iddialara dayanarak, mahkeme sanığın kefaletle serbest bırakılma hakkına sahip olmadığına ve yargılanmak üzere Adalet Sarayı'ndaki Erkekler Hapishanesi'ne gönderilmesine karar vermiştir. Duruşma, bakalım, üç ay içinde yapılacak. Kesin tarih ileride bildirilecektir."

Kâtip bir sonraki davayı çağırdı ve Yuki mahkeme salonunun arka tarafındaki kapılara doğru yöneldi. Yuki ve Deirdre kapıya yönelirken Şef Charlie Clapper koridorda duruyordu. Clapper onun omzuna dokundu ve "Aferin" dedi.

Yuki, arkasındaki kalabalığın gücüyle sürüklenmeden önce ona teşekkür etti.

Kocasının - ve stajyerinin - tahmin ettiği gibi, Yuki harikaydı. Ve parladı.

BÖLÜM 59

CINDY, Mahkeme Salonu 2C'deki son koltuk sırasının arkasındaki dar alanda, duruşma salonundaki izleyicilerin başlarının üstünü görebilecek şekilde duruyordu.

Galeri.

Yargıç Kahn Burke'ün kefaletle serbest bırakılmasını reddeder reddetmez, Cindy mahkeme salonunu terk etti ve koridorda çift kapıya bakacak şekilde mevzilendi. Arkadaşı ve kameramanı Jonathan Samuels hemen arkasında durmuş ve koridordaki insan akışını yakalamak için video çekmeye başlamıştı bile.

Cindy saçlarını kabarttı, yakasını düzeltti, dudaklarını birbirine bastırdı.

Saniyeler içinde Yuki orada olacaktı. Cindy'nin görüşüne göre, Yuki rolünü bir profesyonel gibi oynamıştı. Bu süreçte Newt Gardner'ı ezip geçmiş ve galibiyetle ayrılmıştı.

Şimdi mahkeme salonunun kapıları açıldı ve dışarı çıkan yeni insan dalgası Cindy'nin görüşünü engelledi. Kendisinden bir baş daha uzun olan Samuels'e baktı.

"Jonny."

"İçeri gir. Seni yakaladım."

Cindy kalabalığı yararak Yuki'yi gördü ve ona seslendi.

Yuki Cindy'ye döndü ve sırtıttı. Sağ ellerini kaldırdılar ve birbirine vurdular. Samuels parmaklarını teker teker katlayarak havaya kaldırdı. Beş, dört, üç...

Ardından Cindy, "Sunset Park Prep'te İngilizce öğretmeni olan ve karısı ile çocuğunun katili olmakla suçlanan Lucas Burke'e karşı suçlamalarda bulunan Bölge Savcı Yardımcısı Yuki Castellano yanımızda. Bay Burke'ün kefalet talebi Yargıç Vivian Kahn tarafından reddedildi. Bay Burke duruşmaya kadar tutuklu kalacak. Bayan Castellano, okuyucularımız için bir yorum lütfen."

"Elbette, Cindy. Kısacası, halkımız için güzel bir gündü -" Sözünü bitiremedi. Kathleen Wyatt mahkeme salonunun kapısından içeri girdi, manik, vahşi gözlü, saçının üzerinde bir şapka, taytının üzerinde kırmızı bir tunik vardı. O

"Bayan Castellano, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diyerek kollarını Yuki'ye doladı.

Yuki'nin üzerine çöktü ve onun omzunda ağlıyordu.

Cindy araya girdi ve "Kathleen, benim, Cindy Thomas. Kamera karşısında bir açıklama yapmak ister misiniz?"

Kathleen başını şiddetle salladı, Yuki kalabalığın arasından kayıp giderken ellerinin tersiyle gözlerini sildi.

Cindy, "Yanımda Kathleen Wyatt var, Tara Burke'ün annesi ve Lorrie Burke'ün büyükannesi. Kathleen mi?"

Cindy mikrofonu perişan haldeki kadının yüzüne tuttu.

"Tara yirmi birinci yaş gününü, Lorrie de ikinci yaş gününü göremeyecek olsa da Lucas Burke'ün hapse atıldığını görmekten mutlu olduğumu söylemek istiyorum. Hepsi bu kadar. Ayrıca SFPD'ye ve bölge savcılığına yaptıkları her şey için teşekkür etmek istiyorum."

Cindy kırmızılı kadınla konuşmasını bitirirken Samuels kamerayı kapattı.

Kathleen dışarı çıktığında Cindy, "Vay canına. Bunu planlayamazdım. Kullanabileceğimiz bir şeyimiz var mı? Ben biliyorum. Gerekirse Yuki'yi ararım ve sokakta tek başımıza bir çekim yaparız."

Newt Gardner'ın mahkeme salonundan çıktığını gördü, kazanmış bir tavır sergiliyordu, gazeteciler etrafında toplanmıştı.

Yürümeyi bıraktı ve basına hitap etti.

"Millet, az önce gördüğünüz şey klasik bir tembel polis çalışması, acele karar verme örneğidir. Müvekkilim tarifsiz bir kayıp yaşadı ve suçlamaları 'suçsuz' olarak kabul etti. Bay Burke haksız yere suçlanmıştır ve biz bunu mahkemede kanıtlayacağız. Tüm vatandaşlar gibi müvekkilim de yargılanacak ve akranları tarafından yargılanacaktır.

"Hepsi bu kadar. Teşekkür ederim."

Samuels Cindy'ye dedi ki. "Şimdi, *bu* bir paket."

BÖLÜM 60

Kalabalık koridordan kaçmak için yangın merdivenlerini kullanarak MAHKEME SALONUNDAN ÇIKTIM ve ikinci katın sahanlığında Yuki'ye yetiştim.

Sarılmam onu hazırlıksız yakaladı ve neredeyse ikimizi de merdivenden aşağı atıyordu. Düşüşümüzü durdurmak için bir trabzanı tuttum, sonra ikimiz de gülmeye başladık.

"Yüksek topuklu ayakkabıların şakası olmaz," dedi parmağını bana doğru sallayarak. "*Sor-ry*," dedim. "Yuki, harikaydın. O semenderin bir semender gibi görünmesini sağladın. solucan."

"Hah! Her halükarda, Burke'ü bağlayamadı. Galeride Brady'yi gördün mü?" diye sordu.

"Görmedim, ama şimdi gidip onu görelim." Yuki saatine baktı. "Elbette. Tamam."

Ayakkabılarını çıkardı ve bir eliyle onları tutarken diğer eliyle tırabzana tutunarak dördüncü kata çıktık. Dördüncü katın penceresinden Ekip odasının girişinde Brady'nin evde olduğunu ve yalnız olmadığını söyledi.

"İşte Cindy," dedi Yuki, "ve fotoğrafçısı. Ben kaçıyorum. Brady ile bensiz görüşse daha iyi olur. İştten sonra MacBain'de buluşup dipsiz bira eşliğinde konuşsak nasıl olur?"

"Harika," dedim.

MacBain's, iş çıkışı bira ve hamburger mekânı, ben, Yuki ve Claire için daha uygun olamazdı ve Cindy için de kısa bir taksi yolculuğu mesafesindeydi.

Saat altıda Claire, Yuki ve ben duvarın dibindeki masaya oturmuştuk. ve eski moda müzik kutusu. Claire telefonundan Cindy'nin baş sayfa haberini çıkarmış ve Yuki'nin eğlenmesi için yüksek sesle okuyordu. Cindy'nin her zamanki gibi geç kaldığını söyledim, bu da onun ön kapıdan içeri dalması için bir işaretti.

Ona el salladığımızı fark etmeden önce gözlerini doksan derece çevirdi. Çantalarla doluydu: cüzdan, dizüstü bilgisayar, polis tarayıcısı ve bir

video kamera. Sakinleşmesi birkaç dakikasını aldı.

Sydney MacBain, Cindy'ye bir Sam Adams getirdi ve cips kasesini yeniden doldurdu.

"Yuki," dedi Syd. "Yeni duydum. Tebrikler."

"Teşekkürler. Bu sadece birinci adım ama en azından Burke kilit altında."

Yuki'ye kadeh kaldırdık, sonra arkadaşlarım bana kadeh kaldırdı. Uzun uzun içtik ve kupamı yere bıraktıktan sonra "Hayatın normal olduğu zamanları hatırlıyor musunuz?" dedim. "Normal" kelimesinin etrafına tırnak işareti koydum ama bunu hissediyordum. "Hafta sonları tatil.

Kitap okumak, koşmak için gerçek zaman. Gitar çalmak için." Kızlar bana aklımı kaçırmışım gibi baktılar. "Ne dedim ben?"

Claire, "En son ne zaman gitar çaldın tatlım?" diye sordu. "Şey. Paslanmış olabilirim ama hâlâ *nasıl çalındığını* biliyorum."

Kızlar güldü, ama en çok Claire güldü çünkü ne kadar uzun sürdüğünü *biliyordu* - yıllar ve yıllar.

Sanırım Yuki masanın üzerine bir gölge düştüğünde birasına gülerek öksürüyordu. Kafamı kaldırdım ve iki kez baktım. Bu kocam Joe'ydu. MacBain'e hiç gelmezdi ama buradaydı.

"Julie iyi mi?" Hemen endişelenerek söyledim.

"O iyi. Bayan Rose'la birlikte arabada," dedi. Arkadaşlarımı selamladı, sonra da "Tatlım, sana ulaşmaya çalışıyordum" dedi.

"Joe. Telefonlarımız kapalı kuralı."

Eğlenmiş görünüyordu ama yüz ifadesinde tam olarak okuyamadığım başka bir şey vardı. Sanki kuyruğunda büyük bir şey varmış gibi.

Dedi ki, "Bir saniyen var mı? Seninle konuşmam lazım. Dışarıda."

"Uh-oh. Tamam." Masanın etrafına baktım ve dedim ki, "Sanırım ben Gidiyorum." Masaya on dolar koydum ve Joe'nun peşinden dışarı çıktım. Kapıyı açık tuttu ve kaldırımı çıktığımızda, "Az önce Berney'den haber aldım," dedi.

BÖLÜM 61

JOE arabasını sokağın uzak köşesine park etmişti.

Uzaktan kumandasıyla kapıları açtı ve arka koltukta Julie ile Bayan Rose'u gördüm. Bayan Mooey Milkington, Julie'nin dizlerinin üzerinde yatıyordu ve Kulağında kulaklık vardı, dikkatini tabletine ve devam etmekte olan bir oyuna vermişti. Kapıyı açtığımda başını kaldırdı ve ona doğru uzandı.

"Anne. Yapma. Piliçleri sayıyorum."

Bu video oyunu bir takıntı haline gelmişti ama zararsız bir takıntı olduğunu düşünüyordum. "Tamam, tamam." dedim.

Elimi öptüm, Julie'nin başının tepesine vurdum ve Bayan Rose'u selamlamak için parmaklarımı salladım.

"Teşekkürler, Gloria."

Bana göz kırptı ve "Memnuniyetle" dedi. "Joe," dedim usulca. "Berney ne dedi?" "Oldukça fazla, Linds. Neredeyse çok fazla."

"Hazırlandım. Şimdi konuş."

"Beni acele ettirmeyin. Hafızamdan konuşuyorum." "*Sor-ry*."

"Tamam. İlk şey. Berney, Evan Burke'ün yaklaşık on beş yıl önce, karısı ve kızından sonra adını Jake Winslow olarak değiştirdiğini söyledi. kayboldu. Üçü Marin County'de yaşıyordu. Lucas çoktan evi terk etmişti."

"Üniversiteye mi gittin yani?"

"Ve yüksek lisans."

"Karısı ve kızının kaybolması ve öldüklerinin sanılması üzerine Lucas'ın babası okyanus manzaralı dört yatak odalı evini satar ve bilinmeyen bir yere taşınır. Berney'nin söylediğine göre, Tam Dağı bölgesinde, kendisine gözlerden uzak bir hayat kurmuş. Her iki ismi de kullandığına dair çok az kayıt var. Sadece nakit kullanan bir adam."

Burke bulunmak istemiyorsa, şebekeden uzak yaşamının en iyi yol olduğunu düşündüm. Mill Valley lüks bir yer ama kuzeye doğru sürmeye devam ederseniz

Tamalpais Dağı'nı çevreleyen ormandaki küçük topluluklar. Altmışlı ve yetmişli yılların pek çok özgür düşünürü, kuruluşun ayak izlerini bırakmamak için orada yaşamaktadır.

Joe, "Google Earth onun yerini hiç kaydetmemiş, ancak drone'dan Berney, Burke'ün ormandaki evini teşhis etti. Buraya bak," dedi bana telefonunu göstererek. "Ön kapıya giden geyik izinin sonunda bir kulübe var."

"Hunh. Pek bir şey yok."

"Doğru. Bölgede bu avcı tipi kulübelerden birkaç tane var. Adresleri yok. Burke'e posta gelirse, Mill Valley Postanesi'ne gider. Ve şunu dinleyin: Eski Evan Burke yüzünde bazı işlemler yaptırmış."

Dedim ki, "Neden böyle bir şey yapsın ve böyle uzak bir yere taşınsın? Bana kaçıyormuş gibi geldi. Evan Burke'ün yeni evinin bir resmi var. yüz?"

"Sana gönderdim sarışın," dedi kocam. "Telefonunu açtığında alacaksın."

"Teşekkürler," dedim omzuna hafifçe vurarak. Göğüs cebimden telefonumu çıkardım.

"Hmmm," dedim, eğik güneş ışığı altında karşıdan karşıya geçen bir adamın samimi fotoğrafına bakarken - bir yerlerde. Yakışıklıydı ama dikkat çekici değildi.

Dedim ki, "Görebildiğim kadarıyla ayırt edici bir özelliği yok. Yaklaşık 1.80 boylarında. Koyu renk saçlı. Kaç yaşından daha genç görünüyor? Altmış yaşında olmalı."

"Bu doğru. Çizgisiz yeni yüzüne uyması için saçlarını boyayabilir." "Ne tür bir aracı var?"

"Bir zamanlar bir kamara kruvazörü vardı," dedi Joe. "Üzerinde yaşayabileceğin türden. Hâlâ onda olabilir."

Dedim ki, "Her şeyden uzaklaştığı için adama bir 'A' vermek lazım. Ne düşünüyorsun, Joe? Kederinden kaçıyor, kendini yeniden mi keşfediyor? Yoksa saklanan bir katil mi?"

Joe, "Ama işte bu yüzden bekleyemezdi, Lindsay. Berney, Burke'ün genellikle bir cinayetten sonra harekete geçtiğini söylüyor. Şu anda yola çıkmaya hazırlanıyor olabilir ya da çoktan gitmiş olabilir. Berney'nin tüm bildiği bu."

"Demek bir kariyer katili saklanıyordu ve şimdi harekete geçti." dedim.

"Tek bildiğimiz ya da bildiğimizi sandığımız serbest hava soluduğu. Şu anda onu yakalayabilirsiniz. SFPD'yi beklemeyecektir."

"Anladım. Patronla paylaşacağım. Bunu yaptığın için teşekkürler Joe." "Memnuniyetle. Belki bir gün Berney'e teşekkür edebilirsin."

Arka koltukta gıdaklayan elektronik tavukların rahatlatıcı sesiyle Joe'ya yaklaştım, kollarımı boynuna doladım ve yanağından öptüm.

Arka koltuktaki küçük tavuk tezgahından bir öpücük istedim ve Bayan Rose'a teşekkür edip vedalaştım.

"Çok uzaktasınrrrr."

Arabadan indim, arka kapıyı açtım ve "Şimdi gidiyorum, Bugs" dedim.

Küçük kollarını boynuma doladı ve bana bir öpücük verdi.

"Dikkatli ol," dedi Joe. "İntikam peşinde koşan bir psikopat olduğunu farz et." "Ben sadece Brady'yi görmeye gidiyorum." Kılıfımı okşadım.

"Birazdan görüşürüz."

Salona geri döndüm ve bizim bölüme çıktım. Masasının karşısındaki koltuğa geçtiğimde Brady telefonla konuşuyordu.

Ağızlığı "Ben de seni seviyorum." dedi.

Yuki ile telefonu kapattıktan sonra on dakika boyunca Joe'nun gizemli muhbirinden gelen haberler hakkında onu bilgilendirdim.

Brady dedi ki, "Kontrol etmeliyiz. Tüm bunları Conklin'e anlat. Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor."

BÖLÜM 62

RICH CONKLIN masasında tek başına çalışıyordu.

Yıllar boyunca kiloma ve şeklime göre kendini şekillendiren döner koltuğa çöktüm. Sonra kolumu uzatıp Sonia Alvarez'in tüm eşyalarını bir kenara süpürdüm; güneş gözlükleri, termos, bir yığın kâğıt, cam kâğıt ağırlığı, birkaç kalem. Sonra kollarımı kendim için yarattığım boşluğun üzerinde kavuşturdum.

Conklin'in sırtıttığını görmek için başımı kaldırdım. "Ne?"

"Bence ona bir şans verersen ondan hoşlanacaksın."

"Saçmalıyorsun Richie. Ondan hoşlanıyorum. Ne kadardır burada? Bir haftadır mı? Onu öğle yemeğine götüreceğim, tamam mı? Sadece yayılmak için odaya ihtiyacım var."

"Her günümüz için çok heyecanlı -"

"Her günümüz daha da yoğunlaşmak üzere." Saati me baktım, sonra Richie'ye döndüm. "Yakında."

"Anlat bana."

Ona Joe'nun bana söylediği her şeyi anlattım, kaynağının adı hariç. Ona Evan Burke'ün adını ve yüzünü değiştirdiğini, Joe'nun CI'sının Burke'ün hareket halinde olduğuna dair uyarısını, onun hakkında elimizde hiçbir şey olmadığını söyledim.

Lucas Burke'ün babasının bir seri katil olduğuna dair test edilmemiş ve kendi kendine hizmet eden teorisi.

Ona bir hamle yapacağımızı söyledim.

Conklin artık sırtıtmıyordu ve ben de gitarımla Sheryl Crow'a eşlik etmeyi düşünmüyordum.

Dedim ki, "Alvarez'i ara. Ona şimdi ihtiyacımız olduğunu söyle. Buna hazır mı... ateşle vaftize?"

"Hiç şüphem yok."

Akşam saat 8'de Burke görev gücü Adalet Sarayı'nın önündeki caddede toplandı.

Brady bize bir sokak lambasının altında bilgi verdi ve hedefimizi açıkladı: Oğluyla ilgili yorumlarını kayda geçirmek için onu buraya getirmek. "Onu ateş edilmeden ya da kapısı tekmelenmeden getirmek istiyoruz. Ama öyle olursa, biz hazırız."

Sonra Brady, Cappy, Alvarez ve taktik ekip deneyimi olan diğer iki polisle birlikte bir minibüse bindi.

Conklin ve bana özel bir kanalı, yüksek teknoloji navigasyonu ve yelek mikrofonları olan plakasız bir araç tahsis edildi. Conklin direksiyona geçmek istedi, ben de bizi daha önce hiç gitmediğim bir yere götürmeyi seve seve kabul ettim. Yüzbaşı Brevoort, Wendy Franks dedektiflerini kervanımıza katılmaları için görevlendirirken, Chi Salon'da kaldı ve Brady'nin ofisini komuta merkezi olarak kullandı.

Görev netleştikçe ve gerçeğe dönuştükçe, duygularım heyecan ve keskin bir korkuya benzeyen bir şey arasında gidip geldi.

Özel tim benim ikinci el istihbaratıma göre hareket ediyordu. Eğer Berney yanılıyorsa, bu ekibi hiçbir yere gitmeyen bir yolculuğa gönderdiğim için kendimi sorumlu tutacaktım ve Tanrı korusun, bunun sonucunda yaralanmalar ya da ölümler olacaktı.

Eğer Berney haklıysa, onu tutuklamak için geçerli bir neden olmadan kurnaz bir katille yüzleşmek üzereydik. Eğer Evan Burke, nam-ı diğer Jake Winslow.

Katil, soğukkanlı vahşiliğiyle dikkat çekiyordu. Karısını, kızını, oğlunun karısını, çocuğunu ve sevgilisini ve tercih ettiğı kurban profiline uyan birkaç kurbanı öldürmüştü. Lucas daha fazlası olduğunu düşünmüştü. bildiğinden daha fazla.

Eğer bunların hepsi doğruysa, bu gece, bir kadın yakalamak için en iyi şansımız olabilir. Psikopat türden bir seri katil. Bunu yaparken sayısız hayat kurtarabilir, faili meçhul davaları kapatabilir ve genel olarak polis olmanın derin tatminini hissedebiliriz.

Ama işler ters gidebilir ve bu gece trajediyle sonuçlanabilir.

BÖLÜM 63

MOTORLARIMIZI ÇALIŞTIRDIK ve saat 20:15'te yola çıktık.

Conklin yolu biliyordu, zihnimi soluk kızıl saçlı ölü bir bebek ve annesinin kırmızı bir Volvo'ya bağlanmış şişmiş, kemirilmiş cesedini hayal etmekte özgür bıraktı. Bir canavarın boğazını kesmesinden dört saat önce, Comfy Corner Diner'dan ayrılırken Misty Fogarty'nin bana yapıştığını hissettim.

Conklin'e daha hızlı sürmesini söyledim. Yakın geleceğe bir projeksiyon yaptım ve kendimi ortağımla birlikte Evan Burke'ün kapısında dururken gördüm, bir polis memuruna saldırdığı için onu tutuklayabilmemiz için mücadele etmesini umuyordum. Kelepçeleylelim. Onu arabanın arkasına atın ve sonra kutuda bir maraton sorgusuna tabi tutun.

"Linds?" Conklin söyledi.

"Hmmm?"

"Kahve içmek için durmak ister misin diye sordum." "Hayır, teşekkürler Rich. Hadi oraya gidelim."

Adalet Sarayı'nın altıncı katında yargılanmayı bekleyen Lucas Burke'ün, isim değiştiren, yüz değiştiren ve bir kulübede yaşayan babası tarafından tuzağa düşürülüp düşürülmediğini kendim öğrenmem gerekiyordu. Google Earth kaydetmiş.

Kafilemizin Golden Gate Köprüsü'nden Sausalito'ya geçmesi sadece on beş dakika sürdü. Marin County sınırlarına girdikten sonra Brady, Kaptan Geoffrey Brevoort'u arayarak kendi bölgesinde olduğumuzu bildirdi.

"Başkomiserim. Diğer cinayetlerle ilgili bir şüpheliyi sorgulamamız gerekiyor. Onu yakalar yakalamaz sizi de olaya dahil edeceğiz."

Otoyoldan 445B'de çıktık, Commodore Dock'u ve sağ tarafımızdaki küçük bir marinayı geçtik. Yaklaşık bir düzine yüzen ev parmaklıklara bağlanmıştı ve birkaç deniz uçağı suyun üzerinde hafifçe sallanıyordu. Kabinli bir gezi teknesi görmedim ama aklıma not ettim. *Belki o da vardır.*

Sonraki birkaç mil boyunca Mill Valley'nin güzel, lüks kasabalarından geçtik. Tekerleklerimiz yukarıya doğru kıvrılan yolu kucakladı ve bizi nazik medeniyetten Tamalpais Dağı'nın derin ormanlarına doğru götürdü.

Bir noktada Brady'yi aradım ve asfalt yolun eşiğinde durduk, polis minibüsü arkamızdan geliyordu. Dışarı çıktık ve arabalarımıza yaslandık, telefonlarımızdaki haritaları inceledik ve kayalık çıkıntıların etrafında kıvrılan ve Tam Dağı'nın gölgesi altında iki katına çıkan ışıksız kıvrımlı yolları ve patikaları tekrar gözden geçirdik.

Brady'nin elinde bir kulübeye ait olduğu tahmin edilen drone çekimleri vardı. Burke/Winslow. Parmak ucum kadar bir açıklıkta tek başına duruyordu ve karanlıkta iyi bir siperimiz olacaktı. Burke'ünkine çeyrek mil mesafede başka bir kulübe yoktu. Onu kesinlikle şaşırtacaktık ve o da bizimle Salon'a gelmeyi kabul edecekti. Lütfen, Tanrım, kan dökülmeden. Ve Tanrı'ya ulaştığımdan beri, başka bir istekte bulundum.

Evan Burke'ün "Beni yakaladın. Hepsini ben yaptım."

Brady mikrofon kontrollerini tekrar yapmamızı istedi. Daha sonra hepimiz yeleklerimizin kayışlarını sıktık ve araçlarımıza geri döndük, minibüs de hemen arkamızdaydı. Yol tırmandıkça daralıyor, makadamdan bozuk kile dönüşüyordu. Ağaç kökleri toprak yola girmişti. Minibüsün ağaçlarla çevrili patikalarda ilerleyemeyeceği kısa sürede anlaşıldı. Brady minibüs için daha iyi bir yol buldu ama Burke kulübesinden beş dakika uzaktaydı.

Yapabileceğimizin en iyisi buydu.

Conklin sadece park lambalarını açık tutarak sağımızdaki dar bir patikaya girdi. İşaretlenmemiş araçlar arazi seyahati için tasarlanmamıştı, ancak şaşırtıcı bir şekilde lastiklerimiz sürdüğümüz çukurlarla iyi temas kurdu. Alt lambalarımız izimizin ikiye ayrıldığını gösterdiğinde planlanmamış bir karışıklık anı yaşandı.

Mikrofonu elime alıp Brady ile konuştum ve Conklin ile benim sağ çataldan gitmemize karar verdik; minibüs hala kulübeye koşu mesafesinde olacaktı.

Görüş mesafesinin düşük olmasına ve arazi hakkında çok az bilgiye sahip olmamıza rağmen planımız iyi görünüyordu. Sürmeye devam ettik, kanat çırpın, koşuşturan ve sıçrayan yaratıklarla karşılaştık. Conklin bir çeşit araba yoluna saptı ve biz de oraya park ettik.

Minibüse telsizle haber verdik ve yerlerinde olduklarına dair onay beklerken Conklin ve ben Burke/Winslow'un evini ve arazisini inceledik.

OceanofPDF.com

64. BÖLÜM

KULÜBE, çeşitli tür ve yükseklikte yarım düzine ağacın çevrelediği otlu bir açıklığın ortasındaydı. Bir tarafta bir alet kulübesi duruyordu.

Küçük, yaklaşık dört yüz metre kare, prefabrik bir "küçük ev" olamayacak kadar derme çatma, ancak makul derecede becerikli bir veya iki işçi tarafından birkaç gün içinde sıfırdan inşa edilebilirdi.

Bu, vergi kayıtlarında bu evle ilgili neden hiçbir kayıt bulunmadığını, mülkiyet devrinin neden yapılmadığını açıklayabilir. Bir gün bu alan devlet tarafından korunan arazilerin bir parçasıyken, birkaç gün sonra fark edilmeden küçük bir köşesine el konulmuştu.

Plakalı bir araba görmeyi umuyordum ama öyle bir şey yoktu. Ama bir ekranın mavi ışığını ve pencerelerden sızan ateş ışığını gördüm.

Evde biri vardı.

Telsizle Brady'ye bildiklerimizi ve yaklaşmak üzere olduğumuzu özetledim.

Conklin'e "Hazır mısın?" dedim.

"Hadi gidelim."

Silahlarımızı çektik ve ön kapıya doğru ilerledik, ancak verandadan yirmi metre uzaktayken saçakların altından projektörler yandı ve parladı.

Işık kör ediciydi. Artık kulübeyi göremiyordum. Bir adamın sesi duyuldu. "*Silahlarınızı bırakın. Hemen.*"

Verandaya çıktı, bir siluet gibiydi ama elindeki kalaşnikofu gördüm. Tetiği hafifçe çektiğinde beni ve Conklin'i indirebilirdi.

Bu benim suçumdu. Hepsi benim suçumdu. Benim fikrimdi. Olay yerindeki kıdemli memur bendim. Bizi nasıl çıkaracağımı bulmak için hiç zamanım yoktu.

Ses tekrar bağırdı. "İzinsiz girenler. Silahlarınızı bana doğru atın." "Bunu yapamam," dedim. "Biz SFPD'yiz. Silahımı kılıfına koyuyorum ve geri çekiliyorum."

Konuşmacı, "Polis mi? Neden öyle demediniz? Bana ellerini göster. İnanın bana," dedi projektörlerin arkasında duran adam. "Şaka yapmıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 65

SILAHIMI KILIFINA KOYDUM.

Verandadaki serseriye ellerimi gösterdim ve Conklin de aynısını yaptı. Bu sırada Brady'nin bizi duyabilmesi için mikrofonumu açık konuma getirdim.

"Ateş etmeyeceğiz," diye seslendim elinde saldırı tüfeği olan adama. "Tehlikede değilsiniz. Buraya konuşmaya geldik. Bunu yapabilmemiz için ışıkları kesmeye ne dersiniz?"

Kamarasına girdi ve bir fişi çekti ya da bir düğmeye bastı. Güvenlik ışıklarından biri hariç hepsi söndü. Verandadan yirmi metre uzaktaydık, Berney'nin Joe'ya verdiği fotoğraftaki adamı tanıyacak kadar yakındık. Silahı hâlâ bize doğrultulmuştu.

"Hızlı konuş," dedi.

Kendimi tanıttım ve ondan da aynısını yapmasını istedim.

"Winslow," dedi. "Jake. Oğlum için mi buradasın?"

"Doğru," dedim.

Kalbim tam da Burke'ün silahını doğrulttuğu yerde çarpıyordu.

"O zaman bilmen gereken şey şu. Lucas'a karşı hiçbir şey kanıtlayamazsın. O dramatik bir yeteneği olan stratejik bir deha. Hiç vicdanı yok. Hem de hiç. Ama sana şunu söyleyeyim, o yaptı. Annesini ve kız kardeşini öldürdü. Şimdi de gidip karısını ve küçük kızını öldürdü."

"Bu cinayetlerden herhangi birini onun işlediğine dair kanıtınız var mı?" Ben seslendim. "Bir tanık? Bir mektup? Kaydedilmiş bir konuşma?"

"Öyle mi?" diye bağırdı. "Ya benim sözüme inan ya da inanma. Lucas çocukluğundan beri bir katil. Hayvanları tabii ki. Ama karım ve kız kardeşi onun ilk insan cinayetleriydi -bildiğim kadarıyla."

Sesi kesildi. Öksürdü. Sonra tekrar konuştu.

"Cesetlerine ne yaptığını bilmiyorum. Belki onunla bir anlaşma yaparsan sana anlatır. Bana söylemez. Lucas hasta bir insan. Ve bir yalancı. Seni buraya gönderen o, değil mi?"

Conklin, "Senin adın geçti," dedi.

Burke homurdandı.

Conklin, "Oğlunuz hakkındaki yorumlarınızı kayıt altına almak istiyoruz," diye devam etti. "Sizi merkezimize bırakabilir, bunu kayda alabilir ve sizi geri götürebiliriz. Kapıdan kapıya hizmet ve bu iş burada biter. 'Vatandaşlık görevimi yaptım' diye onaylayın."

"Böyle bir şey olmayacak. Adamınızı aldınız ve sizinle de onunla da işim bitti. Şimdi mülkünden defolun ve uzak durun.

"Kuralları biliyorsunuz. "İzinsiz giren herkes görüldüğü yerde vurulacaktır."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 66

Farlarımız ona çarptığında BRADY yolda duruyordu.

Conklin minibüsün yanına yanaştı ve Brady kapımı açtı, "Bana her ayrıntıyı anlat," dedi Brady. "Adamın seni ne zaman çağırdığıyla başla."

Ona projektörlerden, AK'den, Evan Burke'ün gördüğümüz resmine benzeyen adamdan bahsettim.

"Yüz hatları pürüzsüz ve sıradandı," dedim, "görebildiğimiz kadarıyla. Oğlu Lucas'ın başta kendi annesi ve kız kardeşi olmak üzere, Tara ve Lorrie Burke de dahil pek çok kişiyi öldürdüğünü söyledi. Ama Evan'ın elinde hiçbir kanıt yok."

Brady, "Lucas hakkında söylediklerini duymam için senden çok uzaktaydı," dedi.

Conklin, "Oğlunun bir psikopat ve dahi olduğunu ve onu asla bir şey yaparken yakalayamayacağımızı söyledi. Ama Luke'un yaptığı kesin."

"İkisi de psikopat gibi görünmeye başladı," dedi Brady. "Bu gece Burke'ün evine giden yolları görebilmek için araçlarımızı hazır tutmayı öneriyorum. Belki kaçar ve biz de onu takip edebiliriz."

Cappy ve Alvarez minibüsten inip bacaklarını uzattılar ve Brady arkadan bir soğutucu getirdi. Yeterince su ve içecek vardı. sandviçler açlığımızı yatıştırdı ama yine de Burke tarafından kaçırılmanın acısını hissettim.

Araçlarımıza döndük ve bütün gece sürecektir bir gözetim için hazırlandık. Aldığım adrenalinin etkisi geçtikçe kendimi sönmüş ve depresyona girmiş gibi hissediyordum.

İyi bir şey.

Conklin ile bir arabadaydım.

İyi hissettirdi. Eski günlerdeki gibi.

Bir süre sonra Rich beni sarsarak uyandırdığında "Ne?" diye sordum.

"Motosiklet. Alvarez onu Burke'ün evinden aşağı inerken görmüş. Kemerini bağla."

Telsizden Brady'nin sesi geldi. "Boxer. Conklin. Motosikleti takip et. Flaşör yok. Siren çalmak yok. Onu kaybetmeyin."

Motosiklet önden gidiyordu ve biz de kenara çekilip otuz metre mesafeden onu takip ettik. Yolda başka araba yoktu. Dikiz aynasından baktım ve arkamızda bizim minibüsü gördüm.

Motosiklet yokuş yukarı sert bir dönüş yaptığında biz de ona ayak uyduruyorduk. Burke'ün kulübesine gitmiyordu, peki nereye? Başka bir motosiklet farklı bir dağ yolundan dağdan aşağı indiğinde Brady ile telsizdeydim. Bu motosikletlerden biri yemdi, diğeri Burke olabilirdi. İkinci motosiklet Route 1'den güneye, köprüye doğru gidiyordu. Conklin hızlanıp motosikleti geçti ve biz onu geçerken, motosikletli kamyoncu kornası çalan zinciri çekme hareketi yaptı.

Kaskı ve gözlükleri yüzünün büyük kısmını kapatıyordu ama ağzını kapatmıyordu ve sırttığını gördüm.

Motosiklet Morton Yolu'na çıktığında aslında zincirimizin koptuğunu anladım. Brady geldiğimiz yere doğru bir U dönüşü yaptı. O olmalı o minibüsü dağa çıkarmak için iradesinin gücünü kullanmış olabilir ya da belki de kenara çekip kaçmışlardır.

Ahizeden Brady'nin sesi geldi.

"Ev boş. Ne olacağını görmek için pencereden içeri bir taş attım ama hiçbir şey olmadı. Ne ışık, ne korna, ne de patlayıcı vardı. Kapıyı ittim ve etrafa bir göz attım. Evde kimse yoktu.

"O piç bizimle oynuyor." Beni şaşırtmadı. Hem de hiç.

Brady devam etti. "Neredesin?"

"Köprünün bu tarafındaki marinaya yaklaşıyoruz," dedim Brady'ye. "Orada durup etrafa bakacağız."

Liman başkanı iskeledeki çok pencereli küçük ofisindeydi. Kendisini Monty McAllister olarak tanıtan altmış yaşlarında, rüzgârlı ama neşeli ve konuşkan bir adamdı. Elbette, dedi, Jake'i tanıyormuş. Winslow, marinada bir teknesi olduğunu ama onu haftalardır görmediğini söyledi.

"Bu gece hiç motosiklet gelmedi, hayır. Bir tane bile."

Conklin, Winslow'un teknesini görmek istedi. McAllister, "Beni takip edin." dedi.

İyi durumda olan tekne, *Lucky Strike* adında bir Century Boats 30 Express'ti. Kesinlikle dolu değil.

Arabamıza geri döndük ve rapor verdik. Brady dedi ki, "Orada kal. Her an gelebilir." dedi.

"Herhangi bir zaman" geldi ve geçti. Güneş doğudan yükseliyor, ünlü köprünün üst mimarisini aydınlatıyordu. McAllister bize kahve fincanları getirdi ve sabah sekize kadar arabada oturduk.

Brady arayıp "Bir şey var mı?" diye sordu. "Hayır, patron."

"Ben de öyle. Burke de evine geri dönmedi. Lanet herif öylece gitti."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 67

Jonny Samuels yanındaki koltukta uyuklarken CINDY THOMAS arabasıyla Golden Gate Köprüsü'nden geçiyordu.

Tam Dağı'na yaptıkları gezinin tek bir amacı vardı: Evan Burke ya da onu tanıyan kişilerle röportaj yapmak, doğrulanabilir bir hikaye, sarsılmaz bir alıntı ve mümkünse Burke'ün onunla konuşurken çekilmiş iyi bir fotoğrafını elde etmek.

Cindy, elinde gerçekten ateşli bir ipucu olan tek muhabir olduğu için kendini şanslı hissediyordu.

Salonda güvenilir kaynakları vardı ve bunlardan dördü Lucas Burke'ün, babası Evan'ın Tara ve Lorrie Burke'ü öldürdüğünü iddia ettiğini söylemiş ve sonra da doğrulamıştı. Lucas, Evan'ın Wendy Franks, Misty Fogarty ve Susan Wenthauser'ı ve hatta Evan'ın kendi karısını ve çocuğunu da öldürmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu ima etmişti. Lucas altıncı kattaki hapishanede herkese babasının bir seri katil olduğunu ve suçu oğlunun üzerine yıkmaya çalıştığını söylüyordu.

Bu onun hikâyesiydi, Lucas Burke'ün savunmasıydı ama Cindy'ye anlatıldığı kadarıyla bunu kanıtlayacak hiçbir delili yoktu.

Bununla birlikte, eğer doğruysa, bu aile cinayeti hikayesi çarpıcı, kalıcı gücü olan ve film için olgunlaşmış bir bomba. *Eğer doğruysa.*

Lucas Burke'ün iddiası bozuk bir benzin pompası borusundan sızan benzin gibi sızmış ve alev almıştı. Cindy'nin suç blogu Evan ve Luke aleyhinde sorular ve suçlamalarla dolup taşmıştı. İnsanlar taraf tutmuştu. Cindy, okuyuculardan gelen birkaç mantıklı ve iyi yazılmış gönderiyi yayınlamış ve okuyuculardan gelen gönderilerin *Chronicle*'in görüşünü temsil etmediğini belirtmiştir.

Cindy mesai saatleri dışında kendi araştırmasını yapmış, salonda idari işler yapan arkadaşlarını aramış ve muhtemelen doğrulayabileceği bir şey öğrenmişti. Evan Burke, Tamalpais Dağı'nın eteklerindeki Sausalito'da yaşıyor olabilirdi.

Bu konumu gerçekten *bilebilecek* kimseyle teyit edememişti. Örneğin sevgilisi Rich Conklin ya da yakın arkadaşları Lindsay Boxer, Yuki Castellano ve Jackson Brady - ama en azından

Bir ipucu. Ve bütün sabah bu ipucu üzerinde çalışmış, Tam Dağı'nın etrafında ve yukarısında tepeden tepeye araba sürmüş, kapıları çalmış, cevap verenlere Evan Burke'ü tanıyıp tanımadıklarını sormuştu.

Ama kapıdan kapıya satıcı muamelesi görmüştü.

San Francisco Chronicle için çalıştığını söylediğinde, kapı yüzüne kapatıldı.

Bu bütün gün devam etti.

Bu korkunç bir duyguydu. Tam Dağı çevresindeki eski tüfeklerin "sahte" basından neredeyse diğer tüm kurumlardan daha fazla nefret ettiğini biliyordu. Bu rahatsız edici ve aynı zamanda motive ediciydi. Bu konuda bir şeyler yapabileceğinden emindi.

Onunla konuşacak biri vardı ve Samuels'in yanında, gerektiğinde ona fiziksel olarak destek olacak iyi bir arkadaşı vardı.

Samuels 1.80 boyunda, 220 kilo ve karatede siyah kuşak sahibiydi. Kesinlikle korkutucu bir gücü.

Ama şimdilik, Cindy Samuels'in uyumasına izin verdi.

Evdeyken haritayı incelemişti ve Richie'ye götürür götürmez Richie başını hayır anlamında sallayarak, "Hikâyen konusunda sana yardımcı olamayacağımı biliyorsun. Ama sen çok meraklısın -"

"Meraklı."

"- ve telefonumu kilitlemem gerektiğini biliyorum. Ki bunu yapmayı unutmuşum."

"Eğer bu Evan Burke hikayesi doğruysa, bir seri katili dürtüyor olabilirsin ve eğer öyleyse, Cindy, çok büyük bir belaya davetiye çıkarıyorsun. Bu katilin en çok sevdiği kurban tipine benziyorsun."

"Ne tür bir şey bu?"

"Sevimli. Dişi. Küçük. Güzel görünümlü bir boynu var. Benden alıntı yapma." "Peki *senin* tipin ne?"

"Aynen. Buraya gel de seni ısırayım."

* * *

Cindy, Richie'nin uyarısından memnundu ve dikkatsiz ya da aptal değildi. Evan Burke'ün yerini bulabilirse, onunla konuşacağından emindi.

Cindy arabayı sürerken bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu. Ormanlık alanın yoğunluğundan ve sağındaki dar bisiklet yolundan, Richie'nin telefonuna hızlıca göz atmasından anladığı yeri nihayet bulduğunu hissetti. Dönüş için işaret verdi, Morton Yolu'nun kenarına yanaştı ve çevresini kolaçan etti.

Cindy sağındaki patikaya baktı, çoğundan daha geniş bir çukurdu. Acura'sını üçüncü vitesine taktı ve arabanın işi yapmasına izin verdi, patika tırmandıkça lastikler sallanıyor ve kendilerini düzeltiyordu. Bir noktada yol çatallaştı. *Sola mı sağa mı? Eenie, meenie, miney, mo.*

Sağ taraftaki yoldan gitti. Samuels uyandı.

"Neredeyiz biz?"

"Biliyorsam ne olayım. Bu yol işaretlenmemiş."

Yarım mil ilerledikten sonra yol bir açıklığa geldi ve ortada küçük, tuhaf, asimetrik bir ev vardı; ne bir pencere perdesi ne bir saksı ne de bir çamaşır ipi vardı.

Onun yorumu? Bir adam burada yalnız yaşıyormuş.

Cindy fren yaptı ve Samuels'e, "Lütfen burada kal ama gözlerini benden ayırma. İçeri girmeyeceğim ama ne olur ne olmaz."

"Seni yakaladım," dedi Samuels. Ellerini birbirine sürterek camı indirdi.

Cindy arabadan indi ve toprak ve çakıllı otoparkı geçtikten sonra verandaya çıkan iki dar basamağı tırmandı. Hiçbir şey duymadı. Köpek sesi yoktu. Müzik sesi. Yolda ya da evin etrafında araba ya da bisiklet yoktu. Evde kimsenin olmadığından oldukça emindi.

Yine de kapıyı çaldı ve bekledi.

Tekrar kapıyı çaldı ve seslendi, "Merhaba? Evde kimse var mı?"

Kapıyı tıklatması cevapsız kalınca, kartvizitini kapı ile kapı çerçevesi arasındaki aralığa sıkıştırdı ve orada yaşayan kişinin kendisini arayacağını umdu.

Arabasına geri döndü, bu kez sola dönerek tekerlek izli patikadan aşağı indi ve birkaç dakika sonra çok farklı türde bir orman evine vardı.

Yine orman ağaçlarıyla çevrili bu ev sedir kiremitliydi ve önünde düzgün bir çiçek bahçesi, bir el arabası saksısı ve garaj yolunda parlak, son model bir SUV vardı.

Bu ev sahipleri bir görüşme için kesin bir olasılıktı. Ona yardım etmek isteyebilirler.

Cindy evin içinden gelen caz sesini duydu. Kırmızı tekir bir kedi kanepenin arkasına oturmuş, oturma odasının penceresinden onu izliyordu.

Gümüş sarısı saçlı, temiz görünümlü bir kadın kapıya geldi ve açtı.

Gölümsedi. "Merhaba. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba, ben *Chronicle*'dan Cindy Thomas. San Francisco'daki cinayetlerle ilgili bir haber yazıyorum ve bu toplumun bir sakini de cinayete kurban gidenlerden biriydi.

kurbanlar -"

Kapı aralığındaki kadın "Siktir git" dedi ve kapıyı Cindy'nin suratına çarptı.

Cindy "Hey!" diye bağırdı.

Samuels arabadan iniyordu. Cindy ona el salladı ve kapıyı tekrar çaldı.

İçeride müziğin sesi sonuna kadar açılmıştı. Kedi, Cindy kapıdan çıkıp arabasına binene ve motoru çalıştırana kadar onu izlemeye devam etti.

Cindy ona olanları anlattığında Samuels, "Çok kötü," dedi. "Lastiklerinde birkaç delik açmamı ister misin?"

"Jonny, gazeteciliğin cazibeli bir iş olduğunu bilmiyor musun?" Güldü. "Kesinlikle. Şimdi nereye?"

"Dağdan aşağı, köprüden yukarı ve işe geri. Başka bir gün savaşmak için yaşıyoruz."

BÖLÜM 68

Şafak sökmeden önce hala karanlıktı ve Joe ile ben yataktaydık, uyanıktık ve konuşuyorduk.

"Hayır, evet, giy onu. Kırmızıyı seviyorum."

Gülmek zorunda kaldım. Hamileliğimden sonra bile yere kadar uzanan kırmızı ipek elbisemin içinde hâlâ seksi görünüyordum. O elbiseyi aldığımdan beri geçen on yıl içinde belki dört kez giymişimdir.

Bugün beşinci gün olmayacaktı.

Berney olarak bilinen kişi San Francisco'daydı. Joe'ya bazı bilgiler verecekti ama bunlar kesinlikle gizli ve izi sürülemez olmalıydı. Dün gece telefonda nerede buluşacaklarını konuşurlarken, kanepede Joe'nun yanında oturuyordum ve kulağım Berney'nin sesini duyabilecek kadar yakındaydı.

"Onunla tanışmak istiyorum."

demiştim. Joe başını hayır anlamında salladı.

Evet anlamında başımı salladım ve Joe karanlık tarafın sihirbazına, "Lindsay seninle tanışmak istiyor," dedi.

Berney bizi şaşırtarak, "Size gelebilirim." dedi. Joe,

"Mükemmel. Yarın sabah altı buçukta?"

Şimdi Joe'nun projeksiyon saati tavanda beş on beşi gösteriyordu.

"Önce sen mi duş almak istersin, ben mi?"

"Ben," dedim. "Ben daha hızlıyım."

Duştan sonra Julie'nin kapısını açtım ve yaşlı köpeği yolumuzdan uzak tutmak için Martha'yı odasına getirdim. Julie'nin göz kapakları açıldı.

"Kötü bir rüya mı gördün?" diye sordu.

"Hayır, seni kontrol etmek ve battaniyelerini düzeltmek istedim. Uyumaya devam et," dedim ona. "Daha çok erken."

Esnedi ve sonra "Neden ayaktasın?" diye sordu.

"Baban ve ben eski bir arkadaşımızla buluşacağız. Sen ve Martha uyumaya devam edin."

Martha yatağa atladığında, Julie yaşlı köpeğimize sarıldı. Konuşma bitti. Sessizce odasından çıktım, kahveyi koydum ve dondurucuda bir torba kek buldum. Sabah ne olacağını duymak için fırını ve televizyonu açtım. ve tabii ki Tara ve Lorrie Burke, Misty, Wendy ve Susan'ın faili meçhul cinayetleri hala haberlerin başındaydı.

Şimdi, bir ay sonra. Brady ve benim salonun dışında Cindy'yle konuşurken yakın plan bir görüntümüz vardı. Yuki, Lucas Burke'ün karısının ve kızının cinayetleri. Ekrana anne ve çocuğun resimleri geldi. Bunu görmek acı vericiydi.

Keşke doğru adamı yakaladığımızdan emin olsaydık.

Belki Berney bize Yuki'nin duruşmada kullanabileceği bir şey verir. Herhangi bir şey.

Joe banyodan çıktı, yeni tıraş olmuştu, üzerinde benimkinin neredeyse aynısı bir kıyafet vardı, kot pantolon ve beyaz pamuklu gömlek. Kekleri bir kurabiye tepsisine dizdi ve önceden ısıtılmış fırına sürdü.

Joe'nun benden daha evcimen olmasını aşım. Öyle olduğuna memnunum. Joe'nun her şeyinden memnunum.

"Berney onun ilk adı mı son adı mı?" diye sordum.

"Adının bu olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu onun kullandığı isim ve bilmem gereken tek şey bu."

Saat tam 6:30'da dahili telefonun zili çaldı. Joe arkadaşına asansöre bindi ve birkaç dakika sonra Berney adındaki gizemli casusa kapıyı açtı.

Hiç ama hiç beklediğim gibi görünmüyordu.

BÖLÜM 69

Sanırım İkinci Dünya Savaşı tipi pasaklı bir casus bekliyordum. Berney 1.80 boylarında, kırklı yaşların ortasında, seyrelmiş sarı saçlı, metal çerçeveli gözlükler, hakiler ve göbeğinin etrafındaki şişkinliği gizleyen pembe bir kazak.

Kısacası, günümüzün orta yaşlı Protestan papazlarına benziyordu.

Mutfak masasına oturduğumuzda, "Lindsay. Yanlış anlama ama yeni tanıştığımız için sana bir tavsiyede bulunmalıyım. Berbat bir konuşmacıyım. Sana nerede çalıştığımı, yaşadığımı ya da eğlenmek için ne yaptığımı söyleyemem. Size söyleyeceğim hiçbir şey benimle ilişkilendirilemez. İfade vermeyeceğim. Savcıyla konuşmayacağım. Ben yokum."

"Anladım," dedim. "Ve yardımın için teşekkürler." "Joe," dedi Berney. "Tamam mı?"

"TAMAM."

"Güzel," dedi Berney. "Evet." Bir muffin aldı ama kahvesine şeker ve krema koymadı.

"Buna sahadan bir kartpostal diyebilirsiniz. Şirketten bir arkadaşının duyduğuna göre, Evan Burke bir arkadaşına, çürümüş oğlu Lucas'ın son cinayetlerden dolayı polisleri üzerine saldığını söylemiş. Sonra da 'Luke akıllıdır' demiş.

Ama sandığı kadar zeki değil."

"Tam Dağı'ndaki kulübesinin dışında bana neredeyse aynı şeyi söyledi. Lucas'ın annesini ve kız kardeşini öldürdüğünü ve psikopat olduğunu söyledi. Evan'ın ikna edici olduğunu söylemeliyim."

Berney, "Evan ikna edici," dedi. "Başarısının sırlarından biri de bu. Ve özel kuvvetlerde eğitim görmüş."

Masanın karşısındaki Joe'ya baktım. Özel kuvvetler büyük haberci.

"Onu onlarca yıldır izliyoruz," diye devam etti Berney. "Ona Catalina'nın Hayaleti ya da Quicksilver diyoruz, çünkü asla hata yapmıyor ve asla yakalanmıyor. Elimizde onunla ilişkilendirebileceğimiz hiçbir kanıt yoktu. Şimdi birdenbire yeni cesetler ortaya çıkıyor. Burke karıştırmayı sever. Bazen bir

Boğarak. Silah kullanmış. Tutarlı olan şey kanıt olmaması. Cinsel saldırı yok, onu suçlayabileceğimiz bir iz yok."

Misty Fogarty'nin morgdaki fotoğraflarını düşünerek başımı salladım.

"Evan'a atfettiğiniz o cesetlerde. Hiç ölümcül olmayan Göğsünün üst kısmındaki yaralar? Cep bozukluğu büyüklüğünde küçük yaralar mı?" "Hayır. Bu yeni bir şey. Yeni bir fikri olabilir. Mümkün görünüyor. Onun Elindeki bıçağı."

Claire'in Wendy Franks ve Misty Fogarty'nin otopsilerini yaptıktan sonra bu tür bıçak işlerini "seri katil saçmalığı" olarak nitelendirdiğini düşündüm.

"Lucas hakkındaki teorin nedir?"

Berney omuz silkti. "Evan hakkında istediğimden daha çok şey biliyorum ve hâlâ elimde bir şey yok. Lucas'ı izlemiyorum. Ama burada olmamın nedeni sana bir şey getirmiş olmam, Lindsay." Berney gömleğinin cebinden, kazağının altından küçük kahverengi bir zarf çıkardı. "Bunu kendin aldın, değil mi Joe? Sen iş başındayken."

Joe'ya uzattı, o da "Bunu istiyor muyum?" dedi.

"Sevdiğiniz birinin işine yarayabilir. Eğer bulamazsa, yak ve küllerini savur."

"Berney, "Burke'ün eşi Corinne ve kızı Jodie on beş yıl önce kaybolduktan sonra bu belgeyi Pentagon dosyalarından aldım," diye açıkladı. Dijital kopyası yoktu ve bilinen herhangi bir veri tabanında da bulunmuyordu.

Elimde Evan Burke'ün on sekiz yaşında Yeşil Bereliler'e katıldığında çekilmiş bir fotoğrafının bulunduğu on kart ve on mürekkepli parmak izi vardı.

Berney'e "Sizi sıkıştırmadan parmak izlerini resmi olarak kullanamayız," dedim, "ama parmak izlerini şüpheli tanımlanamayan parmak izleriyle karşılaştırabiliriz. Örneğin, Misty Fogarty'nin arabasında çeşitli parmak izleri olabilir."

Berney başıyla onayladı.

Teorimi anlatmaya devam ettim. "Eğer Adli Tıp Evan Burke'ün parmak izleriyle eşleşirse, bu kıdemli kişinin öldürülmeden önce Misty'nin yakınında olduğunu kanıtlayabilir."

Fotoğraflı on kart bana umut verdi.

BÖLÜM 70

JOE, BERNEY'i dışarı çıkardı ve dakikalar sonra geri döndüğünde sormak zorunda kaldım, "Peki cinayet kim? Lucas mı Evan mı?"

"Sadece bir adam var, hem baba hem de oğul kılığına girmiş bir uzay yaratığı."

Başka bir deyişle, Joe da bilmiyordu.

Arabamı çalıştırırken, Jake Winslow kılığındaki Evan Burke'ün Conklin ve beni silahının soğuk siyah gözleri altında tutarken söylediklerini tekrar düşündüm. Lucas'ın çocukluğundan beri cinayet işlediğini, annesini ve kız kardeşini öldürdüğünü ve hiç yakalanmadığını söylemişti.

Babayı da oğlu da hiç sevmezdim ama yine de Burke abinin doğruyu söylediği hissinden kurtulamıyordum.

Salondan sadece birkaç blok ötedeyken telefonum çaldı. Arayanın kimliğine hızlıca bir göz attım. Arayan Yuki'ydi.

"Ofisimde buluşabilir miyiz?"

"Emin olabilirsin," dedim. "Richie de bize katılırsa olur mu?" "Elbette. Onu ararım."

Salona doğru on beş dakikalık yolculuğum Cuma sabahının normal durkalk trafiğinde geçti. Lucas Burke'ü çifte cinayetten yargılamak için kendini hazırlayan Yuki'yi düşünürken trafiği görmeden izledim.

Lucas'ın yıldız savunma avukatı ikinci derece kanıtlara dayanan davasıyla dalga geçerken. Güçlü bir kanıttı. Ölenler Lucas Burke'ün genç ve güzel karısı ile sevimli kızıydı. Lucas'ın bu cinayeti işlemek için - bu dava açılabilir.

Ancak bir jüri üyesinin dumanı tüten bir silahta ısrar etmesi savcılığın davasını etkileyebilir.

Arabamı salonun karşısındaki gündüz otoparkına bıraktım ve yeşil alandan geçerken Cindy ve birkaç düzine gazetecinin kaldırıma yerleştiğini gördüm.

Cindy, fotoğrafçısı Jonny Samuels ve kederli Kathleen Wyatt ile birlikteydi.

Kathleen'in *Chronicle*'a girdiği gün Cindy'e söylediği gibi Cindy'nin suç blogundaki yazısının neden onu suçladığını bilmek isteyen ofisler Lucas ortadan kaldırılmıştı, Tara ve Lorrie hayatının merkezindeydi. Tara her sabah annesini arıyor, o aramadığında ya da cevap vermediğinde Tara ve Lucas'ın kavga ettiği gün Kathleen bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Neden? Çünkü Lucas'ın kızına zarar vermesinden korkuyordu.

Muhabir Kız'a el salladım, o da bana el salladı, bana doğru bir hamle yaptı ama ben yürümeye devam ettim. Ön merdivenleri ikişer ikişer çıktım, güvenlikten geçtim ve arka merdivenlerden iki kat yukarı koşarak ikinci kata çıktım.

Yuki, yarım katı kaplayan savcılık ofisinin girişinde beni bekliyordu. Beni içeri aldı ve ben de ona Conklin'in doğrudan geleceğini söyledim.

Yuki, "O zaten ofisimde," dedi.

Çivi yatağında uyumuş gibi görünüyordu. Ceketinin düğmeleri yanlış iliklenmiş, saçları arkaya doğru sarkmış, dişlerinde ruj izleri vardı.

"Her şey yoluna girecek" demek istedim ama bu Yuki'ydi ve Kendi içgüdüleriyle koşuyordu. Büyük şüphe anları yaşadığını, kendine neden koşmaya devam ettiğini sorduğunu, bebek sahibi olup olmaması gerektiğini merak ettiğini biliyordum.

Kendini ailesini ve evini korumaya adanmıştı. Bazen bitiş çizgisinden hemen önce aniden açılan çukur için kendini suçluyordu. Bazen de banttan ilk geçen o olur ve kalabalık çılgına dönerdi.

Ona her zaman tutkusunu yaşadığını söylerdim. Kaç kişi bunu yapabilir ki?

Onu zor kazanılmış ofisine kadar takip ettim. Ve işte oradaydı. Yıllardır iyi görünen ve iyi iş çıkaran ortağım, hiç sahip olamadığım kardeşim ve onun bana emanet ettiği gibi benim de hayatımı emanet ettiğim bir dostum.

İki kişilik kanepeye uzanmış, uzun bacaklarını önüne uzatmış, kahverengi saçları gözlerinin üzerine dökülmüştü. Conklin bugün sakın görünüyordu, sanki plajda bir gün geçiriyormuş gibiydi. Ama öyle değildi.

Yuki sakın görünmüyordu. Oturmak yerine küçük ofisinde volta atıyor, kendine has hızlı konuşmasıyla konuşuyordu. Bir hikayeyi kendine güvenerek anlatma ve bunu yaparken jürilerin ilgisini çekme yeteneği onun güçlü yanlarından biriydi.

İki kişilik dinleyici kitlesi için durumunu özetledi.

Bugün cumaydı. Duruşma pazartesi günü başlayacaktı. Konuyu çok iyi biliyordu. Açılış konuşması çok iyiydi. Ama savunmasındaki zayıflık

Lucas Burke'e karşı elinde olan tek şey kurbanlarla olan ilişkisi ve belgelenmiş bir mazeretinin olmamasıydı.

Eğer işini iyi yaparsa, bu onu mahkum etmek için yeterli olacaktır. Yuki, ikinci derece kanıtlarla kazanılmış bu büyüklükte ve ilgi çekici birkaç önemli davadan bahsetti. Aklıma hemen Scott Peterson geldi. Öte yandan, O. J. Simpson ünlü bir şekilde beraat etmişti.

"Şuna bakın," dedi Yuki.

Bay Area Herald'ın ön sayfasını tuttu, ana akım haberleri yayınlayan kaliteli bir gazeteydi. Rich ve benim manşeti okuyabilmemiz, onun ayrılırkenki resmini görebilmemiz için gazeteyi bir o yana bir bu yana çevirdi. Dün gece bilgisayar çantasıyla binadan çıkmış, sarı saçları gözünün üzerine düşmüş, sokakta arabasını arıyordu.

Haberin manşeti şöyleydi: "Parisi, Burke davasını sicili bozuk bir savcı yardımcısına devretti."

Başlığı okurken Yuki'nin sesi titriyordu: "*Çifte cinayetle suçlanan sanık Lucas Burke'ün beraat etme şansı, sabıka kaydı şüpheli olan savcı Yuki Castellano ile karşı karşıya gelmesiyle arttı. ceza mahkemesinde kayıt.*"

Conklin, "O pisliğin seni atmasına izin verme, Yuki," dedi ve ben de hemen hemen aynı şeyi söyledim. Buna inanmıştım. Yuki müthiş biriydi; kendi hatası olmaksızın, önüne bazı berbat davalar çıkmıştı. Birkaç büyük davayı kaybetmişti, hazırlıksız ya da yetersiz olduğu için değil. Kilit tanıkların duruşma sırasında hikayelerini değiştirmesi veya ölmesi gibi durumlar.

Yine de, Yuki kaybettiğinden daha fazla dava kazanmıştı ve şimdi üst düzey bir polisle evli olan çekici bir kadındı. Kameralar onu seviyordu ve bazen muhabirler onu kolay bir hedef olarak görüyordu.

Yuki, "Jüri Burke'ün gösterişli savunma avukatına bayılacak. Newt Gardner'ın televizyon için yapılmış bir kişiliği ve inandırıcı bir cazibesi var. Argümanları sorunsuzca çevirebiliyor ve jüri üyeleri de buna inanıyor. Onu bunu yaparken gördüm. "Tanrım, acaba yanlış adamı mı tutuyorum?" diye düşünmeme bile neden oluyor.

Onun için hiçbir şeyim yoktu. Kesinlikle en çok istediği şey yoktu: Lucas Burke'ün karısını ve bebeğini öldürdüğüne dair kurşun geçirmez, doğrudan kanıt.

Yuki, "Hepinizin durmaksızın çalıştığınızı biliyorum ama size şunu söyleyebilirim ki Newton Gardner'ın açılış ve kapanış ifadeleri tek ve aynı olacak. 'Lucas yapmadı. Savcılık onun yaptığını kanıtlayamaz ve kanıtlamadı da.

"Ve sonra hepimiz - sen, ben, Brady, Red Dog, Clapper ve SFPD'nin tamamı - kariyerlerimize silinmez sert darbeler alacağız ve psikopat serbest kalacak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 71

Yuki ile görüşmesinin üzerinden BİR SAAT GEÇMİŞTİ.

Rich Conklin masasının başında, Lindsay'in ön taraftaki eski koltuğunda oturan Müfettiş Sonia Alvarez'e bakıyordu.

Ellerinde kahve kapları vardı ve bilgisayarları son otuz yıl içinde ülke çapında işlenen genç kadın cinayetleriyle ilgili günlük araştırmalarını sürdürüyordu. Şimdiye kadar, kadınların göğüslerinin üst kısmında bir dizi yaranın eşlik ettiği boyun kesme modeli benzersiz görünüyordu.

Richie'nin masa telefonundaki kişisel hat yandı. Tuşladı, "Conklin" dedi ve Claire'in sesini hoparlöre verdi.

"Merhaba Claire," dedi Rich. "Sonia da duyabilsin diye seni hoparlöre veriyorum."

"Doğu Yakası'nı da işin içine katabilmek için birkaç saattir adli tabibin sohbet hattındaydım." dedi.

"Fikir birliği nedir?" Rich sordu.

"Cinayet silahının Tara Burke, Wendy Franks ve Melissa Fogarty'de kullanılanla aynı ya da benzer olması muhtemeldir. Bildiğiniz gibi bebek boğulmuştu. İlk kurban Wenthauser, en son Lucas Burke'ün evinden birkaç blok ötede görüldü, iskelet halindeydi. Ölüm nedenini bulamadık. Ama diğer kurbanlarınıza dönelim. Düz kenarlı bir bıçak - bir jilet ya da iyi bilenmiş bir bıçak - kullanılmış, ancak Misty ve Wendy'nin kesiklerinin uzunluğu ve genişliği tutarlı olduğu için sadece 'benzer' bir silah diyebilirim."

"Peki ya Tara?"

"Ölümcul yarası suda ıslanmaktan dolayı deforme olmuş. Göğsündeki yaralara gelince, altı adli tabip ve ben aynı fikirdeyiz. O küçük bıçak yaraları seri katil saçmalığı."

Sonia, "Bir oyun mu oynuyor? Sadece dalga mı geçiyor?"

"Doğru," dedi Claire. "Bıçaklar ya da kesikler ya da delinme yaraları hem ölümden önce hem de ölümden sonra uygulanmıştır. Katil kurbanların ölümden önce ya da sonra

canlı ya da ölü. Sadece polislerle ve Adli Tıp ekibiyle uğraşiyor ya da mırıldanıyor."

Alvarez, "Bunun nedeni hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Tutarlı bir şey yok. Üç negatifin hepsi farklı. Bir tanesi kurbanın katilde açtığı her duygusal yara için bir bıçak yarası aldığını varsayıyordu. Bunu destekleyecek bir şey yok. Bir diğer düşünce de katilin, kurbanın boğazı kesildikten sonra kaç saniyede öldüğünü işaretlediği idi. Mümkün. Uh. Üçüncü karşıt düşünce ise katilin sevdiği bir şarkının ritmine göre bıçakladığıydı.

"Bana göre," dedi Claire, "bu patolojik saçmalık başlığı altına giriyor."

Görüşme sona erdikten sonra Alvarez sandalyesini arkaya yatırarak iri, siyah, kırpışmayan gözleriyle tavana bakmaya başladı.

"Ne düşünüyorsun, Alvarez?"

"Uzun versiyon mu kısa mı?"

"Sen seç."

"Pekâlâ," dedi, "Lucas'la ilgili düşüncelerim, bu adamın sakın bir müşteri olmadığı yönünde. Değişken biri. Son derece duygusal. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Eğer bir psikopatsa, belki numara yapabilir, ama ne olursa olsun, aynı anda hem Sacramento'da hem de Sunset Park Prep'in otoparkında olamaz."

"Mazereti ve eski eşinin evini terk ettiğini doğrulaması ve Sacramento'ya gidip saat dokuzda varması, onu Fogarty ile suçlamamamızın nedeni."

Alvarez, "Belki eski sevgilisi geliş zamanını uzattı ama yine de Lucas'ın Misty'yi öldürdüğünü sanmıyorum. Bu kızı seviyor ve göğsünü mü oyuyor? Asla unutamayacağım daha iğrenç şeyler gördüm. Ama Misty'nin göğsünü kesmek hiç mantıklı değil."

"Anladım. Ama onu Fogarty cinayetiyle suçlamadığımıza göre, bu bize nasıl yardımcı olacak?"

"Henüz bilmiyorum," dedi Alvarez. "Ama bunun bize zarar vermeyeceğinden emin olmalıyız. Eğer aynı kişi Tara, Misty ve Wendy'yi öldürdüyse ve Lucas Misty'yi öldürmedi, Tara ya da Lorrie'yi de öldürmemiş olma ihtimali var. Bu yüzden uzun versiyonu seçtim."

Sonia Alvarez gözleriyle değil ama ağzıyla gülümsedi.

Üzgün görünüyordu ve Conklin nedenini bilmiyordu. Misty'nin arabasını karıştırıp tüm eşyalarını topladıkları zaman bile duygusallaşmamıştı. Torpido gözünden çıkardıkları küçük kişisel eşyalar, çiçek kokan eşarbları, araba koltuğuna akıtılmış hayatının kanı.

Alvarez onun bir profesyonel olduğunu bildiği için durumu idare etmişti. Peki ona ne oluyordu? Kendini rahatlatmak için soğuk kahvesinden bir yudum aldı.

"Sonia?"

"Tamam. Dün gece eve giderken arabanın radyosunu dinliyordum. Beynimi temizliyordum. Ve bu eski şarkı sanırım yetmişli yıllardan geliyor. Ben sadece Ailemle yolculuk ederken eski ama güzel şarkılar kanalını açıp şarkı söylediklerinden biliyorum."

Gülümsedi. "Anladım. Hangi şarkı?"

"Cat's in the Cradle."

"Harry Chapin," dedi Rich. "İşte bu," dedi Alvarez.

Lindsay'in masa sandalyesini ayakları yere değecek şekilde öne doğru salladı ve "Biliyorsun. Bu, babası gibi olmak isteyen küçük bir çocuk hakkında hüznü bir şarkı. Ama babanın işi var ve sürekli uzakta, çocuğuna yakında birlikte olacaklarına dair sözler veriyor, sonra da sözlerini tutmuyor. Ve babasını seven küçük çocuk büyüdüğünde babası gibi olmak istiyor. O da böyle söylüyor. Babası gibi olmak istiyor."

"Aman Tanrım," dedi Richie öne atılarak.

"Çocuk büyür, evlenir, çocukları olur. Baba emekli olur ve oğluyla birlikte olmak ister. Ve oğlunun babasıyla birlikte olmak için zamanı yoktur. Ve baba der ki -"

Conklin, "Oğlu da tıpkı onun gibi büyüdü" dedi.

Alvarez, "Ağlamaya başladım. Ben! Ahlaksızlık. Narkotik. Hepsini gördüm. Ailemle gerçek bir sorunum yok. Peki gözyaşlarım empatiden mi kaynaklanıyordu? Yoksa babamın arabada bu şarkıyı söylediğini hatırladığım için duygusallıktan mı? Sonra sözleri gerçekten dinlemeye başladım."

"Lucas büyürken Evan'ın nerede olduğunu merak ediyordum. Lucas büyürken Lucas, muhtemelen karısını ve çocuğunu öldüren babası gibi mi olmak istiyor? Joe'nun bir kaynağına göre, ülke çapında işlediği çok sayıda cinayet nedeniyle yıllardır soruşturma altındaymış. Lucas bilinçli olarak ya da beyninin derinliklerinde, çok korunaklı bir yerde ne biliyordu?"

"Bu güçlü bir düşünce, Sonia."

Alvarez başını salladı, sonra da "Ama bekle. Dahası da var." "Devam et. Ben senin tutsak izleyicimim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 72

SQUAD ROOM tipik sabah aktivitesi modundaydı.

Polisler telefonlarla uğraşıyor, denekleri Görüşme 1 ve 2'ye götürüyor, adamlar koridor boyunca birbirlerine bağıyor, Brenda tüm telefonlarına cevap veriyordu. Conklin ve Alvarez'in masasının önünden dinlenme odasına gidiş geliş trafiği sürekli devam ediyordu.

Ama Conklin ve Alvarez kendi balonlarının içindeydiler.

Alvarez, "Arabayı geri çevirdim ve buraya geldim." dedi.

"Hunh?"

"Gece vardiyası beni tanımıyordu ama seninle çalıştığımı söyledim. Sonra oturdum ve videoyu açtım."

"Hangisi?"

"Bu."

Masaüstü bilgisayarında Sunset Park Prep'in otopark kasetini açtı ve Rich'in de görebilmesi için monitörü çevirdi. Bu bir kopyasıydı Misty'nin on dakikalık bekleyişi. Oradaydı, arabasının önünde durmuş, kameranın geldiği yöne bakıyordu.

"İşte başlıyoruz, Rich. Lucas ya da yabancı bir tehlike olabilecek siyahlar içinde bir adam ortaya çıktı."

İkili, siyahlar içindeki adamın görüntüsünün otoparkın en karanlık tarafına yapışmasını izledi. Park alanını, çitin diğer tarafındaki benzin istasyonunun arkasındaki kaba biçilmiş tarladan ayıran bir tel örgü vardı. Kökleri tarlada olan bir ağaç, birçok dalını çitin üzerinden sarkıtarak o gece saat sekiz sularında otoparka ayın gölgesini düşürdü.

Alvarez, "Müdür Hallows bize bu görüntüleri gösterdiğinde yaptığım şeye hala inanıyorum. Şüpheli yaklaştıkça, Misty'nin vücut dilinden onun Lucas olmadığını anladığını görüyoruz. O halde -"

"Arabaya biniyor ve farları yakıyor," diyor Conklin. "Tam otoparktan çıkmaya hazırlanıyordu ki bu sapık arka koltuğa oturdu ve

ve onu bir domuz gibi katleder."

"Evet," dedi Alvarez. "Şimdi şunu izleyin. Karanlık ama farlar ve kameranın üzerine yerleştirilmiş projektör açık ve bu bizim için hem iyi hem de kötü. Araziyi görebiliyoruz ama donuk siyah giysili adam arabadan inip giderken daha da karanlık görünüyor."

"Evet. Anlıyorum."

"Bunu yakından izle, Rich. Kimliği belirsiz şahıs çitlere yakın duruyor, ağaç dallarının altından geçiyor - daha fazla siper, değil mi? Ve sonra eliyle şunu yapıyor."

Bilgisayar monitörünü işaret etti.

Rich, "Yaprakları ya da başka bir şeyi geri mi itti? Ya da belki şapkasına dokunmuştur. Hâlâ başında olduğundan emin olmak için mi?"

"Olabilir. Ama şunu geri sarayım. Tekrar bak."

Alvarez videoyu geri aldı, tekrar ileri tuşuna bastı ve ardından duraklat tuşuna bastı. Rich, "Alabileceğimiz en iyi görüntü bu mu?" dedi.

"Ne yazık ki, bu geliştirilmiş. Şimdi, buraya bakın," dedi. "Katil elini kaldırdığında bu hareket, çitin üzerinden bir şeyi kırbaçlıyor olabilir mi?"

"Oh, Tanrım," dedi Conklin. "Cinayet silahı mı? Haklı olabilirsiniz. Brady'yi ara. Hızlı aramada bir numara."

BÖLÜM 73

CINDY VE JONNY SAMUELS sokakta, Sunset Park Prep'i hâlâ çevreleyen sarı şeridin dışında duruyordu.

Misty Fogarty'nin öldürüldüğü otoparkın bitişiğinde, eski bir benzin istasyonunun arkasında boş bir arazi vardı. Tarla, eski lastik yığınları ve paslanmış şasilerin arasından uzanan uzun otlarla kaplıydı.

Son birkaç saat içinde tarla değişime uğramıştı. Her dört metrede bir ızgara şeklinde uzun kazıklar dikilmişti. Olay Yeri İnceleme Birimi alanı kaplıyordu, on CSI ve teknisyenler bir sıra halinde, kol boyu aralıklarla metal detektörlerinden geçtiler. Ayrıca dikkatlerini iki mülkü ayıran zincir bağlantı çiti boyunca yoğunlaştırdılar.

Cindy okulun otoparkını taradı. Clapper orta sahada Hallows'a iş veriyordu. Brady kocaman kollarını kavuşturmuş, tel örgülerin arkasından izliyordu, belli ki tedirgindi. Ve Richie'yi gördü, henüz tanışmadığı yeni ortağı Sonia Alvarez olduğunu tahmin ettiği bir kadınla konuşuyordu. Alvarez'in boynuna taktığı at nalı tilsimine hayran kalmıştı. Bu davada çalışan herkesin biraz şansa ihtiyacı vardı.

Rich hızlı aramada olduğu için polis telsizini Samuels'e verdi ve erkek arkadaşını aradı.

"Aç şunu, Richie. Aç şunu."

Onun arka cebinden telefonunu çıkarmasını, kimin aradığını görmesini ve cevap vermesini izledi.

"Evet, merhaba Cin. Şu anda

çalışıyorum." "Seni görebiliyorum."

"Neredesin?"

"Yüzünüzü altmış derece çevirin ve sokaktaki uzun adamı arayın. Onun yanında duruyorum."

"Oh. Tamam. Seni görüyorum."

"Rich, bülteni tarayıcıdan aldım. Buradayım ama bana haber vermedin. Seninle görüşebilir miyim? Sadece neler olduğunu söyle? Bekle. Hadi yapalım."

bu şekilde." "Ne şekilde?"

"Bir tahminde bulunacağım. Eğer haklıysam, "Ben de seni seviyorum" de. Eğer yanılıyorsam, başka bir şey söyleyin ve ben de başka bir tahminde bulunayım."

"Ben de seni seviyorum."

"Bekle, lanet olsun. Dur tahmin edeyim."

Rich'in Alvarez'e "Cindy" dediğini duydu.

Cindy, "Olay yeri inceleme cinayet silahını arıyor." dedi.

Rich çitlere doğru bakıyor, şebekenin dağıldığını, tehlikeli madde giysileri içindeki teknisyenlerin yaşlı bir meşe ağacının çevresindeki yaklaşık yirmi metrelik bir alanda toplandığını görüyordu.

Arayanlardan biri, üzerinde biraz parlaklık varmış gibi görünen bir şeyi tutuyor ve "Buldum!" diye sesleniyordu.

Rich, "Ben de seni seviyorum," diyemeden Cindy telefonu kapattı ama onun haklı olduğunu biliyordu.

Brady'nin Rich ve Alvarez'i yanına çağırdığını ve Samuels'in uzun objektifini CSU'ya doğru çevirdiğini duydu.

Cindy Samuels'e "Aldın mı?" diye sordu.

Samuels ona fotoğraf makinesinin arkasındaki küçük vizörü gösterdi ve görüntüyü büyüttü. Kadın gördü. Eldivenli bir el, kapalı, düz kenarlı bir usturaya benzeyen bir şeyi tutuyordu.

Cindy'nin şimdiye kadar gördüğü tüm usturalara benziyordu. Bıçak on beş santim uzunluğundaydı; onu havada tutan el bir ölçek sağlıyordu.

"Beğendin mi?" Samuels, Cindy'ye şöyle dedi.

"Öyle mi? Aman Tanrım. Pulitzer," dedi. "Fotoğrafı Tyler'a gönder. Ben arabada yazmaya başlayacağım."

BÖLÜM 74

YUKI CASTELLANO VE NEWT GARDNER, Yargıç John Passarelli'nin odasının dışındaki bekleme alanında oturuyordu.

Gardner, "Sinirlerin mi bozuldu?" dedi.

"Sinirlerim iyi," dedi Yuki. "Ama terliyorsun, Newt." İşaret parmağını burnunun altına götürdü. Bir mendil çıkardı ve yüzünü kuruladı. Kadın onu etkilemişti.

"Gerçekten mi?" dedi. Yani, duruşma başlamadan yarım saat önce yargıçla toplantıya çağırmak 'Sorun yok' demek, öyle mi? Şapkandan ne çıkardığını duymak için sabırsızlanıyorum."

Gardner sağ manşetini vurdu ve saatine baktı. "Bu çılgınlık, senin için bile. Jüri üyeleri toplandı. Ben hazırım. Sen neden hazır değilsin?"

"Çünkü Burke'ü bir cinayetle daha suçlayacağız."

"Beni rahat bırak. Burke hakkında tahminden başka bir şey bilmiyorsun. Kuyruğu eşeğe bağla. Bu davanın düşmesi gerekirdi ve sen de bunu biliyorsun.

Parisi kötü basın yüzünden kriz geçiriyor. Bana uyar. İşte ben buna rüya dava derim."

Yuki gülümsedi. "Hayal kurmaya devam edin, avukat bey."

Gardner alay etti ve Passarelli'nin odasının kapısı açıldı. Yargıç Passarelli iki avukatı ofisine davet etti ve avukatlar pencerenin yanındaki masanın etrafında toplandılar. Karşılıklı selamlaşıldı. Yuki elini sandalyesinin yanında duran evrak çantasından bir dosya çıkardı ve önüne koydu.

Yargıç Passarelli, "Bayan Castellano, bu sizin toplantınız." dedi.

"Sayın Yargıç. Bay Gardner. Cuma günü öğleden sonra Melissa Fogarty'nin öldürülmesinde kullanılan cinayet silahı gibi görünen bir kanıt ortaya çıktı, Lucas Burke'ün kız arkadaşı. Bir tıraş bıçağı olan bu nesne derhal suç laboratuvarımızda incelendi. Dün gece saat dokuzda bu raporu aldım."

Yuki raporun kopyalarını Yargıç Passarelli ve Gardner'a verdi.

Gardner, "Yargıç, bunların hepsi benim için yeni." dedi.

Yuki, "Rapor bu konuyu derinlemesine inceliyor. Ama sonuç olarak, bıçağında Melissa Fogarty'nin kanı ve sapında Lucas Burke'ün parmak izleri olan bir ustura bulundu. Olay yerinden elli metre ötede, otların arasında ve tel örgülerin üzerinde bulundu. Sayın Yargıç, Bay Burke'ü daha önce Bayan Fogarty'nin cinayetiyle suçlamadık çünkü şu ana kadar elimizde kanıt yoktu."

"Bekle, bekle," dedi Gardner. "Kanıtlar daha Cuma günü ortaya çıktı. Parmak izleri ve kan mı? Biraz uygun değil mi Bayan Castellano? Bu usturanın polis tarafından yerleştirilmiş olma ihtimali var mı?"

"Otopark tarafından çekilen video yakından tekrar incelendiğinde Güvenlik kamerası," dedi Yuki, "katil bu kanıtı ortadan kaldırırken görülmüş."

Yargıç Passarelli, "Suçlamalara Fogarty'nin cinayetini de mi ekliyorsunuz?" dedi. "Bu doğru, Sayın Yargıç. Duruşmanın ertelenmesini istiyorum, böylece Bay

Gardner ve ben tanıklarımızı toplayabilir ve yeni kanıtları göz önünde bulundurarak davalarımızı yeniden şekillendirebiliriz."

"Bay Gardner?" dedi yargıç.

"Müvekkilim kefaletsiz olarak tutuklu kalmaya devam ediyor, Sayın Yargıç. Duruşmanın ertelenmesine karşı değilim, ancak kefaletle serbest bırakılmayı şu anda değerlendirmenizi rica ediyorum."

"Sayın Yargıç, Lucas Burke'ü başka bir cinayetle suçlayacağız. Halk, Burke'ün halk için bir tehlike ve kaçma riski taşıdığını savunuyor, hem de her zamankinden daha fazla."

"Anlaştık. Ertelemeye gelince, iki ay sonrası ikiniz için de uygun mu?"

Yuki, "Evet, yargıç," dedi.

Gardner, "Bahsettiği videoyu izlemek için Bayan Castellano ile görüşmek istiyorum. Bu öğleden sonra müsait misin, Yuki?"

"İki ile dört arasında zamanım var."

Randevu üzerinde anlaşmaya varıldı, yargıca teşekkür edildi ve savcı ile savunma avukatı, ayakları mermer zeminli koridora değer değmez farklı yönlerle doğru soyunarak birlikte odayı terk ettiler. Yuki omzunun üzerinden Gardner'a, "Sonra görüşürüz Newt," dedi.

Gardner, "Saat ikide orada olacağım ve şüphecililiğimi de yanımda getireceğim" dedi. Yuki, "Hah. İyiymiş."

Asansörle dördüncü kata çıktı, Cinayet Masası'na girdi, geçerken Brenda'ya el salladı ve orta koridordan kendi odasına doğru ilerledi.

kocasının ofisi.

Brady, "Her şey yolunda mı?" dedi. "Evet. Sarıl bana."

Kadın gülerek durması için yalvarana kadar onu sıktı.

"Sonra görüşürüz," dedi.

Brady'nin yanından ayrıldı, masasının önünden geçerken Lindsay'e bir beşlik çaktı, sonra da Red Dog'a yargıçla görüşmesi hakkında bilgi vermek için aşağı indi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

IKI AY SONRA

OceanofPDF.com

BÖLÜM 75

Mahkeme oturuma çağrıldı.

Yargıç Passarelli jüriye şu talimatı vermişti: "*Gazete okumayın ya da televizyon izlemeyin, ciddiym. Davayı kimseyle tartışmayın; ne eşlerinizle, ne kan bağıınız olan akrabalarınızla, ne de trendeki yabancılarla. Bu, jüri üyesi arkadaşlarınızla notlarınızı karşılaştırmak ya da ellerinizi yıkarken kendi kendinize yüksek sesle konuşmak için de geçerli.*

Müzakere için jüri odasına girene kadar ellerinizle, uykunuzda ya da herhangi bir koşulda. Sonra bir karara varana kadar jüri arkadaşlarınızla konuşabilirsiniz ve konuşmalısınız da. Tamam mı? Çok iyi."

Jüri üyelerinden biri hariç hepsi gülümsemişti. Yargıcı en az Yuki kadar sevmişlerdi.

Galeri tıklım tıklımdı ve bir arı kovanı gibi mırıldanıyordu. Basına izin vardı ama kameralar yoktu. Yuki başını arkaya çevirdi ve Cindy'nin son sırada, koridorda oturduğunu gördü. Cindy, bebek Lorrie Burke daha sahilde bulunmadan önce bile bu dava için zili çalmıştı,

Yuki arkadaşının hak ettiği hikâyeyi alacağını umuyordu. Bir güvenlik görevlisi kapıyı açtı ve Brady mahkeme salonuna girip Cindy'nin yanında durdu. O da

Yuki'ye bir başparmak verdi.

Başını salladı ve mahkeme salonuna ve solunda oturan yardımcı avukatı Nick Gaines'e döndü.

Gaines Yuki'nin ikinci sandalyesiydi. Yeni kurulan bir hukuk firmasında geçirdiği birkaç yılın ardından savcılığa yeni dönmüştü ve Yuki onun geri dönmesinden çok memnundu. Her iki şekilde de işe yaradı. Nick savcılık tarafında olmayı seviyordu ve geri dönüşünün zamanlamasını yanlışlıkla eski akıl hocasıyla on yılın davasında çalışma şansına denk getirdiği için heyecanlıydı.

Bu davanın en yüksek ve en düşük noktaları sadece Amerika Birleşik Devletleri'nde haber yapılmayacaktı; Lucas Burke davası uluslararası basının da büyük ilgisini çekmişti. Bu davanın sonucu, kazansa da kaybetse de San Francisco savcısının yıllarca peşini bırakmayacaktı.

Adrenalin şok dalgaları, mahkemenin işleri tamamlandıkça daha sık geliyordu ve hakimın "Bayan Castellano, sıra sizde" diyeceği an yaklaşıyordu.

Yuki savunma masasını kontrol etmek için başını kırk beş derece sağa çevirdi. Tam o anda, Newt Gardner yüzünü onun. Yakın çekim için hazırđı: başı yeni tıraş edilmiş, gömleği mermer gibi sert, takım elbisesi ince ve şıktı. El yapımı, klasik bir lacivert.

Gardner gülümsedi ve selamlamak için başını eğdi. Yuki de başıyla onayladı. Gardener'ın söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyi kişisel olarak algılamamanın bir anlamı yoktu. Yuki'nin

Günün sözü "Sakin ol kızım. Bunu başarabilirsin."

Nicky Gaines tabletine yazmış. *Ne sürüngen* ama.

Başını salladı, nota ekledi, *Evet ve o katil bile değil*.

Bununla birlikte, sanık Lucas Burke tam bir canı gibi görünüyordu. Daha önce kullandığı keskin çelik jiletlerden sonra plastik jiletlere alışkın değilmiş gibi kötü tıraş olmuştu. Takım elbise, gömlek ve kravat giymesine izin verilmişti.

jüri üyelerini haksız yere önyargılı hale getirebilecek turuncu tulum. Yine de, buruşuk tüvit ceketı ve kirli gömleği masumiyet görüntüsünü desteklemiyordu.

Yuki onun cinayetlerden bu yana yaşlandığını da gözlemledi. Daha fazla Muhtemelen verdiği kilolardan dolayı çenesinin altında bir gıdı vardı. Saçları kumraldan griye dönmüştü. Avukatı ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. Burke daha dik oturdu, sanki iyi bir duruş onu üçlü cinayetten beraat ettirecekmiş gibi.

Yuki derin nefesler aldı, sessizce bıraktı ve gözleri kapalı bir şekilde bu sarı ahşap panelli mahkeme salonunu Baker Plajı olarak hayal etti. Bebeğın kıyı şeridindeki fotoğraflarını görmüştü ve jüri üyelerinin zihnine yerleştireceği görüntü de buydu.

Nick masanın altından bir diziyle onu dürttü.

Hafifçe uğuldayan galeri sessizliğe büründü.

Yargıç Passarelli, "Tamam millet. Sakin olun. Birbirinizle ya da duruşma salonundan çıkarılma tehlikesi olan hiç kimseyle konuşmayın. Öğlen saatlerinde yemek arası verilecek. Tuvalet molasına ihtiyaç duyacağını düşünen herkes şimdi çıksın ve saat birde geri gelsin. Sorusu olan var mı? Güzel.

"ADA Castellano. Açılış konuşmanızı yapmaya hazır mısınız?"

BÖLÜM 76

CINDY THOMAS, Kathleen Wyatt'ın vahşi gözlerle ve tiz bir sesle ofisine dalıp sadece birkaç saattir kayıp olan kızı için ilgi istediğinden beri bugünü bekliyordu.

Kathleen'in içgüdüleri keskindi.

Cindy, Lindsay'i bu işe bulaştırarak doğru olanı yapmıştı.

Ve tüm bu iğrenç hikâye oradan itibaren gelişti: Lorrie, Misty, Wendy, Susan ve son olarak boğazı kesilmiş ve hâlâ Volvo'sunun yolcu koltuğuna bağlı olan Tara.

Bugünden itibaren Cindy'nin görevi bu davayı her gün haber yapmaktı. Köşe yazısının kaldırılıp başka bir yerde yeniden basılacağını ya da yeniden yazılıp dünya çapında her türlü medyada tekrar yayınlanacağını biliyordu. Eğer Yuki'nin argümanı jüriyi ikna ederse, Lucas Burke üç cinayet suçundan hüküm giyecekti.

Bir daha asla özgür olamayacaktı.

Yargıç açılış konuşmasını yapması için Yuki'yi çağırdı ve Cindy sevgili arkadaşının jüri locasına doğru yürüdüğünü oldukça iyi görebiliyordu.

Yuki günaydın dedi ve kendini on iki jüri üyesine ve üç yedek üyeye, toplam sekiz kadın ve yedi erkeğe tanıttı. Cindy ne kadar çok kadın olursa o kadar iyi olur diye düşündü ve bu davada jüri başkanı da bir kadındı.

Yuki elleri iki yanında jüri locasının önünde durdu ve "Sizi Lucas ve Tara Burke'ün küçük evlerinde bir Pazartesi sabahına götürmek istiyorum. Dublin Caddesi'ndeki ev. Sanığa göre, karısıyla kavga etmişlerdir. Lucas, Tara'nın giysilere ve önemsiz şeylere çok fazla para harcamasına kızmıştır. Daha sonra polise bu kavgayı bağırış çağırış, kapı çarpma türünden bir kavga olarak tarif eder. Fiziksel bir şey yok.

"Burke'lerin evinin ön kapısının üzerinde bir güvenlik kamerası var ve size görüntüleri izlettiğimizde göreceksiniz ki bu kavganın sabahında Bay Burke gümüş rengi Audi'sine biniyor ve Dublin Caddesi'nden kuzeye doğru hızla gidiyor. Yirmi dakika sonra, yirmi yaşındaki Tara Burke On altı aylık kızları Lorrie Annette Burke ile birlikte. Kızları

Ayrıca üç çantası var; bilgisayar, bebek bezi ve bir gecelik çanta. Kasette Tara'nın kırmızı Volvo'suna bindiği ve bebeği arabaya yerleştirdikten sonra arabanın koltuğuna oturur ve kendini sürücü koltuğuna bağlar, Dublin Caddesi'nde güneye, kocasının gittiği yönün tersine doğru sürer.

"Tara kameranın görüş alanından çıktıktan sonra, Lorrie ile birlikte bir daha asla canlı olarak görülmezler."

Cindy, Yuki'nin jüri üyelerinin ifadelerini almak için duraklamasını izledi ve sonra sürükleyici anlatımına devam etti.

"Kayıtlar ve tanıklar bize Lucas Burke'ün o sabah sekizden önce Sunset Park Prep'e geldiğini söylüyor. Okulda kalıyor, ders veriyor, öğrencilerle görüşüyor. Kayıtlar ayrıca saat on biri on geçte cep telefonundan eşini aradığını ve eşinin de cevap verdiğini gösteriyor. Görüşmeleri üç dakikadan az sürüyor.

"Ne söylendi? Özür dilendi mi? Kabul edildi mi? Bay Burke karısıyla okuldan sonra buluşmayı ayarladı mı ve gerçekten buluştular mı? Bay Burke polise Tara'dan özür dilediğini ve günün sonunda görüşeceklerini söylediğini, ancak Tara ve Lorrie'nin eve gelmediğini söyledi."

Galeriden gelen bir öksürük sesi odada yankılandı. Yuki bu anı kullanarak avukat masasına döndü ve bir bardak su içerek son cümleyi beklemeye başladı.

Cindy, "Tara ve Lorrie bir daha canlı görülmedi" diye yazdı. Tüm gelişmeleri telefonuna kaydediyordu ama bu bilinen son iletişim göze çarpan bir alt başlıktı. Ve Tara ile Lorrie'nin o sabah yaşadıkları son anları paranteze alıyordu.

Öksürük kesilmişti ve Yuki tekrar jüriye hitap etti. "Tara ve Lorrie o gece ya da bir daha eve gelmediler. Çarşamba sabahı saat altı on beşte Lorrie'nin küçük bedeni Baker Sahili'nde kıyıya vurmuş halde bulundu."

BÖLÜM 77

YUKİ'NİN GÖZLERİ jüri locasının sol ikinci sırasındaki kadın jüri üyesine takıldı.

Açılıştan beş dakika sonra, genç ve güzel kadının elinde bir tomar Elllerinde mendiller ve gözlerinde yaşlar vardı. Yuki, üç numaralı jüri üyesinin evde bir bebeği olduğunu sorgu sırasında ona sorduğu sorulardan biliyordu.

Newt'in onu dışlamaması muazzam bir aşırı özgüven.

Yuki gözlerini ön sıraya çevirdi ve Tara ile Lorrie Burke'ün bilinen son görülme anını özetledikten sonra, "Aynı gün, Lorrie'nin cesedinin bulunmasından sonra, Bay Burke SFPD'ye bir gece önce eve geldiğinde evin boş olduğunu, televizyon izlediğini ve saat onda ışıkları kapattığını söyledi.

"Bu yüzden, tatmin edici bir şekilde cevaplanmamış bir soru soruyorum. Pazartesi günü saat üç buçuktan sonra Bay Burke okuldan çıktığında neredeydi? Evliliği ve hayatı hakkında düşünebilmek için sahile doğru uzun bir yolculuğa çıktığını söylüyor.

"Tara ve Lorrie Burke o gece öldüler ve cesetleri daha sonra okyanustan kıyıya vurdu. Su, kanıtların çoğunu sürükleyip götürdü, bu yüzden tam olarak ne olduğunu asla bilemeyeceğiz. Ama şunu kesin olarak biliyoruz.

"Lucas Burke Pazartesi gecesine eve geldiğinde, Tara ve Lorrie orada değildir ve bütün gece ve ertesi gün evde bulunmazlar. Yine de Bay Burke'ün, bahsettiğim üç dakikalık aramanın ötesinde karısını aramadığını biliyoruz. Tara ve Lorrie'nin kayıp olduğunu bildirmek için polisi aramıyor. Çarşamba sabahı işe gider ve okul müdürü tarafından korkunç bir haber vermek üzere sınıfta rahatsız edilir. On altı yaşlarında bir kız çocuğu Baker Sahili'nde karaya vurmuş.

"Burke, Sunset Park Prep'ten ayrılır ve saat dokuzda olay yerine varır. Halka açık park alanı çoktan seyirciler, gazeteciler ve polisle dolmuştur ve park alanını ayıran bir kordon çekilmiştir

yoldan. Polis yoldan geçenleri uzaklaştırıyor, sürücülerin araçlarını çekmelerini sağlıyor.

"Perişan haldeki Lucas Burke, ölen kişiyi kızı olarak teşhis etti. Ancak bir gün önce, Salı günü SFPD müfettişleri tarafından sorgulandığında, onlara Tara ve Lorrie'nin eve gelmemesini umursamadığını söylemişti. Tara'yı manik, dürtüsel, 'deli' olarak tanımlamış ve daha önce de kaçtığını iddia etmiştir.

"Tara'nın alışverişe gittiğini ve kendisine hala kızgın olduğunu düşündüğünü ve kavgaya için içten ve ateşli bir şekilde özür dilemesine rağmen, bir motele yerleştiğini ya da bir arkadaşının yanında kaldığını tahmin ettiğini söylüyor. Kavgadan önce kredi ve banka kartlarını iptal etmişti ve Tara'nın fazla nakdi yoktu, bu yüzden yakında parasının biteceğini ve eve geleceğini düşünüyordu.

"Ama bayanlar ve baylar, Tara eve gelmiyor, kızı ölü bulunduktan sonra bile. Arabası görülmedi. Annesini ya da arkadaşlarını aramadı, kocasını da aramadı.

"Böylece, Bay Burke önemli bir tanık olarak tutulur ve sorgulanır. Sorgulama sırasında çok öfkeliydi. Karısının 'cılıncı' bir şey yaptığından emindir. Polisin onu aramaya devam etmesi gerektiğini. Yirmi dört saat sonra, Bay Burke serbest bırakıldıktan sonra, evinin aranması için bir arama emri imzalanır.

evini aramaya başlar. Evi polis ve Adli Tıp ekibi tarafından aranırken Bay Burke arabasıyla kaçır ve sonraki iki gün boyunca kendisinden haber alınamaz.

"Nereye gidiyor?

"Eski karısı Alexandra Conroy'un yaşadığı Sacramento'ya gidiyor ve ikisi birlikte Carmel-by-the-Sea'deki bir tatil köyüne gidiyorlar. Bay Conroy'a göre.

Burke, onu San Francisco'ya geri getiren şey, bir gazetenin 'Misty' olarak bilinen genç öğrencisi ve metresi Melissa Fogarty'nin cinayetini manşetten duyurdu.

"Halk, Bay Burke şehir dışındayken onu Bayan Fogarty'nin cinayetiyle nasıl suçlayabilir?

"Çünkü aynı anda iki yerde bulunamayacağı halde, mazeretinin kasıtlı ya da kasıtsız olarak tahrif edildiğine inanıyoruz. Bay Burke'ün eski eşinin, Carmel'de bulundukları süre boyunca Bay Burke'ün kendisiyle birlikte olduğu ve Cuma akşamı Bayan Fogarty'yi öldürmek için San Francisco'ya döndüğü konusunda yanıltıldığına inanıyoruz.

"Bayan Fogarty'nin o Cuma akşamı saat sekiz sularında Sunset Park Prep'in otoparkında Bay Burke'ü beklediği videoyu göstereceğiz. Misty bu okula gidiyor.

Okul. Burası Bay Burke'ün öğretmenlik yaptığı ve tanışıp ilişkilerine başladıkları yerdir. O gece, kadın onu beklerken, Bay Burke'ün Bayan Fogarty'nin arabasının arka koltuğuna bindiğini göreceksiniz. Bıçağı gencin boğazına doğru çekerken kolunun hareketini göreceksiniz. Hızlıydı, arkadan, soldan sağa doğru.

"Birkaç dakika sonra, Bayan Fogarty kan kaybından ölürken, Bay Burke arabadan ayrılır. Cinayet silahını, Bayan Fogarty ile Bayan Fogarty'yi ayıran çitin üzerinden atarak imha eder.

biçilmemiş otlar ve araba parçalarıyla dolu bir tarladan okul otoparkına. Hala, Polislin özenli çalışması ve cinayetle ilgili çekilen videonun ek incelemeleri sonucunda olay yeri inceleme ekipleri Bay Burke'e ait bir ustura olan silahı bulur.

"Adli tıp laboratuvarı, Lucas Burke'ün parmak izlerinin ve Bayan Fogarty'nin kanının, boğazını kesmek için kullanılan usturada olduğunu tespit etti.

"İkinci dereceden kanıtlar, fiziksel kanıtlarla birleştğinde sadece bir kişiyi işaret etmektedir.

"Sanık, Lucas Burke."

BÖLÜM 78

YUKİ galerideki ağlama seslerini DİNLEDİ; Misty'nin ailesi ve arkadaşları kontrolsüzce hıçkırıyordu.

Tokmak sert bir şekilde indi ve birkaç kişi salondaki yerlerinden kalkarak, kendilerine sorulmadan mahkeme salonunu terk etti. Bazı seyirciler bu fırsatı kullanarak salonun arka tarafından ön tarafa doğru ilerledi.

Savunma masasında Newt Gardner, beyni park halindeymiş gibi görünen müvekkiline fısıldıyordu. Hiçbir çark dönmüyor gibi görünüyordu.

Yargıç Passarelli Yuki'den devam etmesini istedi.

Yuki, "O Pazar, Lorrie'nin cesedinin sahile vurmasından dört gün sonra ve Misty Fogarty'nin öldürülmesinden iki gün sonra, Tara'nın kırmızı Volvo'su China Beach açıklarında gelgitte yüzeye çıkıyor. Cesedi bir tekneye bağlandı. *Yolcu* koltuğunda. Boğazı kesilmiş. Gaza baskı yapmak için arabanın gaz pedalına bir somun eklemek büyüklüğünde, sekiz buçuk kilo ağırlığında bir taş yerleştirilmiştir. Bebeğin bez çantası sürücü koltuğunun altına sıkıştırılmış ve Tara'nın üzerinde evden son kez ayrıldığı sabah giydiği kıyafetler var. Bilgisayarından, el çantasından ya da gece çantasından iz yok.

"Peki ne oldu?

"Bay Burke her türlü bilgiyi reddediyor.

"San Francisco adli tabibi Dr. Claire Washburn'e göre Lorrie boğularak öldürülmüş, ancak Tara'nın ölüm nedeni boğazının keskin bir bıçakla kesilmesi ve Dr. Washburn Melissa'nın da aynı şekilde öldürüldüğüne dair ifade verecek.

"Size cinayet silahını, Bay Burke'ün sapında parmak izleri olan usturasını ve bıçağın üzerinde Melissa Fogarty'nin kanını göstereceğiz.

"Bu doğrudan bir kanıt, bayanlar ve baylar, ve bu cinayetler Tamamen masum üç kurban, makul şüphenin ötesinde size kanıtlanacaktır.

"İlginiz ve hizmetiniz için teşekkür ederim."

Yuki koltuğuna geri döndü. Galeri uğuldamaya başladı. Cindy'ye baktı ve Brady'nin yerini boşalttığını gördü. Nick Gaines'in tableti bir notla birlikte önünde duruyordu.

Harika iş çıkardın, Yuki. Kusursuz.

O da öyle düşünüyordu.

Savunma açılış konuşmasını yapmak üzere çağrılmıştı ve Yuki'nin iyi yapılmış bir iş duygusu yıkılmak üzereydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 79

CINDY, telefonunun şarj cihazını koltuğunun arkasındaki süpürgelikte bulunan elektrik prizine takmaya çalışarak uğraştı ve sonunda görevi tamamladı.

Yargıç, savunma avukatının açılış konuşmasına hazır olup olmadığını sordu ve o da hazır olduğunu söyledi. Telefonunun şarjının bitmesi için kötü bir zamandı. Cindy pil simgesinin telefonun şarj olduğunu göstermesini izledi. Defterini yerden aldı ve -mahkeme salonundaki 140 kişiyle birlikte- bakışlarını Newt Gardner'a odakladı. Newt Gardner Şovmenliğiyle tanınan Cindy, her ne kadar Yuki'nin yanında olsa da çalışan bir muhabirdi ve Newt Gardner'ın olduğu her yerde haber vardı.

Gardner ayağa kalktı ve sandalyesini bara dayanacak şekilde geriye çekti. Elini tanıdık bir şekilde müvekkilinin omzuna koyarak Lucas Burke'ün ne kadar iyi bir adam olduğunu gösterdi. Bir süre masasının arkasında durarak gerilimin artmasına izin verdi. Sonra Gardner kuyudan kürsüye doğru yürüdü. Sadece jüri üyelerine değil, tüm izleyicilere de seslenebileceği bir yerde, kürsünün ortasında.

Kendini tanıttı ve otuz yıldır savunma avukatı olduğunu söyledi. Cindy bunun sahte alçakgönüllülüğün tanımı olduğunu düşündü. "Tanıtıma ihtiyacım olmadığını biliyorum" da diyebilirdi, ama adını ve masum bir adamı temsil ettiğini söyledi.

"Hiçbir suç ya da kabahat işlememiş olan Lucas Burke'ü temsil etmekten memnuniyet duyuyorum; park yasağı olan bir yere park etmemiş, vandalizm ya da düzensiz davranıştan tutuklanmamış ve kesinlikle cinayet işlememiş. Savcılık sizden noktaları birleştirmenizi istiyor.

"Herhangi bir nokta gören var mı?

"Nokta falan yok. Korkunç olaylar oldu ve Lucas da kurbanlardan biri. Kızı, karısı ve evet, kız arkadaşı, hepsi bir hafta içinde öldürüldü.

"Ama katil yargılanmıyor.

"Katil hala serbest olan bir seri katil. Eğer Bayan Castellano onu sanık sandalyesine oturtsaydı farklı bir hikaye anlatırdı. Bu katilin onlarca yıldır FBI tarafından arandığını söylerdi. Psikopat bir katil olduğunu. Kendi karısını, kızını ve diğer pek çok masum genç kadını öldürdüğü için insan avına maruz kaldığını.

"Ve dünyada en çok nefret ettiği kişi benim müvekkilim.

"Kibri tehlikede. Narsisizmi öfke içinde. Eylemleri için başka nedenleri olabilir ama böyle bir adamı anlamaya başlayamayız.

Üst düzey kolluk kuvvetleri onlarca yıldır onu arıyor, yakalamayı her seferinde kıl payı kaçırıyor ve o da asla geride bırakmıyor. Askeri eğitimi var. Elle öldürme konusunda ustadır."

Gardner izleyicilere bakmak için durakladı ve jüri üyeleriyle yüzleşmek için geri döndü.

"Son yirmi yıl içinde bu katil birçok isimle anıldı: Catalina'nın Hayaleti. Quicksilver, cıva dediğimiz sıvı metal için. Cıvayı tutamazsınız. Elinizden kayıp gider. Katilin başka isimleri de var ama en güçlüsü, kalbinizi tutup sıkacak olanı, müvekkilimin hayatı boyunca ona taktığı isim.

"Lucas ona 'Baba' dedi."

Mahkeme salonunda uzun bir soluk alma sesi duyuldu. Cindy her şeyi, yargıcın yüzündeki şoku, sanığın nasıl yere yığıldığını Yuki taş suratlı otururken avukat masasında.

Yargıç Passarelli, "Bay Gardner?" diye sorana kadar zaman geçti. "Özür dilerim, Sayın Yargıç."

Gardner masasına doğru yürüdü ve ağzını müvekkilinin kulağına yaklaştırdı. Lucas Burke başını salladı, yüzünü cep mendiliyle sildi ve sandalyesinin kollarını kavrayarak az çok dik oturdu. Cindy, "Lucas Burke yıkılmış görünüyor," diye yazdı.

Newt Gardner kürsüye geri döndü ve şöyle dedi: "Sayın jüri üyeleri, bu gölge kişiyi ben uydurmuyorum. O her yönüyle gerçek ve hükümet müfettişleriyle yaptığım görüşmelere göre bu adamın öldürdüğü kadınların çok azını biliyoruz.

"Ancak bu davanın amaçları doğrultusunda biz üç kişiyle ilgileniyoruz. Tara Burke, Lorrie Burke ve Melissa Fogarty, Lucas'ı seven ve onu da seven on sekiz yaşında liseli bir kız.

"Sana yemin ederim. Lucas onların hiçbirini öldürmedi. Kendini öldürmeyi tercih ederdi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 80

YUKI, Gardner'ın sunumu karşısında hem şok oldu hem de dehşete kapıldı.

Küçük mahkeme salonunda etrafına bakınırken, doğrudan ona bakmaya, onu sinirlendirmeye ve elini gevşetmeye dikkat etti.

Jüriden, rüzgarda olduğu için tanık listesinde bile görünmeyen Evan Burke'ün üç gerçek kişiyi öldürmekten suçlu olduğuna inanmasını istiyordu.

Yuki, Gardener'ın teorisiyle nereye varmaya çalıştığını biliyordu ama jüri üyelerinin duman ve aynaların arasından kendilerinden sadece birkaç metre ötede oturan gerçek katili göreceklerine ve onu suçlu, suçlu, suçlu bulacaklarına güveniyordu.

Tara. Lorrie. Melissa.

Araç, sebep, fırsat ve kabzasında parmak izi olan bir cinayet silahı.

Gardner devam etti.

"Savcılık makamı elbette size gösterecekleri videoların aynısını savunmaya da sağlamıştır.

"İlk olarak, Lucas'ın bir Pazartesi sabahı karısıyla kavga ettikten sonra evinden çıkarkenki görüntülerini göreceksiniz. Otuz iki dakika sonra karısı Tara bebekle birlikte ayrılıyor. Savcı Castellano'nun size söylediği gibi, kadın Eşyalar ve muhtemelen geceyi evden uzakta geçirme planları.

"Daha sonra, aynı gün hava karardıktan sonra, kamera Lucas'ın sekiz buçuk civarında eve geldiğini ve ertesi sabah yedide tekrar ayrıldığını kaydedecek. Tara'nın arabası garaj yolunda değil. Salı günü SFPD tarafından ofisinde sorgulanır ve tam bir işbirliği yapar. Ertesi sabah korkunç bir haber alır. küçük kızının Baker Plajı'nda ölü yattığı haberini alır. "Bir polis çavuşu onu tam da bu binaya götürür.

sorgulanır ve önemli bir tanık olarak tutulur, ertesi gün serbest bırakılır. Eve gider ve birkaç saat sonra polis arabaları gelir, birkaç müfettiş ön kapıya gelir ve Lucas'a bir arama emri verir. Kendisinden dışarıda kalması istenir.

Onlar evini ararken, üzüntüden neredeyse çılgına dönmüş olan Lucas arabasına biner ve Sacramento'ya doğru yola çıkar.

"Polis ve CSI Dublin Caddesi'ne girdikten sonra Burke'lerin evinin güvenlik kamerasından başka görüntü gelmez. CSI alıcının bağlantısını keser ve laboratuara geri götürür.

"Ancak bu davadaki en önemli bilgi videoda yer alıyor.

Tara Burke'ün evden çıktığını ve *kapıyı kilitlemediğini* görüyoruz.

Müvekkilim bana karısının ön, arka ya da yan kapıları *asla* kilitlemediğini söyledi. Yani onu öldürmeyi planlıyor olsaydınız, bunun farkında olurdunuz ve Burke'ün evine kameranın olmadığı arka taraftan girebilirdiniz.

"Bu gerçek tekrar gündeme gelecek. *Tara kapıları hiç kilitlemedi.*

"Savcılık size Lucas Burke'ün kız arkadaşı Misty olarak bilinen Bayan Melissa Fogarty'nin videosunu gösterecek. Video Lorrie Burke'ün cesedinin Baker Beach'te bulunmasından iki gün sonra, Cuma günü çekilmiş. Bu video akşam saat 8'de Luke'un İngilizce öğretmenliği yaptığı ve Misty'nin de son sınıfta olduğu okulun otoparkında çekilmiş. Bu ikili sık sık bu saatte boş otoparkta buluşurlardı ama bu gece Lucas Burke Misty'yle buluşmaya gelmiyordu. Şehirden ayrılmış, evinden Sacramento'ya gitmiş ve eski karısı Alexandra Conroy'un ikisine de Carmel-by-the-Sea'ye gitmelerini önermişti. sağlığını.

"İkisi ertesi sabah arabayla Carmel'e giderler. Sadece bir gün sonra, Cumartesi günü, Lucas ve eski karısı otelde kahvaltı ederken, Lucas inanmadığı bir manşetin yer aldığı bir gazete görür."

Gardner, "Gazete bu." dedi.

Yuki'nin manşetini ezberleyecek kadar çok gördüğü gazeteyi kaldırdı.

"Yaralayan Katil İkinci Kurbanını Aldı." Misty'nin tatlı yüzü ön sayfanın geri kalanını dolduruyordu.

Gardner devam etti.

"Bayan Conroy, Lucas'la Sacramento'ya vardıkları andan bir buçuk gün sonra San Francisco'ya döndükleri ana kadar birlikte olduklarına dair ifade verecek. Peki savcılık nasıl olur da müvekkilimin Melissa Fogarty'yi

öldürdüğü, cinayet silahını yabani otların arasına attığı ve - voilà

- Bıçağında Melissa'nın kanı ve sapında Lucas Burke'ün parmak izleri mi var?

"Savcılığın teorisini saçmalık olarak görüyorum. Deliklerle dolu bir teori çünkü Lucas orada değildi. Elllerinde olası bir cinayet silahı var.

Lucas'a aitmiş. Ama Melissa Fogarty öldürüldüğünde elinde olduğuna dair kanıtları yok.

"Size bu tarifsiz cinayetleri başka birinin işlediğini kanıtlayacağım. Müvekkilimin evine erişimi vardı. Tıraş bıçağına erişimi vardı.

"Tara'nın cesedine gelince. Zavallı kadının arabası China Beach yakınlarında yüzeye çıktığında neredeyse bir haftadır okyanustaydı. Şişmişti ve okyanus hayvanları - balıklar, yengeçler, foklar, her neyse - ona sert davranmışlardı. Ama yine de boğazını soldan sağa doğru kesen düz kenarlı bir usturayla öldürüldüğü açıktı. Öldüğünde ya da ölmek üzereyken, katili gaza basmış ve arabayı içinde anne ve kızıyla birlikte okyanusa göndermişti.

"Müvekkilim Lucas Burke bunu yapmadı. Savcılık ne isterse söyleyebilir ama ellerinde ne bir tanık, ne bir iz, ne de Tara Burke'ü öldüren kişinin net bir görüntüsü var.

"Bunu müvekkilim yapmadı.

"Lucas bu insanların hiçbirini öldürmedi.

"Hayatında hiç kimseyi öldürmedi. Ama avukatı olarak masumiyetini kanıtlamak zorunda değilim.

"Savcılık makul şüphenin ötesinde suçluluğunu kanıtlamak zorundadır."

Yuki, Gardner'ın jüriye teşekkür edip yerine dönmesini izledi. Kolunu Burke'ün omuzlarına doladı ve müvekkili başını masaya koyarak yüksek sesle ve gerçekçi bir şekilde hıçkırdı.

Yargıç, Yuki ve Gardner'ı kürsüye çağırdı ve "Şimdi ara vermemiz ve öğle yemeğinden sonra tekrar devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum" dedi.

Gardner, "Evet, evet, Tanrı aşkına, evet." dedi. Yuki,

"Katılıyorum, Sayın Yargıç." dedi.

Mahkeme saat 1'e kadar ertelendi.

BÖLÜM 81

Telefon geldiğinde BRADY'nin ofisindeydim.

Bir süre sonra, "Bekle tatlım, Lindsay'e de söylemeni istiyorum," dedi.

Brady konsolundaki bir düğmeye bastı ve ben de masama gidip "Yuki? Neyin var?" dedim.

Sesi gergindi.

"Linds, Brady'ye Evan Burke'ü bulmak için bir deneme daha yapabilir misin diye sordum. Onunla konuşmak istiyorum."

"Tam Dağı'ndaki evine kamera yerleştirdik. Geri dönmedi.

Kabinli kruvazörü hâlâ Richardson Bay Marina'daki yerinde duruyor." "Yani bunun bir çıkmaz sokak olduğunu mu söylüyorsun?"

Pazartesi sabahı saat 10:30'du.

Yuki'nin Evan Burke'ü bir kez daha yargılamamızı istemesi, davası hakkında şüpheleri olduğu anlamına geliyordu ve eğer o böyle hissediyorsa, jüri üyeleri de kesinlikle aynı şeyi hissedecekti.

"Bu sabah ne oldu?" diye sordum.

"Ben yanıyordum ama Gardner çatışmaya bir bomba getirdi."

"Birkaç kelime daha söyleyin lütfen."

İçini çekti, "Tamam. Gardner, Evan'ın hepsini öldürdüğüne dair güçlü bir kanıt sundu. Lucas yıkıldı. Yargıç ağladığı için oyunu iptal etti. Uzun bir öğle arasından sonra yeniden toplanıyoruz."

"Seni sonra ararım," dedim. "Sana bir içki ısmarlarım." "Ya da iki tane," dedi.

"Başını dik tut kızım," dedim.

Telefonu kapattım, masamdan ayrıldım, Cappy, Chi, Alvarez ve Conklin'i aradım ve koridordan geçerek köşedeki görev gücü ofisimize gittik. Lucas Burke davasının tarihi belli olduktan sonra başka cinayetlerle ilgilenmeye başlamıştık.

Beşimiz sandalyeleri masaya doğru sürüklerken, ekibe her şeyi yeni gözlerle tekrar gözden geçirmemiz gerektiğini söyledim.

"Çevrilmemiş bir taş arayın. Kutsal kase değilse endişelenme. Bize bir ipucu lazım."

Evan Burke'ün askerlik günlerinden kalma kimlik fotoğrafı beyaz tahtanın ortasındaydı. Fotoğraf çekildiğinde çocuktuk ve Lucas ona benzese de Evan daha yakışıklıydı. Eğer katil oysa.

Genç kadınlara nasıl büyü yapabildiğini ve onları tehlikenin farkına varmadan nasıl öldürebildiğini.

Hem basılı kopyalarda hem de rakamlarda yığınla verimiz vardı ve Paul Chi süper organize olduğu için hepsini biliyordu.

Artık kontrolü ele almış, dosyaları çağırıyor, haritaları beyaz tahtaya yapıştırıyordu. Artık Batı Yakası genelinde, Kaliforniya'ya özgü olmamakla birlikte, beş ila yedi kurbandan oluşan coğrafi kalıplara giren faili meçhul vakalar vardı. Oregon, Nevada'da da birkaç küme vardı.

Kurbanlar belirsizdi ve aynı zamanda katil hakkında çok şey anlatıyordu. Cesetler hem yeni öldürülmüş hem de uzun süredir gömülü olarak bulunmuştu. Hepsi otuz yaşın altında kadınlardı ve hepsi boğazlarından keskin bir bıçakla öldürülmüşlerdi.

Chi, "Mümkün olduğunca kıyı şeridini ve iç su yollarını tercih ediyor. Kurbanların bulunduğu yerlerden çizgiler çizerseniz, bağlantı noktasının San Francisco olduğunu görebilirsiniz."

Olası kurbanlarla ilgili derlenmiş verilere baktık ve göğsünde Misty ve Wendy Franks'te bulduklarımıza benzer bıçak izleri olan sadece bir kadın vakası bulduk. Muhtemelen katil daha yeni bir tarz deniyordu.

Alvarez bize Luke'un küçükken babasına bağlı olduğunu, ancak babasının hiçbir zaman yanında olmadığını, bunun da onun babasına özlem duymasına ve aynı zamanda ondan nefret etmesine neden olduğu teorisini anlatmıştı.

Babam neredeydi? Kendi karısını ve kızını öldürmek için eve dönmeden önce şehir dışında bir cinayet çılgınlığındaydı.

Alvarez, "Bu hasta ebeveyn hakkında biraz araştırma yaptım. kopukluk" dedi. "Özellikle Fransa ve İsviçre'de, evde zor duran babaları 'tutulma babaları' olarak adlandırıyorlar.

Eğer bu Evan için doğruysa, Lucas da onun ilgisine hasret kalmıştı. Ve sonra annesi ve kız kardeşi kayboldu. Cesetleri hiç bulunamadı. Belki Luke biliyordu. Belki de gün ışığına çıkarmadığı kötü bir hissi vardı. Ya da. Belki de cinayetleri babasının sevgisini kazanmak için işledi."

Başka bir teorisi olan var mı diye sordum. Kimsenin yoktu. Düzinelerce Cinayet Masası birimi onu bulamadıysa, bu kasvetli odada, saat öğleden sonraki mahkeme oturumuna doğru ilerlerken bunu nasıl yapabilirdik?

Bryant Sokağı'nın gürültüsüne doğru dışarı çıktım ve Joe'yu aradım.

"Berney'e ulaşabilir misin? Lütfen. Şu andan daha önemli bir zaman olamazdı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 82

Ben ekip odasına varmadan JOE beni geri aradı.

"Berney'e ulaştım," dedi. "Evan Burke'ü Nevada'ya doğru takip ediyor. Burke geçmişte Vegas'a musallat oldu."

Sonra Joe dedi ki, "Berney bir şey daha ekledi: *Lindsay'e benimle bu akşam Bellagio Otel'de buluşmasını söyle.*"

"Tüm söylediği bu mu?"

"O az konuşan bir adam. Bazen hiç konuşmaz. Linds, destek getirmeni öneririm."

Patronların bu isteği geri çevireceğinden oldukça emindim, ama lanet olsun. Denemek zorundaydım. Clapper ekip odasına nadir bir ziyaret yapıyordu ve Brady ile görüşüyordu. Cama vurdum ve içeri daldım. Her iki adam da bana baktı, ben kısa ve keskin sunumumu bitirene kadar hiçbir şey söylemediler.

"Yuki'nin Evan Burke'ün ifadesini alması gerekiyor. Joe'nun gizli bir bağlantısı Burke'ü takip ediyor ve bana en kısa zamanda Vegas'a gitmemi tavsiye etti. Eğer kabul edersen, Alvarez'i de getirmek istiyorum. Vegas'ı biliyor, polisleri ve kumarhanelerdeki güvenliği tanıyor. LVPD'den izin almam gerekecek."

Brady, "Bana uyar. Şef?" Clapper,

"Alvarez'i iyi seçmişsiniz." dedi.

Brady'nin telefonunu kaptı ve Las Vegas Polis Şefi Alexander Belinky'yi arayarak Alvarez ve benim "bir tanığı takip ettiğimizi" ve elimizde bir mahkeme celbi olduğunu söyledi.

"Öyle mi?" Telefonu kapattıktan sonra söyledim. "Yapacaksın."

Bir buçuk saat sonra, Alvarez ve ben SFO'da Terminal 3'teydik.

Uçağımız kırk beş dakika içinde kalkacaktı. Alvarez, Joe ve Julie ile FaceTiming yaptığım oturma alanımıza Cinnabon ve kahve getirdi.

Julie'ye koltuklarımızın üzerindeki tavandan sarkan metalik heykel sürüsünü gösterdim. Onlar çevremizi yansıtan parlak bronz ışıklardı.

Yirmi metre yukarıdan, yolcu salonunun, hareket halindeki insan kalabalığının ve vitrinlerin kıvrımlı görüntülerini gösteriyordu. Mood müzik çalıyordu ve sıcaklık optimumdu.

Eğleniyormuş gibi görünmeye çalıştım ama tabii ki numara yapıyordum. Ailemle vedalaştım ve Vegas'tan arayacağımı söyledim.

Sonra Richie'yi aradım.

"İyi misin?" Rich sordu.

"Geçmişe dönüşler yaşıyorum."

Terminal 3'e en son girdiğimizde, havaalanının içinde bir yerde saatli bir bomba vardı. Polis kılığına girmiş kişiler tarafından ateş açılmış ve bir yaya kovalamacası bizi havaalanı pastasının içinden Loop trenlerine kadar götürmüştü. Ölümlü bir çatışma olmuştu. Ve biz de kolayca gidenlere katılabilirdik. Sanki sanal gerçeklik başlığı takmışım gibi hala net bir şekilde görebiliyordum.

Travma sonrası yaşadığım anıları Alvarez ile paylaşmaya hazır değildim, bu yüzden kahvemi yudumlayıp yürüyen merdivenleri ve havaalanı mağazalarını izledim. Bir ayağım geçmişte olsa bile, yakın gelecek hakkında endişeliydim. Evan Burke'ün peşinden gidiyorduk ve ruhani rehberimiz Berney adındaki gizemli hortlaktı.

Joe, Berney'nin belirsiz davrandığını kabul etti. "O böyle biridir," demişti Joe. "Ona güveniyorum."

Adama güvenmek ya da güvenmemek için hiçbir dayanağım yoktu. Joe'nun Berney konusunda çok tecrübeli olduğundan hiç şüphem yoktu ama benim için o bir soru işaretiydi ve Evan Burke benim tecrübelerime göre silahlı ve çok tehlikeliydi.

Alvarez beni şimdiki zamana getirdi.

"Boksör," dedi.

"Hmm?"

"Uçağımız çağrıldı."

Görevimiz hakkında "Lindsay'e benimle Bellagio'da buluşmasını söyle" dışında hiçbir bilgi vermeden kapıya yöneldik.

BÖLÜM 83

VEGAS UÇUŞU kısa ve sorunsuz geçti ve saat ikide havaalanından çıktığımızda Uber'imiz McCarran'ın ana terminalinin dışında bekliyordu.

Hızla Bellagio'ya ulaştık; Bellagio'nun otuzdan fazla farklı şarkıyla senkronize edilen tasarım harikası fiskiyesinin önünden geçtik. Alvarez'le birlikte otele giriş yaptık ve resepsiyon görevlisi bana iki zarf uzattı; biri beyazdı ve üzerinde "İş Merkezi" yazıyordu. İsmim bir etiketin üzerine yazılmıştı. Diğerisi ise Bellagio oteline ait bir zarftı ve ismim mavi tükenmez mürekkeple yazılmıştı.

Alvarez ve ben iki yatak odalı süitimize yerleşene kadar bekledim - Clapper'ın bizi Joe's CI ile aynı yere yerleştirme kararı sayesinde. Neon şehrin göz kamaştırıcı panoramik manzarasına sahiptik. Ama bu bir iş gezisiydi. Büyük zarfın ucunu yırtarak açtım ve içindekileri çıkardım. Her biri üçe katlanmış iki sert kâğıt vardı.

Birinci belge, Evan Burke'ün duruşmaya katılması için mahkeme hakimi ve savcı Leonard Parisi tarafından imzalanmış fakslanmış bir mahkeme celbiydi. İkinci belge, gerekirse Nevada yüksek mahkemesine iletilmek üzere bir iade emriydi.

Alvarez, "Clapper muazzam biri, değil mi?" dedi.

Kabul ettim ve küçük zarfın kapağını açtım. İçinde bir not defterinden koparılmış bir sayfa vardı. Şöyle yazıyordu: "Saat sekizde Lago'da buluşalım. B."

Oda arkadaşşıma gösterdim.

"Lago burada, otelde."

"Sonia, yemeğe bu şekilde gidebilir miyim?" dedim.

Her zamanki kıyafetlerimi giymiştim: pantolon, erkek gömleği, mavi blazer ceket, kılıflı Glock, düz tabanlı ayakkabılar. Başını salladı, omuz silkti ve sonra şöyle dedi: "Sen iyisin ama ben lobideki butiklere inip indirim reyonundan bir elbise alacağım.

Yoksa iki polis gibi görüneceğiz. On beden misin?" "On ıla on iki," dedim.

"Ne yapabileceğime bir bakayım. Kostüm konusunda iyiyimdir."

"Belki biraz kestiririm."

"Telefonunu açık tut."

"Anlaşıldı."

Telefonumu en yakın yatak odasındaki komodinin üzerine koydum ve yatağa uzandım. Başımı yastığa koyduğumda çoktan uyumuştum. Rüyamda Berney'i gördüm. Bu fantezide onu kutunun içinde sorguluyordum.

Adın ne senin? Gerçek adın mı? Evan Burke'e olan ilgin nedir?

Ben yem miyim? Yoksa Burke'ü yakalayıp Washington'a geri götürmen için bedava işçi mi?

Rüyamda, bir vaize benzeyen casus sadece gülümsedi ama cevap vermedi.

Kağıt kırıltırma sesiyle uyandım. Alvarez lobideki alışveriş gezisinden dönmüştü ve yanında birkaç parlak çanta vardı.

"Ne aldın?"

Sonia bir çantayı açtı ve omuzdan kalçaya kadar payetlerle süslü, siyah ve ince bir şey çıkardı.

"Bunu dene," dedi. "Ben mi?"

"Her ihtimale karşı senin için bir yedeğim var..."

Gömleğimi ve pantolonumu çıkardım ve ısıltılı siyah kokteyl elbisesinin içine girdim. Alvarez, "Şimdiye kadar mükemmel. Ayakkabı numarası dokuz mu?"

Çantasından kısa topuklu bir çift siyah ayakkabı çıkardı ve bana uzattı. Onları kıpırdattım.

İyi görünüyorlardı.

Ben bacaklarıma hayran hayran bakarken, Alvarez krem rengi bir pantolon giymişti. Dönüşmüştük.

"Cagney ve Lacey," dedim.

"Rizzoli ve Isles."

Alvarez'e her zaman gizli kıyafetleri harcamayı deneyebileceğimizi söyledim. Gülüştük, sonra Alvarez "Daha işimiz bitmedi." dedi.

BÖLÜM 84

NICK GAINES beyaz tahtayı hakimın, jüri üyelerinin ve tanıkların Lorrie ve Tara Burke ile Melissa Fogarty'nin fotoğraflarını, isimlerini, doğum ve ölüm tarihlerini görebilecekleri şekilde konumlandırmıştı.

Yuki kendini iyi hissediyordu. Lucas Burke'e karşı davasını inşa ederken puanlarını tuğla tuğla diziyordu.

Hepsi de mahkemede ifade verme konusunda deneyimli olan bir dizi polis ve sahil güvenlik görevlisi görevlendirdi.

Devriye Jay Whitcomb, Baker Sahilinde kızıl saçlı bir kız çocuğunun cesedi bulunduğunda olay yerine ilk giden kişiydi. Sahil güvenlik teğmeni Samuel Waverly, Tara Burke'ün aracının kurtarılmasını yönetmişti. Okulun güvenlik görevlisi Mike Cassidy, Misty Fogarty'yi Sunset Park Prep öğrenci otoparkında park halindeki arabasında kendi kanının içinde bulan masum kişiydi. Misty'nin en yakın arkadaşı Johanna Weber, Burke'ün Melissa'ya onu sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini söylediğine tanıklık etti.

Yuki'de Lucas'ın Misty'ye yazdığı notun bir kopyası da vardı. Kanıt olarak kabul edildi ve jüriye gösterildi.

Yuki, Dr. Claire Washburn'ü kürsüye çağırdığında saat üç buçuk civarındaydı.

Claire hem yetkili hem de erişilebilirdi ve ifadesi tıbbi jargonla değil, konuşulan İngilizceyleydi.

Bebeğin boğulduğunu ve yüzündeki morluklara bakılırsa büyük ihtimalle elle boğulduğunu açıkladı.

Ve jüriye, bebeğin annesinin otopsisinden ne anladığını anlattı.

"Tara Burke'ün vücudu şişmişti ve bunu söylemenin başka bir yolu yok, deniz yaşamı tarafından çiğnenmişti. Gözleri, parmakları, yanaklarının bir kısmı yoktu ve ölümcül yara da şişmiş ve bozulmuştu. Bununla birlikte, o ölümcül yarayı ancak boğazına saplanmış keskin bir bıçak açabilirdi. Güç kullanılmıştı ve

Bayan Burke'ün neredeyse kafası kopuyordu. Hem Tara hem de Lorrie araba okyanusa düşmeden önce ölmüşlerdi."

Yuki tanığına rehberlik ederken Claire Melissa Fogarty'nin kesilmiş boğazını ve göğsündeki gereksiz gibi görünen bıçak izlerini tarif etti.

Yuki beyaz tahtaya doğru yürüdü ve Fogarty'nin fotoğrafını gösterdi. "Bu Melissa Fogarty mi?" Yuki tanığına sordu.

"Evet."

Jüri üyeleri Misty'nin fotoğrafına bakmak için döndüler. Yüz ifadesinden, objektifin arkasındaki kişiye karşı iyi duygular beslediğı anlaşıyordu. Gözleri gülümsüyordu. Sırtışı kahkahaya dönüşmek üzereydi. On sekiz yaşında çok güzel bir kızdı.

Yuki'nin sorgusu sırasında Claire kızın boğazındaki kesiğı tarif etti. Göğsünün üst kısmındaki kesiklerin "seri katil saçmalığı" olduğunu söyledi.

Yuki, yaraların yakın çekimlerinin yer aldığı morg fotoğraflarını kanıt olarak sundu ve ardından bunları jüri üyelerine verdi.

Yuki tanığına teşekkür etti ve onu savunma avukatına devretti.

Newt Gardner'ın kolluk kuvvetlerinin tanıklarına soracak bir sorusu yoktu ama Claire'i çapraz sorguya çekmek istiyordu. Gardner ayağına kalktı ve bu kez avukat masasındaki pozisyonundan konuştu.

"Dr. Washburn, bu üç kurbanın da aynı kişi tarafından öldürüldüğüne dair profesyonel bir kanaatiniz var mı?"

"İki yetişkin kadının ölüm şekillerinde bir düzen görüyorum."

"Lütfen sadece soruya cevap verin, doktor. Kurbanların hepsinin aynı kişi tarafından öldürölüp öldürölmediğini söyleyebilir misiniz?"

"Kesin olarak değil ama kanıtlar bir katili işaret ediyor."

"Nasıl yani?"

"Tara ve Melissa da boğazlarındaki benzer kesikler yüzünden öldüler."

"Yani, eğer doğru anladıysam, Lorrie ve Melissa'nın Burke'ün katili."

"Bilimsel kanıt yok."

"Yani, bu bir 'hayır'. Tara Burke ve Melissa Fogarty'nin otopsileri sırasında, müvekkilim tarafından öldürölüklerine dair kanıt elde ettiniz mi?"

"Dediğim gibi, Bay Gardner, Bayan Burke'ün boğazı kesilmiş. Günlerce okyanusta kalmış. Suyu batmış ölümcöl yaradan anladığımız kadarıyla keskin bir bıçakla açılmış. Melissa Fogarty'nin aldığı yaranın aynısı."

"Aynı mı yoksa benzer mi?"

"Bayan Burke'ün cesedinin durumu nedeniyle sadece 'benzer' diyebilirim." "Yani boğazların aynı kişi tarafından kesildiğinden bile emin değilsiniz.

silah ya da aynı kişi, yapabilir misin?"

Claire cevap vermeyince Gardener, "Maktullerin üzerinde ya da içinde müvekkilimin onları öldürdüğüne inanmanızı sağlayacak hiçbir şey bulamadınız, değil mi?" diye sordu.

Claire konuşmadı.

"Evet mi hayır mı, Dr. Washburn?"

"Müvekkilinizin o insanları öldürdüğüne dair elimde doğrudan bir kanıt yok, doğru." "Tanığa başka sorum yok."

Yuki ayağa kalktı ve "Yönlendirin, Sayın

Yargıç." dedi. Claire'e doğru yürüdü.

"Melissa Fogarty'nin göğsündeki 'seri katil saçmalığı' dediğiniz sığ yarıklar katilin imzası, kurbanı işaretleme şekli olabilir, doğru mu?"

"Evet."

"Tara Burke'ün vücudunda da benzer yaralar var mıydı?"

"Yumuşak dokunun durumu, göğüste rastgele bıçakla meydana gelen yaralanmalara işaret ediyor. Her iki kadında da katilin imzasını görüyorum."

"Teşekkür ederim, Dr. Washburn. Yerinizden kalkabilirsiniz."

BÖLÜM 85

YUKI, Kathleen Wyatt'ı herkes için çetin, Kathleen içinse yorucu olacak bir işe hazırlamıştı.

Birlikte Kathleen'in mutfak masasının karşısında konuşmuşlardı. Yuki savunma avukatı rolünü oynamış ve Kathleen'i sorgulamış, Gardner'ın neler yapabileceğini göstermek için biraz sert davranmıştı. Kathleen gözyaşlarını tutamazken Yuki onun elini tutmuş ve şöyle demişti: "Seni gözden düşürmeye çalışabilir ama jürinin *onu* kötü adam olarak görmemesi için dikkatli olmalı. Jüriye sadece bildiklerini anlat. Gardner'ın sorularını yanıtlayın ve senaryo dışına çıkmayın ya da Lucas'a isim takmayın. Kızgın ya da üzgün olman sorun değil, sadece -"

"Çıldırma."

"Çünkü mü?"

"Çünkü eğer gidersem, güvenilirliğime zarar verir."

"Kesinlikle doğru. Eğer sizi yönlendirir, rahatsız eder ya da söylediklerinizi yanlış aktarırsa itiraz edeceğim. Eğer bunaldığınızı hissederseniz, hakime ara vermeniz gerektiğini söyleyin."

Bu konuşmayı iki gün önce yapmışlardı.

Şimdi, Yuki onu tanık olarak çağırdı.

Bir güvenlik görevlisi mahkeme salonunun arka kapılarından birini açtı ve Kathleen içeri girerek koridora yöneldi.

İnce gri bir pantolon giymişti ve dağınık saçlarına biraz jöle sürmüştü. Nick kapıyı onun için açtı ve o da tanık sandalyesine yaklaştı. Yuki'ye öyle geliyordu ki Kathleen çok düzenli hareket ediyordu ve sinirlerini yatıştırmak için bir şey alıp almadığını merak etti. Manik olmaması iyi olurdu ama sakinleşmiş gibi görünürse işler ters gidebilirdi.

Kırk altı yaşındaki kadın tanık kürsüsünün dibine uzandı, elini İncil'in üzerine koydu ve tüm gerçeği söyleyeceğine dair yemin etti.

Yuki ona yaklaştı ve "Günaydın Bayan Wyatt. Tara tek çocuğunuz muydu?"

"Evet ve çok iyi bir kızdı." "Evli misiniz?"

"Kocam yaklaşık beş yıl önce kanserden öldü." "Çok üzgünüm, Kathleen. Çalışıyor musunuz?"

"Hyde'daki bir spor salonunda haftada üç gün yoga öğretiyorum ve SPCA için posta dağıtımını yapıyorum."

"Teşekkür ederim. Şimdi size merhum kızınız ve torununuzla ilgili son olayları anlatmak istiyorum."

Kathleen, "Tamam. Evet." dedi.

"Güzel. Tara'nın hayatının son bir yılını düşündüğünüzde, polisi arama fırsatınız oldu mu?"

"Evet, birkaç kez. Üç ya da dört kez."

"Onları neden aradınız?"

"Bir keresinde Tara beni aradı ve Lucas'ın onu öldürmeye çalıştığını haykırdı. Başka bir seferinde, o duşta çıktığında ellerimi yıkıyordum. Omzunda ve kalçasında morluklar gördüm. Bu kadar büyük," dedi ellerini uzatarak, aralarında beş altı santim mesafe bırakarak. "Başka bir sefer de Lorrie'nin kolunda morluklar gördüm. Parmak izi gibi görünüyordu."

Yuki bara doğru dönerek Lucas'ı görebildi; daha önce olduğu gibi masanın üzerinde kamburlaşmış, toplanmış bir kese kâğıdına benziyordu. Gözleri katlanmış ellerinin arasına odaklanmış gibiydi.

"Aradığınızda polis geldi mi?"

"Evet. Ama her seferinde Tara aşırı tepki verdiğimi söyledi ve bir hikaye uydurdu. Luke onu öldürmeye çalışmıyordu, merdivenlerden inerken onu yakalamıştı. Başka bir sefer bisikletten düşmüştü. Ve bebek hakkında, hatırlamama izin ver. Tara polise Lorrie'nin Tara polise Lorrie'nin kolunu beşiğin parmaklıklarından geçirdiğini ve mücadele ettiğini söylemişti."

"Tara ile istismar hakkında özel bir görüşme yaptınız mı?"

"İnkâr etti. Bazen ağlamaktan gözleri kan çanağına dönüyordu ama yine de inkâr etti. Lucas'ın iyi bir koca olduğunu söyledi ve bana Lorrie doğduktan sonra ona aldığı yeni kırmızı Volvo'yu gösterdi."

"Kathleen, Tara'nın istismara uğradığından şüphelendiğini başka birine söyledin mi?"

"Evet. Arkadaşlarıma söyledim ve Tara kaybolduğu anda Cindy Thomas'ın *Chronicle*'daki suç bloguna bir mesaj gönderdim."

"Peki bu nasıl sonuçlandı?"

"Gazete, bunun kanıtlanmamış bir suçlama olduğunu ve gerçek isimleri kullanmanın iftira olduğunu söyleyerek yazımı sildi."

"Gazeteye yazdığınızda nasıl bir sonuç bekliyordunuz?"

"Polisin Lucas'ı tutuklayacağını ve Tara ile Lorrie'yi bulacağını umuyordum." "Gönderiniz kaldırıldıktan sonra *San Francisco*'ya gidip Cindy Thomas'ı görmek için *Chronicle*?"

"Evet. Birbirimizi her zaman on dakika kadar kontrol etmemize rağmen Tara'ya ulaşamadım. Her on beş dakikada bir onu aradım ama yine de açmadı ya da beni aramadı."

"Bu son derece olağandışı mıydı?"

"Evlendiğinden beri konuşmadığımız tek zamandı. Üç yıldan fazla."

"Jüriye *Chronicle*'a gittiğinizde neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Cindy Thomas Luke'u suçlayan yazımı yayınlamayacağını söyledi çünkü

onun sözüne karşı benim sözümdü. O da benim için polisi aradı."

"Sonra ne oldu?"

"Polis çavuşu Boxer ile konuştum."

Yuki sordu "Peki ya Tara? Ondan haber aldın mı?"

"Hayır. İki gün sonra Lorrie'nin, meleğimin, sevgili küçük torunumun öldüğünü öğrendim."

Mahkeme salonundaki sessizlik iç çekişlere ve mırıltılara dönüştü. Yargıç tokmağını bir kez vurdu ve sessizlik geri geldi.

"Sanırım dört gün sonraydı, Tara'nın arabası okyanusta yüzüyordu. O da içindeydi. Ölmüştü. Boynu kesilmişti. Ölümünün cinayet olduğu açıklandı."

"Kathleen, bu mahkeme salonunda oturmakla suçladığın adamı görüyor musun?" "O," dedi parmağıyla Lucas Burke'ü göstererek. "Damadım, Lucas Burke, kızımın kocası, ya da dul mu demeliydim, merhum torunumun korkunç, kötü babası."

Yuki, "İfaden için teşekkür ederim, Kathleen. Bay Gardner, tanışınız."

BÖLÜM 86

Newt Gardener kürsüye çıkarken KATHLEEN ellerini kucağında birleştirdi.

Gardner bir avucunu traşlı başının üzerinde gezdirdi, yakışıklı yüzü düşünceli görünüyordu, "Bayan Wyatt, kızınızın ve torununuzun kaybından dolayı hepimiz çok üzgünüz. Korkunç trajediler."

"Teşekkür ederim ve evet, öyleler."

Lucas Burke'e bakmak için gözlerini kaldırdı ama o, avukat masasına odaklanmıştı.

Gardner, "Az önce Bay Burke'ün kızınızı taciz ettiğini bildirmek için üç ya da dört kez polise başvurduğunuzu söylediniz" dedi.

"Evet, yaptım."

"Hiç tutuklandı mı?"

"Hayır. Tara suçlamada bulunmadı. Onlara kendine zarar verdiğini söyledi." "Tara size hiç tacizden şikayet etti mi?"

"Gerek yoktu. Morlukları gördüm. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı."

"Yani bu 'hayır' demek oluyor. Hayır, size Lucas'ın onu taciz ettiğini söylemedi." "Onun için bahaneler uydurdu."

Gardner, "Anlıyorum. Bazı insanlar eşleri tarafından istismar edildiklerinde aldıkları yaraların fotoğraflarını çekip arkadaşlarına anlatıyorlar."

Yuki, "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Tanığı yönlendiriyor."

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedi Gardner. "Bu suistimale dair herhangi bir kanıt var mı?"

"Onun cinayeti kanıt mı, Bay Gardner? Peki ya Lorrie'nin ölümü? O da kanıt mı?"

"Bu onların öldürüldüğünün kanıtı Bayan Wyatt. *Lucas Burke*'ün onları öldürdüğünün değil. Teşekkür ederim. Elimde başka bir şey yok. Kaybınız için tekrar üzgünüm."

Kathleen Gardner'ın ardından bağırdı, "Bir anne her şeyi bilir. Ağladığında bebeği dolaba koyduğunu biliyorum -"

Gardner, "Bu tanıkla işim bitti, Sayın Yargıç." dedi.

"Lucas. Bana bak, sen," diye bağırdı Kathleen odanın öbür ucundan Burke'e. "Onları sen öldürdün. Bana nedenini söyle. Bunu neden yaptın?"

Yargıç, çoktan tanık sandalyesine doğru yola çıkmış olan mahkeme memurlarına işaret etti.

Kathleen yargıca, "Eskorta ihtiyacım yok, Sayın Yargıç," dedi. Ayağa kalkmış, Burke'ün yanından geçiyordu ki, gardiyanlar birer tane ve onu kapıya doğru yönlendirdi.

Kapıya doğru götürülürken Kathleen omzunun üzerinden, "Bu yanına kalmayacak," diye bağırdı.

Yuki jürinin Kathleen'in patlaması hakkında ne düşündüğünü bilemiyordu. Onu bir manyak olarak mı göreceklardı, yoksa kalbini söküp onu yolun kenarında kanlar içinde bırakan adamla aynı odada bulunan bir kadın olarak mı?

BÖLÜM 87

Saçımı düzleştirmek için naylon bir çorap başlığı giydim ve Sonia Alvarez kafa derimin üzerine kahverengi, çene uzunluğunda bir peruk çekti.

"Owww," dedim. "Sakin ol."

"*Sor-ry*. Şimdi, işimiz bitti. Ne düşünüyorsun?"

"Aynadaki kız kim?"

"Amaç bu, değil mi?"

Süitin kapı zili çaldı.

Kapıya gittim ve gözetleme deliğinden baktım. Belki Berney'dir diye düşünüyordum ama *Joe*'ydu.

Kapıyı açtım, "Tanrım, Joe. Neyin var?" dedim. Dedi ki,

"Harika bir selamlama, sarışın."

"Her şey yolunda mı? Burada ne işin var?" Onu odaya alırken yüzünü inceledim. Gözlerinde trajedi görmedim. Julie'ye bir şey olduğunu göremedim. Gülümsedi.

"Berney ve seninle akşam yemeği yiyeyim dedim. Daha sonra eve uçacağım." Alvarez, "Merhaba, Joe? Ben Sonia Alvarez. Ben Sonia Alvarez.

Conklin," dedi. "Vegas benim doğduğum topraklar."

Joe onun elini sıktı ve her ikisi de "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi. Bana da "Sana kıyafet getirdim, Julie de sana bir oyuncak ve kitap gönderdi" dedi.

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Hiçbir sorun yoktu. Joe harikaydı ve çocuğum bana bir oyuncak göndermişti.

Alvarez, "Arkadaşın sekizde bizimle buluşacak," dedi.

"Arkadaşım seni beklemiyor," dedi Joe ona. "Ona haber veririm."

"Öldürecek zamanımız var. Geç bir öğle yemeği yemek isteyen var mı? Oteldeki Lago'yu tavsiye ederim."

Kısa süre sonra, ikonik Bellagio'nun ötesinde sinematik bir göl manzarasına sahip zarif bir "küçük tabak" restoranı olan Lago'da bir masaya oturduk

Çeşme. Muhasebedeki biri harcamalarımızı gördüğünde felç geçirecekti.

Joe ve Sonia yirmi beşinci buluşmalarındaki üniversite arkadaşları gibi anlaşıyorlardı, sadece ikisi de gizli görevde çalıştıkları için daha iyiydiler. Dikkatimi Berney'den mesaj var mı diye telefonuma bakmak ve ekmek yemek arasında paylaştırdım. Çok lezzetliydi.

Joe masada yemek yiyen kişiydi ve yanımdaki sandalye çekilip Joe Alvarez'i "Berney adını kullanan eski dostumla" tanıştırdığında bizim vekilimiz olarak menünün üzerinden geçiyordu.

Berney masaya uzandı ve Alvarez'le el sıkıştı. Garson geldi ve Berney buzlu viski sipariş etti. Neşeli görünüyordu.

"Kartal indi," dedi. "Evan Burke?"

Alvarez sordu.

"Kendimi kastetmiştim. Şaka yapıyorum. Burke yakınlarda ve ben de onu GPS." Berney ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarıp salladı. "Size bilgi aktarabilirim. Ama benden ya da ajanstan söz edemezsin.

Anlaşma böyle. Eğer beni yakarsan, sana ne şimdi ne de sonra yardım edebilirim. Kariyerim biter."

Alvarez ve ben haç çıkardık, Berney ile numaralarımızı değiştirdik ve Joe'nun tavsiyelerini seçtik: benim için nefis, sıcak bir deniz ürünleri salatası, Alvarez için mini bir Margherita pizza. Joe karides dolgulu kalamar, Berney ise ızgara kuzu pırzolası tercih etti. Joe ve ben birkaç lokmayı paylaştık ve tabaklar temizlendiğinde masa için karışık tatlılardan oluşan bir tabak sipariş ettim.

Ve kahve, tabii ki.

Berney dedi ki, "Şöyle olacak. Ben tuzaktaki peynirim ve yay hazır. Onunla işin bittikten sonra, onu senden alacağız."

O ana kadar Evan Burke korkusu ile heyecan arasında sıkışıp kalmıştım. Onu içeri almak muazzam olacaktı. Quicksilver, Catalina'nın Hayaleti, dar verandasından Conklin'e ve bana silahını doğrultan ve sonra ortadan kaybolan ifşa edilmemiş bir suçlu.

Korku gitmiş, geriye sadece o piçi kelepçeleyip Salon'da sorguya çekmenin heyecanı kalmıştı.

Cebimde bir mahkeme celbi ve Ay'daki adama sormak istediğim pek çok soru vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 88

Kathleen Wyatt çıldırdığında CINDY mahkeme salonunun arka sırasındaki koltuğunda oturmuş, not defterinde temiz bir sayfa açıyordu.

Korumalar onu mahkeme salonundan yarı sürükleyerek, yarı çekerek çıkarmışlardı. Korkunçtu. Cindy onun peşinden gidecek, onu teselli edecek, evine bırakacaktı ama o anda Yuki bir sonraki tanığı çağırdı: Müfettiş Richard Conklin.

Cindy tekrar yerine oturdu. Richie odaya girerken elini onun omzuna koydu. Kız onun parmaklarına dokundu. Richie ona göz kırptı ve koridordan tanık kürsüsüne doğru ilerledi.

Yemin edip yerine oturduktan sonra Yuki, Rich'e hem SFPD'deki hem de bu cinayetler serisine atanan görev gücündeki rolünü ortaya çıkarmaya yönelik ön sorular sordu. Rich soruşturmanın her aşamasına tanıklık ettiğini ifade etti.

Rich, Yuki'nin sorularına yanıt olarak, sanıkla bağlantılı olarak nitelendirdiğı çok sayıda davanın zaman çizelgesini verdi.

Cindy bunların hepsini ezbere biliyordu. Rich'le konuşmuşlardı ama o da Baker Plajı'ndaki olay yerinde bulunmuş, Şef Clapper'ın bebeğı dalgaların arasından çıkarışını otoparktan izlemişti. Burke'ün evinin içine girmemişti ama kameramanıyla birlikte kasetin ötesindeki sokağın karşısına park etmişti. Rich'in Burke'ün arabasına bindiğı ve CSU ile Cinayet Masası Dublin Caddesi'ndeki küçük eve girerken uzaklara doğru hızlandığı yere dair tarifinden olay yerini kolayca gözünde canlandırdı.

Yuki, "Burke'ün evinde kayda değer bir şey buldunuz mu?" diye sordu.

"Üst kattaki bir dolabın zemininde bir bebek battaniyesine gevşekçe sarılmış dışkı gibi görünen bir şey bulduk. Ve güvenlik kamerasının alıcısını bulduk. Hem Lucas Burke'ün hem de Lorrie'yi kucağında tutan Tara Burke'ün ayrı ayrı evden çıkış görüntülerini izledik. Videoyu, ev ve elektronik eşyalar da dahil olmak üzere içerideki her şey için arama izni aldıktan sonra izledik."

"Mahkemeye videoda ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Söz konusu sabaha kadar pek bir şey yoktu, Burke'ler evden çıktıklarında bir anlaşmazlık yaşadıklarına dair genel bir gözlemde bulundum, ancak yakın bir cinayete işaret edecek bir şey yoktu."

Yuki, "Sayın Yargıç, bu videoyu kanıt olarak sunmak ve jüriye göstermek istiyoruz" dedi.

Gardner ayağa kalktı ve bağırdı: "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Bu videonun gösterilmesi tamamen müvekkilimi travmatize etmeye yöneliktir. İddia edilen suçla hiçbir ilgisi yoktur. Savcılık sadece jüri üyelerinin sempatisini kazanmak için ölüyü canlandırmak istiyor."

"Bayan Castellano?"

"Video açıkça konuyla ilgili. Jüri, iki kurbanın bilinen son görülme anını kendisi değerlendirmelidir."

"Reddedildi, Bay Gardner," dedi Yargıç Passarelli. "Kendim görmek isterim."

BÖLÜM 89

YUKI, GÖREVLİLERDEN ışıkları kapatmalarını istedi ve Nick Gaines dizüstü bilgisayarı dizip video dosyasındaki Oynat düğmesine bastı.

Video beyaz tahtaya doğru yuvarlandı.

Conklin'in tarif ettiği gibiydi; Lucas Burke evden bir yıldırım gibi çıkmıştı. Yüzü karanlıktı, gümüş rengi spor arabasına binmiş, sokakta hızla ilerliyordu.

Gardner'ın da söylediği gibi, Tara Burke'ün kot elbisesi içindeki görüntüsü Göğsünden geçen çeşitli çantaların askıları, kalçasındaki bebek, annesinin saçından bir tutamı kavrayan küçük bir yumruk, jüri üyeleri için onları insanlaştırmaya yetti. Bu görüntüler mermerden yapılmış bir kalbi paramparça edebilir.

Konuşma bittiğinde, tepedeki ışıklar yandığında, Yuki Gardner'a doğru baktı. Ama savunma avukatı sandalyesinde arkasına yaslanmıştı, yüzü Sanki onu küçümsediğini göstermek istercesine çıplak bir ifadeyle. *Tüm yapabildiğin bu mu?*

Öyle olmadığını biliyordu.

Yuki beyaz tahtaya doğru yürüdü ve tahtanın etrafında döndükten sonra Misty'nin fotoğrafını işaret etti.

"Müfettiş Conklin, Melissa Fogarty'nin cinayet mahallindeydiniz." "Evet, oradaydım. Doğru."

"Bize bundan bahsedebilir misiniz?"

Conklin ceketinin iç cebinden zımbalanmış ve katlanmış birkaç sayfa çıkardı, düzleştirdi, gözden geçirdi ve şöyle dedi: "Bu, Lorrie Burke'ün cesedinin Baker Plajı'nda su yüzüne çıkmasından üç gün sonra özel tim ve Teğmenimiz için hazırladığım raporum. Tara Burke hâlâ kayıptı ve Bayan Fogarty'nin cesedi o sabah okul güvenliği tarafından arabasında bulunmuştu."

Yuki, "Lütfen devam edin." dedi.

"Bayan Fogarty Cuma gecesi öldürüldü ve Cumartesi sabahı bulundu. Dediğim gibi, ertesi gün Burke'ün evini aradık. Bu cinayet furyası nedeniyle ekibimiz gece gündüz çalışıyordu. Cumartesi günü,

Bay Burke ve eski karısı Alexandra Conroy ekip odamıza geldiler. Öfke içindeydi, üzerinde Bayan Conroy'un resmi olan bir gazete sallıyordu. Fogarty ön sayfada."

Richie kollarını tanık sandalyesini çevreleyen korkuluklara dayadı ve doğrudan Yuki'ye konuştu.

"Tamam. Melissa Fogarty'nin Lucas Burke'ün kız arkadaşı olduğunu biliyoruz. Çavuş Lindsay Boxer ve ben Bay Burke ve Bayan Conroy'u ayrı ayrı sorgulayabilmek için ayırdık.

"Burke bize kendisinin ve Bayan Conroy'un o sabah erken saatlere kadar Carmel'de olduklarını söylüyor. Şimdi, polisle yüzleşmek ve Bayan Fogarty'nin cinayetiyle ilgili gerçeği bir magazin gazetesinden öğrenmek yerine öğrenmek için geri döndüler."

"Fogarty'nin öldürüldüğü sırada Bay Burke'ün nerede olduğunu doğrulayabildiniz mi?"

Conklin, "Çoğunu," dedi. "Carmel-by-the-Sea'ye gidildiği doğrulandı. İkilinin tatil köyünde bir odayı paylaştıkları da doğrulandı. Eksik olan büyük bir parça. Bay Burke'ün Cuma akşamı Carmel'den ayrılıp San Francisco'ya dönüp dönmediğini teyit edemiyoruz.

"Bunlar kritik saatler.

"Bayan Fogarty saat sekizde öldürüldü. Bay Burke ve Bayan Conroy, Bayan Conroy'un kaplıcada bulunduğu saatin bu olduğunu belirttiler."

Yuki, "Müfettiş, Bay Burke ve Bayan Conroy Cinayet Masası'na geldiklerinde, Bay Burke'ün zaman çizelgesinden şüphe etmek için bir nedeniniz var mıydı?" diye sordu.

"Bayan Conroy'un tam da Bayan Conroy'un meşgul olduğu saatte Fogarty'nin öldürülmüş olması mazeret olarak biraz hafif kalır. Bu çözemediğimiz bir anlaşmazlıktı. Elimizdeki tüm bilgileri kontrol ettik ve Bayan Fogarty öldürüldüğünde Bay Burke'ün nerede olduğunu kanıtlayamadım.

"Burke o Cumartesi sabahı ekip odamızda görüldüğünde, birden fazla cinayetin şüphelisiydi ve kurbanların hepsinin onunla yakın ilişkisi vardı.

"Yine de onu yirmi dört saat boyunca tuttuk, evini aradık ve CSU cihazlarını inceledi. En az iki kişiyi öldürdüğüne dair makul şüphelerimiz vardı. O sırada Lucas Burke'e karşı herhangi bir konuda doğrudan kanıtımız yoktu."

Newt Gardner, Müfettiş Conklin'i çapraz sorguya çekmek için ayağa kalktı. Kısa tuttu.

"Yani hala otopark videosundaki adamın, Melissa Fogarty'yi öldürdüğü tahmin edilen adamın, aslında Bay Lucas olduğuna yemin etmeye hazırsınız.

Burke?"

"Şimdi öyleyim," dedi Conklin.

"Pekala," dedi Gardner, "ben de öyle olmadığından aynı derecede eminim. Bayan Castellano, kasete gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 90

YUKİ beyaz tahtayı ters çevirdi, böylece yine düz beyaz bir ekran oldu. Arkasında Nick Gaines dizüstü bilgisayardaki otopark videosunu açtı. Ve sonra kaset dönerken denizden gelen parazit sesi duyuldu.

Yuki, "Müfettiş Conklin, lütfen ekranda ne gördüğünüzü tarif eder misiniz?" dedi.

"Elimden geleni yapacağım," dedi Conklin. "Perakende tipi kameralardan sıkça gördüğümüz tipik düşük kaliteli video. Neredeyse hiç ışıklandırılmamış bir yerde karanlıktı. Bayan Fogarty arabasından iniyor. Ayakta duruyor, sonra volta atıyor,

Net bir şekilde görülebiliyor, çünkü parktaki tek ışığın tek huzmesinde.

"Şimdi, eğer ileri sarabilirsek..."

Nick, bir adamın otoparka yaya olarak girdiği kısma atladı.

Conklin dedi ki, "İşte. Bu Burke. Siyahlar içinde.

Bayan Fogarty'ye doğru gelirken gölgeler. Bayan Fogarty ona bir şeyler söylüyor ama güvenlik kamerasında ses yok. Ancak Bayan Fogarty'nin hayattaki son hareketinin sanığa sırtını dönmek ve arabasına binmek olduğunu görebiliyoruz. Motoru çalıştırıyor ve farları yakıyor," diyor Conklin, "ama saldırgan cipin arka kapısını açıyor ve içeri giriyor. Bir dakika sonra da dışarı çıkıyor. Kamera menzilinden çıkarken gölgelere yapışmasını izleyin.

Araba, Bayan Fogarty'nin cesedinin bulunduğu ertesi sabaha kadar yerinde kaldı. Boğazının kesildiğine ve arabasının ön koltuğunda kan kaybından öldüğüne dair kanıtlara şahit oldum."

Yuki, "Bu videoyu izleyerek katilin Bay Burke olduğunu nasıl tespit ettiniz?" diye sordu.

"Dediğim gibi, hava karanlıktı. Park yerindeki adamın üzerinde koyu renk kıyafetler ve şapka vardı. Şuradaki büyük ağaç, bitişikte büyüyor. çitin üzerinden eğilerek her şeyin üzerine gölge düşürüyordu. Ancak bu videoyu sekizinci kez izlediğimizde, görev gücümüzün bir üyesi saldırganın garip bir hareketine dikkat çekti."

Yuki, "Bu hareketi gösterebilir misiniz?" diye sordu.

Conklin, "Bunun gibi," dedi ve saçlarının ön kısmını fırçalayarak alnından biraz uzaklaştırdı.

"Şapkasına mı dokunuyordu yoksa yaprakları mı fırçalıyordu tam olarak anlayamadım ama bu kişinin çitin üzerinden bir şey fırlatıyor olabileceği ve bunun cinayet silahı olabileceği öne sürüldüğünde, bu belirli karelerin büyütülmesini istedik. Video kalitesi berbat olduğu için yüz tanıma sistemimiz otoparktaki adamı Bay Burke ile eşleştiremedi. Özür dilerim. Bu yüzden Olay Yeri İnceleme bir adli fotoğraf analisti getirdi. inceleyin ve bu büyütmeyi Bay Burke'ün fotoğrafıyla karşılaştırın. Videonun berbat kalitesine rağmen yüzde 90'lık bir eşleşme vardı.

Yuki, "Bay Gaines, videoyu kadradaki adamın eliyle bir hareket yaptığı noktaya kadar geri alabilir misiniz?" dedi.

Nick yaptı ve Yuki dedi ki, "Tam orada duraklat. Teşekkürler." dedi.

Conklin, "Bakın, çit okulun otoparkı ile eski bir benzin istasyonunun arkasındaki aşırı büyümüş, büyük ölçüde boş bir araziyi ayırıyor. Yabani otların boyu bir metreyi buluyor ve yabani otların gizlediği eski araba parçaları tehlike arz ediyor. Orası okul arazisi değil. O yabani otlar için arama iznimiz yoktu. Okulun otoparkını karış karış aradık, Subaru'yu kriminal laboratuvarındaki lastiklere kadar götürdük ama kimsenin aklına daha önce orayı aramak gelmemiştir."

"Peki bu neden oldu?"

"Çünkü yeni bir bedenimiz vardı."

Yuki, "Lütfen bunu mahkemeye anlatın" dedi.

"Elbette," dedi Conklin. "Pazar günüydü ve Şef Clapper'ın isteği üzerine hafta sonu boyunca çalışıyorduk. Tara Burke'ün arabası ve cesedi China Beach civarındaki okyanusta ortaya çıktı ve biz de her şeyi araştırdık."

"Otlarla kaplı boş arazi sonunda arandı mı?"

"Evet. Birkaç ay sonrasına kadar değil, ama cinayet silahı bizi bekliyordu, ağacın dibinden bir kol boyu uzakta yabani otların içinde dört fit derinlikte."

Yuki ona arazide yapılan arama sırasında çekilmiş bir dizi fotoğraf gösterdi: beyaz hazmat giysileri içinde on adam ve son olarak da bir usturayı tutan eldivenli bir elin fotoğrafı.

Yuki, "Cinayet silahı bu mu?" diye sordu.

"Evet, yüzde yüz."

Yuki jürinin yüzüne baktı. Onların tüm dikkatini üzerine çekmişti. Usturanın resmi kanıt olarak sunuldu ve ardından jüri üyelerine gösterildi.

Jüri. Yuki ayrıca Rich Conklin'in Lucas Burke ve eski eşiyle yaptığı görüşmelere ilişkin raporunu da jüriye sundu.

Rich'e teşekkür etti ve Gardener'a tanığın kendisine ait olduğunu söyledi. Yuki, Gardner'ın Conklin'e usturanın müvekkiliyle nasıl bağlantılı olabileceğini sormayacağına dair IRA'sı üzerine bahse girerdi.

Lucas Burke suçu kanıtlanana kadar masumdu.

Yuki'nin tam da bunu yapmaya niyeti vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 91

LAGO'daki yemeğimiz sona eriyordu.

Tatlı tabakları temizlenmişti ve garsonumuz Berney'e hesabı getirdi.

Dedim ki, "Bırak şunu harcayalım, Berney."

Teklifi reddetti ve sanki bir mesajın şifresini çözüyormuş gibi sekmeyi dikkatle okudu. Bildiğim kadarıyla öyle de olabilirdi.

Anladığım kadarıyla planı, Burke'ün yakalanmasını Alvarez ve bana bırakmaktı. Sorgulama için onu San Francisco'ya götürmemize yardım edecekti. Yardımlarımız için bize teşekkür ettikten sonra Burke'ü Quantico'ya uçuracaktı, yumuşamış ve işlediğinden şüphelenilen sayısız suçu itiraf etmeye hazır bir halde.

Alvarez eski yerinde çok rahat görünüyordu. Ben tedirgindim. Plan çoğunlukla "giderken uydur" şeklindeydi. Alvarez'le pek bir geçmişimiz yoktu, Berney'le de hiç yoktu.

Keşke katil zanlısını yakalamaya, helikopterle salona götürmeye ve birkaç gece bizimle bırakmaya hazır, kapıcı ve temizlikçi kılığına girmiş birkaç düzine gizli FBI ajanı olduğunu söyleseydi. Kurşun geçirmez bir itiraf ya da inandırıcı bir inkârla sonuçlanacak sorgulamalar.

Berney cüzdanına uzanırken bir yandan da telefonuna baktı. Yüzündeki ılımlı ve memnun ifade kaybolmuştu.

Joe sorunun ne olduğunu sorunca Berney, "Burke'ün GPS'inden gelen sinyal kesik" dedi.

Yani Berney de bizimle birlikte karanlıktaydı.

Burke'ün sinyali geçici olarak mı kesildi?

Ya da kasıtlı olarak yoldan çekilmiş, motoru kapatmış ve GPS sinyalinin kararmasına izin mi vermişti?

Tam burada olabilirdi. Şu anda.

Berney dedi ki, "Hepinizde numaram var. Sadece acil aramalar. Teşekkürler."

Çekin üzerine bir deste banknot koydu ve geldiği gibi hızla gitti.

Joe, "Gitsem iyi olacak. Bugster'a bir mesajın var mı?"

Bir Neil Diamond klasiği çalıyordu, "Cracklin' Rosie." Joe'yu yürüyen merdivene doğru yürüttüm ve eğer söyleyebilirse Julie'ye şarkının birkaç ölçüsünü getirmesini istedim.

"Söyleyebilirim sarışın, ama 'Cracklin' Rose, sen mağazadan alınmış bir kadınsın'ı nasıl açıklayacağımdan emin değilim."

Güldüm. "Mırıldanabilir

misin?" "May-bee. Nasıl

hissediyorsun?"

"Karışık. Burke'ü almayı çok istiyorum. Berney 'Çok dikkatli ol' dedi ama ben planı pek anlayamadım."

"Bu iş sende, Linds. Tam Dağı'nda Burke'e arka çıktın ve Berney buna saygı duyuyor. Alvarez büyük bir değer. Berney'nin gözü senin üzerinde olacak. Ve kötü adamları yakalamak senin işin. Burke'ü görüş alanına al, Onu yere at. Burke'ü Clapper'a götürmene yardım etmesi için Berney'i ara. Planımız bu."

Hunh. Ben sevmedim.

Joe sordu, "Senin parçan nerede?"

El çantamı okşadım.

Beni öptü, beni sevdiğini ve müsait olduğumda onu aramamı söyledi. Yürüyen merdivenden inerken el salladı. Sanırım Neil Diamond ile birlikte şarkı söylüyordu.

BÖLÜM 92

ALVAREZ VE BEN şık kıyafetlerimizi giymiştik ve çantalarımızda dolu silahlarımız vardı.

Henüz akşamın erken saatleriydi, bu yüzden Alvarez beni Bellagio'nun kavernöz ana salonunda bir tura çıkardı.

Kumarhanenin dışında bir oyukta bulunan bakara masasına bir göz atarak başladık. Sinatra'nın en iyi hitlerinin sesleri eşliğinde günlük hayatlarının kapaklarını açan oyuncuların on desibellik heyecanından ve slotların çınlamasından çok daha sessizdi.

Alvarez bana bakaranın nasıl oynandığını anlatırken, devasa zemin katın üzerindeki dışbükey cam tavanlı mermer zeminli oyun alanında, kış bahçesinde, tavan kubbesinde kırk ton Chihuly'nin cam çiçeklerinin kümелendiği lobide gezindik. Üst düzey butiklerde vitrin alışverişi yaptık; Dior, Prada, Chanel, Alvarez'in geçen sezonun gece kıyafetlerinde büyük indirimler alabilecek kadar bağlantıda olduğu yerler.

Bu çok güzeldi.

Ama Evan Burke'ü düşünmeyi hiç bırakmadım.

Saat dokuzda, bakara masasının etrafında sırtımız duvara dönük bir şekilde durduk ve Berney'nin temizlik yapmasını izledik. Ya o kaptan köşkündeydi ya da krupiye onun cebindeydi çünkü tüm gözler Berney'nin üzerindeydi. Diğer oyuncular ceket giymişti ama Berney pembe kazağını giyiyordu. Eğer Burke Berney'i arıyorsa, onu gerçekten kaçıramazdı. Seyirciler iki ya da daha fazla olduğunda

Oyuncuların üç adım gerisinde, Alvarez'e odanın dışına çıkıp etrafa bir göz atacağımı işaret ettim.

Berney ben çıkarken gözlerini bana doğru çevirdi ve sonra zarı attı. Atışının nasıl sonuçlanacağını görmek için beklemedim. Çoktan ana kumarhaneye girmiş, sıra sıra dizilmiş slotları, poker masalarını, hepsinin üzerindeki avizeleri ve sarkıt lambaları kontrol ediyordum.

Ve sonra Evan Burke'ü gördüm. En azından ben öyle düşündüm.

Onu verandasında namlusunun ucundan *bana* bakarken gördüğümünden beri temizlenmişti. Quicksilver şimdi dikdörtgen bir masanın etrafındaki uzun bir taburede oturmuş, diğer beş oyuncuyla birlikte fişlerini dizmiş, dağıtıcıyı izliyordu. Adam eğlenceli bir gece için giyinmişti, pahalı görünen açık yakalı bir gömleğin üzerine gri bir yemek ceketi giymişti, yine gri.

Kartları izliyordu ama arkasında duran, omzuna dokunan, kulağına bir şeyler mırıldanan uzun kıvrıcık sarı saçlı sevimli bir genç kız vardı. Kazandıkları her elden sonra, gerçek bir aşkmış gibi sarıldılar. O vardı ve yarı yaşından daha küçük bir kızın genç vücudunu onunkine bastırması. Bana öyle geliyordu ki, Catalina'nın Hayaleti olan yüksek eğitilmiş eski Yeşil Bereli'nin Vegas'ta onu meşgul edecek çok şeyi vardı.

Önümdeki tablonun en iyi yanı Burke'ün beni yaratmamış olmasıydı. Bakara odasına doğru adımlarımı geri çektim ve Alvarez ile Berney'e başımı sallayarak "*O burada*" dedim.

Alvarez hızla yanıma geldi ve biz de kumarhaneye geri döndük, yer değiştiren iyi huylu kalabalığın arasına karıştık. Biz izlerken, Burke'ün kart masasındaki yerinden yüksek sesli bir kutlama çılgılığı yükseldi. Küçük bir dağ gibi fiş topladı ve taburesini bıraktı.

Ben daha "Bay Burke. Konuşmak istiyoruz," diyemeden genç ve güzel sarışın çantasını açtı ve Evan Burke fişlerini içine bıraktı. Birlikte kumarhanenin ön kapısına doğru yöneldiler.

Alvarez ve ben uzaktan takip ederken adamımızı ve kızını gözden kaybetmedik. Açık kapılardan turuncu renkli ve kumarhane reklamlarıyla kaplı boş bir taksinin girişe yanaşıp durduğunu gördüm. Vale, Burke artı bir için arka kapıyı açtı. Bindiler ve mandalina rengi araç dönüp dolaşıp Strip'e girdi.

Bekleyen kalabalığın önüne geçtim ve rozetimi gösterdim. "Polis işi. İzninizle. Polis."

Başka bir taksi geldi ve ben de şoföre rozet taktım.

Bu eskimiş ifadeyi kullanmaktan nefret ediyordum ama Alvarez ve ben arka koltuğa oturup kemerlerimizi bağladıktan sonra bunu söyledim:

"Şu taksiyi takip et. Ve üzerine bas."

BÖLÜM 93

STRIP, Pazartesi günü saat 21:30'da bile araç trafiğıyle doluydu ve Evan Burke'ün mandalina renkli taksisi yerinde kilitliydi üç araba önümüzde.

Oteller yolun her iki tarafından gelip geçiyor, aşırı parlak simgeleri gözlerimin arkasında kalıcı görüntüler bırakıyordu. Strip'in kuzey ve güney şeritleri arasındaki refüj, uzun sabal palmiye ağaçlarından oluşan büyüleyici bir uzantıydı. Tüm bunları dikkatle inceledim ama gözlerimi Turuncu taksi.

İlerideki kavşakta oluşan sıkışıklık çözüldü ve arabalar hızlandı, ardından bir sonraki ışıktta durdular.

"Burke nereye gidiyor?" Kendi kendime sordum ama taksimiz Fremont'tan sola dönerken Alvarez cevap verdi.

Dedi ki, "Görünüşe göre Golden Eagle Oteli'ne gidiyor. Eskiden film yıldızlarının takıldığı bir yerdi, ama şimdi orada kalanlar çoğunlukla aşağıdan gelenler. Asla yapılamayacak bir yenilemeye ihtiyacı var."

Üç blok ötedeki devasa dikdörtgen tuğla binayı gördüm. Bütün bir bloğu kaplıyordu ve tepesinde büyük bir altın kartal heykeli ile markinin üzerine tünemiş küçük ikizi vardı. Daha çok bir savaş zamanı Strip'teki diğer otellerden daha fazla mühimmat fabrikası var.

Dedim ki, "Sonia. Burayı biliyor musun?"

"Elbette. Yerleşimi, personeli, bayanlar tuvaletinin nerede olduğunu biliyorum. Son on yılın büyük bir bölümünü burada gizli görevde geçirdim."

İleride trafik ışığı kırmızıya döndü. Parlayan turuncu taksi zumlayarak geçti. Kornalar çalındı ama çıtırdayan metal sesi duyulmadı. Burke'ün taksisiyle aramızdaki arabalar durmuştu.

Bölmeden şoförle konuştum, "Turuncu taksi mi? Kartal'a yolcu bıraktığını gördünüz mü?"

Şoför dedi ki, "Görünüşe göre kaldırımında durmuş ve, evet. Bir sonraki sokaktan dönüyor."

Ondan ışıktta geçmesini isteyebilirdim ama bu imkânsızdı. Dört tarafımız trafik tarafından çevrilmişti.

Şoför yüzünü bana döndü. "Burada inmek ister misin?"

Zamanı ve mesafeyi hesapladım, el çantamda yirmi artı bahşış buldum ve Lucite para çekmecesine doldurdum.

"Gidelim," dedim Alvarez'e.

Taksinin yarısından dışarı çıkmıştı bile.

Onu takip ettim, arabaların arasından dolanarak kaldırıma ulaştım ve Golden Eagle'a bir blok kala adımlarımı hızlandırdım.

Her saniye önemliydi. Eğer Burke'ü kaybedersek, onu bir daha göremeyebilirdik. Liveried fedailer bizim için ön kapıları açtı. Sonia'da Burke'ün kırk-

Yüz yaşlandırma yazılımıyla güncellenmiş bir yıllık askerlik fotoğrafı. Yaka kartında "Reynolds" yazan fedaiye fotoğrafı gösterdi ve "Jamie. O burada mı?" diye sordu.

"Yanında bir kız vardı." Jamie Reynolds başının yanında parmağıyla "bukleler" ya da "çılgın" anlamına gelen bir hareket yaptı.

"Bahse girerim kumarhanede olacaklar."

Hava soğutmalı karanlığa ve 1940'lardan fırlamış bir lobiye girdik. Halının millerinde kartal motifi ve baştan aşağı altın çizgili duvar kâğıdı vardı. Kumarhane sağ tarafta, resepsiyon ise hemen ilerideydi. Her iki alanı da kendi kartal gözlerimle taradım ama altın saçları olan genç kadını göremedim. Ben de Evan Burke'ü görmedim.

"Kumarhaneyi kontrol edeceğim." dedim.

Alvarez, yaşlı bir kadının nakit para saydığı ve büyük banknotları çekmecenin altına doldurduğu resepsiyona yaklaştı.

Gözlerimi takma saçlarım ve telefonumla gizleyerek sıra sıra dizilmiş slotların arasında gri saçlı adamı ve bukleli kızı aradım.

Adımı duydum ve döndüm.

Alvarez, "'William Marsh' adıyla giriş yapmış ve arkadaşını karısı olarak tanıtmış." dedi.

"Oda numarası?"

"Daha iyisini yapacağım, Boxer. Anahtar bende."

BÖLÜM 94

"ANAHTAR" Christopher Johns'du, Golden Eagle'ın masa müdürlerinden biri.

Johns otuzlu yaşlarındaydı ve Alvarez'le gayriresmi muhbir olarak sırf eğlenmek ve biraz da para kazanmak için çalışmıştı.

"Dedektif, bu yüzden beni kovdurmayın."

"Ne yaptığın için?" dedi.

"B16 numaralı odada."

Eline bir banknot sıkıştırdı.

Yola çıkarken Alvarez, "B16 bodrum katında. Muhtemelen Burke'e geceliği yirmi dokuz dolara mal oluyordur."

Slot makinelerinin bulunduğu uzun bir sokağa girdiğimizde Alvarez çantasından telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

"Şef Belinky," dedi. "Çavuş Boxer ve benim Golden Eagle'da iki ekip arabasına ihtiyacımız var. Kod 2. Tanrı'nın izniyle, şüphelimizi karakola götürmemiz gerekecek. Evet, bu o. Teşekkürler, şef."

Berney'i hâlâ Bellagio'nun bakara masasında hayal ederek, telefonumdaki rehberini açtım ve konumumuzu paylaşmak için bir harita uygulaması kullandım. Telefonu kapattım ve Alvarez'e "Hadi gidip Burke'ün partisini mahvedelim" dedim.

Parıltı ve gürültüyle dolu kumar makineleri sokağında ilerlemeye devam ettik, uğultular ve küfürler, çanlar çalıyor ve bozuk paralar tepsilere takırdıyordu. Kenarlarda daha fazla vıdı vıdı vardı: sağımızda karanlık bir bar; solumuzda parlak ışıklı, kızarmış bir açık büfe; ve biraz daha aşağıda, düğün misafirleriyle dolup taştan bir parti odası, düzinelerce genç daha önce hiç duymadığım müziğe benzer bir şeyle dans ediyordu.

Lobinin en sonundaki açık servis asansörü bir yük vagonu büyüklüğündeydi. "B "ye bastığımda ve kabin bizi bir kat aşağıya bodruma indirdiğinde adrenalin kalbime küçük bir sarsıntı verdi. *Neyin içine giriyorduk? Bu gece yataklarımızda uyuyabilecek miydik?*

Bir an durdum, kendimi toparlamaya çalıştım.

Asansör kapılarının karşısında otelin çamaşırhanesi vardı, kurutucular dolu yüklerle çalkalanıyordu. Bu katta koridorun her iki yanında sekizer tane olmak üzere on altı misafir odası vardı. En uçta bir acil çıkış vardı. Son konuk odası ile acil çıkış arasında bir otomat vardı

Solda oyuk ve sağda yeraltı mutfığı, işçiler siparişleri çağırıyor ve yiyecekleri büfeye gönderiyorlardı. Dans müziği tavanda ve duvarlarda titreşiyordu.

Alvarez fısıldadı, "Sence o kız gerçekten de onunla buraya isteyerek gelir mi?"

"Çantasına bir sürü cips atmış."

B16 işaretli oda çıkışa bitişikti. Bir oda servisi arabasını atlattık ve Burke'ün kapısına yaklaştık.

Alvarez'e güveniyordum ve ne yapacağımızı biliyorduk.

Sol tarafta bir pozisyon aldı. Kapıyı çaldım ve karşı tarafa geçtim.

"Resepsiyon, Bay Marsh." diye seslendim. Yan odada duman olduğu bildirildi. Hemen sizinkini kontrol etmemiz gerekiyor."

Beni görmezden gelmesini ya da "Kaybol" diye bağırmasını bekliyordum. Bunun yerine, bir kızın tiz çığlığı kollarımın arkasındaki tüyleri diken diken etti.

"Helllllllp!" diye bağırdı. "*Yardım edin bana!*"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 95

NEFES ALDIM ve kapıyı tekmeleyerek açtım.

Sadece bir tekme yetti ve kapıyla birlikte kapı çerçevesinin yarısı da duvardan ayrıldı. Odadaki tek ışık koridordan geliyordu. Duvar boyunca ilerledim ve sağ tarafımızda, yıkık girişin hemen içinde banyoyu buldum.

Işık düğmesine dokundum ve lavabonun üzerindeki kırk watt'lık donuk ampulü yaktım. Silah sesleri duyuldu ve bir mermi açık kapıya saplandı.

Alvarez yere düştü ve ben de banyo duvarını kalkan olarak kullandım.

Seslendim, "Evan Burke, burası SFPD. Silahını bana doğru at. Hemen yap yoksa SWAT benim emrimle seni dışarı çıkaracak!"

Alvarez telefonla konuşuyordu.

"Kartal. Bodrum katında. Polis memurlarına ateş açıldı. Dikkatli olun, iki kadın sivil dedektif olay yerinde."

Kız ağlıyordu, "*Yardım edin, lütfen. O delirmiş. Yardım edin.*" Ve sonra sesi boğuldu. Adam eliyle ağzını kapattı.

Ona yardım etmek istedim ama karanlık her şeyi gizliyordu ve zayıf banyo ve koridor ışığı beni aydınlatıyordu. Kızın durumu iyi adamları ateş hattına sokuyordu. Alvarez ve ben yelek giymiyorduk. Benim seçenekler sınırlıydı ve daha fazla ateş açılması yakındı.

Burke acı içinde bağırdı. "*Lanet olsun sana, kaltak.*"

Kızın onu ısırıldığını ve Burke'ün ağzını kapatan elinden kurtulduğunu düşündüm. Ama Burke kızı hâlâ avucunun içinde tutuyordu. Kız yüksek sesle ve uzun uzun çığlık attı.

Burke bağırdı, "*Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!*"

Sesi hattın sonuna ulaşmış gibi geliyordu.

"*Burke.* Bırak onu. Silahı bana doğru at ve ayağa kalk. Ellerini havaya kaldır. Bunu yap ve hepimiz buradan çıkıp gidelim. "Ya da" ile yaşamayacaksın. başka."

"Siz misiniz, Çavuş Boxer? Neredeyse sizi tanıyamayacaktım."

Bu kasvetli deliğin neresindeydi?

Oda bir ayı kapanı gibiydi ve dikkatimi dağıtan sesleri duymazdan gelemiyordum; çığlıklar, çamaşır ve kurutma makineleri ve mutfaktan gelen şangırtılar. Her an otel çalışanları masumca tehlikenin içine girebilirdi.

Sonunda, gözlerim karanlığa alışmaya başladığında onu gördüm.

Burke odanın diğer ucunda, yerde oturuyordu, sırtını arka duvara dayamıştı, dizlerini yatağın kenarına dayamıştı. Bacaklarının arasında oturan kızın stsz olduğu görülüyordu.

"avuş, siz iki bayan silahlarınızı bırakın yoksa onu öldürürüm." dedi.

"Bunu daha önce de yaptık, Burke. Silahımı bırakmayacağımı biliyorsun."

Koridordaki konuşmaları ve İspanyolca bağırışları duydum. Korktuğum gibi, koridor otel çalışanlarıyla doluydu.

Alvarez onlara bağırdı, "Vamanos! *Kapıdan uzaklaşın!*" Tablo dondu kaldı.

Ve sonra her şey çok hızlı oldu.

Kız sözsüz bir korkuyla uzun bir çığlık attı.

Silah sesleri duyuldu ve kızın sesi soluğunun ortasında kesildi. Kan pskrdğn göremiyordum ama hava kan kokuyordu. Loş ışık Burke'n bana doğrulttuğu silahı parlatıyordu.

ldrmek için ateş etmek üzere eğitildik; kütleyi ortalamak için çift vuruş. Ama Burke'n göğsüne nişan alamadım, bu yüzden çift vuruşum ateş eden kolunun omzuna isabet etti.

Lanet olsun. Aynı anda koridor sivillerle doluyor, çığlık atıyor, koşuyorlardı; ta ki ilk koşucu çıkış kapısının kilit çubuğuna çarpıp alarmı çalıştırana kadar.

Burke'n silahını iki eliyle tutmaya çalıştığını görebiliyordum. Ama nişan alamıyordu.

Alvarez ve ben içeri girdik. Ben kızı yerden kaldırıp yatağa yatırırken o da Burke' etkisiz hale getirdi. Başının arkasından çok fazla kan akıyordu.

Dayanması için yalvardım, lütfen. Göz kapakları titriyordu.

kasvet. "Yardım geliyor" dedim ama başaramayacağını biliyordum.

O sırada Alvarez, Burke'n sağlam elini duvara dayamıştı ve şef Belinky'yi aradığında bağırıyordu.

"Neler oluyor, avuş?"

"şüpheli bize ateş etti, şef. Sevgilisinin kafasına bir kurşun sıktı. Onu etkisiz hale getirdik. Ambulansa ve adli tabibe ihtiyacımız var. Ayrıca, devriyeler

bodrum katında bir çevre şeridi çekilmesi gerekiyor. Alvarez ve ben sivil kıyafetliyiz ve olay yerini kontrol altında tutuyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 96

EVAN BURKE, Müfettiş Sonia Alvarez kollarını arkadan kavrayıp onu kelepçelerken YOWLED.

Onu cinayetten tutukladı ve haklarını okudu. Tepe ışıklarını açtığımda, "Evet, anlıyorum, lanet olsun," diye homurdandı.

Sarışın kız yukarı baktı, hiçbir şey görmüyordu. Her yerde kan vardı; kızın üzerinde, yatakta, duvara yaslanmış, yüzünün görebildiğim tarafından yüzünü buruşturan Burke'ün üzerinde.

Telefonumu çıkardım ve Brady'nin numarasını tuşladım. Açtı. Telsiz iki çubuk çekiyordu ama ona her şeyi yirmi beş kelime ya da daha kısa bir şekilde anlattım.

"Burke nezarete girdiğinde seni arayacağım."

Burke'ün bu geceki davranışları zihnimde şüpheyle birlikte korkunç görüntüler oluşturdu. Yuki üçlü cinayet için yanlış Burke'ü mü deniyordu? Bu duygudan kurtulamıyordum ama önümde canlı bir katil ve yapmam gereken işler vardı.

Burke'e dönerek, "Alvarez ve ben arkadaşınızı öldürürken sizi izledik. Bu konuda ifade vereceğiz ve tanıklık edeceğiz. Bizden yardım istiyorsan, konuşmanın tam zamanı."

Gülmeye benzer bir ses çıkardı.

Dedim ki, "Bunun için bir cinayete bakıyorsun. Federaller bir sonraki ısırtığı senden alacak.

San Francisco'daki savcı, Tara ve Lorrie Burke, Melissa Fogarty ve adını vermek istediğiniz herhangi birinin cinayetini itiraf etmeniz için sizin adınıza araya girebilir."

"Sen bir isyancısın, bayan. Bu vuruşlar Lucas'a ait. Luke'u herkesten iyi tanırım ve sana söylüyorum çavuş, o bir katil."

"Senin gibi."

"O daha kötü. Küçüklüğünden beri öldürüyor. Yavru kuşlar, köpek yavruları, onları kesiyor, bıçaklıyor, ölene kadar her saniye göğsüne bir delik açıyor. Ona sempatini boşa harcama, Boxer, değil mi? Lindsay. O bir vahşi. Bir canavar. Ne tür bir adam kendi çocuğunu öldürür?"

Kapıda iki memur vardı. Onlara kısa versiyonu anlattım. "Sevgilisini öldürdü. Tutuklandı. Ambulans çağırdık. Gözünüz hep üzerinde olsun."

Adli tıp geldiğinde polisler koridoru bantlıyordu. Burke'e "Zaman tükeniyor," dedim.

"Elbise içinde çok tatlı görünüyorsun."

Söylediklerini duymazdan geldim ve "Sevgilinin adı ne?" diye sordum. "Candy? Tammy? Şeker?"

Burke'ün bir fotoğrafını çektim ve Berney'e gönderdim. sağlık görevlileri ve CSU. Jane Doe bir çarşafa sarılıp sedyeyle taşınmadan önce Alvarez yüzünü ve alnındaki kurşun deliğini yakından çekmiş.

Onu bir kız olarak düşünmeye devam ettim çünkü çok genç görünüyordu. Yirmi yaşında mıydı? Büyük kız kıyafetleri giyen bir genç mi? Evan Burke ile nasıl takılmıştı?

Onu gerçekten seven biri harap olacaktı. Kendimi kötü hissediyordum. Çok mücadele etmiş, yardım için çılglık atmıştı ve ben onu kurtaramamıştım.

Sağlık görevlileri Burke'ün kelepçelerini çözdü, onu sedyeye aldı ve bileklerini parmaklıklara esnek bir şekilde bağladı. Onu dışarı taşımadan önce Burke beni aradı.

"Çavuş."

Konuşacak mıydı?

"Ben buradayım."

"Bir kız gibi ateş ediyorsun," dedi. "Ne şanslıyım." Güldü ve bana ters ters baktı.

Bir acil yardım görevlisi Burke'ün sağ kolunun üst kısmına bir esnek bağ daha sardı ve sedye demirine bağlayarak sıkıca çekti. Burke acil çıkış kapısından çıkarılırken küfür ediyordu.

Clapper'ı aradım.

"Onu yakaladık, şef."

"İyi iş, Boxer. Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Mükemmel. Burke'ün ameliyat olması gerekiyor. Sabah onunla konuşacağız."

Saat 11:00'e yaklaşmıştı.

"Öğlene kadar takım odasında olmalıyız." dedim.

Koridorda, Alvarez ve ben birbirimize beşlik çaktık ve sonra... kahretsin. Sarıldık.

"Oh, adamım." dedi.

"Bu benim için de geçerli." dedim.

İkimiz de bu yerde ölüme bu kadar yaklaştığımız için travma geçiriyorduk. Peruğumu ve çorap başlığımı çıkardım ve saçlarımı silkeledim. Sonra sağlık görevlilerini takip ederek acil çıkıştan çıktık ve Altın Kartal'ın zindanını arkamızda bıraktık. Sonsuza kadar.

Devriye polisleri bizim için ekip arabasının kapılarını açtılar ve bizi Bellagio'ya götürdüler.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 97

YUKİ, bu sabah savunma avukatının ince gri takımıyla birlikte bebek mavisi bir gömlek giydiğini fark etti.

Sabah 9:00'daki beşlik gölgesi onu savunmasız ve sempatik gösteriyordu, sanki bütün gece masum müvekkili için endişelenerek çalışmış gibi.

Newt Gardner, "Günaydın, Müfettiş Conklin," derken bile sesini sevecen çıkarıyordu.

Yuki bunu inandırıcı bir hareket olarak gördü, ama bir hareketti.

Gardner'ın hedefi Conklin'di. Conklin yeminli ifadesinde Lucas Burke'ün Sacramento'ya gitmek üzere San Francisco'dan ayrıldığı saat konusunda yalan söylediğine inanıyordu. Conklin ayrıca okulun otoparkında Melissa Fogarty'nin boğazını kesen gölge figürün Lucas Burke olduğunu da ifade etmişti.

Gardner, Conklin'in ifadesinin geçerli olmasına izin veremezdi ve bu da Yuki'yi endişelendiriyordu.

Conklin güçlüydü ama karşısında kazanmaya kararlı Newt Gardner vardı.

"Müfettiş, Bay Burke size Cuma günü saat sekiz sularında Carmel'de eski eşiyle birlikte bir tatil köyünde olduğunu söyledi, doğru mu?"

"Evet."

"Bayan Conroy o zamanı doğruladı mı?"

"Evet, elimizde onun sözü ve onun doğrulaması var. Ama artık zaman çizelgesine inanmıyorum -"

"Teşekkürler, soruyu cevapladınız."

Conklin, "Söylediğim gibi, Bay Burke'ün belirttiği hususlara artık inanmıyorum. çünkü cinayet silahı Melissa Fogarty'nin öldürülmesini doğrudan Bay Burke'ün üzerine atıyor."

Bir jüri üyesinin nefesi kesildi, sonra elini ağzına kapattı. Yargıç Jüri üyesine gri gözlerle sert bir bakış attıktan sonra, "Bay Gardner, lütfen

devam edin" dedi. "Yani size göre, bu cinayet silahı Bay Burke'ün belirttiği Bayan Fogarty'nin öldürüldüğü gece saat sekizde nerede olduğu."

"Kanıtlara inanıyorum, efendim."

Bunun üzerine Lucas Burke avukat masasındaki koltuğundan kalkarak bağırdı: *"Ben yapmadım. Ben kimseyi öldürmedim. O benim babamdı. Olmak zorundaydı. Benim*

Babam gelmiş geçmiş en kötü adam. Bana tuzak kurdu!"

Yargıç, odadaki duygular yatışana kadar tokmağını vurdu.

Yuki bunun en az üç dakika sürdüğünü hesapladı. Yargıç Gardner'a tanık için başka bir şeyi olup olmadığını sorarken nefesini tuttu.

Gardner, "Savcılık sözde kanıtlarını sunduktan sonra Müfettiş Conklin'i tekrar sorgulama hakkımı saklı tutuyorum" dedi.

Yuki ayağa fırladı. "Savunma avukatının delilleri nitelendirmesine itiraz ediyorum. Reddedilsin."

Yargıç John Passarelli derin bir iç çekti. "Kabul edildi. Bayan Clemons," dedi zabıt kâtibine, "'Sözde' ifadesini çıkartın. Jüri üyeleri bu nitelemeyi görmezden gelecektir. Şimdi devam edelim. Evet, Bay Gardner, hatırlarsınız bu tanık daha sonra."

Yuki, Gardner'ın hem onu yemlediğini hem de jüri üyelerinin zihninde makul bir şüphe uyandırmaya çalıştığını anlamıştı. İşe yaramış mıydı? Burke'ün ağlamaklı melemesi locadaki birilerini harekete geçirmiş miydi?

Yuki de duygulanmıştı ama elinde kanıt da vardı. Ve Tanrı'nın izniyle bu kanıtlar Lucas Burke'ü mahkûm edecekti.

BÖLÜM 98

YUKİ DEDİ Kİ, "İnsanlar Kriminal Laboratuar Müdürü Dr. Eugene Hallows'u arıyor."

Kapılar açıldı ve Gene Hallows mahkeme salonuna girdi. Elli yaşlarında, uzun boylu, kamburu çıkmış ve tanık kürsüsüne doğru yürürken dengesi bozulmuş görünüyordu. Suç laboratuvarı başkanı olarak göreve başlayalı henüz altı ay olmuştu.

Hem laboratuvarda hem de mahkemede Clapper'ın yerini alması için üzerinde baskı vardı.

Yuki ona yaklaştı ve gülümsedi.

"Dr. Hallows, ya da Müdür Hallows mu demeliyim, adli tıp alanındaki geçmişiniz nedir?"

Hallows özgeçmişindeki önemli noktaları duraksayarak sıraladı; UC Irvine'den kriminoloji alanında iki doktora derecesi, Chicago'daki suç laboratuvarında geçirdiği yıllar, Şef Charles Clapper'ın altında müdür yardımcısı olarak geçirdiği beş yıl ve yakın zamanda Adli Tıp direktörlüğüne terfi etmesi. Şimdi, iki yüz

Hunters Point'teki suç laboratuvarındaki araştırmacılar ve bilim adamları.

Yuki, "Burke davasında uygulamalı bir rolünüz oldu mu?" diye sordu. "Evet. Burke bebeğin bulunmasından bugüne kadar."

Yuki, Melissa Fogarty'yi öldürmek için kullanılan usturanın bulunmasının altını çizerek onu soruşturmanın unsurları üzerinden geçirdi.

Yuki masasına gitti ve Gaines ona kırmızı CSU bandıyla mühürlenmiş sekize on bir ebadında kahverengi bir zarf uzattı.

"Müdür Hallows, bu zarfı mühürlediniz mi?" Ona uzattı. "Evet. Bu benim imzam."

"Şimdi bizim için açacak mısınız?"

Hallows kapağını yırtarak açtı, sonra zarfı eğerek küçük, ağır bir plastik torbanın eline geçmesini sağladı.

Onu Yuki'ye uzattı, o da kaldırdı. Karbon çelik bıçağı ve krom sapıyla tıraş bıçağı plastiğin içinden bile ışıktaki parlıyordu. İşte buydu. İhtiyacı olan kanıt nihayet elindeydi.

Hallows'a "Bu Melissa Fogarty'yi öldürmek için kullanılan ustura mı?" diye sordu.

"Evet, öyle."

"Mahkemeye bundan nasıl emin olabileceğinizi söyler misiniz?"

"Bayan Fogarty'nin kanı bıçağın üzerinde ve menteşede, Lucas Burke'ün parmak izleri de sapın üzerinde." dedi.

Yuki bıçağı kanıt olarak sunarken salonda bir uğultu yükseldi. Daha sonra kapalı plastik zarfı jüri başkanına uzatmıştır. Bu sırada Jüri üyeleri mühürlü cam zarfı kendi aralarında dolaştırırken, Yuki iki fotoğrafı bilirkişiye götürdü.

"Müdür Hallows, size iki fotoğraf göstereyim. Onları tarif edebilir misiniz?"

"Birinci fotoğraf Melissa Fogarty'nin cinayet videosunun büyütülmüş hali. Okulun otoparkındaki saldırganın yüzü. 2 numara, sanık Lucas Burke'ün beş ay önce tutuklandığında çekilen fotoğrafıdır. Çünkü 1 numaradaki yüz detaylarını ayırt etmek zor.

Eğitimli bir göz olmadan, yüz tanıma yazılımıyla bile, son derece saygın bir adli fotoğraf analisti olan Dr. Werner Stutz ile temasa geçtik. Dr. Stutz'dan fotoğraf 1 ile fotoğraf 2'yi karşılaştırmasını istedik."

Yuki her iki büyütülmüş fotoğrafı da kendi etiketlerinin altında beyaz tahtaya yapıştırdı.

"Müdür Bey, iki fotoğraf arasındaki benzerlik ve farklılıkları açıklayabilir misiniz?"

"Kesinlikle. Baktığımız şey, iki bin yılı aşkın bir süredir kullanılmakta olan yüz hatlarını ölçme ve karşılaştırma işleminin bir sonucu. Ancak Dr. Stutz'un dijital aletleri antik çağda kullanılanlardan daha hassas."

Hallows devam etti. "Fotoğrafların üzerinde yazan ölçülerini fark edeceksiniz. Burada ve burada, gözlerin köşeleri arasındaki mesafe. Burası.

Gözlerin ortasından burun ucuna kadar olan mesafe. Burada, burun köprüsünün uzunluğu, elmacık kemikleri arasında noktadan noktaya ölçüm ve burada, elmacık kemiklerinden kulak uçlarına ve loblarına kadar. Gördüğünüz gibi, ilave yüz ölçüleri de var."

"Kayıtlara geçmesi için soruyorum, Dr. Stutz bir sonuca ulaştı mı?"

"Evet. Yüzde 95 kesinlikte, uzman görüşü iki fotoğrafın aynı adama ait olduğu yönünde."

"Yüzde yüz değil mi?" Yuki sordu. 'İğneyi kendine batırıyor', karşı tarafın avukatı bunu yapmadan ve tanığının çivilemeden önce kanıttaki zayıflığı ortaya çıkarıyordu.

Hallows, "Videodaki figür kaşlarına kadar kulaklarının ucunu kapatan bir örgü başlık takıyordu. Bu yüzde 5'lik kısım. Karşılaştırma fotoğrafında ise sanık şapka takmıyor."

"Teşekkür ederim, Müdür Hallows. Sayın Yargıç, iddia makamı dinleniyor. Tanığınız, Bay Gardner."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 99

ALVAREZ VE BEN, Bellagio'dan havaalanına doğru hızla giden bir ekip arabasının arkasındaydık.

Eve gitmek için sabırsızlanıyordum ama işim henüz bitmemişti. Dedim ki, "Sonia, kendimi şanslı hissediyorum."

"Evet. Ya dün gece çok geç saatlerde ya da bu sabah ameliyattaydı. Avukat tutmuş olamaz. Acil serviste tanıdıklarım var."

Izgaranın içinden konuştum.

"Memur bey, varış noktamızı Sunrise Med olarak değiştiriyoruz. Bizi oraya götürüp bekleyebilir misiniz?"

"Şef sizin olduğumuzu söylüyor, çavuş. Neye ihtiyacınız olursa."

Dakikalar sonra hastanenin acil servisine giden ambulans bölümünün yanına park etmiştik. Alvarez ve ben iş kıyafetlerimizi giymiştik, Yakalarımıza rozetlerimizi taktık. Yaklaştığımızda otomatik sürgüler açıldı ve o sabah sadece orta derecede yoğun olan acil servisi net bir şekilde görebildik.

"Kahretsin," dedi Alvarez, kabul masasındaki baş hemşireye bakarak. "Onu tanı mıyorum."

"Sen iyi polis ol. Eğer bu başarısız olursa, ben belalı olacağım."

Hemşire başını kaldırdığında ikimizi masasında, rozetlerimizi takarken gördü.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, memur beyler?"

Alvarez, "Ortağım ve ben San Francisco polisiyiz ve LVPD ile birlikte bir vaka üzerinde çalışıyoruz. Gece yarısı omzundan yaralanarak gelen bir hastayla konuşmamız gerekiyor."

"İsim?"

"Son olarak William Marsh olarak biliniyor."

Parmağını listede gezdirdi ve onu buldu.

"Burada kal. Uzman doktoru getireyim."

Bir dakika sonra, mavi önlük üzerine beyaz önlük giymiş, otuz yaşlarında uzun boylu bir adam masada belirdi.

"Marco, hey," dedi Alvarez.

"Selam sana, Yorkie. Hemen döndün mü?"

"Hayır, hayır. Bu meslektaşım, SFPD'den Çavuş Lindsay Boxer. Boxer, Bu Dr. Marco Ganz. Marco, deneğimizle bir dakika konuşmak istiyoruz. William Marsh."

"Ameliyattan çıktı. Koridorun sonunda uyuyor."

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var doktor," dedim. "Dün gece birini öldürdü, bir kız arkadaşını ya da bir pikabı. Bize kızın adını vermesini istiyoruz."

"Benimle gel."

Doktoru koridorda takip ederek polislerin kapının iki yanında durduğu bir odaya girdik. Kapıyı Dr. Ganz açtı. Burke odada yalnızdı, dar hastane yatağında yatıyordu, kolunda serum vardı. Monitörler hayati belirtilerini bipleyerek gösteriyordu.

Ganz, "Bay Marsh, birkaç dakikalığına misafiriniz var. Ben dışarıda olacağım."

Burke battaniyesini üzerinden atmıştı. Mavi noktalı beyaz desenli, arkası açık bir hastane önlüğü giymişti, çorapları da aynı renkteydi ve sağ kolu göğsünü saran bir askıdaydı.

"Ne kadar tatlı," dedi. "Ziyaretiniz için minnettarım. Özellikle de sizden, Çavuş Boxer. Benim için endişeleniyorsun."

"Sizin için aramamı istediğiniz biri var mı?" Lafı dolandırmadan sordum. Cevap vermedi.

Dedim ki, "Tamam o zaman. Bir sonraki uçakla eve dönüyoruz. İstedğin herhangi bir şey

Savcımıza teklif etmek ister misiniz? Örneğin, Tara ve Lorrie Burke ile Melissa Fogarty cinayetlerini itiraf etmek gibi. Bunu inandırıcı hale getirirseniz, sanırım Las Vegas savcısından sizin için bir iyilik isteyecektir."

"Bu reddedemeyeceğim bir teklif."

İğneleme. Burke aklı başında ve uyanıktı ama sesi yavaştı. Damarlarına damlayan Demerol yüzünden olmalı.

"İşte senin için bir şey, çavuş, canım. Hoşuna gidecek. Luke'un çocuk geliniyle yatıyordum. Yıllardır. Luke'un haberi yoktu. Düğüne bile gittim."

Bunu uyduruyor muydu?

Burke gülümsedi. Kafamın içinde dolaştığını hissettim.

Dedi ki, "Lorrie *benim* kızımdı. Sen bile bu konuda bana güvenebilirsin. Ben o küçük kızı öldürmezdim. Ne olduğunu düşünüyorum? Sanırım Tara Lucas tüm hikayeyi anlattı, Lorrie'nin benim bebeğim olduğunu falan. Ve Luke kendini kaybetti. Oğlumun öldürücü bir öfkesi var."

Lanet olsun. Yalan söylüyordu, değil mi? *Öyleyse neden ona inandım?* Lucas gerçekten de suçlandığı gibi kendi sevdiklerini mi öldürmüştü? Yoksa Evan Burke mü?

Her iki tarafı da tartışabilirim - ve bundan hoşlanmadım.

Alvarez cep telefonunu karıştırdı ve Burke'e alnında bir kurşun deliği olan Jane Doe'nun yüzünü gösterdi.

"Kızın adı ne? Ailesi onun nerede olduğunu bilmek isteyebilir."

"Ben ... bilmiyorum ..."

Burke uyuşturucuyla savaşmayı bırakmıştı.

"Onu *neden vurdun?*" diye sordum yüzüne. "*Neden bunu yapmak zorundaydın?*" Gözleri açıldı.

"*Çılgılık atmayı kesmedi.*"

"Onu çılgılık attığı için mi vurdun? Çok korkmuştu."

"Tamam, çavuş. Bu nasıl?" Uzun bir duraklama oldu ama ben onu bekledim. Dedi ki, "Koşmaktan yorulmuştum. Durmak istedim..."

Ağzı gevşedi. Ve sonra gözleri kapandı.

Dr. Ganz nekahet odasına geldi.

"İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı? Sana sakinleştirici verildiğini söylediyimi unutma." "Evet, söyledin." Dedim.

Ganz kollarını açtı ve Alvarez sarılmak için içeri girdi.

"Teşekkürler doktor" dedim ve binadan çıktım. Arabaya bindim ve Alvarez hemen arkamdaydı.

"Yorkie?" Dedim.

"Bana öyle diyor." Parmaklarıyla perçemlerini kaldırıp gözlerinden uzaklaştırdı. "Benim bir terrier gibi olduğumu söylüyor. Bir kere dişlerimi bir şeye geçirdim mi..."

Güldüm ve ön taraftaki arkadaşlara "Uçağımız yirmi dakika sonra kalkıyor" dedim.

"Anlaşıldı, çavuş."

Alvarez ve ben kemerlerimizi bağladık ve araba Güney Maryland Parkway'e doğru gıcırdayarak yola çıktı. "Burke'ün suçlarla ilgili anlattıkları hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Keşke bilseydim. Lucas'a cinayet

için inandırıcı bir sebep veriyor. Babası karısıyla yatıyordu. Lorrie onun kızı değildi. İnsanlar daha azı için öldürdü.

Ama Evan Burke o zavallı kızı gözlerimizin önünde öldürdü.

İyi bir sebep. Silahı ve canlı bir rehineyle çıkış kapısına kadar konuşarak gitmiş olabilir. O bir canavar, ama akıllı bir adam. Bu karar hatasını anlamıyorum. Oh, evet. Kaçmayı bırakmak istiyor.

"Yemin ederim Sonia, o psikopatın söylediği hiçbir şeye inanamayız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 100

UNITED FLIGHT 5274 Nevada üzerinde 30.000 feet yükseklikteydi.

Pencereden dışarı bakıyor, Evan ve Lucas Burke'ü düşünüyordum.

Lucas'ın karısını, çocuğunu ve zavallı tatlı kızını öldürüp öldürmediğini artık bilmiyordum.

Misty. Evan doğruyu mu söylüyordu?

Lucas." Bunu büyük bir inançla söylemişti. Ama Lucas'ın cinayet işleyebileceğine istediğim için mi inanmıştım? Ölü bebeği gördüğüm için mi? Kathleen'le vakit geçirdiğim için mi? Misty'yle bir fincan çayı paylaşıp ona Luke'tan ayrılmasını söylediğim için mi?

İşin içinden çıkamadım. Yanlış Burke'ü mü suçlamıştık? Baba ve oğlun karşı karşıya geldiğini hayal ettim ve gerçek canavarı seçmeye çalıştım - ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, ellerime ağılıyordum.

Koltuğun altında el yordamıyla çantamı aradım ama ulaşamadım.

Gözyaşlarım daha sert akıyor, hıçkırıklara dönüşüyordu.

Alvarez yanımdaki koltukta uyukluyordu. Elinde kağıt bir peçete vardı. önündeki koltuk cebinde buldum. Onu aldım, gözlerime bastırdım ve hıçkırıklar dindiğinde burnumu sümkürerek Alvarez'i uyandırdım.

"Ne?"

"Özür dilerim. Uyumaya devam et."

Bana baktı ve dedi ki, "Lindsay. Sorun nedir?" dedi. Onu yine başından savmaya çalıştım ama ısrar etti.

Sonunda, "Sanırım şimdi anladım."

dedim. "Neyi anladın?"

"Burke neden kız arkadaşını gözümüzün önünde vurdu?"

"Anlat bana. Kendini tutma."

Bir uçuş görevlisi arabayı sıramıza getirerek atıştırmalıklar ve içecekler sundu. Ben kahvaltılık burrito ve mini bir şişe chardonnay seçtim.

Alvarez, "Şunu iki yapalım." dedi.

Bize servis yapıldıktan sonra camın perdesini indirdim ve şarap şişemin kapağını açtım. Alvarez hâlâ şarabımı bitirmemi bekliyordu.

Burke'ün Jane Doe'yu neden vurduğuna dair bir teori.

Kolumu sıktı ve "Konuş" dedi.

"Tamam. Benim teorim şöyle. Burke, Berney'i Bellagio'da gördü. Haklı olarak Berney'nin onun için orada olduğunu varsayıyor. Eagle'daki partisini bastığımızda, her şeyi kırmızıya bağladı. Vegas'ta cinayet suçlamasını göze almak federal mahkemede yargılanmaktan iyidir."

Alvarez, "Nevada'da idam cezası var," dedi.

"Tamam, diyelim ki harika bir savunma avukatı buldu, gösterişli bir duruşma arayan yerel bir pitbull. Burke, Jane Doe'nun vurulmasıyla ilgili ikna edici bir hikaye uydurabilir ve belki de jüriyi kazanabilir. Eğer öyleyse, ya hafif ceza alır ya da hiç ceza almaz. Onu *duydun*, Sonia. Her şeyi söyleyebilir, her şeyi döndürebilir, hissederek.

Hipotezime devam ettim.

"Burke, 'Oda tamamen karanlıktı' diyor."

"Öyleydi," dedi Alvarez. "Ve gürültülüydü."

"Doğru. Düşün dansçıların müziği tepemizde, Mutfaktan tencere sesleri ve bağırışlar geliyordu. Ve tabii ki Burke, kapısı tekmelendiğinde kendisinin ve Jane Doe'nun derin derin nefes aldığını söylüyor."

Alvarez, "Kızın yardım için hiç bağırmadığını söyleyebilir" dedi.

"İyi vakit geçiriyorlar, değil mi? Burke'ün avukatının anlattığına göre, müvekkili kapıyı çaldığımızı duymamış. 'Polis' dediğimizi de duymadı. Başka bir şeyle meşguldü. Sonra kapı tekmelendi ve Burke silahlı siluetler gördü. Ne düşünmesi gerekiyordu?"

Alvarez, "Biz oda servisi değiliz. Kazandıkları yüzünden hedef olduğunu. Silahını aldı ve ateş etti."

"Doğru, şimdi de kucağındaki kız çığlık atıyor. Kızın etrafından dolanıp kapı çerçevesine doğru yönelirken başını aşağı itmeye çalışıyor -"

"- ama o geri çekiliyor ya da başka bir şekilde başını hareket ettiriyor. Oh, hayır." "Anladın," dedim. "Kafatasıyla bir mermi yakalıyor. Şimdi, bu bir kaza. Kasıtsız adam öldürme, cinayet değil ve aksini kanıtlayamayız."

Alvarez, "Avukatı buna kötü şans diyor" dedi.

"Burke bir kumarbaz," dedim. "Biraz kazanır. Biraz kaybeder. Bu hayatının en iyi bahsi olabilir."

BÖLÜM 101

NEWT GARDNER, bir doktorun özgüveni ve düşüncesiyle hareket etti.

Yuki'nin yıldız tanığını çapraz sorguya çekmek için kürsüye yaklaşırken orman kedisi.

Gardner, "Müdür Hallows, size birkaç sorum olacak.

Bayan Fogarty'yi öldürmek için kullanıldığını söylediğiniz

jiletle ilgili olarak. "Bıçaktaki kanın Bayan Fogarty'ye ait olduğunu varsayarsak -" "Öyleydi."

"- ve kulp üzerindeki parmak izlerinin Bay Lucas Burke'e ait olduğunu iddia ediyorsunuz. Doğru mu anladım?"

"Evet, bu doğru."

"Parmak izleri böyle bir eşyanın üzerinde ne kadar süre kalabilir?"

"Yüzeye dokunulmadığı sürece. Oldukça uzun bir süre olabilir." "Yani, eğer birisi jileti eldivenli elleriyle aldıysa ve parmak izleri korunmuş olur mu?"

"Eğer usturayı alan kişi onları saklamak istiyorsa, evet." "Lucas Burke'ün evinden çıkış videosunu gördünüz mü? Ve bazı

Yirmi dakika sonra Tara Burke bebekle birlikte aynı evden mi ayrıldı?"

"Evet, o videoyu defalarca izledim. Kare kare."

"Tara'nın ön kapıyı kilitlediğini gördün mü?" "Hayır. Elleri doluydu."

"Yani Luke'un usturası, üzerindeki parmak izlerini korumak isteyen eldivenli bir kişi tarafından kilitli olmayan evden alınmış olabilir mi?"

"Bu mümkün."

"Yani..." dedi Gardner, tanığa arkasını dönerek.

Seyirciler ve jüri onun sözünü bitirmesini bekliyor, sonra dönüp Hallows'a saatte on beş yüz dolarlık bakışını atıyordu.

"Aynı fikirdeyiz. Eldivenli biri Bay Burke'ün usturasını evden aldıysa ve sapında Bay Burke'ün parmak izleri varsa, bu kişi Bayan Fogarty'yi onunla öldürmüş olabilir. Ve eğer o ustura otların arasında gizlenmişse

aylarca saklansaydı, üzerinde kurbanın kanı ve sanığın parmak izleri olurdu, doğru mu?"

Yuki, Gardner'ın Hallows'un sırtında davasını anlatışını dinledi. Hallows çok iyi bir kriminologdu, ama Clapper onu cinayeti araştırmadığı için suçlamıştı. boş arsayı daha erken.

Hallows dedi ki, "Ben bir bilim adamıyım, efendim. Benden hepsi de test edilmemiş bir dizi bileşik olasılığa kesin cevaplar vermemi istiyorsunuz. Ben bu şekilde çalışmıyorum."

"Size bir uzman olarak soruyorum, müdürüm. Bu senaryo mümkün mü?" "Mümkün."

"Tamam. Şimdi, savcılık davalarını kanıtlamak için sizin fotoğraf analizcinizin çalışmalarını kullanıyor. Bu tür 'fotoğrafik analiz' bir bilim midir?" "Yüz hatlarının ölçülmesiyle yapılan yüz analizi o kadar da teknik ya da

teorik."

"Pekâlâ. Tartışma adına, Dr. Werner Stutz'un kullandığı yöntemin altın oran olarak adlandırılan şey olduğunu varsayalım. Amacı, güzellik standartları için mükemmel yüz oranlarını belirlemektir. Görme yeteneğim yirmi yirmidir ve okulun otoparkında çekilen ve şu anda fotoğraf olarak adlandırılan meçhul şahsın yüz hatlarını zar zor görebiliyorum."

"Dr. Stutz yüksek güçlü dijital mikroskoplar ve kaliperler kullanıyor."

"Öyle bile olsa. Park yerindeki adam şapka taktığı için bunun yüzde yüz kesin bir eşleşme olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet. Örgü şapka yüz hatlarının yüzde 5'ini kapatıyordu."

"Tamam. Anladım," dedi Gardner. "İşte soru. Eğer müvekkilim babasına çok benziyorsa, gece karanlıksa ve kamera C eksi kalitede bir büyük mağaza ürünüyse -"

"İtiraz ediyorum, deli gibi yönlendiriyor, Sayın

Yargıç." "Kabul edildi. Yakınlaşmanız için saklayın, avukat bey."

"Özür dilerim Sayın Yargıç. Soru şu ki, eğer Dr. Stutz eşleştirme yapmak için kusurlu bir fotoğraf 1 kullanıyorsa, tanım gereği bu eşleştirme kusurludur. Ve bu fotoğraf sanığın babası Evan Burke'e ait olabilir."

Yuki ayağa kalktı. "Tartışmacı, Sayın Yargıç. Savunma avukatı yönlendirici, tartışmacı ve mahkemeye karşı saygısızca davranıyor."

Gardner, "Sayın Yargıç, tanık şüpheli yöntemleri bilim olarak göstermeye çalışıyor" dedi.

Hallows bunu kabul etmedi. "Bir deney aynı kesin sonuçla sayısız kez tekrarlanırsa, bilimsel olarak kanıtlanmış olur -"

Yargıç Passarelli, "Bu kadar yeter millet. Savcılığın itirazı kabul edildi. Bayan Clemons, lütfen savunma avukatının 'Tamam, anladım' ifadesini çıkartın. Bay Gardner. Bu tanık için başka bir şeyiniz var mı?"

"Hayır, Sayın Yargıç," dedi Gardner. "Hepsi bu kadar." "Bayan Castellano. Yönlendirme?"

"Evet. Teşekkür ederim. Müdür Hallows. Şimdi, jilette ilgili olarak. İtibarınızı kan testinin ve parmak izi analizinin geçerliliğine mi bağlıyorsunuz?"

"Evet. Yüzde yüz."

Yuki Hallows'a teşekkür etti ve avukat masasındaki yerine döndü. Karşılıklı konuşma onu sarsmıştı ama Lucas Burke'ün bir katil olduğundan her zamankinden daha emindi.

Jüri üyeleri - hepsi - bunu görecekler mi?

Yoksa teatral rakibinin etkisi altında mı kalacaklardı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 102

YUKİ, Newton Gardner'ın -üst düzey ceza savunma avukatı, gösteriş budalası, medya şekeri ve amatör güreşçi- ilk tanığı olan müvekkilinin eski karısı Alexandra Conroy'u çağırarak davasını açmasını izledi.

Gardner çekici kadına karşı nazik davrandı ve Lucas Burke'ün Misty'yi öldürmüş olamayacağını, çünkü genç kızın ölümü sırasında Lucas Burke'ün Ms.

Conroy'un kollarında, çocuğunu ve mahremiyetini kaybettiğı için hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Sorular düzgün ve kısaydı.

"Bay Burke sizi ne zaman aradı? Evinize mi geldi? Ruh hali nasıldı? Carmel'e ne zaman vardınız? Bay Burke cinayet manşetlerini ne zaman gördü? Ondan sonra ne yaptınız?"

Sorular yaklaşık beş dakika içinde soruldu ve yanıtladı. Sonra Gardner tanığı Yuki'ye devretti.

Conroy savunmanın en önemli tanığıydı ve Yuki de Gardner'ın anlattıklarının aynısını anlattı.

Ama Yuki ters yönden geliyordu.

"Bayan Conroy, bunca aydan ve çok duygusal koşullardan sonra, Lucas'ın o gece saat sekizde otel odanızda olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu.

Bayan Conroy, "Akşamki spa randevumdan önce saati kontrol ettim çünkü oda servisi siparişi verecektim" dedi.

Yuki, "Siparişi akşam 8:00'de mi verdin?" diye sordu. "Hayır. Önce Luke'la konuşmak istedim."

"Siparişi saat kaçta verdiniz?" "Daha sonra.

Belki dokuz falan."

Yuki masasına gitti ve elinde bir bilgisayar çıktısıyla döndü. Tanığa "Bu telefonla verdiğiniz siparişin bir kopyası mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Sayfanın üst kısmındaki adınızı ve bunu yaptığınız zamanı okuyabilir misiniz?"

Eski Bayan Burke, "Gözlüklerimi takmıyorum." dedi.

Yuki, Conroy'a odaklanıp onu gerçekte yüzleştirmeye hazırlanırken katil içgüdüsünün parladığını hissetmekten kendini alamadı.

Rezervasyon kağıdındaki bir çizgiyi işaret etti ve "Siparişinizi gece yarısını otuz beş dakika geçe vermişsiniz" dedi.

"Oh. Şey." Yuki

devam etti.

"Luke'un sekizde Misty'yi öldürmesi ve onda Carmel'e dönmesi için yeterli zaman var. Bir duş alır. Bir şeyler atıştırır, belki bir şeyler içer. Mesela *Jimmy Kimmel*'i izlersin."

"İtiraz ediyorum!"

"Devam ediyor. Dikkat edin, Bayan Castellano."

Yuki, "Özür dilerim, Sayın Yargıç. Bayan Conroy, Lucas'ın otel odanızda kalıp kalmadığını gerçekten biliyor musunuz?"

Conroy, "Emin değilim. Luke o hafta sonu çok üzgündü. Onu rahatlatmak istedim. Ben de öyle yaptım. Saate bakmıyordum."

Yuki dedi ki. "Teşekkür ederim. Bu tanık için söyleyeceklerim bu kadar."

Yargıç Passarelli Conroy'a çekilebileceğini söyledi ve Gardner bir sonraki ve tek tanığını çağırdı.

"Lucas Burke'ü arıyorum."

Gardner, Lucas'ın sandalyesini devirmeden avukat masasının etrafından dolaşmasına yardım etti, sonra müvekkilinin kolunu bıraktı ve tanık kürsüsüne doğru yirmi metrelik yolu kendi başına yürümesini izledi.

Yuki, Gardner'ın Lucas'a onu Yuki'nin ezici tanık sorgulamalarından kurtarabilecek ne sorabileceğini merak ediyordu. Yıkılır mıydı Yine mi? Yoksa Gardner'ın elinde hapisten kurtulma kartı mı vardı?

Her ne olacaksa, Mahkeme Salonu 2C'deki yüz kırk küsur kişiyi mutlak bir merak içinde tutuyordu.

Mübaşir Burke'ün arkasında durmuş, tanık sandalyesine giden iki basamağı tırmanırken ona yardım etmeye hazır bekliyordu.

BÖLÜM 103

Onu izleyen CINDY, kırk yaşlarında, oldukça formda bir adam olan Lucas Burke'ün hapiste geçirdiği beş aydan sonra ne kadar zayıfladığına hâlâ şaşırıyordu.

Gardner müvekkiline doğru yürüdü ve "Size birkaç sorum var Bay Burke. Umarım içinde bulunduğunuz durumla ilgili olarak size cevap verme şansı verirler."

"Hazır ve istekli," dedi tanık.

"Güzel. Muhtemelen iyi bir sebeple birini öldürdünüz mü? Karınızı ve kızınızı, metresinizi, başka birini?"

"Kesinlikle hayır. Karım Tara'yla kavga ettiğimiz doğru. Daha yirmi yaşındaydı. Hayatını kazanmak için hiç çalışmamıştı. Öğretmen maaşıyla karşılayamayacağımız bir sürü kıyafet ve aksesuar istiyordu.

"Kavgalarımız oldu ama fiziksel değildi. Birbirimize isimler taktık ve bir keresinde, annesi onu yola getirdikten sonra, Tara bana bir tencere fırlattı, ama ıskaladı. Küçük kızıma gelince..." Burke'ün sesi kesildi ve koluyla yüzünü kapattı. Omuzları titriyordu.

Gardner, "Acele etme, Luke." dedi.

Burke kolunu indirdi, boğazını temizledi, plastik şişeden birkaç yudum su içti, sonra titreyen bir sesle, "Lorrie'yi dünyadaki herkesten çok sevdim. Küçük kız kardeşim ve annem on beş yıldan fazla bir süre önce ortadan kayboldular ve ben onların kaybını asla atlatamayacağım. Lorrie bana kız kardeşim Jodie'nin bebekliğini hatırlattı. Kalbim kırıldı. Lorrie'nin kendisine neler olduğunu bilmemesi için dua ediyorum. Acı çekmemiş olsun."

"Tüm bunlar için çok üzgünüm Luke. Sana Melissa'yı sormalıyım. Ona Misty dedin."

"Misty çok tatlı bir genç kadındı ama ilişkimizin sonu gelmişti. On sekiz yaşındaydı. Üniversiteye gitmesi gerekirdi. Birbirimizi sevmemiz dışında ilişkimizi anlamlandırmanın bir yolu yoktu."

"Misty'nin öldürüldüğü gece onu görmek için randevu aldın mı?"

"Hayır, öyle olsaydı şu anda hayatta olurdu. Sık sık otoparkta buluşurduk ama hangi gün olduğunu bile bilmezdim. Hatta Misty'yi bile düşünmedim. Hapisten yeni çıkmıştım. Polis evimi arıyordu. Arabama bindim ve hızla sürdüm.

"Eski eşim Alexandra Conroy, Lorrie'nin başına gelenleri duyunca beni aradı. Sadece birkaç saat uzakta yaşıyor. Onunla birlikte olmak, sadece konuşmak istedim. Evliliğimiz uzun zaman önce bitmiş olmasına rağmen, Alex beni her zaman anladı. Onu aradım. "Gel." dedi.

"Doğruca onun evine gittim. Oraya vardığımda hava kararmıştı."

"Peki sonra ne oldu Luke?"

"Konuştuk. Saatlerce ağladım. Alex bizim için bir rezervasyon yaptırdı, Carmel'de bir tatil köyünde bir hafta sonu kalacaktık. Erkenden uyandık ve tatil köyüne gittik. Cuma gecesini orada geçirdik ve Cumartesi sabahı geç saatlerde kahvaltı salonunda, Misty'nin öldürüldüğünü yazan bir manşetin altında resminin olduğu gazeteyi gördüm.

"Alex ve ben tatil köyünden ayrıldık ve doğruca bu binadaki polis karakoluna gittik; burada işlemediğim, işleyemeyeceğim ve asla işlemeyeceğim cinayetlerden dolayı tutuklandım. Tanrım, bana yardım et."

"Teşekkür ederim, Lucas."

Gardner yakışıklı yüzünü jüriye çevirerek, *"Nasıl bir adam olduğunu görüyorsunuz"* der gibiydi. *O yapmadı.*

Gardner, Savcı Castellano'ya "Tanık sizin," dedi.

"Soru yok," dedi Yuki.

"Tamam o zaman," dedi Gardner. "Savunma dinleniyor."

BÖLÜM 104

YARGIÇ yirmi dakikalık bir ara verdi ve bu da Yuki'ye sinirlerini yatıştırması için biraz zaman kazandırdı.

İşte bu kadar. Son savunmasını yapmak üzereydi. Len Parisi, Nick Gaines ve kocası Jackson Brady ile aylardır özetinin varyasyonlarını prova ediyordu.

Gözlerini odanın arka tarafına çevirdi ve Brady'nin Cindy'nin sandalyesinin yanında durduğunu gördü.

Ona bir gülümseme verdi ve o da kendi gülümsemesiyle karşılık verdi.

Yargıcın adını söylediğini duydu ve mahkeme salonundaki sessizliği soğuk bir esinti gibi hissetti. Nick'in notu önünde duruyordu: "Git yakala onları."

Savcı Castellano kürsüye doğru yürüdü ve sahip olduğu tüm özgüvenle jüriye hitap etti.

"Bayanlar ve baylar, bildiğiniz gibi bu dava iki masum genç kadının ve bir kız çocuğunun öldürülmesiyle ilgilidir ve bunların hepsi sanık Lucas Burke ile yakından ilişkilidir.

"Bay Burke hepsini sevdiğini iddia ediyor ve suçunu reddediyor, ancak Kanıtlar, kötü niyetle üçünü de öldürmeye karar verdiğini gösteriyor. "Onun yaptığını nereden biliyoruz?

"Bay Burke evliliğinin alevler içinde olduğunu ifade etti. Tara kredi kartlarıyla çok fazla harcama yapıyordu ve davalı bunu karşılayamayacağını belirtti. Ona büyümesini, bütçeye sadık kalmasını söylemiş ve aşırı harcamaya devam edince kredi kartlarını iptal etmiştir.

"Kızgındı.

"Tara'nın annesi Kathleen Wyatt'ı dinlediniz, size Bay Burke'ün kızına kötü davrandığını söyledi. Tara bunu inkar etti, ancak istismara uğrayan eşler için bu genellikle böyledir ve bu da öyle bir vaka gibi görünüyor. Kavgalar, çürükler, artan öfke.

"Bay Burke'ün zaten *başka bir* genç kız arkadaşı vardı. Melissa Fogarty'ye yazdığı ve evlenmek istediğini söylediği notu

ama bugüne kadar yüzük gelmedi. Bu ilişki Lucas Burke'ün evlilik yeminlerinin bozulduğunun bir başka işareti olmakla kalmıyor, belki de Lucas kız arkadaşından baskı görüyordu.

"Bu mali ve duygusal koşullara dayanarak, Bay Burke'ün bile her gece yatağa kızgın girdiğini ve her sabah kızgın uyandığını kabul edeceğine inanıyorum. Ve belki de bu öfkeyi daha fazla kontrol edemedi ve kendisini yok etmeden önce harekete geçmek zorunda kaldı.

"Pazartesi günü, Lucas Burke karısıyla hayatının son günü olacak bir kavgaya tutuştu. Telefon kayıtları Bay Burke'ün Tara'yı en son o sabah saat on birde aradığını gösteriyor. Üç dakika konuşmuşlar ve onu bir daha aramamış. Çarşamba sabahı bebekleri ölü bulunduktan sonra bile. Tara'nın kaybolduğu yaklaşık bir haftalık süre boyunca onu hiç aramadı. Tara'nın annesinin aksine, polis departmanının peşini bırakmadı ve arama çalışmalarındaki ilerleme hakkında kendisini bilgilendirmelerini istedi. ve "Tara Burke'ü gördünüz mü?" diye soran afişler asmadı. "Lucas Burke onun nerede olduğunu biliyordu.

"Son telefon görüşmesinde, sözde kavgalarını konuşmak üzere onunla buluşmak için bir plan yaptığını ama bunun bir hile olduğunu anlıyoruz. Farklı bir fikri vardı. Onunla suya bakan romantik bir yerde buluştu ve jiletini boğazına geçirerek onu öldürdü.

"Daha sonra kendi bebeğini eliyle boğdu. İkisini de Tara'nın arabasına bindirdi, gaza bastı ve arabadan güvenli bir şekilde çıktıktan sonra arabayı Cumartesi gününe kadar kalacağı okyanusa yuvarladı. Adli tabibe göre hem Tara hem de Lorrie suya düşmeden önce ölmüşler.

"Bayanlar ve baylar, savunmanın sunduğu çelişkili bir kanıt bulunmamaktadır.

"Kanıtları inceleyen Adli Tıp laboratuvarımızın başkanını dinlediniz ve size Melissa Fogarty'yi öldürmek için kullanılan cinayet silahını gösterdik.

"Bayan Fogarty'nin kanı bıçağın üzerinde bulundu ve Lucas Burke'ün parmak izleri o usturanın sapındaydı. Ayrıca Lucas Burke, Tara ve Lorrie Burke'ü gördüğü bilinen son kişiydi. vücutlarından kurtulmak için.

"Bay Burke neden cinayet çılgınlığı yaptı?

"Bunun sebebinin başkalarının beklentileriyle boğuşmak istememesi olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden yeni bir yere taşınmak yerine

bu odada bize gösterdiği değişken kişiliğini ifade etti. "Ve yaptıklarının yanına kâr kalacağına inanıyordu.

"Bay Burke'ün savunması bu ülkenin her yerindeki polis ve savcılarının ortak savunmasıdır. Bunu pek çok kez duyduk. Buna TODDI deniyor.

"Bu, 'diğer adam yaptı' kelimelerinin kısaltması. Sanığı seven üç ölünün olduğu bu davada, savunma diğer adamı, yani sanığın babasını suçlamak istiyor. Bay Burke'ün babasının sabıka kaydı yok. Kendisi bu mahkemeye şahsen ya da başka tanıklar aracılığıyla tanıtılmamıştır. Aslında, savunma tek bir tanık bile göstermedi.

'diğer adam' teorisini destekleyecek bir tanık.

"Yapamazlar.

"Savcılığın bildiği tek bir kişi Tara, Lorrie Burke ve Melissa Fogarty'yi bir hafta içinde öldürmek için bir nedene sahipti. şurada oturuyor ve kafasını masaya koymuş.

"Sadece sanığın gerçekten anlayabileceği sebeplerden dolayı, Lucas Burke yaptı. Kurbanlarının hatırına ve bu adamı başka kimseye zarar veremeyeceği bir yerde tutmak için, lütfen onu birinci dereceden üç cinayetten suçlu bulun."

BÖLÜM 105

JOE VE JULIE, Martha ile birlikte havaalanının yolcu karşılama alanında beni bekliyorlardı. Çetenin hepsi buradaydı.

Julie onu araba koltuğuna oturtana kadar belime sarıldı, Martha bacaklarımın etrafını sardı ve Joe koca kollarıyla beni sıkarak yolcu kapısını benim için açtı.

Herkesle hasret gidermek için can atıyordum ve dürüst olmak gerekirse, Joe'ya yürüyen merdivenden inerken şarkı söyleyerek oradan ayrıldığından beri Vegas'ta olan her şeyi anlatmak istiyordum.

Telefonum küçük bir melodi çaldı ve arayanın kimliğine baktığımda aramayı cevaplamak zorunda kaldım.

"Şef Belinky?"

"Çavuş. Size ulaşabildiğime sevindim."

Sorun neydi? Burke kaçmış mıydı? Başka birini mi vurmuştu? Öldü mü?

"Beni yakaladınız," dedim. "Ne oldu şef?"

"Evan Burke yoğun bakımda. Bir çeşit akciğer enfeksiyonu olduğu ortaya çıktı. Bağışıklık sistemi çökmüş durumda."

Joe'ya 'Bir saniye' diye işaret ettim, şefin hemen ilgilenmesini umuyordum. Ve sonra yaptı.

"Burke seni görmek istiyor. Sana söyleyecek bir şeyi var -"

"O yalancı bir yalancı ve şeytan kadar tehlikeli. Savcı Yardımcısı Yuki Castellano hala onun ifadesini almak istiyor."

"Bu konuda," dedi şef. "Burke'ün ne söyleyeceğini bilmeden ve bir avukat talep etmeden, Lucas Burke'ün davası devam ederken bile savcılığa başvurmak için çok erken."

Ben bunları düşünürken, şef devam etti.

"Sana zarar veremeyeceğinden emin olacağım."

Evan Burke'ü bir daha görmek istemiyordum. Kendimi güvende hissetmiyordum ama yine de o piç çok çekiciydi. Yaralı ve hastayken bile. Ölü bir adamla bile.

Ellerinde kadının kanı ve oğlu cinayetle suçlanıyor. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım ve ondan gerçekten bıkmıştım.

Alvarez'in yorumunu kullanabilirdim ama o çoktan ekip odasına geri dönmüştü.

"Bunu teğmenimden, şefimden ve kocamdan geçirmem gerekiyor" dedim.

"Kocanızla görüşmedim ama şefinizle, teğmeninizle görüştüm, ve görev gücünüzün hepsi bu pislikle görüşmenizi istiyor." "Seni sonra ararım, tamam mı?"

"Çavuş," dedi şef. "Kısa ve kolay olacak. Uçak. Kruvazörle hastaneye. İşin bitene kadar konuş, sonra McCarran'a dön. Evet de ki ördeklerimi sıraya dizebileyim."

Ben bir polisim ve bir polis şefi, cinayet işlerken gördüğüm tetikçiyle konuşmamı rica ediyordu, hatta yalvarıyordu.

"Tanrım."

"Yeterince yakın," dedi Şef Belinky. "Uçuşları kontrol ettim ve sizi saat beşe kadar buraya getirecek bir uçuş var. Bir araba sizi almak için bekliyor olacak."

Onu geri çevirmek için yeterince iyi bir neden düşünemiyordum ve belki, belki yardım edebilirdim.

"Evet. Evet. Tamam."

Belinky bana uçuş bilgilerini verdi. Telefonu kapattım ve Joe'ya haberi verdim. O da Belinky'yi destekledi.

"Linds. Bu senin Ted Bundy anın olabilir. Yarın eve geldiğinde, Bugs, Martha ve ben seni karşılamak için burada olacağız."

Ailem beni terminale kadar geçirdi. Julie'ye devasa Tavandan sarkan metalik ışıklar. Hediyeelik eşya dükkanından ona bir tişört ve Bayan Rose'a da pembe bir kapüşonlu aldık. Yemek alanında tıka basa dolu bir pizza yedikten sonra Joe ve Julie check-in sırasında bana el sallayarak veda ettiler.

Evan Burke'ün bana ne söylemek istediğini merak ederek Las Vegas'a geri döndüm. Çekici bir karakterdi ama ona hiç güvenmiyordum.

BÖLÜM 106

ŞEF BELINKY Sunrise Tıp Merkezi'nin girişinde bekliyordu. Ellili yaşlarında, mavi takım elbiseli, kırmızı kravatlı, 1.80 boylarında, tuzlu ve biberli saçlıydı.

Bana doğru geldi ve iki eliyle birden elimi sıktı.

"Geldiğiniz için teşekkürler, çavuş. Sanırım geldiğinize memnun olacaksınız." Bundan şüpheliydim.

Belinky, "Burke yoğun bakımdaki bir yatağa kelepçeli. Uyuşturulmuş, antibiyotik kullanıyor, görünüşe göre ciğerleri yapışkan maddeyle dolu ama yine de ona güvenmiyorum."

Devam etti.

"Sizi koruyacağıma söz verdim ve aşağıdaki önlemleri aldık.

Kabinin cam bir duvarı var. Her şeyi görebiliyoruz ve tepede bir kamera var. İşte mikrofonun. Sana söylediği her şeyi kaydedecek."

"Mükemmel."

Yakama ilıstırdım.

Birkaç kat yukarı çıkan bir asansöre bindik ve okları takip ederek yoğun bakım ünitesine ulaştık. Belinky beni bilgilendirmeye devam etti.

"Memurlar kapının dışında konuşlanmış durumda. İçeri girerken aralık bırakın. Sağlam kolu ve ayak bilekleri kelepçeli. Sağ kolu serbest ama askıda ve elini görebilirsiniz. Kaliforniya eyaletinde kalkanı olan herkese o odadan zarar görmeden çıkacağınıza dair söz verdim."

"Teşekkürler, şef."

"Şimdi, bu adam avukat tutmadı ve mahremiyet beklentisi olmadığını söyleyebilirim, değil mi?"

"Doğru. İnsanlar odasına girip çıkıyor. Burası bir hastane." "Güzel. Anlaştık."

Yoğun bakım ünitesindeydik ve kapının iki yanında duran iki iri yarı polis yüzünden Burke'ün kabini görülebiliyordu.

"Hazır ya da değil," dedim.

İki memura merhaba dedim ve Burke'ü camdan gözlemlemek için bir an ayırdım. Yatakta gözleri kapalı, battaniyesi çenesine kadar çekilmiş, bandajlı kanadı vücuduna yaslanmış bir şekilde yatıyordu. Kapıyı biraz açık bırakarak kabine girdim.

Yatağının yanına bir sandalye çekerek "Burke" diye seslendim ve gözlerini açtı. "Sen misin, çavuş? Seni sormuştum."

"Ve burada oturuyorum."

Kelepçeli elinin erişebileceği bir alete bastı ve yatağının arkası yükseldi.

"Yapabilir misin?" diye sordu, çenesini yatağın yanındaki masaya doğru eğerek. Pipetli bir bardak su vardı. Uzanıp bir yudum alabilmesi için bardağı ona doğru götürdüm, o da bardağı geri verdi.

"Sağ olun. Neyim olduğunu bilmiyorlar ama zatürre ve mücadele edemediğim başka bir şey var ve sözde bulaşıcı değilmiş."

"Kolun nasıl?" diye sordum.

"Daha iyi oldu."

"Pekala. Seni görmeye geldim Burke, çünkü beni görmek istedin. Bana ne söylemek istiyorsun?"

"Size hayatım boyunca insanları öldürdüğümü söylemek istiyorum. Oldukça az. Oldukça. Birkaç tane."

Bu da neydi şimdi? Baskı için sahte itiraf mı? Yoksa palavra mı?

"Yani bazı aileleri rahatlatmak mı istiyorsunuz? Hepsi bu mu?"

"Size kulübede de söyledim, çavuş. Oğlum Lucas da bir katil," dedi Burke. "Çok genç yaşta başlamış bir katil. İlk kurbanları küçük hayvanlardı ve yıllar sonra Corinne ve Jodie'yi öldürdüğünden eminim. Kimseye haber vermeden okuldan eve geldi. Corinne ve Jodie bir daha ne görüldü ne de haber alındı."

"Yine de kanıt değil, Evan. Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü. Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Hikayenin doğru anlatıldığından emin olmak istiyorum."

"Anladım," dedim.

Ben yapmadım. Bu iki Burke sapkındı ve beni de saptırmışlardı. Senior gözümün önünde öldürdüğü kız için pişmanlık duymuyor gibiydi. Ne istiyordu?

"Neden en baştan başlamıyorsun?" dedim.

"Her şeyin zamanı var," dedi. "Ne yapacağımı düşünüyorum -"

Hiç beklenmedik bir anda sarsıldı, öksürdü, gürültülü bir şekilde nefes aldı ve kulağa korkunç gelen bir öksürük nöbetine tutuldu. Sadece hırıltı bile akciğer zarı iltihabı geçirmiş bir akordeon gibiydi. El bileklerinden kelepçeli ve ayak bileklerinden zincirli olduğu için göğsünü tutamıyor, hatta yuvarlanamıyordu.

Yardım çağırmak için ayağa kalktım ama yardım cam duvarların arkasını görmüştü ve bir hemşire, bir yardımcı ve yoğun bakım doktoru şeklinde geldi.

Hemşire Burke'ün yüzüne bir maske geçirdi ve oksijen tıslamasını duydum. Doktor lütfen gitmemi istedi.

Lütfen dedi ama bu doğrudan bir emirdi ve ben de uyguladım.

Evan Burke, Lucas Burke'ü Corinne ve Jodie Burke'ü öldürmekle suçlamıştı ama Lucas'ın şu anda yargılandığı üçlü cinayeti aydınlatmamıştı. Yuki her ne kadar Evan Burke'ün ifadesini almak istese de bu gerçekleşmeyecekti.

BÖLÜM 107

NEWT GARDNER yedinci kattaki müvekkil-avukat konferans salonunda Lucas Burke ile birlikte oturmuş, jüri üyeleri kararlarını açıklayana kadar vakit öldürüyordu.

Oda, küçük bir masa ve dört düz sandalyeyle döşenmiş, hücre büyüklüğünde bir kafesti. Gardner, Luke'un karşısına oturdu ve elini müvekkilinin koluna koydu. Luke depresyondaydı, çökmüştü ve kendi karanlık tarafının derinliklerindeydi ve Gardner onun bu çukurdan çıkmasına yardımcı olamamıştı. Luke'a tanıklık etmekte haklı olduğunu söylemişti. Yaptığı konuşmanın çok dokunaklı olduğunu söylemişti. Gardner, "Yanıldığımı söyle, ama bence benim kapanışım neredeyse seninki kadar iyiydi," diye şaka yaptı.

Luke gülümseyemedi.

Gardner masanın üzerine bir alışveriş torbası koydu. "Bu senin için. Aç bakalım," dedi.

Luke bunu hiç hevesle yapmadı ve Gardner'ın müşterisinin solgun tenini ısıtacağını düşündüğü kırmızı ve sarı renklerde yeni bir gömlek ve ipek bir kravat çıkardı.

"Teşekkürler. Bunu hesabıma yaz, olur mu Newt?" "Bu bir hediye. Ve senin için başka bir şeyim daha var."

Luke ondan Misty'nin nerede gömülü olduğunu öğrenmesini istemiş ve Newt de Misty'nin Michigan, Grand Rapids'teki bir mezarlıkta Fogarty ailesinin mezarlığında olduğunu öğrenmişti. Gardner banliyöde yaşayan bir arkadaşıyla temasa geçti ve ondan gidip Misty'nin mezar taşının fotoğrafını çekmesini istedi.

Gardner çantasından bir fotoğraf çıkardı ve Luke'a uzatarak, "Umarım istediğin budur," dedi.

Luke Melissa'nın mezar taşının fotoğrafına baktı. "Sevgili Kızım" yazıyordu.

"O evde," dedi Luke. "Aile mezarlığında. Babasını çok severdi. Teşekkürler, Newt. Bu çok iyi."

"Senindir," dedi Gardner. "Ama karamsarlığa kapılma. Jürinin sizin lehinize karar vermesini bekliyorum."

"Huzurlu görünüyor," dedi Luke. "Sonsuza dek kendi yatağında olmak gibi." Gardner, "Size daha kırklı yaşlarda olduğunuzu hatırlatabilir miyim?" dedi. "Tara ve Lorrie, Kathleen'in Colman'daki arsasında mı?"

"Aynen öyle. Karısıyla tartıştığı için cehennem azabı çeken masum bir adam gibi görünmek için çaba gösterir misiniz lütfen?"

Luke başıyla onayladı. "Jürinin gelmesine ne kadar var?"

"Kim bilir, ama sadece bir saat oldu."

"Tekrar teşekkürler, Newt. Harikaydın. Uzanmam gerek."

Luke hücrelerine geri götürüldükten sonra Gardner baş gardiyan Çavuş Holmes ile koridorda bir görüşme yaptı.

Newt, "Ona göz kulak ol, Larry," dedi.

"Tutacağım."

"O umutsuz."

"Anladım."

"İşte kartım," dedi. "İstedığınız zaman arayabilirsiniz."

Gardner Lucas'a inanıyordu ve bu inancı hiç sarsılmadı. Asansöre gitti ve aşağıya bastı.

BÖLÜM 108

Savcı LES PARISI, Nick Gaines'le birlikte mahkeme salonunu terk ettikten iki saat sonra Yuki'yi arayarak jürinin geri döndüğünü söyledi.

Savcının odasından Gaines'in avukat masasında beklediği mahkeme salonuna doğru koridorda ilerlerken Yuki'nin midesi çalkalanıyor ve çırpınıyordu.

Genellikle jürinin hızlı dönüşü suçlu kararına işaret ederdi. Ama bu her zaman doğru değildi. Lucas Burke'ün, babasının kendisine tuzak kurduğunu haykırmasının bir ya da iki jüri üyesini etkilemiş olma ihtimali vardı. Yuki başka şeyler düşünüyordu.

Adını duyduğunda ifade verirken acınacak halde görünen katiller. Lindsay'i görmek için döndü.

"Hey."

"Hey, sen."

Kollarını birleştirdiler ve Yuki, "İçeride sadece ayakta duranlar var, Linds, ama lütfen bir yer bul. Karar okunduğunda orada olmanı istiyorum."

Lindsay, "Elbette. Seni aramaya geldim. Bu akşam yemek yiyelim, tamam mı?" "Tamam. Her türlü."

Yuki, Lindsay'in arka sırada Cindy'nin yanına sıkışmasını izledi. Mahkeme salonu sakinleşti.

Yargıç Passarelli oda sessizleşene kadar tokmağını vurdu.

Jüriye, "Bir karara vardınız mı?" diye sordu.

Mahkeme başkanı ayağa kalktı ve "Elimizde var, Sayın Yargıç" dedi. Mübaşire bir kâğıt uzattı; sıkılgan görünümlü bir adam önce mübaşire, sonra da hâkime doğru yürüdü.

Hâkim kâğıdı aldı, çevirdi ve ifade etmeden okudu, sonra mübaşire geri verdi, o da kâğıdı mahkeme başkanına geri götürdü.

Yargıç, "Sayın Başkan, lütfen kararı okur musunuz?" dedi.

Nick tabletini Yuki'ye doğru itti. Üzerinden ışınlar çıkan bir soru işareti çizmişti.

Yuki jüri üyelerinin yüzlerini taradı.

Nasıl karar vermişlerdi? Hiçbirini okuyamıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 109

CLAIRE, CINDY VE BEN Yuki'yi salonun lobisinden almış ve Cindy'nin Hyundai sedanına bindirerek Kadın Cinayet Kulübü'nün merkezine götürmüştük.

Yuki ön koltukta Cindy'nin yanına oturdu, yüzünü bana ve Claire'e dönerek hem neşeli hem de bulaşıcı olan hızlı tempolu, nefes almak için neredeyse hiç durmayan sohbetiyle bizi şımarttı.

Yuki için sevinmişim - hey, tüm görev gücüyle gurur duyuyordum, özellikle de Alvarez'le, Las Vegas'taki çatışmadan burnumuz bile kanamadan dönmemize hâlâ hayret ediyordum.

Yuki, Red Dog'un kendisine kararı beklerken rahatlamasını söylediğini ama bunun imkansız olduğunu söylüyordu. "Ne zaman sakın denizde yüzdüğümü düşünsem, köpekbalıklarının bana doğru yüzdüğünü hayal ediyor ve paniğe kapılıyordum. Bu yüzden, Her şey için hepinize çok teşekkür ederim."

Saat beşte Susie'nin arka odasındaki rahat kırmızı banketimizde rahattık. Lorraine geldi, kumral saçlarını atkuyruğu yapmış, tükenmez kalemmini kulağının üzerine sıkıştırmıştı. Doğruca Yuki'nin yanına gitti ve "Kazandın mı?" diye sordu.

Yuki başını salladı. "Ne zaman bildiğimi biliyor musun?" Dört kadın hep bir ağızdan "Ne zaman?" diye sordu.

Yuki, "Mahkeme başkanı, o melek, kararı yüksek sesle okuduğunda. 'Sanık Lucas Burke'ü birinci suçtan suçlu buluyoruz -'"

Cindy söze girdi, "Gardner jüriyi yokladı ve oybirliğiyle karar çıktı. Hepsi suçlu, suçlu, suçlu demişti."

Lorraine'in hiçbirimize dokunduğunu hatırlamıyordum ama şimdi Yuki'yi oturduğu yerden kaldırıp kucakladı, sonra da "Bir sürahi Margarita benden, Yuki. Hemen geliyor."

"Teşekkür ederim, Lorraine. Tekila infüzyonuna ihtiyacım olduğunu *biliyorsun*." "Benim için bira," diye bağırdım arkasından. "Ve cips."

"Ve menüler," diye seslendi Claire.

Dinlenmiş görünüyordu, gülümsüyordu ve pembe giymişti, aylarca çalışmasına engel olan ameliyattan sonra tamamen iyileşmişti. Cindy dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koymuş ve sipariş ile yemek arasında geçen sürede hikâyesini dosyalamıştı.

yiyecek ve içeceklerin gelişi.

Joe ve Julie ile havaalanında pizza yememin üzerinden saatler geçmişti. Açlıktan ölüyordum.

Margaritalar, acı sos, cipsler ve menüler, buzlu bir kupanın yanında bir sürahi bira ile birlikte geldi.

Kupamı doldurdum, kaldırdım ve "Yuki'ye, as savcı" dedim.

"Sana, Lindsay," dedi, "ve Luke'u, o kara kalpli katili yakaladığınız için özel ekibinize. Ve sana Claire, Newt Gardner'a karşı dik durduğun için. Ve sana, Cindy, Kathleen Wyatt'ı ilk etapta Lindsay'e gönderdiğin ve Lucas Burke'ün soruşturmasını ve duruşmasını takip ettiğin ve tüm bunlarla *kayıtlara* geçtiğin için."

Tabii ki güldük. Çok fazla yemek sipariş ettik ve bu da margaritaları dengeledi, böylece Yuki şarkı söyleyip dans etmedi. Limonlu turta kursuna geldiğimizde Brady'yi aradım ve gelip Yuki'yi eve bırakmasını söyledim.

Karayıpler'deki kafenin kapısından içeri girmesi yaklaşık on dakika sürdü.

Dedim ki, "Brady, otur. Bir içki al."

Lorraine'e, "Dr Pepper ve tüm bunlar için bir çek lütfen," dedi.

Dakikalar sonra Brady bardağını kaldırdı ve "Bundan daha korkunç bir cinayet kulübü hiçbir yerde yok," dedi. Sodayı kana kana içti ve "Bu küçük tatlıyı şimdi eve götüreceğim. Hepinizi seviyorum."

Kadın Cinayet Kulübü hep bir ağızdan cevap verdi: "İyi geceler çocuklar. İyi geceler."

BÖLÜM 110

CLAIRE UBER SİPARİŞ ETTİ, Cindy'yi arabasına kadar geçirdim, sonra da dışarıda yolcu indiren bir taksiye bindim.

Taksi beni Lake Caddesi'nde bıraktığında, kendimi keyiflenmiş, tatmin olmuş ve hayatta olduğum için mutlu hissediyordum.

Ön kapıdan içeri girdiğimde kocam, küçük kızım ve en iyi köpeğim beni bekliyordu. Evimdeydim ve gösteri müzikleri çalan iki yüz metrelik bir fiskiyesi ve çeyrekliklerle bir milyon dolar ödeyebilen kumar makineleri olan bir otel bile buna dokunamazdı.

Joe kimsenin aramadığını söyledi, ne Şef Belinky, ne Alvarez, ne de SFPD'deki üst düzey yetkililerden herhangi biri. Bir mucize. Bana söyleyene kadar küçük Bugster'ıma kitap okudum, "Şarkı söyler gibi okuyorsun anne." "Öyle mi?"

"Uh-huh. Bunu sevdim."

"Okumaya devam edeceğim," dedim ama Julie Bugs kucağında uyuyakalmıştı.

Onu yatağına yatırdım, yavaşça sıcak bir duş aldım, yeni pijamalarımı giydim ve kendimi yatağa attım.

Susie'den ayrıldıktan sonra cep telefonumu hiç açmadığımı fark ettiğimde saat onu geçiyordu.

Yataktan kalktım, çantamdan telefonumu aldım ve o hızla Joe elimden aldı. Aramalarımı kontrol etmem gerektiğini söyleyerek itiraz ettim ama o, "Sakin olman gerek Linds, ben de uygulayıcıyım," dedi.

Haklı olduğumu biliyordum ama sabahın dördünde gözlerim açıldığında, o rahatsız edici his neon ışıklarla aydınlatılmış gibi yanımdaydı.

Evan Burke cinayetleri hakkında bana ne söylemek istemişti?

O orospu çocuğu neyi bilmemi istiyordu?

Yataktan gizlice çıktım, telefonumu fuayedeki şarja takılı buldum ve mesajlarımı kontrol ettim. Susie'nin evinde çeteyle birlikteyken Belinky beni aramıştı.

Mesajını dinlettim.

"Çavuş. Şef Belinky. Burke avukat tutmuş. Beni ara."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 111

Çalışma odasındaki masamdan Şef Alex Belinky'ye ulaştığımda öğlen olmak üzereydi.

Kimse sözümü kesmesin diye başımı eğdim ve tüm dikkatimi Las Vegas Polis Şefi'ne verdim: "Çavuş, Evan Burke'le ilgili angajman kuralları değişti. Avukatı ceza savunma avukatı Randall Lanning."

Lanning'in adını tek parmağımla dizüstü bilgisayarıma girdim. Google'da Las Vegas'taki Lannings'in listelendiği kırk kadar sayfa vardı ama onları anlayarak okuyacak ve aynı anda Belinky'yi dinleyecek kadar hızlı açamıyordum.

Belinky dedi ki, "Lanning senin ve Alvarez'in ifadesini alacak. Savcı da aynısını yapacak ve ikiniz de duruşmada Burke'e karşı tanık olarak çağrılacaksınız."

"Kaçınılmaz, sanırım."

"Burke Pazartesi günü mahkemeye çıkarılacak -" "Duruşmadan sonra onunla konuşabilir miyim?"

"Şüpheli. Lanning haklı olarak Burke'e kendisinden başka kimseyle konuşmamasını söyledi. Burke'e hoşgörü göstermeye çalışacak. Lanning iyi biri ama aramızda kalsın, önünde zorlu bir iş var."

"Bağırmamaya çalışıyorum, şef. Eğer Burke öksürük krizine girmeseydi, yoğun bakımdan atılmasaydım, benimle konuşacaktı. Belki bizim için birkaç dava kapatırdı. 'Bir sürü insan öldürdüm' diyordu."

"İsim yok, değil mi?" dedi Belinky. "Benim Burke'ten anladığım, seninle bir tür anlaşma yapmaya çalışacak ve sonra da vazgeçecek ya da daha iyi bir anlaşma için uğraşacaktı. O kadar sapkın ki her şeyi uyduruyor olabilir."

"Bu konuda size itiraz edemem." "Savcımız Joseph Masci."

"Bu ismi neredeyse tanıyorum."

"Babası Ray Masci'ydi." "Gangsterin en iyi arkadaşı mı?"

"Çok iyi. Ray eskiden mafyanın avukatıydı. Uyuşturucu, emlak dolandırıcılığı, kara para aklama ve inşaat alanlarında ya da çölde gömülü gangsterlerin günlük cinayetlerindeki tüm büyük isimleri savundu.

"Babası gibi Joe da sert ama bir reformcu. Mezun olduğu okulda ceza hukuku dersleri verebilirdi ama Joe Harvard'da bir kürsü yerine aile adını ve kasabayı rehabilite etmeye çalışıyor. Tahminimce Burke davasına yakın duracak. Ve davaya kendisinin bakma ihtimali de var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 112

AVUKAT RANDALL LANNING o sabah müvekkilini kalabalık bir mahkeme salonuna getirmiş ve oturacak yer bulmakta zorlanmıştı. Evan Burke'ün yanına oturdu ve numaralarının gelmesini beklediler.

Yargıç Sarah Valencourt'u tanıyordu ve onun da kendisi gibi aciliyet duygusuna sahip olduğunu biliyordu. Koridorda bir koltuk boşaldı ve Klein hantal, eski tekerlekli sandalyesini oraya doğru eğerek oturdu.

Saat onu biraz geç, dosya numarası çağrıldı ve Lanning, Evan Burke'ün sandalyesini kürsüye doğru yuvarladı. Burke bu sabah Lanning'e pek bir şey söylememişti. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu, ki bu beklenen bir şeydi.

Lanning onu iki olasılığa karşı hazırlamıştı.

Ya kefalet miktarı çok yüksek olacak ve kefil için gerekli yüzde 10'u bulma şansı sıfır olacaktı ya da kefaletle serbest bırakılması tamamen reddedilecekti ki Lanning bunun daha olası olduğunu düşünüyordu.

Bir düzine sıra önlerinde, yargıç kürsüsünde yüksekte oturuyordu. Bazı evrak işlerini hallettikten sonra aşağıya ve etrafına baktı, görünüşe göre medyada büyük heyecan yaratan Evan Burke'ü arıyordu.

Yargıç Valencourt Burke'e seslendi ama Burke kafasının içindeydi, çok uzaklardaydı ve avukatı onun adını seslendi, diziyle tekerlekli sandalyeye vurdu.

Burke yargıcın sorusuna hemen cevap verdi.

"Suçlu değilim, Sayın Yargıç. Bu bir saçmalık. Bir tuzak. Polis o kızı bilerek vurmadığımı çok iyi biliyor. Kapım tekmelendi."
_"

"ADA Winters?"

Lanning daha önce Tiffany Mintner'a karşı gelmişti. Zekiydi ve Masci'nin en sevdiği savcı yardımcılarında biriydi.

"Sayın Yargıç, Bay Burke toplum için bir tehlikedir. Silahsız bir kadını öldürmek ve polis memurlarına ateş etmekle suçlanıyor. Bu kolluk kuvvetlerini tanık olarak sunmak niyetindeyiz.

duruşmada. Bay Burke aynı zamanda kaçma riski olan bir kişidir ve Nevada, Kaliforniya ve Oregon'da tutuklanmaktan kurtulmuştur. Devam edeyim mi?"

"Sanırım bu kadarı yeterli, avukat

bey." "Bay Lanning?"

"Müvekkilim polis tarafından uyarı yapılmadan vurulmuştur. Kurbanın ölümü kazara olmuştur. Bay Burke'ün Las Vegas'ın hemen dışında bir evi var ve gerekirse ev hapsi ve polis koruması öneriyorum."

"Bayan Mintner? Kefalet?"

"Asla olmaz, Sayın Yargıç. Hem toplum hem de sanığın kendisi için en iyi seçenek, onu mahkemeye geri göndermek ve duruşma için tutmak olacaktır."

"Öyle olsun. Kefalet reddedildi. Sanık yeniden tutuklanacaktır."

Evan Burke mahkeme salonundan çıkarılırken avukatına "Bir anlaşma yapmak istiyorum" dedi.

"Ne tür bir anlaşma?"

"Mahkemeye çıkmayı engelleyecek bir suç itirafı karşılığında sunabileceğim çok şey var."

Lanning sandalyeyi asansöre doğru götürdü. Kapılar kayarak açıldı ve iki kişi indi. Lanning kapıyı tuttu ve Burke ile ekipmanları içeri girdiğinde aşağı düğmesine bastı.

Lanning, "Bunu düşünmek için biraz zaman ayır, Evan. Elinde koz olarak ne olduğunu tartışmalıyız."

"Bay Lanning. Randall. Cehennemde de olabilirdim. Yatağı zincirlenmiş. Lazımlıklar ve iğneler."

"Tanrı aşkına, burası bir hastane. Sen hastasın."

"Cehennemde bir hastane."

Sokağı çıkana kadar öksürdü ve ambulansa nakledildikten sonra bir acil yardım görevlisi ona oksijen verdi. Hâlâ kızgın olan Burke, sakinleştirici etkisini gösterip durmak zorunda kalana kadar sağlam eliyle ambulansın camına vurdu.

Lanning müvekkilini idare etmenin bir yolunu bulmak zorundaydı yoksa Evan Burke'ün işi bitecekti.

BÖLÜM 113

BİR KEZ OLSUN DIŞARI ÇIKMIŞTIM ve oraya gittiğimde ekip odası oldukça sessizdi.

Conklin, Alvarez ve Brady ile konuşmak istedim ama hepsi yeni bir dava için dışarıdaydı, küçük yaşta bir çocuğun rehin alındığı bir olay.

Yeni bir fikir doğdu.

Mola odasında son karton tepsiyi buldum, üç kahve kabını deliklere soktum, kahveyi döktüm ve fincanları kapattım. Sonra, Bazı eşyaları topladım ve asansörü altıncı kata çıkardım. Numaraların arkasındaki ışıklara baktım ve zamanı Lucas Burke'le faydalı bir toplantı olacağını umduğum şey için kendimi toparlamak için kullandım.

Çavuş Bubbleen Waters görev masasının arkasındaydı. Ona bir kahve uzattım.

"Oooh. İrlanda kreması. Teşekkürler, Lindsay."

Gülümsedim. İstasyondaki ilk ortak vardiyamızdan itibaren birbirimizden anında hoşlanmıştık.

"Bir arkadaşına rüşvet vermekten çekinmem," dedim. "Lucas Burke ile birkaç dakika görüşebilir miyim?"

"Onu neşelendir, olur mu? Bir avukat isteyene kadar kafesi sana verebilirim."

Beş dakika sonra Burke ve ben avukat toplantı odasındaydık. Ruh halini ölçmeye çalıştım. Aylar önce Sunset Park Prep'te tanıştığım adama benzemiyordu. Ona bir dizi paket ve küçük krema kaplarıyla birlikte taze demlenmiş sade kahve ikram ettim.

Sade içti ve önce benim konuşmam gerektiğini netleştirene kadar içmeye devam etti.

"Birkaç gün önce babanı gördüm."

"Beni bağışlayın. Ömür boyu hapse mahkum edileceğim ve onu tanıdığımı unutmak için elimden geleni yapacağım. Onun içinde olmadığı hayali bir aile icat edeceğim. Ya da kafamı beton bloklara vuracağım. Tek bir temiz vuruş yeter."

O görüntüyü geride bıraktım.

Dedim ki, "Ona ne olduğunu biliyor musun? Bodrum katındaki bir otel odasında yardım çığlıkları atan bir kızla birlikteydi. Kapıyı tekmeledim ve sevgilisini kafasının arkasından vurdu."

"İlginç," dedi ama hiç ilgilenmiyordu. "Babanın omzuna birkaç kurşun sıktım." "Yapabileceğinin en iyisi bu muydu?"

"Bu şartlar altında." "Peki neden bana söyledin?"

Kahveyi yudum yudum içti. Sanırım biraz zevk alıyordu. Benimkini ona doğru ittim.

Dedim ki, "Bunda çok şeker var. Ben tatlı içerim."

"Tamam. Ben alırım. Karımı, çocuğumu ve kız arkadaşımı neden öldürdüğünü söyledi mi?"

"Hayır. Hâlâ senin yaptığını söylüyor."

Lucas ayağa kalktı ve kelepçeli elleriyle kafesin parmaklıklarını kavradı.

"Gardiyan! Gardiyan!"

Parmaklıkları tutmaya devam ederek bana döndü ve "Ben değildim. Neye inandığınız umurumda değil. Suçlu bulundum. Bir hafta içinde hüküm giyeceğim.

bir hafta kadar. Önümüzdeki elli yıl boyunca koruma altına alınacağım. Bu noktada, bana ne olacağı umurumda değil. Ben kimseyi öldürmedim."

Muhafız geldi.

"Beni hücreme geri götürün."

Lucas Burke veda etmedi. Sadece gardiyanların arasındaki kafesten çıktı, virajı dönerken ayak bileklerindeki prangalar şingirdiyordu.

Kahve kalıntılarını temizledim ve kendi duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Lucas Burke'ten hoşlanmamıştım ve hoşlanmamak için iyi nedenlerim olduğuna inanıyordum. Ama babasıyla temas kurduğumdan beri kafamda soru işaretleri vardı.

Karısını ve çocuğunu, sevdiğini söylediği kızı öldürdüğünü itiraf edeceğine dair beklentim düşüktü ama onunla yalnız görüştüktan, sesini duyduktan, herkesi kaybetmenin verdiği depresyonu hissettikten sonra, bunu yapmadığından her zamankinden daha fazla emindim.

Berney'nin sözüne sadık kalan FBI, Evan Burke davasıyla ilgili iddiasını açıklamıştı. Savcı Masci, Burke'ün hayatta olan ve ölmüş olan aile üyelerinin isimlerini ve Burke'ün FBI'ın

en çok arananlar listesi. Bu yüzden Burke adını, adresini ve yüzünü değiştirmişti. Ama şimdi kendisine yöneltilen suçlamaları değiştiremezdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 114

RANDALL LANNING, Joseph Masci'yi aramış ve müvekkili Evan Burke'ün kendisiyle görüşmek istediğini söylemişti.

Lanning düz bir "Mahkemede görüşürüz" cevabı bekliyordu ama onun yerine Masci, "Ne istiyor? Suçlanmamış bir seri psikopat olduğunu iddia eden müvekkilinizi dinlemek için saat üçte yarım saat boş vaktim var."

"Elinde hoşuna gidecek bir şey olduğunu söylüyor ve biliyorsun Joe, bir anlaşma yapmak istiyor."

Lanning buluşma saatini hâlâ hastanede olan müşterisine iletmişti. "Bak bakalım biri seni tıraş edecek mi ve saç kesimi."

"Sen onlara sor. Bir lazımlık bulduğum için şanslıyım." Lanning devam etti.

"Tekrar ediyorum, Evan. Joseph Masci ile pazarlık yapmak iyi bir fikir değil. O bir bakır başlı yılan gibidir. Zehirli. Ve hızlıdır. Şansını denemekte ısrar edersen, sakın atlama. Düşün. Sonra konuş."

Saat üçte Randall Lanning Evan Burke'ü içeri soktuğunda Joe Masci ofisindeydi.

Masci'nin asistanı herkesi rahat ettirdi ve patrona "Telefonlarınızı bekleteyim mi?" diye sordu.

"Acil durum çağrılarına ben bakarım ama kararı sen ver George. Uzun sürmez." Masci iri değildi ama kaslıydı. Evan Burke'ün sol elini sıktı, iyice sıktı.

"On dakikam var," dedi, "ve hepsi senin. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Burke, "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Benim hakkımda ne bildiğinizi bilmiyorum Bay Masci. Ben büyük bir adamım, önemli bir adamım ve benim ölçeğimde bir katil hiç olmadı. Şaka yapmıyorum. Varsayımsal olarak, bana acı veren bir şeyi yapmaya hazırım. Lucas'ın karısını, çocuğunu ve o kız öğrenciyi öldürdüğümü itiraf etmek."

Savcı Masci, Evan Burke'ün suçlanmamış bir seri psikopat olduğu iddiasını tamamen biliyordu. Masci, Burke'ün hayatta olan ve ölmüş aile üyelerinin isimlerini ve FBI'nın en çok arananlar listesinde olduğunu biliyordu. Burke'ün adını, adresini ve yüzünü değiştirmesinin nedeni de buydu.

Evan Burke yüzünden Masci o sabahı, Evan Burke'ü savcının elinden almaktan mutluluk duyacağını söyleyen, yüksek mevkideki bir FBI özel ajanı olan J. Edward Bernstein, nam-ı diğer Berney ile telefonda konuşarak geçirmişti.

"Peki tam olarak neden kendinizi üçlü bir cinayete bulaştırdınız?" Masci şimdi Burke'e sordu.

"Bunu oğlumu, nefret ettiğim masum oğlum Lucas'ı kurtarmak için yapardım."

Burke konuşmaya devam ederken Lanning hukuk defterine çılgınca bir şeyler karalamaya başladı. Müvekkilinin çelişkili hedeflerini ilk kez duyuyordu.

"Ve bu daha başlangıç. Eagle'daki kızı öldürdüğümü ve Nevada dahil üç eyalette yüzden fazla cinayet işlediğimi ölüm kanıtı ile itiraf ediyorum.

"Karşılığında birkaç rahatlık isterdim."

"Varsayımsal olarak, ne konforu?"

"İdam cezası masadan kalktı. Televizyonlu, kitap ve videolara erişimli özel bir hücrem olacak. Seçilmiş kişiler için ziyaret hakkı. Evlilik hakları ve iyi halden cep telefonu."

"Yastığında çikolata mı var?"

Burke sırtıttı. "Hayır. Ama teklif için teşekkürler." "Başka bir şey var mı?"

"Banyo ve duşun tamamen bana ait olduğu bir gün." Masci sandalyesinde arkasına yaslandı ve Burke'ün başının üzerinden baktı. "Ve öldürdüğünüze dair yazılı kanıt sunacak mısınız?"

"Tabii ki."

"İlgilenmiyorum," dedi Masci.

"Ne?" Burke dedi ki. "Yüz ceset artı San Francisco'daki üç ceset dedim. İyi niyetimi göstermek için o üçünü şimdi size vereceğim."

"Torununuzu, gelininizi ve oğlunuzun kız arkadaşını mı öldürdünüz?"

"Evet. Evet. Hepsini söyleyeceğim. Nasıl ve ne zaman ve şimdi nerede ve Yüz tane daha yedekte tutacağım."

Lanning yüksek sesle, "Evan, *konuşmayı kes*. Dur."

Masci antetli bir kâğıt çıkardı ve bir süre yazdı. Sonra Burke'e uzattı.

"Lütfen bunu yüksek sesle okuyun."

"Ben, Evan Edward Burke, avukatımın ve Nevada Eyaleti Las Vegas Bölge Savcısı Joseph Masci'nin huzurunda yemin ediyor ve Tara Burke, Lorrie Burke ve Melissa Fogarty'yi öldürdüğümü itiraf ediyorum. Oğlum Lucas Burke bu suçlardan masumdur. Ve en altta, İmza ve Şahit."

Masci masasındaki bir düğmeye bastı ve asistanı içeri girdi. Randall Lanning, dikkatini çektiğinden emin olmak için Burke'ün kötü omzunu sıktı ve salladı.

"Yowwww."

Lanning sırtını Masci'ye döndü ve "*Evan, hayır. Bunu yapma dedim.*"

Evan avukatından kurtuldu ve fısıltıyla, "Ne yaptığımı biliyorum," dedi.

Randall Lanning fısıldamadan, "İdam cezası almayacağınıza dair bir garanti olmadan bunu imzalamak istemezsiniz. Bunu şu kağıda yazabilirim -"

Burke, "'İyi niyetle' dedim. Savcı Masci'ye güveniyorum ve San Francisco'daki son cinayetler hakkında bilgi vereceğim -"

Masci, "George, lütfen bunu Bay Burke'e götür ve imzasına şahit ol. Sonra da bu toplantının kasetini yazıya geçir. Teşekkür ederim."

İmzalı belge tekrar eline geçtiğinde Masci, "Mr.

Burke, itirafını San Francisco savcısına ileteceğim, belki o da oğluna bir şans verir. Biraz önce söylediğim gibi, seninle herhangi bir anlaşma yapmakla ilgilenmiyorum. Sana karşı olan davamızı seviyorum. Sırlarınızı saklayın. Seni sadece bir kez öldürebiliriz. Geldiğiniz için teşekkürler."

Ayağa kalktı, açık kapıya doğru yürüdü ve "Morris, mahkemede görüşürüz. Sabırsızlanıyorum."

Ve sonra Joe Masci binayı terk etti.

Randall Lanning müvekkilini odadan çıkarırken Burke, "Sanırım Parisi'yle konuşacak. Onu duydunuz. Ama hastane odamda bir mektup şeklinde sigortam var. Cindy Thomas'a vermen için."

"Öyle mi?"

"Evet. Baş suç muhabiri ve tüm olaylardan haberdar. Bu acil, Randy. Sakın açma. Kuryeyle Cindy Thomas'a gönder ki

hastaneden ayrılmadan önce alır."

Lanning kabul etti ve ekledi: "Bu senin için yapacağım son şey Evan. Kendine başka bir avukat bul."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 115

RICH CONKLIN VE ben hızlı bir öğle yemeği yemek için MacBain's'e gittik ve şansımıza müzik kutusunun iki masa ötesinde bir yer bulduk.

Arka planda ne konuştuğumuzu kamufle etmeye yetecek kadar doo-wop vardı ama yine de birbirimizi duyabiliyorduk. Conklin bana Rehin tutulan küçük çocuk kurtarılmış, Çocuk Koruma Hizmetlerine teslim edilmiş ve babası tutuklanmıştır.

"Pislik torbası küçük çocuğu aç bıraktı, dövdü, öğrendiğinde onu yaz kampına gönderecekmiş gibi davrandı. Bir komşusu polisi aradığında, küçük Duane'in kafasına bir 38'lik dayadı."

"Yumruk mu yedin?"

"Keşke."

Brady kapıdan içeri girdi, etrafına bakındı, beni ve Conklin'i gördü. Yanıma geldi ve bir tabure çekti.

"Merhaba patron," dedi Conklin. "Çocuk iyi."

"İyi işti. Burke öldü."

"Ne?" dedim. Hangisi?"

"Bizimki. Lucas."

"Brady, bu doğru olamaz. İki saat önce onunla kahve içtim." "Bu bir süre aklını karıştıracak, Boxer. Bir de bana sor."

Brady, Sydney'i masaya çağırmak için elini kaldırdı. "Ne sipariş edeceğimi bilmiyorum. Aç bile değilim. Syd, midem bulandığında onu dolduracak bir şeye ihtiyacım var."

"Milkshake," diye önerdi Conklin.

"Laktoz intoleransım var. Ne tür çorbanız var?"

Syd ve Brady çorba hakkında konuşurken ben de pastırmalı ve peynirli sandviçimi bir kenara koydum. Birkaç dakika önce bunun hayalini kuruyordum.

Conklin hâlâ patates kızartması üzerinde çalışıyordu, ama gönülsüzdü ve vazgeçti. Syd bitirip bitirmedüğimizi sorduğunda evet dedik ve tabakları aldı, birayı bıraktı.

"Brady, Burke'e ne oldu?" dedim. "Avukatı."

"Onu Newt Gardner mı öldürdü?"

"Özür dilerim, hâlâ anlamaya çalışıyorum. Gardner ona mahkeme için bir ceket ve kravat almış. Çavuş Waters'a göre, siz gittikten sonra iyiymiş ve gözlerini yarım saniyeliğine ondan ayırmışlar. Kravatı tulumunun altına saklamış. Bir düğüm atmış. Bu, olaydan sonra bir araya getirdiğimiz şey. Yatağının en üst katına çıktı. Gözlerini kapatıyor, değil mi? Ne zaman hayır etrafta biri varsa, kravatın serbest ucunu karyola iskeletine düğümler ve lanet olası yere düşer."

"Yapamam, boynunu mu kırdı?" dedim.

Brady başıyla onayladı. "Ceset şu anda Claire'in yanında. İntihar olup olmadığını bize kesin olarak söyleyecektir."

Başımı sallıyor, Burke'le olan konuşmamı gözden geçiriyordum.

Brady, "Neden onu görmeye gittin?" diye sordu.

"Patron, çözüm arıyordum." "Ne dedi?"

Rich sordu.

"Yapmadığını söyledi. Beni ikna etmeye çalışmıyordu. İçten içe ölmüştü."

Brady dedi ki, "Boksör. Adam depresyondaydı ve çok iyi bir nedeni vardı, bunların hiçbirinin seninle bir ilgisi yoktu."

"Neden Evan'ı sadece kolundan vurduğumu sordu."

Brady ceketine uzanarak, "Rich," dedi. "Neden buradayım? Bu az önce Cindy için aceleyle geldi."

Syd, Brady için bir kase tavuklu şehriye çorbasıyla geri geldi ve Conklin'e üzerinde "Acele. Acil."

Conklin zarfa baktı, telefonunu eline aldı ve bir kişiye dokundu. "Cin?"

Benim. Bu iki saniye sürecek. Bizimle şurada buluşabilir misin?

MacBain'in yeri mi? Ben, Brady, Lindsay. Evet. Ben de seni seviyorum." Hattı kapattı.

"On dakika uzaklıkta. Yolda." Dedim

ki, "Bahse girerim sekiz dakikada varır."

Conklin, "Bundan hoşlanmadım. Evan Burke Cindy'den ne istiyor?"

BÖLÜM 116

CINDY MacBain'e vardığında, Syd bizi müzik kutusundan uzakta daha büyük bir masaya oturttu.

Cindy zarfı Brady'den aldı ama zarfa bakmadı bile. "Neler oluyor?"

Brady dedi ki, "Cindy, bu Evan Burke'den. Görünüşe göre, o bir hayran. Ve bazı haberlerim var, kayıt dışı."

"Lütfen şu haç çıkarma saçmalığını bırakıp sadece bana söyleyebilir miyiz? Salonun önünde yeteri kadar kolluk kuvveti var, birileri sızıntı yapacaktır."

Brady dedi ki, "Lucas Burke canına kıydı. Cümlelerin sonu."

"Öldü mü? Luke'un öldüğünü mü söylüyorsun?"

Brady, "Sanırım bu seni ilk kepçelediğim an. Haksız mıyım?" Ağzı açık kalan Cindy başını salladı.

"Cesedi adli tabiplikte. Belki Claire'den bir şeyler öğrenebilirsin. Tamam. Geri dönüp Clapper'ı görmeliyim. Bazı yangınları söndürmeye çalış."

Brady çorbasının parasını ödedi.

"Cindy. Burke'ün avukatına göre, Evan seninle görüşmek istiyormuş. Vegas'ta Sunrise Med'de, belki hala yoğun bakımdadır. Boxer ve Conklin seninle gelebilir. Arkadaşın olarak, bu adamı yalnız görmeni istemiyorum."

Ve sonra Brady gitti.

Cindy, "Lucas'ın öldüğüne inanamıyorum. Yani aylardır onu izliyordum. Onunla röportaj yapmayı umuyordum. Arkamı döndüm ve o beni öldürdü.

kendisi mi?"

Dedim ki, "Onu bu sabah gördüm, Cindy. Depresyondaydı ama onunla tanıştığım günden beri depresyondaydı."

"Onun hikâyesinin sonunu yazmalıyım." Cindy açılmamış mektubu çantasına tıktırdı. "Adli tabibin ofisinde olacağım."

Rich, "Dur bakalım, Cindy," dedi. "Mektubu oku."

"Panik atak geçireceğim."

"Tatlım. Mektubu arkadaşın ve sevgilinle birlikte oku. Sonra Claire'i görmeye git."

"Tamam."

Cindy bir ekmek bıçağı aldı ve zarfı açtı. "Att: Cindy Thomas." diye okudu. Başını kaldırdı ve şöyle dedi: "Bu, fotokopi kağıdına keçeli kalemle yazılmış ve bugünün tarihi atılmış."

Mektuba göz attı, biraz su yudumladı. "Bu da ne böyle?" dedi. Evan Burke ile hiç tanışmadım."

"İmzasının altına bantlanmış bir anahtar mı o?" diye sordum.

"Evet. İşte söylediği şey, aynen aktarıyorum: *'Ben usta bir katilim ve Yirmi yılı aşkın süredir ilk kez yakalanıyorum. Bunun yarısı hayal kırıklığından, yarısı da tüm bu işleri yapıp sıfır kredi almaktan bıkmış olmamdan kaynaklanıyordu. İşte Cindy, sen burada devreye giriyorsun.* Sonra, *"Bunu sakla"* dedi.

Anahtar. Buradan ebediyete kadar manşet olacak bir hikaye istiyorsanız, beni Las Vegas Sunrise Tıp Merkezi'nde ziyaret edin. YOGUN BAKIM.

"Bebek mavisini sana çok yakışmış."

Rich dedi ki, "Cindy. O insan altı bir yalancı."

"Onu arayacağım," dedi. "Bundan sonrasını sen hallet."

Beni yanağımdan, Conklin'i dudaklarından öptü, çantalarını aldı ve gitti.

"Patron onunla gitmemiz gerektiği konusunda haklı,"

dedim. Sydney'e işaret ettim.

"Biliyor musun Rich, Evan bana yıllardır Tara ile yattığını iddia etti. Lorrie'nin onun çocuğu olduğunu."

"Ne? Bu çok saçma. Doğru mu bu? Ona inandın mı?"

"Söylediği hiçbir şeye inanmadım ama beni etkiledi. Ya söylediklerinin *bir* kısmı doğruysa? Şimdi içimde Lorrie, Tara ve Misty'yi öldürdüğünü itiraf edeceğine dair kötü bir his var. Bu da şu anlama gelir... Aman Tanrım."

"Eğer doğruysa, bu Luke'un haksız yere mahkum edildiği anlamına gelir. Babası onu tuzağa düşürdüğü ve çıkış yolu olmadığı için kendini öldürdü."

BÖLÜM 117

Yoğun bakım doktorunun yaka kartında "R. Warren, M.D." yazıyordu.

Cindy'ye hastasının onu görmekte kararlı olduğunu ve Evan Burke'ün felç geçirmesini istemediği için buna izin vereceğini söylerken asık suratlı, telaşlı ve huysuzdu.

Dr. Warren devam etti.

"Sen akrabam değilsin. Arkadaş bile değilsiniz. Ancak bu hasta alışılmadık şekillerde kısıtlanıyor ve sizinle beş dakika geçirmek onu daha iyi hissettirecekse, buna izin vermek zorundayım."

Cindy dedi ki, "Beş dakika mı? San Francisco'dan buraya daha yeni geldim." "Altı dakikaya ikna edilebilirim ama o kadar."

"Tamam. Tamam, doktor. Teşekkür ederim."

Evan Burke'ü hastane yatağında, parmaklıklara kelepçelenmiş, koluna serum takılmış, bir hemşire bandajlarını değiştirirken görebiliyordu.

Hemşire eline dokundu ve Burke gözlerini açıp başını çevirdi. Cindy yıldırım çarpmış gibi bir şok hissetti. "Cindy" diye bağırdı ve kendini işaret etti.

Burke bir dakikayı işaret etmek için parmağını kaldırdı. Yeni sargı bezi yerine yerleştirildiğinde ve hemşire onun bornozunu yeniden bağladığında, dışarı çıktı ve "İki gündür sizi bekliyor" dedi.

"Kelepçeler sağlam mı?"

"Evet, şuradaki iki polis de sizi izliyor olacak. Ona yeterince yakın oturmayın ki ... Emin değilim."

"Tut beni, sanırım."

"Sadece dikkatli ol, canım. Süren dolduğunda cama vuracağım."

Hemşire çıktı ve Cindy içeri girdi, sandalyeyi aldı ve ulaşamayacağı bir yere oturdu.

"Bay Burke. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" "Gevezelik için vaktimiz yok."

"Konuşmamızı kaydetmemin bir sakıncası var mı? Bu zaman kazandırır."

"Devam et."

Cindy telefonunu çıkardı, mikrofon uygulamasına dokundu ve kucağında tuttu. "Söyleyecek çok şey var, o yüzden hızlı konuşacağım."

Cindy başını salladı.

"San Francisco'daki son olaylarla ilgili haberlerinizi takip ettim - Kathleen'in histerisi, Luke'un kaçıışı, Tara'nın arabası - hepsini ve aşırıya kaçmadan. Bir gün ünlü olacaksınız."

"Teşekkür ederim."

"Ve sana yardım edeceğim. Ya da sadece seninle dalga geçiyorum. İkisini de yapabilirim."

Cindy onun gerçek mi yoksa tamamen deli mi olduğunu merak etti. Sadece gevezelik mi ediyordu? Yoksa ona rüyalarının hikâyesini mi anlatıyordu? Bu işe yarayabilir miydi? Burke ne tür bir spot ışığı istiyor olursa olsun, *Chronicle* bunu kabul etmeyecekti, ama Tyler ve yönetim kurulu adına karar vermeden önce, onunla birlikte oynayabilirdi.

"Bana söylemek istediğin şey nedir?"

"Ben bu yüzyılın en büyük seri katillerinden biriyim ve kimse bunu bilmiyor."

Onu konuşturmaya kararlı olan Cindy, hiçbir duygu göstermemeye çalıştı. Sandalyesini geri çekmemesini. Yorum bile yapmadı.

Burke, "Kariyeriniz boyunca yazdığınız tüm kelimeleri hayal etmeye çalışın, ancak dünyaya yaymak yerine hepsini kendinize sakladınız. Bunun neresi eğlenceli?"

"Ve şimdi istiyorsun ki..."

"Spot ışığı, elbette. Adımı gazetenizde görmek istiyorum. Bir menajer istiyorum. Al Pacino'nun filmde beni oynamasını istiyorum. Hepsini istiyorum."

"Lonelyville'de, Red Rock Canyon yakınlarında bir yerim var. Hemşireye bir harita verdim ve evime girip kişisel eşyalarımı çıkarman için sana izin verdim. Bunu yapmak için sadece yirmi dört saatin var."

"Kulübe satıldı," dedi Burke. "Ezik avukatıma ödeme yapmam gerekiyor. Yeni sahipleri sabah mülkiyeti devralacak. Eğer bu hikâyeyi istiyorsan, arabayı yüklemeye hazırlansan iyi olur. Sorusu olan var mı?"

"Hemşirenin adı ne?" "Nancy."

"Bu bilgiye nasıl ulaşabilirim?" diye sordu.

"Anahtar sende mi?"

"Evet."

"Göster bana."

Cindy gömleğinin üst kısmına uzandı ve anahtarı ilmeğe düğümlenmiş kırmızı mumlu bir ip kordon çıkardı.

"Güzel."

Cama bir dokunuş oldu.

Cindy döndü, başını salladı ve Burke'e döndü.

"Seninle konuşmadan önce bir şekilde buradan ayrılırsam diye sana bıraktığım mektubu isteyeceksin. Mektubunu al ve Nancy'ye kateterime ihtiyacım olduğunu söyle. Tanıştığımıza memnun oldum. Ve yatağın altına baktığından emin ol."

Gözlerini kapattı. Nancy ona dışarı gelmesini işaret etti. "Benim için bir mektubun mu var?" Cindy sordu.

Nancy bir çekmece açtı, etrafı karıştırdı ve "Aman Tanrım" dedi.

Masanın yanındaki sandalyenin üzerinde bir gazete vardı. Gazete *Chronicle*. Cindy gazeteyi aldı, çevirdi ve ön sayfadaki manşeti okudu.

Başlığı.

HÜKÜMLÜ KATİL LUCAS BURKE İNTIHAR ETTİ

Cindy, "Bay Burke bu gazeteyi gördü mü?" diye sordu.

"Oh, evet. Haberi haberlerde görmüş ve onu almak için aşağıya göndermiş." "Nasıl tepki verdi?"

"Kızgın görünüyordu, sonra güldü ve şöyle bir şey söyledi: "Ne pislik." Sonra kelepçelerin derisini yuzdugünden şikayet etti. Ona burada fazla kalmayacağını söyledim. Bugün onu yoğun bakımdan çıkarıp bir odaya yerleştireceğim."

Nancy zarfı Cindy'ye uzattı. "Al bakalım canım. Tanrı'yla git."

Cindy ona teşekkür etti ve hastaneden ayrıldı. Yapacak çok işi vardı ama fazla zamanı yoktu.

BÖLÜM 118

ZENGİN VE BEN, yoğun bakım ünitesinin merkezinden yirmi metre uzakta ve görüş alanının dışında bekleme odasındaydık.

Cindy köşeyi döndüğünde solgun görünüyordu. Şaşkındı.

"Nasıl gitti? Ne dedi?"

"Nasıl geçti? *Clarissa'nın Hannibal Lecter'la tanışması* gibiydi. Beş dakika içinde soğuk, arkadaş canlısı, ani, misafirperver oldu. İnsandan olabildiğince uzakta olduğunu ve hala nabzının attığını söyleyebilirim. *Nabızı* olduğunu biliyorum çünkü *kalp atışları* monitördeydi. Luke'u da biliyor. Dinle, hastalanabilirim."

Bayanlar tuvaletini işaret ettim ama Cindy bizimle kaldı.

Conklin, "Ne istiyormuş?" dedi.

"Arabada anlatırım."

Kiraladığımız Outback'e doluştuk ve Conklin direksiyona geçti. Cindy önde onunla birlikte oturdu, ben de arka koltuğa uzandım. Şef Belinky'yi aradım ve ona elimizde bir izin mektubu ve Burke'ün Red Rock Kanyonu yakınlarındaki evinin yerini gösteren bir çizim olduğunu söyledim.

"Hâlâ yatağına zincirli şef, ama bugün yoğun bakımdan çıkarılıp bir odaya alınacak. Sanırım iyiye gidiyor. Yakında görüşürüz."

Elle çizilmiş haritadaki mesafeye bakılırsa Burke'ün evi Strip'ten otuz mil uzaktaydı. Cindy'nin talimatlarını izleyerek, konutların arasından, daha küçük yollardan ve çalılıklarla dolu düz çölden geçen otoyol olan Route 95 üzerinde kaldık.

Burke'ün sahilden bu kadar uzakta yaşayacağını hayal bile edemezdim. Her şeyden bu kadar uzakta.

Daha önce hiç bu kadar ıssız bir bölgede bulunmamış olmama rağmen, burada bir güzellik vardı.

Gün batımı. Gökyüzü maviden canlı bir kırmızıya, sarıya ve turuncuya dönerken uzaktaki Charleston Dağı arkadan aydınlanıyordu.

Rich otoyola sol açıyla yaklaşan bir çıkışı işaret etti. "İşte orası," dedi Cindy. "İyi yakaladın, Richie."

Sert bir sola saptı ve yarım mil kadar diyebilirim, emlak şirketlerinin oklarını takip ederek, diğer dar yol ayrımlarından geçerek ilerledik, ta ki farlarımızın ışığında küçük, kasvetli bir kulübe görünene kadar.

Rich arabayı Burke'ün Tam Dağı'ndaki evine benzeyen küçük bir evin önüne çekti. Yapı bir çeşit melezdi; eski bir karavan bir karavana bağlıydı. el yapımı ahşap çerçeve ev. Yolun sonundaki bir direğin üzerinde kırmızı-beyaz bir tabelada "Patricia McNamee Emlak tarafından satılmıştır" yazıyordu.

Evin ışıkları yanmıyordu, garaj yolunda araba yoktu, trafik yoktu, sadece güneş uzaklarda erirken böcek sesleri geliyordu.

"Rahat görünüyor." dedim.

Cindy endişeyle güldü.

Rich dedi ki, "Cindy. Biz seni almaya gelene kadar burada kal. Kapıları kilitle."

Ortağım ve ben el fenerleri ve silahlarla eve yaklaştık. Kapı aralıklarını ve pencereleri dinledik, kulaklarımızı alüminyum ve ahşap kaplamalara dayadık.

Evde kimse yokmuş gibi görünüyordu.

BÖLÜM 119

Richie ile tekrar çalışmak harikaydı.

Evin etrafında dönerken konuşmamıza gerek kalmadı, ben solda, Conklin sağda. Hiçbir şey duymadık, pencerelerden ya da bahçeden hiçbir şey görmedik ve alet deposunu kontrol ettikten sonra kapıyı çalıp anons etme protokolünü uyguladık.

Kapıyı çaldım ve seslendim, "Polis! Kapıyı açın."

Cevap yok. Ön kapı kilitliydi ve kapı pervazının hemen dışında bir emlak kilit kutusu vardı.

Conklin bir kez daha ve daha yüksek sesle "Polis!" diye bağırdı. Cevap gelmeyince kapıyı tekmeleyerek menteşelerinden söktü.

İçeri girdim ve dört yüz metrekarelik iç mekânın tamamını aydınlatan ışıkları açtım, hepsi kapıdan görülebiliyordu.

Ana oda, gömme yataklı bir yatak odası / oturma odası olarak ikiye katlandı ve bir masa için katlanabilir bir yazı yüzeyine sahip bir kitaplık, üzerinde dosyalama için bölmeler vardı. Karavan bölümünde hem mutfak hem de banyo bulunuyordu.

Conklin ve ben iki dolap ve duş kabini de dahil olmak üzere konutu temizledik. Güvenli olduğundan emin olduğumuzda Rich tekmelenmiş ön kapıyı ayağa kaldırdı ve Cindy'ye seslendi.

O eşikten adımını atıp fazlasıyla hak ettiği hazine avına başlarken biz kenara çekildik.

"Aradığım şeyin bu yatağın altında olması gerekiyordu." dedi.

İkiz boy yatak, döşeme tahtalarına bağlanmış gömme dikdörtgen bir çerçeveden yapılmıştı. Şilte üstte ortalanmıştı, altında toz tavşanları ya da başka bir şey için yer yoktu. Rich yatağı çerçeveden çıkarıp duvara yasladı. Çerçevenin içinde ikişer dörder çıtalar vardı.

yatağı desteklemek için kullanılan yatağın genişliği boyunca. Onları çerçeveden kaldırmak sadece bir dakika sürdü - ve işte oradaydı.

Bir çocuğun oyuncak kutusu büyüklüğünde, sade, ahşap bir sandık. "Devam et," dedim Cindy'ye.

Çıtaların olduğu açıklığa adım attı ve kutunun kapağını açmayı denedi. Kilitliydi.

"Oh. Doğru." dedi.

Gömleğinin içinden kırmızı ipli bir kordon çıkararak Burke'ün imzasının altına bantlanmış olan anahtarı gördüm. Cindy anahtarı denedi ve birkaç kıpırdanmadan sonra kilit klik sesiyle açıldı.

Cindy kapağı kaldırdı ve içindeki hazineye baktı. Üst üste yığılmış, kapaklarına tarih kazınmış deri ciltli üç kitap gördüm. Birini açtım ve çok küçük, çok sıkı el yazısı ile kaplı tarihli sayfalar gördü.

Cindy sandığın altından büyük, şişkin bir karalama defteri çıkardı. Kapağı açtığında, içinin yapıştırılmış fotoğraflarla dolu olduğunu gördük. Fotoğrafların hepsi kadınlara aitti, hepsi kameraya gülümsüyordu, hepsi onlu yaşlarında ya da yirmili yaşlarının başında görünüyordu, her birinin altında Burke'ün sıkışık el yazısı vardı; örneğin, *Becky Weise, Catalina, 1998, etrafında dövme Kuşların ve çiçeklerin ayak bileği. Güller kırmızıdır. Yaz sarıdır. İkisi de uzun sürmez.*

Her fotoğrafa tarih, isim ya da "bilinmiyor" notu düşülmüş, ayrıca Burke'ün kurbanlarını öldürdüğü ve kalıntılarını gömdüğü, attığı ya da sakladığı tahmin edilen yerlerin haritaları eklenmişti.

Cindy'ye baktım ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı aktığını gördüm. Ona sıkıca sarıldım ve kendim ağlamamaya çalıştım. Bu çok acı vericiydi. Karalama defteri Burke'ün palavralarını, yalanlarını ve sinsi imalarını gerçek insanlara dönüştürmüştü; Burke'ün öldürdüğü gerçek insanlara.

"Ne yapacağım ben?" Cindy söyledi. "İlk adımım ne olacak?"

Conklin, "Burke'ten gelen notu göreyim, hemşirenin sana verdiği notu." dedi.

Yanımızda yere oturdu ve el yazısıyla yazılmış notu, Burke'ün evinin haritasını ve ayrıca yasal bir belgeyi okudu.

"Ben, Evan William Burke, Lonelyville'deki evimde bulunan eşyalarımı Cynthia Thomas'a bırakıyorum."

Tarih atılmış, imzalanmış ve "Nancy Shepherd, RN" olarak şahitlik edilmiştir.

Richie, "Bu kitaplar sana ait Cin. Ama buradaki bilgiler? Öylece internette yayınlanamaz."

"Hayır, elbette değil," dedi Cindy. "Ama hangi polis?"

Rich, "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," dedi.

Raflardaki kitapları ve masayı da karıştırdık ve daha fazla mektup ve bir akordeon dosya dolusu fotoğraf bulduk.

Kutu. Çekmeceleri ve dolapları karıştırdık ve ilgimizi çeken başka eşyalar bulduk:

Wendy Franks'in sahip olduğu aynı model Sea Ray motorlu teknenin anahtarı.

Üzerinde "SW" yazan bir bagaj etiketi, muhtemelen evinin yolunu bulamadan öldürülen genç gezgin Susan Wenthauser'a ait.

Misty Fogarty'nin mavi beyaz okul üniformasıyla çekilmiş ve bir mutfak dolabının içine bantlanmış bir fotoğrafı. Bu resmi çektiğini ve sonra da onu inadına öldürdüğünü düşünmek iğrençti.

Bagajdaki kanıt sandığıyla Rich bizi yaklaşık on beş dakika uzaklıktaki Loew's'a götürdü ve otoparkta güçlü bir kablolu internet sinyali yakaladık.

Ve aramalar yaptık.

Önce Brady'ye, güvende olduğumuzu haber vermek için. Sonra Joe'yu aradım. "Bekle" dedi ve bizi bir konferans görüşmesine bağladı. Duyduğum bir sonraki ses Berney'ninkiydi.

"Evan Burke'ün cinayet kayıtları elimizde," dedim. "Onları imzalı ve şahitli bir belgeyle muhabir Cindy Thomas'a verdi.

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Elbette. Berney, bu benim sevgili arkadaşım Cindy," dedim.

Rich ve ben Cindy'yi biraz yalnız bırakmak için dışarı çıktığımızda, onun şöyle dediğini duyabiliyordum: "Burke'ün yazdığı materyalin *sizde* kalmasını istiyorum. Ama temizlendiğinde, yayınlamak için ihtiyacım olacak." Telefonu bana geri verdiğinde gülümsüyordu.

Joe ve Berney'e veda ettim ve sonra Cindy avukatı ve arkadaşı Bob Barnett'i aradı.

Bob, Cindy'nin gerçek suçlarla ilgili gerilim romanını yazarken onu temsil etmişti, *Fish'in Kızı*.

Ben de duyabilmek için kulağımı telefonun yanına koydum.

"Bob, Las Vegas'tayım. Gişe rekorları kıracak bir işim var, kurgu gibi okunan gerçek bir suç hikayesi."

Bob onun sesini duyduğuna sevinmiş gibiydi.

"Cindy, Burke hikayesi bu mu? Takip ediyordum. Hevesle. Mümkün olduğunca çabuk Washington'a gel ki konuşup bir plan yapalım."

"Yakında görüşürüz," dedi.

Grupça kucaklaştık, sonra Rich arabayı çalıştırdı ve havaalanına ve eve doğru yola çıktık.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu müstesna insanların tavsiyeleri için teşekkür ederim:

Yüzbaşı Richard Conklin, BCI, Stamford, Ct. PD, Lisa Raquel Pallack, adli patolog, Ulster County Sağlık Departmanı, NY ve yetenekli araştırmacılar, Vivian Kahn, Heather Parsons ve on beş yıldır Batı Yakası hafiyemiz olan Ingrid Taylar. Patterson ekibine: Siz en iyisisiniz. Ve pisti iniş ve kalkışlar için temiz tutan ve rastgele UFO'ları ortadan kaldıran Mary Jordan'a minnettarız.

Bu ve önceki çalışmalarda bize danışmanlık yapan Pryor Cashman, LLP, NYC ortağı avukat Philip Hoffman'ı da her zaman sevgiyle hatırlayacağız. RIP, Phil.

OceanofPDF.com

Neden herkes James Patterson'ı ve Kadın Cinayetleri Kulübü'nü seviyor?

'James Patterson'ın neden dünyanın en popüler gerilim yazarı olduğu bir sır değil. Basitçe söylemek gerekirse:
kimse bu işi daha iyi yapamaz.
Jeffery Deaver

"**Zeki karakterler, şok edici sürprizler...** Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için son sayfaya kadar geri sayıyorsunuz.
Lisa Gardner

'Hiç kimse **inanılmaz doğal hikaye anlatma** yeteneği olmadan bu kadar büyüyemez
- Jim'in sahip olduğu şey de bu, hem de fazlasıyla.
Lee Child

"**Boxer**, iyi kalpli sert polis rolüyle **şovu çalıyor.**
Ayna

'**Harika bir** olay örgüsü, **fantastik hikaye anlatımı** ve karakterler
sayfa.'
Heidi Perks

"Patterson bir sahneyi tek bir ayrıntıya, bir **karakteri tanımlayan** ya da olay örgüsünü ilerleten unsura **indiriyor**. Okuyucunun zihnindeki film projektörünü ateşleyen şey budur.
Michael Connelly

'**Patron** James Patterson'dır. O kadar.'
Ian Rankin

OceanofPDF.com

Hepsini Okudunuz mu?

1ST ÖLMEK İÇİN

Dört arkadaş bir araya gelerek Kadın Cinayet Kulübü'nü kurar. Görevleri mi? Yeni evli çiftleri düğün gecelerinde vahşice katleden bir katili bulmak.

2ND ŞANS

(Andrew Gross ile birlikte)

Kadın Cinayet Kulübü gizemli bir seri katilin izini sürer, ancak katil peşindekileri avına dönüştürünce işler tehlikeli bir hal alır.

3RD DERECE

(Andrew Gross ile birlikte)

Bir şiddet dalgası şehri kasıp kavurmaktadır ve bunun arkasındaki kişi her üç günde bir birini öldürmeye niyetlidir. Şimdi de Kadın Cinayetleri Kulübü'nden birini hedef almıştır.

4TH TEMMUZ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ölümcül bir çatışmada Dedektif Lindsay Boxer, uğruna çalıştığı her şeyi tehdit eden anlık bir karar verir.

5TH ATLI

(Maxine Paetro ile birlikte)

İyileşen hastalar hastanede açıklanamaz bir şekilde ölüyor. Kimse sorumluluğu üstlenmiyor. Bu ölümler trajik tesadüfler olabilir mi, yoksa daha kötü bir şey mi?

6TH HEDEF

(Maxine Paetro ile birlikte)

Zengin ailelerin çocukları sokaklardan kaçırılıyor - ama kaçırılanlar fidiye talep etmiyor. Lindsay Boxer çok geç olmadan çocukları bulabilecek mi?

7TH CENNET

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ateşten zevk alan dengesiz bir katilin peşine düşülmesi ve valinin oğlunun ortadan kaybolması Lindsay'ın sınırlarını zorlamıştır. İzler soğudu. Ancak şiddetli bir yangın giderek yaklaşmaktadır ve birileri yanacaktır.

8TH İTİRAF

(Maxine Paetro ile birlikte)

Dört ünlü öldürülmüş olarak bulunur ve hiçbir ipucu yoktur: mükemmel bir suç. Alçakgönüllü bir vaiz öldürüldüğünde çok az insan bu kadar ilgilenir. Ama karanlık bir sır saklıyor olabilir mi?

9TH YARGI

(Maxine Paetro ile birlikte)

Psikopat bir katil San Francisco'nun en masum ve savunmasız insanlarını hedef alırken, korkunç bir şekilde yanlış giden bir hırsızlık, yüksek profilli bir cinayete yol açar.

10TH YILDÖNÜMÜ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ağır yaralı bir genç kız ölüme terk edilir ve yeni doğan bebeği hiçbir yerde bulunamaz. Peki kurban sır mı saklamaktadır?

11TH SAAT

(Maxine Paetro ile birlikte)

Dedektif Lindsay Boxer'ın meslektaşlarından biri acımasız bir katil mi? Bunu 11. saate kadar öğrenemeyecek.

12TH ASLA

(Maxine Paetro ile birlikte)

Hüküm giymiş bir seri katil iki yıllık komadan uyanır. Cesetlerin nereye gömüldüğünü söylemeye hazır olduğunu söylüyor, ama ne istiyor?

Dönmek mi?

UNLUCKY 13

(Maxine Paetro ile birlikte)

Birisi eski arkadaşlarını ziyaret etmek için San Francisco'ya döner. Ancak neşeli bir yeniden birleşme söz konusu değildir.

14TH ÖLÜMCÜL GÜNAH

(Maxine Paetro ile birlikte)

Yeni bir terör San Francisco sokaklarını kasıp kavurmaktadır ve katiller polis üniforması giymişlerdir. Lindsay, suçluların zeki sahtekârlar mı yoksa yoldan çıkmış polis memurları mı olduğunu araştırırken tehlikeli bir çizgide ilerler.

15TH AFFAIR

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lüks bir otelde dört ceset bulunur. Lindsay soruşturmayı yürütmek ve yakalanması zor ve tehlikeli bir şüpheliyi yakalamak üzere görevlendirilir. Ancak kocası Joe kaybolunca, aradığı şüphelinin kendisi olabileceğinden korkmaya başlar.

16TH SEDUCTION

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay ve Joe'nun yakalamak için birlikte çalıştığı bir bombacının duruşmasında, bombacının savunması Lindsay ve Joe'nun soruşturması hakkında can sıkıcı sorular ortaya atar.

17TH ŞÜPHELİ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Bir dizi silahlı saldırı San Francisco sokaklarına dehşet getirir ve Lindsay, uğruna çalıştığı her şeyi baltalamaya kararlı bir katille yüzleşmek zorunda kalır.

18TH ABDUCTION

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay üç öğretmenin kayboluşunu araştırırken, Joe uluslararası bir savaş suçlusunu aramaya başlar.

öldüğünü düşündü.

19TH NOEL

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay'in sakin bir bayram tatili için yaptığı planlar, San Francisco'daki en büyük soygunun Noel günü için planlandığına dair aldığı bir ihbarla altüst olur.

20TH KURBAN

(Maxine Paetro ile birlikte)

Los Angeles, Chicago ve San Francisco'da eş zamanlı cinayetler işlendiğinde, SFPD çavuşu Lindsay Boxer, bu kesin ve hesaplanmış cinayetler arasındaki bağlantıyı ortaya çıkarmakla görevlendirilir.

OceanofPDF.com

bir sonraki bloğa göz atmak için
okumaya devam edin içBUSTER

E IDENT'S KIZIM

BY
BILL
CLINTİÜİN
— VE —
JAMES
PATTERS*ÜİN

HAZİRAN 2021'DE GELİYOR

OceanofPDF.com

MARİE GÖLÜ

New Hampshire

Kızım Mel gittikten bir saat kadar sonra duşumu aldım, ikinci kahvemi içtim ve gazeteleri okudum - sadece göz gezdirdim, gerçekten, çünkü sonunda ne kadar yanlış olduğunu fark ettiğinizde üzücü bir durum gazeteciler hikayeleri haberleştirirken olabilir. Bir el testeresi ve bir dizi budama makasıyla aramızın güney tarafına doğru yola çıktım.

Burası özel bir yer, her ne kadar eşim Samantha tüm ziyaretlerinde burada bir aydan az zaman geçirmiş olsa da. Bölgedeki arazilerin çoğu, üzerine asla inşaat yapılmaması gereken koruma arazileridir ve burada yaşayan insanların neredeyse tamamı

Eski New Hampshire geleneğini takip ederek komşularını asla rahatsız etmez ya da ziyaretçilere veya habercilere onlar hakkında dedikodu yapmazlar.

Gölde beyaz bir Boston Whaler teknesinde, Gizli Servis ajanı olmalarına rağmen balık tuttukları sanılan iki adam var. Geçen yıl *Union Leader* gazetesi tekne konuşlanan ajanlar hakkında küçük bir haber yaptı - onları eyaletteki en şanssız balıkçılar olarak nitelendirdi - ancak o zamandan beri neredeyse yalnız bırakıldılar.

Çalıları doğrarken, keserken ve yığarken aklıma iki ünlü diğer Başkanlar -Ronald Reagan ve George W. Bush- ve çabalarının pek çok insan için hiçbir anlam ifade etmediğini fark ettiler. Şöyle düşündüler, *Hey, şöhretin ve gücün zirvesindeydin, neden dışarı çıkıp ellerini kirletiyorsun?*

Arazideki eski bir taş duvarın yanında bulunan inatçı bir çam fidanını gördüm ve *bunun yardımcı olduğunu* düşündüm. *Zihninizi meşgul ediyor, düşüncelerinizi meşgul ediyor, böylece sürekli anılarınıza geri dönmüyorsunuz.*

Başkanlık dönemi.

Koridorun her iki tarafındaki Kongre liderleriyle uzun ve sonuçsuz toplantılar, onlarla konuşmak, tartışmak ve bazen onlara yalvarmak, bir noktada "Kahretsin, hepimiz Amerikalıyız

Burada ülkemizi ileriye taşımak için üzerinde çalışabileceğimiz bir şey yok mu?"

Ve sürekli aynı kendini beğenmiş, üstün cevapları alıyorum. "Bizi suçlamayın Sayın Başkan. *Onları* suçlayın."

Oval Ofis'te geç saatlere kadar süren geceler, en iyilerimizin ailelerine taziye mektupları imzalamak, bu fikir uğruna ölen erkekler ve kadınlar Amerika, kavgacı ve intikamcı bir ulus haline gelmedik. Ve üç kez, daha genç, daha zinde ve takımlarla birlikte olduğum zamanlarda tanıdığım ve birlikte savaştığım adamların isimlerine rastladım.

Ve diğer gece geç saatlerde de -tipik zararsız, bürokratik tarzda- Ulusal Terörle Mücadele Merkezi tarafından hazırlanan ama aslında "ölüm matrisi" olarak bilinen veri tabanını gözden geçirdim.

listesi." Aylarca süren çalışmalar, araştırmalar, gözetlemeler ve istihbarat dinlemeleri sonucunda Amerika Birleşik Devletleri için açık ve mevcut bir tehlike olan bilinen teröristlerin bir listesi ortaya çıktı. İşte orada, tek başıma oturuyordum ve eski bir Roma imparatoru gibi, önümüzdeki birkaç gün içinde öldürüleceğine karar verdiklerimin yanına bir onay işareti koydum.

Fidan sonunda yere düşüyor. Görev tamamlandı.

Yukarı bakıyorum ve uzakta uçan garip bir şey görüyorum.

Duruyorum, gözlerimi kapatıyorum. Buraya taşındığımdan beri Marie Gölü'nün içinde ve çevresinde hareket eden farklı kuş türlerine alıştım, gece ötüşleri sanki birinin boğazını sıkıyormuş gibi gelen loonlar da dahil, ama şimdi orada uçan şeyi tanıyamıyorum.

Birkaç saniye izliyorum ve sonra uzaktaki ağaçların arkasında kayboluyor.

Ve işe geri döndüm, bir şey beni aniden rahatsız etti, tam olarak çözemediğim bir şey.

AVCILARIN ÜSSÜ TR AIL

Rollins Dağı, New Hampshire

Siyah bir Cadillac Escalade'in ön koltuğunda oturan yaşlı adam temiz traşlı çenesini ovuşturuyor ve orta konsolun üstüne yerleştirilmiş dizüstü bilgisayardan video ekranına bakıyor. Yolcu koltuğunda onun yanında oturan genç adamın elinde dikdörtgen bir kontrol sistemi var, üzerinde iki küçük joystickler ve diğer anahtarlar. Bir video sistemiyle bir drone'u kontrol ediyor ve az önce eski başkan Matthew Keating'in evinin gözden kayboluşunu izlediler.

Batı'nın ünlü drone teknolojisinin kendilerine karşı kullanıldığını görmek yaşlı adamı memnun ediyor. Yıllardır aynı şeyi onların kablosuz ağları ve cep telefonları, cihazları tetiklemek ve çok sayıda bedeni paramparça eden ve çok fazla terör eken bombaları yaratmak.

Ve dünyayı birbirine bağlamak için ortaya çıktığında çok şey vaat eden İnternet, kendisi ve savaşçıları için iyi kullanılan ve güvenli bir iletişim ağına dönüştü.

İçinde oturdukları Cadillac bu sabah genç bir adamdan çalındı. çiftini ve bebeklerini Vermont'un kuzeyinde, iki adamın çalıntı kamyonetlerini terk etmelerinin ardından öldürdü. Orada

Önlerindeki gösterge panelinde hâlâ biraz kan lekesi ve beyin parçaları var. Arkada boş bir bebek koltuğu, oyuncak ve diğer çocuksu şeylerle dolu çiçekli bir bez çanta var.

"Sıradaki?" diye sorar yaşlı adam.

"Kızı bulacağız," diyor. "Uzun sürmez." "Yapın," der yaşlı adam, sessiz bir kıskançlıkla izlerken

Genç adam karmaşık makinenin kontrollerini manipüle ederken, drone'un kamerayla çekilmiş görüntüleri ekranda beliriyor.

bilgisayar ekranı. "İşte.

İşte orada."

Ekрана bakarak, kuşbakışı bir görüntüden, diye düşünüyor. Kırmızı bir sedan dar asfalt yollarda ilerliyor.

"Amerikalıların sizi takip etmediğinden emin misiniz?" diye sordu.

"İmkânsız," diyor yanındaki genç adam kendinden emin bir şekilde. "Şu anda ülke genelinde bu tür binlerce insansız hava aracı görev yapıyor. Bu insansız hava

Hava sahasını kontrol eden yetkililerin insansız hava araçlarının nereye gidebileceği, ne kadar yükseğe ve alçağa çıkabileceği konusunda kuralları var ama çoğu insan bu kuralları görmezden geliyor."

"Ama onların Gizli Servisi..."

"Başkan Matthew Keating görevden ayrıldıktan sonra, kızının artık Gizli Servis koruması altında olması gerekmiyordu. Eğer inanabiliyorsanız, kanun böyle. Özel koşullar altında talep edilebilir ama hayır, onunla değil. Kızı yanında silahlı korumalar olmadan kendi başına okula gitmek istiyor."

"Cesur bir kız o zaman." diye

mırıldanır. "Ve aptal," diye cevap gelir.

Ve aptal bir baba, diye düşünüyor, kızının bu şekilde, korumasız, güvenliksiz dolaşmasına izin verdiği için.

Havadaki kamera hiç zorlanmadan aracı takip ediyor ve yaşlı adam başını sallayarak tekrar etrafındaki zengin topraklara ve ormanlara bakıyor. İnanılmaz derecede bereketli ve yetenekli bir ülke, ama Allah aşkına neden dünyanın dört bir yanına karışmakta, müdahale etmekte ve sömürgeci olmakta ısrar ediyorlar?

İçini bir öfke parıltısı kaplar.

Eğer evlerinde kalsalardı, kaç masum hâlâ hayatta olurdu? "İşte," diyor arkadaşı. "Daha önce öğrendiğim gibi... duruyorlar

Burada. Sherman'ın Yolu denilen patikanın başında."

Ekrandaki araç hala havadan görülebilen toprak bir araziye giriyor. Yaşlı adam, Dartmouth Gezi Kulübü denen bir şeyin web sitelerine ve üniversitenin ilan panolarına bakarak kızın programını bulmanın ne kadar kolay olduğuna bir kez daha hayret eder. Bir saatten az süren çalışma ve araştırma onu buraya getirmiş, kutsanmış, her şeyi gören bir ruh gibi kıza bakıyordu.

Bir kez daha ekrana bakar. Park yerinde başka araçlar da vardır ve kızla oğlan araçtan inerler. İkisi de arabanın arkasından sırt çantalarını alır.

araçta. Bir kucaklaşma, bir öpücük ve ardından araçlardan uzaklaşıp ormanın içinde kayboluyorlar.

"Tatmin oldunuz mu?" diye soruyor arkadaşı.

Yıllardır Batı'nın bu insansız hava araçlarını arkadaşlarının, savaşçıların ve evet, ailesinin ve diğer ailelerin üzerine cehennem ateşi yağdırmak için kullandığını memnuniyetle düşünüyor. Şişman ve rahat adamlar (ve kadınlar!) şekerli içeceklerini yudumlarken

Rahat koltuklarda güvenli bir şekilde içki içmek, binlerce kilometre öteden öldürmek, sessiz patlamaları görmek ama bir kez bile duymamak ya da yaralıların ve ölenlerin çığlıklarını ve ağlamalarını duymamak ve sonra dünyayı umursamadan eve dönmek.

Şimdi sıra onda.

Gökyüzünden bakma sırası ondaydı.

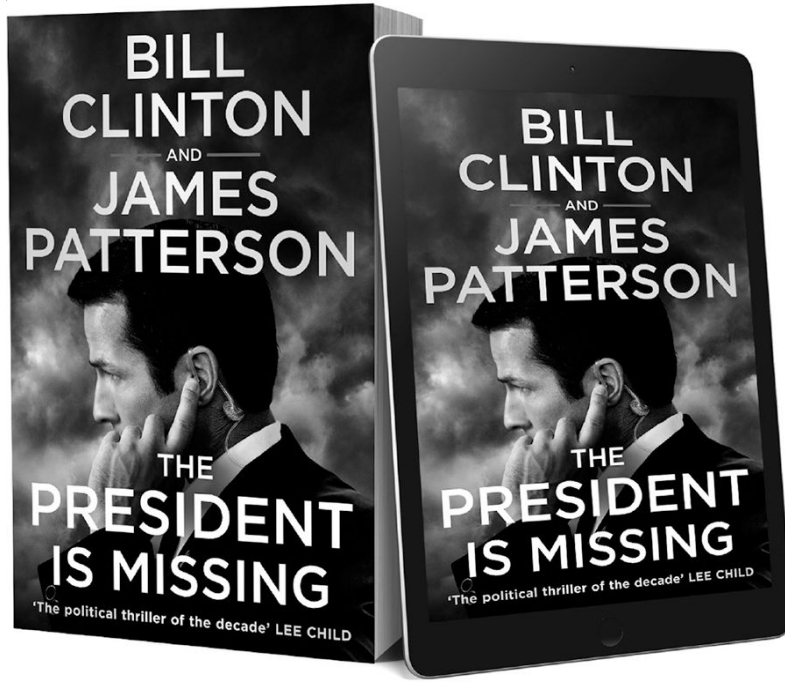
Avlanan bir şahin gibi, diye düşünüyor.

Sabırla ve sessizce saldırmak için bekliyor.

OceanofPDF.com

'CLINTON'IN İÇERİDEN ÖĞRENDİĞİ
SIRLAR VE PATTERSON'IN HİKAYE
ANLATIM DEHASI BU KİTABI ON YILIN
POLİTİK GERİLİMİ HALİNE GETİRİYOR'

LEE CHILD

'Elden bırakması zor'

Daily Express

'Hızlı, kaygan, sürükleyici bir okuma'

The Times

'Tatmin edici ve şaşırtıcı'

Guardian

'Yüksek oktanlı bir işbirliği... bağımlılık yapıcı'

Daily Telegraph

OceanofPDF.com

James Patterson tarafından da

ALEX CROSS ROMANLARI

Along Came a Spider - Kiss the Girls - Jack and Jill - Cat and Mouse - Pop Goes the Weasel - Roses are Red - Violets are Blue - Four Blind Mice - The Big Bad Wolf - London Bridges - Mary, Mary - Cross - Double Cross - Cross Country - Alex Cross'un Davası (*Richard DiLallo* ile birlikte) - I, Alex Cross - Cross Fire - Kill Alex Cross - Merry Christmas, Alex Cross - Alex Cross, Run - Cross My Heart - Hope to Die - Cross Justice - Cross the Line - The People vs. Alex Cross - Target: Alex Cross - Criss Cross - Ölümcül Haç.

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Michael Ledwidge* ile) - Run for Your Life (*Michael Ledwidge* ile) - Worst Case (*Michael Ledwidge* ile) - Tick Tock (*Michael Ledwidge* ile) - I, Michael Bennett (*Michael Ledwidge* ile) - Gone (*Michael Ledwidge* ile) - Burn (*Michael Ledwidge* ile) - Alert (*Michael Ledwidge* ile) - Bullseye (*Michael Ledwidge* ile) - Haunted (*James O. Born* ile) - Ambush (*James O. Born* ile) - Blindside (*Michael Ledwidge* ile) (*James O. Born*)

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro* ile birlikte) - Private London (*Mark Pearson* ile birlikte) - Özel Oyunlar (*Mark Sullivan* ile) - Özel: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro* ile) - Private Berlin (*Mark Sullivan* ile) - Private Down Under (*Michael White* ile) - Private L.A. (*Mark Sullivan* ile) - Private India (*Ashwin Sanghi* ile) - Private Vegas (*Maxine Paetro* ile) - Private Sydney (*Kathryn Fox* ile) - Private Paris (*Mark Sullivan* ile) - The Games (*Mark Sullivan* ile) - Private Delhi (*Ashwin Sanghi* ile) - Private Princess (*Rees Jones* ile) - Private Moscow (*Adam Hamdy* ile)

NYPD KIRMIZI SERİSİ

NYPD Red (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 2 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 3 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 4 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 5 (*Marshall Karp ile*)

DEDEKTİF HARRİET BLUE SERİSİ

Never Never (*Candice Fox ile*) - Fifty Fifty (*Candice Fox ile*) - Liar Liar (*Candice Fox ile*) - Hush Hush (*Candice Fox ile*)

İÇGÜDÜ SERİSİ

Instinct (*Howard Roughan ile birlikte, daha önce Murder Games adıyla yayımlanmıştır*) - Killer Instinct (*Howard Roughan ile birlikte*)

TEK BAŞINA GERİLİM

The Thomas Berryman Number - Hide and Seek - Black Market - The Midnight Club - Sail (*Howard Roughan ile*) - Swimsuit (*Maxine ile Paetro*) - Don't Blink (*Howard Roughan ile*) - Postcard Killers (*Liza Marklund ile*) - Toys (*Neil McMahon ile*) - Now You See Her (*Michael Ledwidge ile*) - Kill Me If You Can (*Marshall Karp ile*) - Guilty Wives (*David Ellis ile*) - Zoo (*Michael Ledwidge ile*) - Second Honeymoon (*Michael Ledwidge ile*) - Howard Roughan) - Mistress (*David Ellis ile*) - Invisible (*David Ellis ile*) - Truth or Die (*Howard Roughan ile*) - Murder House (*David Ellis*) - Kara Kitap (*David Ellis ile*) - Mağaza (*Richard DiLallo ile*) - Texas Ranger (*Andrew Bourelle ile*) - Başkan Kayıp (*Bill Clinton ile*) - İntikam (*Andrew Holmes ile*) - Nancy Allen) - The First Lady (*Brendan DuBois ile*) - The Chef (*Max DiLallo ile*) - Out of Sight (*Brendan DuBois ile*) - Unsolved (*David Ellis ile*) - The Inn (*Candice Fox ile*) - Lost (*David Ellis ile*) - Truth or Die (*Howard Roughan ile*) - Murder House (*David Ellis ile*) - The Black Book (*David Ellis ile*) - The Store (*Richard DiLallo ile*) - The President is Missing (*Bill Clinton ile*) - Revenge (*Andrew Holmes ile*) - Juror No. 3 (*Nancy Allen ile*) - The First Lady (*Brendan DuBois ile*) - The Chef (*Max DiLallo ile*) - Out of Sight (*Brendan DuBois ile*) - Unsolved (*David Ellis ile*) - The Inn (*Candice Fox ile*) - Lost (*James O. Born ile*)

James O. Born) - Texas Outlaw (*Andrew Bourelle ile*) - The Summer House
(*Brendan DuBois ile*) - 1st Case (*Chris Tebbetts ile*) - Cajun
Justice (*Tucker Axum ile*) - The Midwife Murders (*Richard DiLallo ile*)
• Üç Kadın Kayboluyor (*Shan Serafin ile birlikte*)

FIKİR DIŞI

Torn Apart (*Hal ve Cory Friedman ile*) - The Murder of King Tut (*Martin Dugard ile*) - All-American Murder (*Alex Abramovich ve Mike Harvkey ile*)
- The Kennedy Curse (*Cynthia Fagen ile*) - The Last Days of John Lennon
(*Casey Sherman ve Dave Wedge ile*)

CİNAYET SONSUZA DEK GERÇEK SUÇTUR

Murder, Interrupted (*Alex Abramovich ve Christopher Charles ile birlikte*) - Home Sweet Murder (*Andrew Bourelle ve Scott Slaven ile birlikte*) - Murder Beyond the Grave (*Andrew Bourelle ve Christopher Charles ile birlikte*)

Murder Thy Neighbour (*Andrew Bourelle ve Max DiLallo ile*) - Murder of Innocence (*Max DiLallo ve Andrew Bourelle ile*) - Till Murder Do us Part
(*Andrew Bourelle ve Max DiLallo ile*)

KOLEKSİYONLAR

Triple Threat (*Max DiLallo ve Andrew Bourelle ile*) - Kill or Be Killed
(*Maxine Paetro, Rees Jones, Shan Serafin ve Emily Raymond ile*) - The
Moores are Missing (*Loren D. Estleman, Sam Hawken ve Ed Chatterton ile*)
- The Family Lawyer (*Robert Rotstein, Christopher Charles ve Rachel Howzell Hall ile*) - Murder in Paradise (*Doug Allyn, Connor Hyde ve Duane Swierczynski ile*) - The House Next Door (*Susan DiLallo, Max DiLallo ve Brendan DuBois*) - 13 Dakikalık Cinayet (*Shan Serafin, Christopher Farnsworth ve Scott Slaven ile birlikte*) - Nehir Cinayetleri (*James O. Born ile birlikte*)

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için
www.penguin.co.uk adresini ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın

Bizi Twitter'da takip edin twitter.com/penguinukbooks

Bizi Facebook'ta beğenin facebook.com/penguinbooks

Sevgiyi Instagram'da paylaşın instagram.com/penguinukbooks

Yazarlarımızı YouTube'da izleyin youtube.com/penguinbooks

Penguen kitaplarını Pinterest'inize sabitleyin

pinterest.com/penguinukbooks Sesli kitap kliplerini

soundcloud.com/penguin-books adresinden dinleyin

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir

sonraki kitabınızı penguin.co.uk adresinden

keşfedin

OceanofPDF.com

Köşe Taşı

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan |
Güney Afrika

Cornerstone, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Penguin
Random House
UK

İlk olarak 2021 yılında Century tarafından Büyük

Britanya'da yayımlanmıştır Telif Hakkı © James Patterson

2021

Başkanın Kızı'ndan alıntı © James Patterson ve William Jefferson Clinton 2021

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler ve olay açıklamaları yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

İllüstrasyon için ceket öğeleri Getty Images, Alamy ve Deposit Photos tarafından sağlanmıştır Ceket tasarımı Black Sheep tarafından yapılmıştır

ISBN: 978-1-473-58006-0

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.